

ПИТЪР Ф.

ХАМИЛТЪН

ЗВЕЗДАТА НА ПАНДОРА

ЧАСТ ПЪРВА ОТ „САГА ЗА ФЕДЕРАЦИЯТА“

ТОМ 2

ПИТЪР ХАМИЛТЪН
ЗВЕЗДАТА НА ПАНДОРА
ЧАСТ ПЪРВА ОТ САГА ЗА
ФЕДЕРАЦИЯТА

Превод: Александър Попов

chitanka.info

Събитията след откритието на Дъдли Боуз набират шеметна скорост. Федерацията е нападната от враждебно настроена високотехнологична извънземна цивилизация, която иска не просто да пороби хората, а да ги унищожи изцяло.

Пазителите на себесъщността удвояват отчаяните си усилия да попречат на Звездния странник и да спасят човечеството, но на усилията им се противопоставя нов, неподозирани враг.

А през това време Ози Айзъкс и Орион странстват из все непонятните пътеки на силфените, чиито тайни продължават да бъдат неразгадани.

Единствената надежда на човечеството е... в самото него.

Изключително амбициозни, невероятно развлекателни и завладяващи — романите на Питър Хамилтън в жанра космическа опера ще променят представата ви за научната фантастика. Продадени в над два милиона копия по света, те го превръщат в най-успешния британски автор в този жанр.

„Ако търсите футуристична сага, в която да се потопите и да не се отделяте, докато не приключи, «Звездата на Пандора» на Питър Хамилтън е вашият билет за едно невероятно пътуване. Този научнофантастичен епос има по нещо за всеки почитател на жанра.“

SFReader.com

Питър Хамилтън е роден в Рътленд през 1960 г. и все още живее до язовира Рътленд. Започва да пише през 1987 г. и продава първия си разказ на списание *Fear* през 1988 г. Негови творби са публикувани също в *Interzone* и в антологиите „Мечти“ и „Нови светове“, както и в няколко нискотиражни издания.

Предишните му романи включват поредицата за Грег Мандел: *Mindstar Rising* (1993), *A Quantum Murder* (1994) и *The Nano Flower* (1995), както и бестселъровата трилогия *Night's Dawn: The Reality Disfunction*, *The Neutronium Alchemist* и *The Naked God*. Публикувани отново от „Пан“ (и „Макмилан“) са *A Second Chance at Eden*, една

новела и шест разказа от същата невероятно пълнокръвна вселена, както и *The Confederation Handbook*, безценен наръчник към трилогията *Night's Dawn*. Последните му два романа са *Fallen Dragon* и *Misspent Youth*.

СПИСЪК НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Адам Елвин — бивш радикал, отговаря за снабдяването на Пазителите на себесъщността

Алесандра Барон — водеща на новинарско предаване

Алик Хоугън — лейтенант-командир от военноморското разузнаване

Ана Хоубър — офицер, отговарящ за сензорите на борда на „Втори шанс“

Брадли Йохансон — основател на Пазителите на себесъщността

Бруно Сеймор — научен работник на борда на „Втори шанс“

Брус Макфостър — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Висшият ангел — интелигентен извънземен космически кораб

Гор Бърнели — глава на Великата фамилия Бърнели

Даниъл Алстър — главен изпълнителен помощник на Найджъл Шелдън

Дъдли Боуз — астроном в университета на Гралмънд

Жан Дювоа — пилот на борда на „Втори шанс“

Жюстин Бърнели. — член на земния хайлайф

Илейн Дой — вицепрезидент на Федерацията, по-късно президент

Казимир Макфостър — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Капитан Уилсън Кайм — бивш пилот на НАСА. Член на борда на „Фарндейл Енджиниъринг“

Керис Пантър — лелята на Марк

Куатукс — райел, който живее на Висшия ангел

Лиз Върнън — биотехнологичен специалист, съпруга на Марк

Макклеин Гилбърт — водач на екип за установяване на първи контакт на ТСП

Марк Върнън — инженер ТМС

Мелани Рескорай — любовницата на Мортън

Мортън — председател на „Гансу Енджиниъринг“

Найджъл Шелдън — съоткривател на технологията за отваряне на червееви дупки. Съсобственик на „Транспорт чрез свити пространства“

Ози Фернандес Айзъкс — съоткривател на технологията за отваряне на червееви дупки; съсобственик на ТСП

Орион — тийнейджър без родители от света на Силвъргалд

Оскар Монро — директор на операциите в изследователското поделение на ТСП при червеевата дупка на Мередин

Патриша Кантил — главен помощник на Илейн Дой

Паула Майо — главен следовател в Междузвездната дирекция по тежки престъпления

Рамон Д — сенатор на Бута, водач на африканската фракция

Рафаел Колумбия — началник на Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Рене Кемпаса — следовател от Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Ръсел Сал — научен работник на борда на „Втори шанс“

Саймън Ранд — основател на Рандтаун на Елан

Сара Буш — матриарх на Ледената цитадела

Стиг Максоубъл — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Тара Дженифър Шахийф — бившата съпруга на Мортън

Тарло — следовател от Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Томпсън Бърнели — сенатор във Федерацията

Точий — извънземно от неизвестен произход

Ту Лий — офицер, отговарящ за хиперпространството на борда на „Втори шанс“

Тънди Сътън — научен работник на борда на „Втори шанс“

Хоше Фин — детектив от полицията на Дарклеик Сити

15.

Вратите на асансьора се отвориха плавно и капитанът от полицията Хоше Фин пристъпи в познатото антре. За първи път не му се наложи да оповестява присъствието си, двойните врати към апартамента на Мортън зееха широко отворени. Няколко огромни плоски маси на колелца се бяха плъзнали в голямата дневна стая на няколко нива. Пластмасовите опаковъчни кашони, които бяха донесли, стояха наредени до стените. Работата по прибирането на плюшената мебелировка в тях вече беше започнала, заедно със сортирането на по-малките домашни потреби, опаковани в листове от пяна. Бяха напълнени едва три кашона и работата бе спряла. Всички работи за общи дейности, които участваха в процеса, стояха неподвижно. Някои все още държаха предметите, които носеха в мига на инцидента с хармоничното острие за гравирание, заради който беше повикана полицията. Двама младши мениджъри от Националната банка на Дарклејк, назначения от съда получател на дълга, чакаха леко изнервени до единственото останало канапе в кътчето за разговори. Надзирателят на работата от компанията, наета да изнесе вещите, седеше на каменната плоча пред камината, отпиваше чай от термоса си и се усмихваше хитро.

— Къде е тя? — попита Хоше. Фактът, че не му се наложи да използва новия си идентификационен сертификат на капитан от полицията, говореше доста за влиянието на публичното отразяване на събитията в унисферата. Всички знаеха кой е той.

— Там вътре. — Един от костюмарите от банката посочи към кухнята. — Искам кучката да бъде арестувана.

Хоше повдигна вежда, някак си запазвайки отегченото си изражение — беше виждал Паула Майо да използва номера изключително ефективно няколко пъти.

Костюмарът трепна. Това определено му достави удоволствие.

— Тя ни заплаши — изфуча той. — Освен това повреди един от роботите за обща дейност. Ще трябва да поискаме обезщетение за

това.

— Повредата тежка ли е? — попита Хоше.

Надзирателят вдигна поглед от чая си.

— Не знам. Не съм проверил. Лудите не ми влизат в работата. — Изглежда се забавляваше, въпреки че не сваляше сериозното си изражение за пред костюмарите.

— Не те виня — каза Хоше. Вратата на кухнята беше открената. — Мелани? Хоше Фин е. Помниш ли ме? Трябва да говоря с теб.

— Махай се! — изкрещя момичето. — Всички просто се разкарайте.

— Хайде, Мелани, знаеш, че не можеш да правиш така. Трябва да поговорим. Само ти и аз. Никакви полицаи, имаш думата ми.

— Не. Няма да говоря. Няма за какво.

Гласът ѝ почти я предаде. Хоше въздъхна и се приближи към кухненската врата.

— Можеш поне да ми предположиш питие. Когато преди идвахме тук, винаги ни предлагаште по нещо. Къде е икономът?

Последва дълга тишина, нарушена от нещо, което прозвуча като подсмърчане.

— Тръгна си — каза тихо тя. — Всички си тръгнаха, всички.

— Добре, сам ще си направя питие. Влизам.

Хоше заобиколи вратата, все така предпазливо, макар и да не смяташе, че съществува истинска опасност.

Също като останалата част от апартамента, кухнята беше огромна и изискана. Всеки плот беше оформен от розов и сив мрамор, а вратите на шкафчетата бяха изработени от лакирано брентово дърво. Отделенията над мраморните повърхности до едно бяха с прозрачни врати, които излагаха на показ скъпите сервизи от порцеланови и стъклени съдове. Трябваше да заобиколи големия колкото билиардна маса централен плот, за да открие Мелани. Тя седеше свита на пода в ъгъла, толкова яростно притисната към него, сякаш се опитваше да премине през стената. Хармоничното острие за гравирание лежеше на теракотения под точно пред нея.

На Хоше му се искаше да клекне и по този начин да изрази подкрепата и приятелството си, точно както настояваха тренировъчните сценарии, но не бе свалил достатъчно килограми, за

да го направи с лекота. Вместо това се отпусна назад и опря задника си върху мраморния плот.

— Трябва да внимаваш с тези хармонични остриета — каза небрежно той. — Могат да са доста опасни в грешните ръце. Много младши инкасатори могат да изгубят парчета от себе си, ако се целиш достатъчно добре.

Мелани погледна нагоре. Кестенявата ѝ коса беше разпиляна във всички посоки. Бе плакала много, бузите ѝ бяха покрити с лепкави следи. Дори в това състояние изглеждаше невероятно. Може би дори още повече: класическата девойка в беда.

— Какво?

Той се усмихна тъжно.

— Няма значение. Знаеш защо са тук тези хора, нали?

Тя кимна и отново наведе глава.

— Апартаментът вече принадлежи на банката, Мелани. Трябва да намериш друго място, където да останеш.

— Това е домът ми — изстена тя.

— Наистина съжалявам. Искаш ли да те откарам обратно в къщата на родителите ти?

— Щях да го чакам тук. Когато се върнеш обратно, всичко щеше отново да е както преди.

Това шокира Хоше повече от всичко случило се по време на цялото дело.

— Мелани, съдията го осъди на сто и двадесет години.

— Не ме интересува. Ще чакам. Обичам го.

— Той не те заслужава — каза искрено Хоше.

Тя отново погледна нагоре, лицето ѝ беше угрижено, сякаш не знаеше с кого разговаря.

— Ако искаш да чакаш, това е твое решение и аз го уважавам — каза той. — Въпреки че бих искал да се опитам да те разубедя. Знам, че сигурно е ужасно да гледаш как банката идва и взима всичко по този начин. Само че, като повредиш един от роботите им, няма да се отървеш от тях. Във всеки случай, идиотите отвън просто си вършат работата. Единствената последица от това, че ги дразниш по този начин, е, че хора като мен трябва да се появят и да свършат своята мръсна работа.

— Ти си много странен полицай. Пука ти. Не си като... — Устните ѝ се свиха.

— Паула Майо я няма. Тръгна си след процеса. Повече никога няма да я видиш.

— Добре! — Мелани погледна към ножа за гравирание и изпъна крак, избутвайки го с пръстите си. — Съжалявам — каза плахо тя. — Само че всичко хубаво, което някога се е случвало в живота ми, се случи тук, а те просто нахлуха и започнаха да... Бяха много неприятни.

— Дребните хорица винаги са такива. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

Тя подсмръкна шумно.

— Да. Мисля, че да. Съжалявам, че те обезпокоих.

— Няма проблеми, повярвай ми. Всеки повод да се измъкна от офиса е добре дошъл. В такъв случай, какво ще кажеш да ти помогна да напълниш няколко куфара и да те заведе въкъщи? Какво мислиш?

— Не мога. — Тя се втренчи право напред. — Няма да се върна обратно при родителите ми. Не мога да го направя. Моля те.

— Добре, няма проблеми. Какво ще кажеш за хотел?

— Нямам никакви пари — прошепна тя. — От процеса насам ям пакетите от фризера. Почти свършиха. Затова си тръгна и всичката прислуга. Не можех да им плащам. Компанията на Морти не иска да ми помогне. Никой от директорите не иска дори да се срещне с мен. Господи! Такива копелета. Преди ме обичаха, нали се сецаш. Оставах в домовете им, играех си с децата им. А на какви партита сме ходили! Някога били ли сте богат, детектив?

— Наричай ме Хоше и, не, никога не съм бил богат.

— Те изобщо не живеят по същите правила, по които живеят всички останали. Каквото и да им да се прави, просто го правят. Намирах го за възбуждащо. Беше прекрасно да съм част от това, да не се съобразявам с ограниченията, да живея толкова свободно. Виж ме сега. Аз съм нищо.

— Не бъди глупава. Човек като теб може да постигне всичко, което поиска. Просто си млада, затова се чувстваш така. Големите промени са плашещи на твоята възраст. Ще го преживееш. Всички ги преживяваме в крайна сметка, по един или друг начин.

— Много си мил, Хоше. Не заслужавам това. — Тя избърса част от сълзите по бузите си. — Ще ме арестува ли?

— Не. Само че трябва да ти намерим място за през нощта. Например някой приятел?

— Ха. — Усмивката ѝ беше горчива. — Нямам такива. Преди процеса имах стотици. Сега нито един от тях не иска да говори с мен. Онази седмица видях Джили Йен. Та тя дори излезе от магазина, за да не се налага да ме поздрави.

— Добре, виж, познавам управителката на частен дом за гости недалеч оттук. Остани няколко нощи там за моя сметка, докато се посъвземеш. Може да си намериш работа като сервитьорка или нещо такова, в града има достатъчно барове. А и колежите ще започнат да записват студенти след три седмици. Сигурно си мислила за някаква кариера преди да се случи всичко това.

— О, не, не. Не мога да взема пари от теб. — Мелани се изправи на крака и започна да разресва косата си с пръсти от притеснение. — Не искам подаяния.

— Това не е благотворителност. В момента се справям добре, получих прилично увеличение на заплатата заедно с повишението.

— Повишили са те? — Усмивката ѝ повехна бързо, след като осъзна причината за повишението. — О.

— Трябва да отседнеш някъде. А и, повярвай ми, частният дом е евтин.

Мелани склони глава.

— Една нощ. Само толкова. Само една.

— Разбира се. Хайде да ти опаковаме багажа.

Тя се втренчи във вратата.

— Те казаха, че не мога да взема нищо от моите неща. Казаха, че Морти е платил за всичко и те принадлежат на банката. Затова аз... Знаеш какво.

— Да. Ще измисля нещо. — Той поведе Мелани към дневната. — Младата дама ще приготви една торба с дрехи и ще си тръгне — каза той на костюмарите.

— Не можем да позволим собственост на банката да бъде...

— Чухте какво казах — каза Хоше. — Ще правите проблем от това ли? Нима ме наричате лъжец?

Те се спогледаха.

— Не, полицаи.

— Благодаря ви.

Хоше не успя да сдържи смеха си, когато влязоха в главната спалня. Не заради клиширания декор, излязъл като че ли от страниците на „Плейбой“ — кръгло легло и черни чаршафи, допълнено от огледален портал зад възглавниците. Засмя се заради клетия робот за общи дейности, който лежеше на пода. В конструкцията му, на мястото, където някой го беше сритал, имаше тясна вдлъбнатина. Два от електромускулните му крайника бяха отделени от основата, а останалите три бяха омотани около краката му. Искаше се доста голяма сила, за да причиниш това на електромускулни влакна.

Мелани извади скромна чанта за рамо от един от огромните гардероби.

— Не мога да те оставя да вземеш бижута — каза Хоше. — Освен това предполагам, че някои от роклите са много скъпи.

Той гледаше през рамото ѝ към окачалката, която бе цялата отрупана с дрехи. Въртеше се бавно и разкриваше пред очите им останалата част от колекцията, която се намираше в скрито помещение зад гардероба. Вътре сигурно имаше стотици дрехи. Той провери другия гардероб и откри многобройни костюми и сака, както и почти толкова обувки и ботуши.

— Не се тревожи — каза Мелани. — Поне се научих, че скъпото не е равнозначно на практично.

Тя сгъваше чифт дънки в чантата. Купчината върху леглото се състоеше предимно от тениски.

— Мислех си... — започна той, — това, разбира се, е нещо като последен вариант, що се отнася до парите, но твоят живот е бил доста интересен, макар и по сбъркан начин. Има медийни компании, които биха платили за историята ти.

— Знам. Е-кономът ми задържа стотици такива предложения. Спрях да ги чета, когато затвориха сметката ми в киберсферата.

— Защо са затворили сметката ти?

— Нали ти казах. Нямам пари. Не се шегувах.

Тя вдигна тъмна елегантна персонална система и го погледна въпросително.

— Разбира се. — Никога не бе чувал да затварят нечия сметка в киберсферата, всеки имаше достъп до нея.

Сложиха системата в един от страничните джобове на чантата. Тя седна отстрани на леглото и започна да завързва чифт обувки за тенис.

— Ще активирам отново сметката ти — каза той. — Просто достъп до информацията и съобщенията за месец. Без достъп до забавления. Ще ми струва само няколко долара.

Мелани го погледна любопитно.

— Искаш ли да спиш с мен, Хоше?

— Не! Тъбъ, имах предвид, това не е... Не искам... Не става въпрос за това.

— Всички искат да спят с мен. Знам го. Красива съм и съм в първия си живот. И обожавам секса. Морти беше много опитен учител, окуражаваше експериментите ми. Това, което мога да направя с тялото си, не е срамно, Хоше. Удоволствието никога не е грях. Нямам нищо против да ми се насладиш.

Хоше бе абсолютно сигурен, че лицето му се е наситило с червен цвят. Да я слуша да говори за това толкова цинично, беше също толкова неловко, както когато баща му се опита, за пръв и последен път, да му обясни за птичките и пчеличките.

— Женен съм. Благодаря ти.

Прозвуча като възможно най-идиотския отговор.

— Не разбирам. Ако не е, за да правиш секс с мен, тогава защо се занимаваш с всичко това?

— Той е убил двама души, съсипал е два живота — каза тихо Хоше. — Не искам да може да се похвали с трета жертва. Не и сега.

Тя вдигна четката за коса от нощното шкафче и започна да разресва косата си.

— Морти не е убил никого. Двамата с Паула Майо сгрешихте.

— Не мисля така.

— Престъпната организация щеше да претърси спомените й и да разбере кои са нейните вещи, или пък щеше да изтръгне информацията с мъчения. Не е бил Морти.

„В доклада на патолога нямаше данни за следи от насилие, била е в банята и клетката й с памет е била съсипана.“

Единственото, което успя да каже, обаче, беше:

— Знаеш ли, твърде мила си, за да се правиш на полицай.

Изчака я да се оправи и след това я заведе до частния дом. Плати авансово за седмица и си тръгна, като преди това някак си избегна опитите ѝ да го целуне за довиждане. Не беше сигурен, че притежава достатъчна воля, за да устои на физическия контакт.

Пет дни по-късно едно такси остави Мелани пред голяма, подобна на склад сграда в Търнби, един от кварталите на Дарклейк. Беше занемарен и порутен стар индустриален район. Всеки парцел беше скрит зад високи огради, въпреки че половината фабрики и депата за продажба на дребно бяха изоставени. По протежение на телените мрежи на оградите бяха накацали донесени от вятъра боклуци, които оформяха малки дюни от хартия и пластмаса. Високо над тях се издигаха обяви на брокери на недвижими имоти, които уведомяваха, че парцелите се отдават свободно за преустройство. От чакъла между траверсите на единичния релсов път, успореден на главния маршрут, растяха високи плевели, а самите релси бяха покрити с ръжда.

Мелани се огледа нервно наоколо. Не че евентуалните нападатели можеха да се скрият някъде. На пурпурната табела на вратата пред нея пишеше: „Продукции Уейсайд“. Тя си пое дъх и влезе вътре.

Както ѝ бе обещал, Хоше активира отново сметката ѝ в киберсферата. Некомерсиалните съобщения в кутията за изчакване на е-конома ѝ надхвърляха седемдесет хиляди. Тя изтри всичките и смени личния си интерфейсен код. След това се обади на Ришън, репортер, когото познаваше от времето, прекарано с Мортън. Той много се зарадва на обаждането ѝ и веднага уреди среща. Увери я, че историята ѝ е изключително ценна и хората от цялата Федерация ще плащат за достъп до нея. Тогава тя изстреля най-смелата си идея — че трябва сама да изиграе себе си. За нейна изненада предложението му хареса много и според него щеше да донесе още повече пари.

Прекара два дни с журналиста, през които изливаше сърцето си пред него, разкривайки всичко за онези златни дни — от момента, в който беше срещнала Мортън на галавечерята на спонсорите. Разказа му какво беше чувството, за чудото и тръпката от любовната им връзка, за враждебността на родителите ѝ, партитата, луксозния

хедонистичен живот, членовете на висшето общество на Дъбов лес, сред които се движеше свободно, и най-накрая за ужасния съдебен процес и трагичната несправедлива присъда. Ришън записа всичко и го превърна във впечатляващ сценарий за драма в осем части, която щеше да продължи осем дни. Успя да го продаде за двадесет и четири часа.

От вътрешната страна на входната врата на „Продукции Уейсайд“ се намираше съвсем малка приемна. В кутията от бетонни панелни стени и покрив бяха натъпкани няколко древни канапета с изтъркани облегалки и крака от хромирани тръби. На едно от тях седеше момиче, чиято челюст усилено дъвчеше дъвка, а очите ѝ изучаваха екрана на четец. Носеше много къса кожена пола и бяла блуза с голямо деколте, което разкриваше огромната цепка на бюста ѝ. Гримът ѝ беше ужасен: спирала като кръговете около очите на панда и устни, проблясващи в лавандулово. Неестествено твърдата ѝ бяло-руска коса се състоеше основно от некачествени удължения, които се спускаха на къдрици под рамената ѝ като пренапрегнати пружини. Тя вдигна поглед и се усмихна широко на Мелани.

— О, здравей, ти трябва да си Мелани. Познах те от делото.

Гласът ѝ беше висок и писклив. Поради някаква причина Мелани не можеше да си го представи различен.

— Аз съм.

— Аз съм Тайгър Панси. Джейси ми каза да те очаквам. Каза ми веднага да те въведа в работата.

Тя се изправи от канапето. Беше с няколко сантиметра по-висока от Мелани. Дължеше се на блестящите ѝ обувки с петнадесетсантиметрови платформи.

— Тайгър Панси? — Мелани едва успя да изговори името правилно.

— Да, мило, харесва ли ти? Използвам го от съвсем скоро. Агентът ми искаше да е Слипи Трикси^[1], но аз настоявах на това.

— Тайгър Панси е хубаво. Разбира се.

— Благодаря ти много. Великолепна си, знаеш ли? Истински млада, сладка от горе до долу, имаш си всичко. Потребителите ще те заобичат.

— Ъ, благодаря. — Мелани забърза след Тайгър Панси.

Складът беше стар. От „Продукции Уейсайд“ просто го бяха разделили на квадрати, за да разграничат площадките. Между тях

кръстосваха коридори с високи бетонни стени и никакъв покрив. Високо над нея металните покривни греди на сградата поддържаха остарял покрив със слънчеви колектори, който тракаше слабо при всеки немощен повей на вятъра. По коридорите минаваха хора. Наложих ѝ се да се долепи до една от стените, тъй като няколко работници минаха покрай тях, понесли големи холограмни портали. Погледите им се задържаха върху Мелани и те ѝ се усмихнаха многозначително. Тя не им обърна внимание и продължи след Тайгър Панси. Тялото ѝ сърбеше навсякъде заради ОВ-татусите. Гравирането им бе отнело три дни. Покриваха огромна част от плътта ѝ, а изкушението да ги почеше беше адски силно, но ако му се поддадеше, кожата ѝ щеше цялата да почервенеет и да се покрие с петна. Това беше недопустимо за актриса, особено в началото на записа, който включваше изходяща информация от сетивата ѝ. Знаеше, че останалите актьори щяха да се отнасят скептично към уменията ѝ и щеше да ѝ се наложи да работи усилено, за да впечатли всички.

Минаха покрай една врата, през която минаваше цяла трупка от актриси, облечени в ученически униформи. Дори след клетъчното препрофилиране някои от тях все още изглеждаха доста над тридесетте. Мелани ги изгледа дълго. Не може да бяха...

— Ето ни — каза Тайгър Панси с нотка на гордост. — Похарчиха много пари за тази снимачна площадка. Тук те имат за голяма работа.

Тя посочи към полиснимката до вратата, върху която пишеше: „Смъртоносно прелъстяване“.

— Готино име, а?

— Да.

Тайгър Панси отвори врата и влезе вътре. Декорът представляваше апартамента на Мортън. Почти. Беше разделен на две, дневната беше от едната страна. Основното пространство се състоеше почти изцяло от къта за разговори, чиито канапета бяха подобни на истинските. Камината беше на правилната позиция зад тях, но в нея бяха вградени някакви странни животински скулптури, направени от фибростъкло и напръскани със спрей, за да приличат на каменни. Стените, които ограждаха къта за разговори, бяха просто холограми, които показваха останалата част от апартамента. Пръстен от холокамери с триметров диаметър висеше ниско от покривните греди, само на метър от канапетата. Тринайсет техници стояха около отворен

панел върху пръстена и си мърмореха нещо, докато един робот с формата на стоножка, голям колкото ръка пълзеше бавно към оголената електроника.

Останалата половина от площадката беше предназначена за спалнята. Тя поне бе изградена в истински мащаб, макар че стените отново бяха холограми и черните чаршафи бяха памучни вместо копринени. Двама мъже седяха на матрака. Един от тях беше Мортън. Мелани ахна от изненада. След това забеляза няколко разминавания и осъзна, че това беше клетъчно препрофилиране. Трябваше да признае, че операцията си я биваше — приликата щеше да заблуди повечето хора. Мъжът до фалшивия Мортън беше Джейси, главният продуцент на „Продукции Уейсайд“. Беше облечен в черно от долу до горе — цвят, който стоеше добре на повечето хора. Джейси обаче изглеждаше още по-състарен в тези дрехи, много повече от своите петдесет и една години. Приличаше на нечий смущаващо ексцентричен неженен чичо. Главата му беше бръсната, въпреки че прозрачното блещукане на наболи сиви косми очертаваше монашески ореол около нея. Тя положи усилия да не зяпа, докато се приближаваше. Въпреки това не можеше да спре да мисли какъв продуцент трябваше да си, особено в медийна компания, за да не можеш да компенсираш плешивостта си със стил.

— Мелани, прекрасно е най-сетне да се видим в плът и кръв. — Той стисна ръката ѝ доста силно и отдели много време, за да я огледа от горе до долу. — А плътта е страхотна, мамка му. Изглеждаш невероятно.

Пластмасовата му приятелска усмивка се стегна леко.

— Мислех, че си по-млада.

— О? — Предчувствията на Мелани относно „Продукции Уейсайд“ ставаха все по-лоши.

— Не те критикувам, миличка. Имам страшен козметик, можем да смъкнем няколко години. Виж как се справи с Джоузеф.

Мъжът с лицето на Мортън се ухили агресивно.

— Здравсти, бейби, нямам търпение да играем заедно. — Той сложи ръка на чатала си и го стисна щастливо. Мелани можеше да види ерекцията му през плата на панталона. — Не се притеснявай, няма да си разочарована, не и с този инструмент.

— Голям си задник, Джоузеф — скара му се Тайгър Панси. — Мелани, не му пускай анално, миличка, без значение какво пише в

сценария според Джейси. Направил си е толкова голямо увеличение, че чак е глупаво. Ще те боли до средата на следващата седмица.

— Хей! — Джоузеф показва средния си пръст на Тайгър Панси. — Ти не можа да го събереш даже и между клюмналите си цици, толкова са се разплули, древна шибана курва.

— Майната ти.

— Какво, по дяволите, става? — прекъсна ги настоятелно Мелани. — Ще снимаме моята история, нещата, които се случиха на мен и Мортън, не някакво си порно.

— Разбира се, миличка — каза Джейси. — Вие двамата — той изръмжа на Джоузеф и Тайгър Панси, — разкарайте се. Искам да говоря с Мелани.

— Какво се опитваш да направиш? — попита Мелани, след като другите се махнаха от декора със спалнята.

— Добре, извинявам се за поведението на Джоузеф, той е задник. Но е страшен хит.

— Хит?

— Х.И.Т. Хуй и тяло. Дори и с днешните наркотици някои изпитват огромни трудности да го задържат корав по време на целия запис. Проблемът е психологически или някаква подобна простотия. Но Джоузеф, той може да се снима винаги, казвам ти. Невероятен е. А ти не слушай оная продупчена стара брантия, Тайгър. Джоузеф знае как да се държи с момичетата. Ще си изкараш страхотно върху чудовищната му пишка.

— Не, няма. Станало е колосално объркване. Не съм тук, за да снимам порно. Довиждане.

Тя се обърна, готова да излезе.

— Чакай, чакай, по дяволите. — Джейси пристъпи пред нея с вдигнати ръце. — Това не е някакво шибано порно. Тук снимаме истинска шибана драма за живота, казвам ти.

Тя го погледна презрително. Дори статуите в камината вече се връзваха с всичко останало.

— Да, вярвам ти.

— Слушай ме, по дяволите. Прочетох историята, написана от Ришън. Ти си била някаква си плувкиня, когато Мортън е скочил в гащичките ти и е прецакал шансовете ти в отбора. Това е шибана класика. Ти си млада, а той е богат. Само че освен всичко се оказва, че

е убил няколко души. Предал те е, миличка. Потребителите обичат такива лайна. Дори сме включили сцена, в която се гоните из апартамента, след като ти си разбрала какво е направил. Той те напада с нож. Направо е страхотна.

— Това са глупости — отрязва го тя. — Няма нищо общо с онова, което разказах на Ришън. Мортън никога не е убивал никого. Вие не искате да разкажете нашата история.

— Разбира се, че искам, миличка. Казвам ти, искам цялата шибана история. Виж, просто ще заснемем сексцените първо, за да разкараме ебачите от площадката. След това можем да се концентрираме над останалата част, ще го направим стилно, на местата, където наистина се е случило всичко.

— Пълни глупости!

— Не харесваш Джоузеф ли? Добре. Няма никакви проблеми. Ще си направя препрофилиране, за да изглеждам като приятеля ти и ще те напомпя сам.

— О, мили Исусе!

Тя се насочи към вратата.

Ръката на Джейси се смъкна върху рамото ѝ и я завъртя. Лицето му беше зачервено и гневно. На местата, които бяха преминали през твърде много клетъчно препрофилиране през десетилетията, се появиха горещи петна.

— Стига с шибаните игрички на котенцето кучка, принцесо. Подписала си шибания договор и добре знаеш какво пише в него. Даже си преминала през невронна обработка заради филма, мамка му. Ако ще прецакваш всичко, защото ти е за първи път, тогава го преодолявай бързо. Мога да ти дам доза успокоителни, които ще ти помогнат, няма никакви шибани проблеми. Ще си спокойна по време на цялото шоу. Само не ми идвай с маршова стъпка, за да ми цивриш, че не си искала това.

— Казаха ми, че ще бъде нещо друго. Направих си тези ОВ-татуси, защото всички актриси знаят, че трябва да се подложат на това. Сексът е неотделима част от живота. Затова любовните сцени допринасят за структурата на наратива. Но той е само част от драмата. Вие искате да правя само това и нищо друго.

— Актриса? Убий ме. Ако искаш да се наричаш така, давай. Само че аз платих за тези ОВ-татуси, защото си страхотна за ебане,

принцесо, със стиснат задник. Ти си истинска шибана находка, от спретнатия тип момичета, за които онези жалки лъскачи в мрежата могат само да завиждат на богатите копелета. Жените от твоята порода не се пускат на мъж, освен ако няма стотина милиона в банката. На мен се пада да те покажа пред тях в целия ти блясък. А те ще ни обичат заради това.

— Не. Няма да го направя.

— Да видя стълпотворение от кутийки с различни варианти, които да попълниш, когато дойде тук, тъпа кучко? Платил съм за теб и ще си взема полагащото ми се. Според договора ни трябва да си отваряш краката, когато ти кажа, и да ни оставиш да записваме всяко чувство в тялото ти и свития ти задник, докато хитът ми работи в теб. И стига си ме занимавала с тия лайна, или ще се погрижа да свършиш в килия за замразяване до приятеля ти убиец. Сключили сме законен договор.

Джейси се взираше триумфално право в очите ѝ, нетърпелив да открие първите признаци на смирението в тях.

Мелани действа бързо. Годиците на безмилостни, досадни тренировки с отбора я бяха дарили със сила и рефлексии, каквито модерните атлети обикновено получават след невронна обработка и пренареждане на гените. Коляното ѝ се изстреля нагоре, а мощните мускули на краката ѝ се опитаха да го вдигнат чак до брадичката на Джейси. Скротумът му се оказа първото нещо, изпречило се на пътя му.

Устата му се отвори беззвучно. Очите му се разшириха и се напълниха със сълзи. Той се наклони настрана, агонизирайки и давайки се тихо, и се строполи на пода.

— Сега ще се обадя на агента си — каза му тя безстрастно. — Когато те изпишат от болницата, определено трябва да обядваме заедно.

Таксито остави Мелани до езерото в квартал Глифада. Тя седна на дълга пейка точно над водата и се загледа в плаващите яхти, които излизаха от яхтклуба на пристанище „Шилинг“, за да уловят първите сутрешни ветрове. Баровете и ресторантите зад нея тъкмо започваха да отварят, пред няколко от тях бяха паркирани камиони на доставчици и

товарните работи разнасяха прясната храна. Все още не сервираха. Беше твърде рано. Чисто новата ѝ кариера в медиите бе продължила едва четиридесет и пет минути.

Тялото ѝ се разтреесе едва когато си позволи да мисли за Джейси и своя удар. От устните ѝ се откъсна невярващ полусмях, по-скоро от облекчение, отколкото заради каквото и да е друго. Никой от „Продукции Уейсайд“ не се бе опитал да я спре на излизане. Всички просто се бяха вторачили в нея, докато преминаваше покрай снимачните площадки като побеснял сериен убиец — освен Тайгър Панси, която ѝ намигна.

„Не мога да повярвам, че го направих.“

Това отприщи ужасяваща мисъл в съзнанието ѝ. Ако тази способност присъстваше скрита във всеки човек, тогава можеше ли Мортън наистина да...

Тя преряза поредицата от мисли на мига.

„И въпреки това, чувството беше хубаво. Аз наистина защитих сама себе си.“

Не се и съмняваше, че Джейси щеше да повдигне обвинения, веднага щом бе способен отново да ходи и да говори. А тя наистина бе подписала договора. Тогава всичко ѝ се бе сторило толкова прекрасно, идеалното решение на проблемите ѝ. Предложенията на милия стар Хоше да работи като сервитьорка или да учи в колеж бяха неприложими. Той не разбираше, тя просто не можеше да живее така. Не и след живота, който ѝ беше показан. Това значително ограничаваше възможностите ѝ.

Млад мъж, очевидно запътил се към екипажа на някоя яхта, облечен в шорти и риза за ръग्би, се разхождаше по брега и се опитваше да не я заглежда твърде явно. Тя отметна леко косата си назад и го дари със слънчева усмивка. Тази, с която ѝ отговори той, бе така изпълнена с наивна надежда и желание, че тя едва сдържа смеха си. „Господи, мъжете са толкова лесни.“ Не че задължително ѝ трябваша мъже, особено предвид моментното ѝ настроение. Някое момиче щеше да е много по-нежно в леглото, по-внимателно, по-досетливо.

Щеше да е хубаво някой да се грижи за нея, да я глези и обожава. „Само че тогава ще бъда слаба. Повече няма да бъда слаба.“ Сълзите ѝ напиреха да избухнат отново. След процеса имаше толкова много от

тях. Тя стегна ръцете си в юмруци, докато не потръпна от болката. „Няма да плача повече.“

Вече ѝ беше останала само една възможност. Не искаше да я изпробва преди, защото шансовете за успех бяха малки. Всъщност си беше чиста фантазия. Психологическата предпазна мрежа, която никога не искаш да използваш.

Тя извади малката система, която бе взела от апартамента на Мортън. Онази с абсурдно скъпото покритие от лисича кожа — не че милият Хоше бе осъзнал това.

— Искам връзка със СИ — каза тя на е-конома. Всичките ѝ нови ОВ-тагуси бяха предназначени за сензорни възприятия; Джейси не беше платил за виртуални интерфейсни функции.

— По какъв повод? — попита е-кономът. СИ беше пословичен с неохотата си да приема обаждания от човешки индивиди. Като се изключеше безупречното му банкиране, официалните правителствени молби бяха общо взето единственият му контакт с Федерацията.

Тя приближи малката система до лицето си.

— Просто му кажи кой се обажда — прошепна. — Попитай го... Дали Дядо си спомня за мен.

Малкият екран върху портативната система се включи на мига. Мандаринените и тюркоазените му синусоиди се сливаха в точката на общото си начало.

— Здравей, бебчо Мел.

— Дядо? — думата излезе толкова трудно от стиснатото ѝ гърло. Проклетите сълзи отново напиреха. Наистина не бе очаквала това да сработи.

— Да, той е с нас.

Мелани си спомни последния болезнено дълъг ден в приюта, докато чакаше до смъртното му легло. Тогава беше само на девет и така и не разбра защо той не се бе подмладил като всички останали. Родителите ѝ не искаха да бъде там, но тя настояваше — дори тогава беше инатлива. Дядо (всъщност, нейният прапрадядо) беше най-милият роднина, който бе имала, винаги намираще време за своята малка бебчо Мел, въпреки че беше сред най-важните жители на планетата. Всички досиета в училище го споменаваха като един от програмистите, които бяха помогнали на Шелдън и Айзъкс да напишат контролиращия софтуер за първата им червеева дупка.

— Все още ли си ти, дядо?

— Това е труден въпрос, Мелани. Ние сме спомените на дядо ти, но в същото време сме повече, цяла вселена повече, което ни прави по-малко от индивидуалността, която търсиш ти.

— Ти винаги си ме изслушвал, дядо. Винаги си казвал, че ще ми помогнеш, ако можеш. А аз наистина, *наистина* се нуждая от помощта ти.

— Ние не сме от физическа същност, Мелани, можем да помогнем само чрез думи.

— Точно от това имам нужда — от съвет. Искам да знам какво да правя, дядо. Забърках каша от живота си.

— Ти си само на двадесет, Мелани. Още си дете. Все още не си започнала живота си.

— Тогава защо се чувствам, сякаш е почти приключил?

— Защото си млада, разбира се. Всичко, което ти се случва на тази възраст, ти се струва епично.

— Предполагам. В такъв случай ще ми помогнеш ли, дядо?

— Какво искаш да знаеш?

— В момента нямам никакви пари.

— Това виждаме и ние. Националната банка на Дарклеик е все така вярна на принципите си и бърза да оцени собствеността на бившия ти любовник, за да я преразпредели. Средствата ще бъдат поделени между Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал, след като чиновниците, адвокатите и институциите приспаднат чудовищните си такси. Не вярваме, че ще имаш успех, ако кандидатстваш за процент от тях. Разполагаш с много слаби законови основания.

— Не искам нищо от тях — каза тя твърдо. — Реших, че повече няма да разчитам на никого. От сега нататък ще направя свой живота си.

— Това е бибчо Мел, каквато си я спомняме. Винаги сме били горди с теб.

— Опитах се да продам историята за живота ми с Морти, но това не проработи добре. Предполагам, че се държах наивно и глупаво. Доверих се на репортер. Нещата не свършиха добре. Може и да ме арестуват. Имаше един ужасен човек, продуцент на порнофилми. Аз, така да се каже, го нападнах.

— Да си помислиш да се довериш на репортер е било глупаво. Но ситуацията вероятно може да бъде оправена. А и продуцентите на порнофилми не са известни със склонността си да се осланят на полицията.

— Исках да си изградя имидж, дядо. Бях си втълпила идеята, че мога да стана нещо като знаменитост, медийна личност. Разполагам с нужния външен вид и съм сигурна, че имам и решимостта да го постигна. Трябват ми само напътствия, това е всичко. Историята ми щеше да е само началото. След излизането ѝ хората щяха да знаят името ми. Това може да бъде използвано. Ако се задържа в унисферата, тогава, кой знае, един ден може да съм от класата на Алесандра Барон.

— Наистина би могла. Имаш потенциал. Къде точно виждаш нашата роля в този план?

— Искам да ми бъдеш агент, дядо. Искам да си върна историята от Ришън и да я продам отново, този път на някой почтен продуцент. Ще трябва също така да платя на „Продукции Уейсайд“ за ОВ-татусите ми. Можеш да сключиш най-изгодната сделка за мен, честен си, няма да ме одереш. А освен това си банка. Парите ми ще бъдат на сигурно при теб.

— Разбираме. Много добре, ще направим това за теб. Само че трябва да вземеш под въпрос и таксата ни.

— Знам. Десет процента, нали? Или взимаш повече?

— Нямахме предвид финансови проценти.

— О. — Тя се намръщи срещу екрана на малката система и случайно генерираните шарки върху него. — Какво искаш?

— Ако намеренията ти да преследваш медийна кариера са сериозни, тогава независимо от формата, ще се нуждаеш от висококачествен сензорен интерфейс за обмен на информация.

— Професионален невронен канал, да, знам. Това, с което разполагам, е прилично начало. Надявах се, че авансовото ми заплащане ще покрие подобренията, а освен това бих искала и някои импланти. Искам достъп до виртуалната среда.

— Ние ще платим за подобренията. Само че ще има случаи, когато ще искаме да се носим по тях заедно с теб.

— Не разбирам.

— Много хора вярват, че присъствието ни във Федерацията се осъществява изцяло посредством унисферата. Само че дори ние имаме

своите ограничения. Има много места, които не можем да достигнем, някои са блокирани умишлено, докато на други просто им липсва всякаква електронна инфраструктура. Ти можеш да ни осигуриш достъп до тези местности при специални обстоятелства.

— Искаш да кажеш, че ни наблюдаваш? Винаги съм си мислила, че това е просто глупава теория на конспирациите.

— Не наблюдаваме всички. Въпреки това, интересите ни са комбинирани с вашите и вие сте част от нас благодарение на многобройните прехвърляния на спомени. Ще използвам една стара фраза: съдбите ни са преплетени. Единственият начин да ги разплетем е да се изтеглим от сферата на човешките дейности. Избираме да не го правим.

— Защо не? Басирам се, че животът ти ще бъде по-прост.

— И мислиш, че това ще е нещо хубаво? Никое същество не може да се самообогати в изолация.

— Значи наистина ни наблюдаваш. А манипулираш ли ни?

— Действайки като твой агент, ние ще манипулираме течението на живота ти. Това манипулация ли е? Ние сме информация. В природата ни е да прибавяме още и още към себе си, постоянно да надграждаме познанието си и да го използваме. То е едновременно езикът и валутата ни. Събитията, засягащи хората в момента, са само малка част от информацията, която поглъщаме.

— Значи по-скоро ни изучаваш?

— Не и като индивидуалности. Обществото ви и начинът, по който се движат теченията му, са от пряк интерес за нас. Това, което засяга вас, засяга и нас.

— А ти не искаш никакви изненади.

— Ти искаш ли?

— Предполагам, че не.

— Значи се разбираме. В такъв случай, желаш ли да поемем ролята на твой представител и съветник, бибчо Мел?

— Ще бъда нещо като тайния ти агент, нали?

— Двете роли имат сходства. Само че твоята не е свързана с опасности, ти просто ще бъдеш нашите очи на уединени места. Не очаквай да те снабдим с екзотични играчки и летящи коли.

Тя се засмя — за първи път от много време. Жалко само за летящите коли, щяха да са забавни.

— Да го направим.

Защото ако Дядо говореше сериозно, тогава СИ трябваше да подсигури пълния ѝ успех.

Последните сегменти от медните тръби на машината за еспресо щракнаха по местата си без засечки и Марк Върнън използва електромускулни клещи, за да затегне печатите. Зави обратно хромираното покритие и превключи бутона на захранването. Светнаха три зелени светлини.

— Готово. Всичко си работи отново.

Манди плесна радостно ръцете си.

— О, благодаря ти, Марк. Постоянно повтарях на Дил, че е развалена, но той не направи нищо, просто ни оставяше да се оправяме с тая гадост. Ти си моят герой.

Той се усмихна на младата сервитьорка, която сияеше срещу него. Досега беше зареждала стъкления тезгях с пресни сандвичи панини за закуска в очакване на първите сутрешни клиенти. Огромни половинки от италианския хляб обгръщаха цели ястия като пържени яйца, наденички и домати, или пък шунка, сирене и ананас, или омлети за вегетарианци. Колежката ѝ по смяна, Джули, дрънчеше с тиганите и керамичните съдове в кухнята в дъното на заведението. Миризмата на бекон с мед на скара се носеше през прозореца.

— Всъщност е доста просто — каза той скромно.

В тясното помещение зад тезгяха за сервиране Манди бе застанала малко по-близо и му се възхищаваше малко повече, отколкото беше нормално.

— Аз, тъъ, тогава ще си тръгвам.

Започна да нарежда инструментите си обратно в малкото куфарче, което винаги носеше със себе си. Другата му ръка го придържаше между двамата като защитна преграда.

— Не, няма. Седни там, а аз ще ти донеса една хубава закуска. Поне това заслужаваш. И не забравяй да добавиш голяма сума за повикването към сметката за Дил. Проклет скръндза.

— Добре — кимна Марк пораженчески. Всъщност беше гладен. От равнината Улон, където се намиреше чифликът с лозята на семейство Върнън, пътят с кола до Рандтаун отнемаше около петдесет

минути. Истеричното ранно обаждане на Манди не му даде шанс да хапне каквото и да е, преди да тръгне. Дори не бе успял да използва гела си за зъби.

Той седна до голямата мраморна маса под един от извитите прозорци на кафето „Чай за двама“. Масата под прозореца от другата страна на вратата вече беше заета от мъж и жена. Двамата бяха облечени в скиорски дрехи и си говореха щастливо с доближени влюбено една към друга глави, нехаейки за останалия свят.

Ярката слънчева светлина се прокрадваше над планините Дау'синг, които ограждаха Рандтаун от север. Марк сложи очилата си, за да спре светлината, която се изливаше през прозореца. В това време развиваше хартиен четец — така и не му хареса идеята да чете направо във виртуалното си зрение. Разположеният върху зрителния фон текст винаги му докарваше главоболие. Дузина заглавия потекоха по левия ръб на четеца, а срещу тях бяха местните новини, качени в киберсферата от „Рандтаун Кроникълс“, единствената медийна компания в тази половина на континента. Дори въоръжен с цялата добронамереност и лоялност, които съществуваха на света, Марк пак не можеше да събере достатъчно ентузиазъм, за да прочете за новото околоръстно около западните квартали на града, или за предложението за проект за залесяване на Долината на стридите. Затова каза на е-конома си да свали вчерашните панфедеративни новини и да проследи началото на президентската кампания. Четейки между редовете за усилията на Дой да привлече финансови средства, установи, че тя още не бе успяла да се сдобие нито с подкрепата на Шелдън, нито на Халгарт, нито на Сингх.

— Ето — каза весело Манди и постави чиния пред него. Беше отрупана с палачинки и бекон, а от всеки слой се стичаше кленов сироп. Ягодите и лолазърната на върха на купчинката бяха наредени във формата на усмихнато лице. До чинията имаше висока чаша, пълна със сок от манго и ябълка, сипан върху натрошен лед. — Ще ти донеса тоста и кафето, когато са готови.

Тя му намигна игриво и се забърза да вземе поръчката на двойката скиори. Зад тезгяха машината за еспreso бе започнала да гъркори задоволително и да изпуска пара.

Сякаш осъзнала, че денят е започнал, Джули включи озвучителната система и пусна албума на някаква странна акустична

хинди банда. Нещо типично за Рандтаун беше всяко кафе да пуска толкова модерна музика, че докато Марк успееше да се научи да оценява творчеството на дадена група, въпросната вече се бе разпаднала или пък не се харчеше. Той огледа гигантската калорийна пирамида пред себе си. Въздъхна. Вдигна вилицата си. Напоследък Лиз отправяше доста хапливи коментари относно талията му. Само че храната тук беше опасно вкусна. Нищо не се сервираше самостоятелно. Ако искаш агнешка пържола, първо трябва да се снабдиш с шестте чуждоземни зеленчука, трите соса и странната лютеница, с които вървеше ястието. А ако поръчката ти не включваше предястие и десерт, всички те намираха за изключително странен.

Уханието на храна явно се разнасяше по улицата. Докато Марк се хранеше, хората започнаха да прииждат към кафето. Някои бяха туристи, които искаха да хапнат добре преди напрегнатите занимания за деня. Разглеждаха наоколо и се захласваха по имитацията на римски декор, преди да се спрат на някоя свободна маса. Местните бяха застанали на бара и чакаха стоплените си в микровълновата печка панини и топлите си напитки, за да ги отнесат със себе си. Манди едва намери време да му донесе четирите дебели препечени филийки с масло и любимото му ванилово сладко от ревен. На ъгъла на чинията му за всеки случай беше оставен шоколадов кроасан.

Към осем и половина най-накрая успя да се измъкне от „Чай за двама“ и се отдалечи пеша — с патешка походка, както твърдеше Лиз. Навън беше именно онази сутрин, заради която бе пропътувал триста светлинни години — за да може да се потапя в нея всеки ден. Той вдъхна свежия хладен въздух, какъвто човек можеше да открие само в полите на заснежени планини. По-високите върхове и плата на Дау'синг все още бяха покрити с дебели покривки от сняг, включително двете скиорски писти. Марк се загледа към тях и очилата му притъмняха срещу светлината на ослепителната звезда на Елан, клас 0–9, чието сияние бе заляло изчистеното от облаци небе. Планините доминираха пейзажа зад града, оформяйки впечатляваща преграда от набръчкани конуси и върхове. Сега, когато южната полусфера на Елан навлизаше в пролетния сезон, стапящата се вода започваше да се спуска надолу от линията на вечния сняг, запълвайки всеки процеп с ручащи бели поточета. Иглолистни видове от цялата Федерация бяха колонизирали ниските склонове, образувайки така

нужната каскада от зеленина. Над тях все още избуяваше местната стрелотрева — жълто-зелено растение с раздърпани стъбла и без запомнящи се белези. Отвъд малкия оазис от чуждоземна растителност, донесена от хората, именно стрелотревата бе проснала килимите си върху всяка планина от веригата, покривайки почти четвърт от континента.

Малки издължени триъгълници от златиста материя вече се носеха безгрижно из небето — първите летци за деня размахваха крилата си нагоре в търсене на топли течения. Обикновено излитаха от билата на Скалата Блекуотър, която се издигаше иззад източната част на града. Кабелен кабинков лифт прерязваше гората, която покриваше скалата. Започваше от ниското зад площадките на гимназията и стигаше до полукръглата сграда Орбит, която стърчеше от върха на широката скала на шестстотин метра над града. Приличаше на летяща чиния, която се подава над ръба ѝ. Ресторантът, който се приютяваше в сградата, беше туристически капан с раздути цени, но пък гледката към града и езерото, откриваща се оттам, беше несравнима.

Всеки ден малките кабинки в хромирано синьо носеха по лифта туристи, професионални летци и пристрастени към екстремните спортове нагоре към Орбит. Оттам въпросните се отправяха през горските пътища към някое било, на което вятърът духаше в правилната посока. Там навличаха херметизираните костюми „Винчи“ и политаха. Костюмът „Винчи“ беше лесен за използване — в най-общи линии представляваше намазан с восък втален спален чувал с птичи криле, чийто разтег стигаше осем метра. Трябваше да застанеш, облечен в него, на ръба на хребета, да разпериш ръце като разпятие и да се гмурнеш напред в бездната пред теб. Електромускулните влакна в крилето имитираха и усиливаха движенията на ръцете и китките, позволявайки на крилето да махат, да накланят и сменят посоката. Това бе най-близкото подобие на птичи полет, до което хората се бяха доближили.

Марк се беше качвал там няколко пъти, споделяйки инструкторски костюм с един приятел, който живееше в града. Усещането наистина беше невероятно, но нямаше намерение да сменя работата си, за да се занимава постоянно с това.

Той се спусна по наклонената главна алея към брега. Магазините от двете страни на пътя бяха смесица от различните марки за продажба

на дребно от цялата Федерация, като например „Бийн Хиър“^[2] и неизбежното заведение за бързо хранене „Кебапите на Баб“, а между тях местни занаятчийски магазини, барове и кафета, които допринасяха за еkleктичната пазарна атмосфера. Почти всички сгради бяха едноетажни, със стръмни покриви, покрити със слънчеви колектори. Тези с втори етаж обикновено бяха ресторанти или барове с тераси, където клиентите можеха да седнат под слънчевите лъчи и да наблюдават пешеходците долу. По-голямата част от главната алея бе изградена от предварително изработени строителни модули. Това ѝ придаваше някак нетраен вид, макар че няколко от фасадите вече бяха облечени в стени от як син и лилав камък, добиван от сипеите по Дау'синг, или пък в дървен материал от иглолистните гори. Малки странични алеи водеха към по-малки магазини и жилищни студиа с по една спалня, по чиито стени пълзяха добре подкастрирани растения, а върху паважните плочи бяха изкарани стари разнебитени столове. Около тях се въргаляха шишета и чаши — следи от забавите, които се организираха еженощно в малките усамотени местенца.

Вратите по цялото протежение на главната алея се отваряха, за да може бизнесът да започне. Вътре персоналът запалваше светлините. Работници и работи портиери чистеха подовете. Марк поздрави много от работниците и помахна на повечето. Бяха все млади хора, до един странно неразличими. Ако не бяха разнообразните цветове на кожата им, можеше да ги помисли за братовчеди. Момчетата бяха с подстригана късо твърда коса, може би няколкодневна брада и естествено стегнати тела, не просто излишно напомпани в салона. Носеха торбести пуловери и още по-големи непромокаеми палта, дълги до колената шорти и спортни сандали. Момичетата бяха приятна гледка в късите си поли или впити панталони, облечени в тениски, които до една разкриваха стегнати коремни, независимо колко студено беше времето. Всички просто попълваха свободни места: сервираха, обслужваха барове и магазини, работеха като портиери в хотели, като стюарди в лодките за гмуркане, като гидове на панорамни обиколки, грижеха се за децата на постоянните жители. Правеха го само заради едно — за да съберат достатъчно пари за следващото екстремно преживяване. Най-голямата индустрия на Рандтаун беше туризмът, а това, с което се отличаваше от безбройните други ваканционни дестинации във Федерацията, бяха спортовете, практикувани по

назъбения релеф около града. Те привличаха хората, живеещи първия си живот, умерено недоволните от общото течение във Федерацията. Не бунтарите, а просто пристрастените към тръпката, нетърпеливи да открият по-бърз начин за спускане по планината, по-опасен маршрут за минаване със сал през бързеите, по-извита писта за джет ски, или пък по-високи дестинации за хели-ски^[3]. Тук идваха и по-стари и консервативни хора. Отсядаха в тузарски хотели и се придвижваха до всекидневните си развлечения с климатизирани автобуси. Те задвижваха икономиката на услугите, която осигуряваше стотиците нископлатени работни места за хора като Манди и Джули.

Марк прекоси единичната алея в края на главната и закрачи по крайбрежната променада. Рандтаун беше построен около подковообразния залив на северния склон на езерото Трине'ба. Със своите сто и осемдесет километра дължина то беше най-голямата ивица сладководна вода на Елан. В контраст с планините, които го бяха оградили, на места дълбочината му достигаше километър. Под изумително синята повърхност се бе стаила уникална подводна екология, която бе еволюирала в изолация в продължение на десетки милиони години. В плитчините преобладаваха шокиращо красиви коралови рифове, а коничните атоли се издигаха като миниатюрни вулкани от централните дълбини. Това беше домът на хиляди видове риби, от странни до величествени на вид. И те обаче, както братовчедите си от солените води на планетата, се придвижваха със смъртоносни на вид бодли и игли вместо с перки.

След зимните ски и сноуборд гмуркането беше второто най-голямо перо в туризма на Рандтаун. На брега имаше дузини вълноломи, където бяха закотвени гмуркачески лодки за отдаване под наем. Дори днес, когато Трине'ба беше на прага на замръзване, десет от операторите провеждаха пътешествия по вода. Марк се загледа в голям катамаран на „Небесни пътешествия“, който се плъзгаше покрай него, а витлата му изтласкваха дебела струя зад всеки корпус. Двама работници от екипажа му помахаха от носа и извикаха нещо, което се загуби сред шума на двигателите.

Той продължи да крачи успоредно на каменната стена, по чиято дължина бе изписан стих. Един ден щеше да го прочете от начало до край. Гаражът „Ейбълс Моторс“, неговият франчайз, се намираше на няколко улици разстояние от източния край на променадата. Той

стигна до него доста преди девет без петнадесет. Рандтаун, макар и единственият истински град на осемстотин километра околоръст, не беше особено голям. Без туристите и младите временни жители населението наброяваше малко над пет хиляди души. Човек можеше да стигне от единия до другия край за четвърт час.

В долините и низините на север и запад, където се простираха фермите и лозята, живееха още толкова хора. За да се придвижват по черните пътища на местността, им трябваше качествен транспорт на четири колела. Именно в това специализираха „Ейбълс Моторс“, поделение на „Фарндейл“, което произвеждаше возила за тежък терен. Когато търсеха нов дом и кариера, това му се стори идеалният избор. Оправяше се добре с машини, така че можеше и сам да извършва по-голямата част от поправките, а търговията с нови и използвани модели щеше да увеличи значително дохода му. За съжаление „Ейбълс Моторс“ беше сравнително ново начинание на „Фарндейл“ и недоказана марка, а старите познати „Мерцедес“, „Форд“, „Рейндж Роувър“ и „Телвар“ получаваха лъвския пай от пазара. Не му помогна и фактът, че гаражът на „Ейбълс“ беше само на няколко години. Вероятно трябваше да се досети за това, когато го купи заедно с огромната му ипотека. Продажбите бяха слаби и предвид малкия брой коли на „Ейбълс“ в района, нуждата от поддръжка беше ниска.

На Марк му отне по-малко от две седмици, преди да осъзнае, че бизнесът с коли няма да му донесе нищо доближаващо се до приличен семеен доход. Когато започна да се оглежда за странични занимания, бързо откри, че хората в града и фермите разполагат с много развалени машини, които можеха да бъдат лесно поправени от някой с основни познания по механика. Марк беше страхотен механик и електротехник, а освен това разполагаше и с напълно оборудван сервиз. В началото на третата седмица донесе в сервиза няколко устройства за поправка: работи портиери, климатик, сонара на оператор на катамаран, печки, слънчеви нагреватели.

Рандтаун беше здрава, сплотена общност, хората научаваха бързо за всички с подобен талант. Много скоро се оказа заринат с уреди и техника, които се нуждаеха от поправка. Вършеше повечето работа срещу пари в брой. Не че таксите на Елан бяха твърде високи. Скоро обаче доходите започнаха да изплащат ипотека на лозята по-бързо, отколкото бе планирал в началото.

Тази сутрин в сервиза го чакаха три автоматични берача. Всяка машина беше с размерите на кола и имаше достатъчно електромускулни придатъци, които можеха да послужат за протези на някой райел. Принадлежача на Юри Конант, собственика на три лозета в долината Улон, вече добър приятел и съсед. Едно от децата на Юри беше връстник на Бари.

Марк навлече работния си комбинезон и се зае с диагностиката на една от машините. Магнитното окачване на веригите ѝ беше твърде износено. Той все още беше под работа и преглеждаше свръхпроводимите връзки, когато помощничката му Оливия влезе в гаража.

— Чу ли? — попита го възбудено тя.

Марк избута ниската платформа на колелца изпод покрития с втвърдена кал робот и я погледна раздражено.

— Снощи Волфрам най-накрая те е попитал дали може да влезе за по кафе?

Сагата на неосъществения им романс се разиграваше вече от две седмици. Марк обикновено научаваше поредната порция от историята всяка сутрин.

— Не! „Втори шанс“ се е върнал. Излезли са от хиперпространството над Аншун преди около четиридесет минути.

— По дяволите! Наистина ли?

Нямаше как да не се заинтересува от това. Ако не беше обвързан от брака и семейството, самият той щеше да кандидатства за пътуването. Това беше част от по-интересната вселена, която съществуваше далеч от Августа. Дори при това положение издири огромно количество информация относно проекта, докато не започна да отегчава голямо количество хора със статистики и тривиални факти. Е-кономът му уж трябваше да го уведомява за всякакви нови развития, свързани с полета, но докато по-рано сутринта караше към града, бе блокирал достъпа му до киберсферата, за да избегне още спешни повиквания като това от „Чай за двама“. Семейството му можеше да се свърже с него, но не и друг. Бе забравил да свали забраната, когато стигна до гаража.

— Какво са открили? — попита той трескаво, докато сваляше преградата.

— Изчезнала е или нещо такова.

— Какво е изчезнало?

Информацията започна да се ниже във виртуалното му зрение.

— Бариерата. Изчезнала е, когато са започнали да я проучват.

— Пресвета Дево!

Виртуалните му ръце започнаха да подскачат върху иконите и да събират информация. Накрая потокът стана толкова силен, че двамата се оттеглиха в малкия офис в дъното на магазина, за да наблюдават образите на холограмния портал. ТСП пускаше видео сегменти от експедицията, докато звездният кораб продължаваше да качва събраните данни. Медийните компании се нахвърляха радостно върху пляката и сглобяваха собствени анализи и коментаторски екипи в студиата си.

Оливия беше права, бариерата вече не бе там. Изчезването ѝ беше шокиращо. Засегна го, както би го направила внезапната смърт на някой от семейството. Това бе едничкото нещо, което не бе очаквал в никакъв случай. Нито пък някой от експертите, ако можеше да съди по опитите им да изтръгнат някакъв смисъл от случилото се.

Трафикът по пътя до гаража „Ейбълс“ беше рехав. В порталите над бара в руската шоколадова къща срещу тях вървяха същите образи. Клиентите седяха на масите, забравили за питиетата, докато се взираха в невъзможно голямата бариера. Той се обади на Лиз, за да провери дали се е включила към потока. Тя потвърди, беше седнала заедно с останалите работници в лозовия разсадник „Дунбаванд“, където работеше, и наблюдаваше сцените върху един от екраните в офиса.

Марк гледаше с благоговение, докато сферите и пръстените на Крепостта на мрака се въртяха в портала върху бюрото му. Беше му трудно да осмисли мащабите им. След това се появи изпълнителата цяла система цивилизация на Дайсън. Тръпките, които го завладяха, докато наблюдаваше ядрените схватки между корабите от сигурното си място, го накараха да се почувства сякаш вършеше нещо незаконно. Нито един от коментаторите, които Алесандра Барон бе извикала в студиото си, не оцени положително импликациите на ситуацията. Тя помоли културния антрополог да се опита да обясни защо един пътуващ в космоса вид би се сражавал по такъв начин. Той нямаше никаква идея.

Минаха часове, които Марк изобщо не усети. Чак когато Оливия каза, че е време за обедната ѝ почивка, той погледна към нея и се намръщи в опит да разбере какво му говори.

— Да. Разбира се — отговори й. — Предполагам, че надали някой ще купи кола днес.

Реши, че трябва сам да си вземе почивка и затвори вратите на гаража зад себе си. Променадата беше необичайно празна и тиха за средата на деня. Той вдигна качулката на якето си срещу хапещия вятър, който духаше откъм езерото. Пешеходците, които преминаваха покрай него, бяха надянали непроницаемото отнесено изражение на хора, погълнати от образите във виртуалното им зрение. Всички се бяха включили към отразяването на дългоочакваното завръщане на звездния кораб. Събитието беше равностойно на финала за Световната купа, когато през първото полувреме изглеждаше, че Бразилия вероятно ще загуби. Той погледна инстинктивно към Черната къща, където живееше Саймън Ранд, и се зачуди дали той е погледнал от различна перспектива живота си днес. Сградата представляваше гигантско грегорианско имение, разположено на склона над западната част на езерния залив и построено върху десет акра от собствената му безупречно поддържана земя. На склона около нея бяха подредени дузини големи къщи, най-скъпите и елитните в града, макар да не можеха да се мерят с величието на Черната къща. Много от тях принадлежаха на първите заселници, мъжете и жените, които се бяха присъединили към донкихотовския поход на Саймън и му бяха помогнали да построи магистралата през планините.

Бяха минали петдесет години, откакто Саймън Ранд бе пристигнал на планетарната гара на Елан с цял влак, натоварен с пътни строителни машини и армия от разнообразни роботи и камиони, натъпкани със системи за гражданско строителство. Дори по онова време беше умерено богат. Неподмладяван син от някоя от по-дребните Велики фамилии на Земята, който бе изтеглил парите от попечителския си фонд, за да си купи мечта. Вдъхновен от легендите за Орегонския път, бе взел твърдо решение да се отправи към някое ново и свежо място и да го опази от модерните осквернители. Елан, който по онова време бил отворен за заселници само от няколко десетилетия, изглеждал добро място за новото начало. Планетарното правителство позволявало голяма свобода на разработчици и инвеститори, ако помагали за построяването на нови квартали и инфраструктура. Смятали, че такива предприемчиви хора ще внесат цели фабрики и ще построят жилища около тях. Коренно различната

визия на Саймън за чисто и зелено общество била достатъчно безобидна, така че бюрократите му отпуснали лицензите за ползване на земята, като всъщност тайно вярвали, че начинанието му е обречено на провал. В крайна сметка, световите на Федерацията бяха пълни с глупавите идеи и изгубените богатства на ексцентрични романтици.

Саймън незабавно потеглил за най-слабо обитавания южен континент Райсил. След като пристигнал, се заловил, с на пръв поглед върховната глупост, да построи пътя си през величествената верига Дау 'синг — сякаш на север от планините нямало достатъчно достъпна открита земя. Няколко новинарски предавания излъчили присмехулни репортажи в бюлетините си, които привлекли идеалисти и поддръжници на каузата му. Хора, готови да изцапат ръцете си в името на възможността да живеят в тихо, изолирано от масите общество, след като приключат работата. А Саймън, въпреки странните си прищевки, поне се бил подготвил за проекта с безупречна прагматичност и последователност.

Три години и седемстотин и осемдесет километра по-късно последното му оцеляло пътностроително чудовище си пробило път с челюсти до Скалата Блекуотър, наред смъртните писъци на разпадащ се камък и пенещите се облаци от мръсна пара. Досуц като дракон, изпълзял от земните недра. Зад него се извивал товарен път от ензимно подсилен бетон, който минавал над седемнадесет реки и се провирал под единадесет планини. А върху прясно положената повърхност, която хрущяла и изпускала подобни на урина изпарения, пеша се разхождал Саймън, повел тътрец се керван от подвижни домове, камиони и дори няколко коня и мулета, впрегнати в каруци. Трите останали пътностроители, които били започнали пътешествието, лежали изоставени зад тях. Били наядени като от канибали, ръждясващи грамади, стоварили се отстрани на пътя като паметници на изграждането му.

Също като Мойсей преди толкова много време, Саймън се втренчил в езерото Трине'ба и казал:

— Това е мястото, на което принадлежим.

Разбирал, че именно хладната синя вода е разделила простиращите се върху целия континент планини, оставяйки масивните стени притиснати силно едни в други по бреговете на езерото. Огромните валове се простирали до безкрай в далечината,

отразени безупречно в неопетнената огледална повърхност. От двете страни стотиците водопади, захранвани от топящия се сняг, се изливали върху назъбените скали. Размерите им варирали от малки сребърни струйки, които едва навлажнявали камъните, до могъщи пенливи каскади, хвърлящи пръски по-плътни от дъжд. Миниатюрни, крехки алени и лавандулови коралови конуси се подавали от центъра на езерото. А в празнотата от въздух над водата се била наместила тишина толкова абсолютна, че попивала всички мисли.

За петдесет и две години величествената гледка не се бе променила. Саймън бил непреклонен за това. Над девствената земя в долините отвъд Рандтаун сега се простираха сгради, гори, поля, отводнителни канавки и пътища, но индустрия липсваше, нямаше нито една фабрика или бизнес сграда от тези, които обикновено полепваха като ракообразни по покрайнините на човешките поселения. На жителите им бе позволено да внасят каквото си искат по дългата платена магистрала, която все още беше единствената им физическа връзка с останалата част от човечеството — изграждането на железопътна линия до нея не беше икономически оправдано, а място за летище нямаше. Саймън не се опитваше да промени радикално утвърденото културно наследство на Федерацията, а просто искаше да опази малкия си кът от най-лошите му черти. Затова фермите бяха органични, основните приходи на града идваха от туризъм, използваната енергия беше геотермална и слънчева, двигателите с вътрешно горене бяха незаконни; рециклирането беше малка религия само по себе си, а отпадъците се преработваха в обезопасени биореактори, за да се предотврати и най-малката възможност някой чуждоземен химикал, донесен от хората, да замърси скъпоценната чиста вода на езерото Трине'ба.

Като повечето борци за околна среда, Марк се бе хвърлил от едната крайност в другата.

Виртуалното му зрение показва призрачния образ на „Втори шанс“, който навлизаше с бавни маневри в дока на монтажната платформа високо над Аншун. Състоянието му го порази, до такава степен беше недокоснат от времето. След подобно пътуване неизменно трябваше да има следи от натоварване, поне от няколко сблъсъка с малки метеорити, следи от горене — нещо, каквото и да е, което да докаже колко надалеч е стигнал корабът и на какво е станал свидетел.

Само че той изглеждаше също толкова нов и чист като в деня на заминаването си.

Марк спря пред една от сергиите зад променадата и си купи за обяд сандвич със салата от риба тон, скариди, таларот, сладка царевица и майонеза, заедно с порция вегетарианско суши и малък десерт. Храната му продаде Сасми. Бе пристигнала в града преди няколко месеца за началото на сноуборд сезона. Заради гарвановата ѝ коса и плоското лице Марк бе решил, че корените ѝ са ориенталски, докато тя не му каза, че всъщност бяха фински. Беше мило момиче, което се впускаше, без да му мисли много, във всичко, което предлагаше Рандтаун: приятели, купони, спортове. Винаги намираше време да говори с Марк — не че той се чувстваше изолиран по някакъв начин, но нейният характер излъчваше непогрънливо слънчево настроение.

Днес дори тя бе погълната от драмата около завръщания се звезден кораб. Размениха си няколко реплики, докато тя правеше сандвича. „Разбра ли?“ и „Видя ли частта, когато...“. Той се върна обратно пеша по променадата, а усмивката ѝ за довиждане така и не искаше да напусне съзнанието му. Никога преди не бе преживявал подобни изкушения през живота си. Това бе една от неоспоримите черти на Рандтаун. Всеки бе толкова зает да пълни догоре живота си със събития, които като че ли бяха предимно купони и срещи с други хора, и все пак никой не бързаше за никъде. Бе му отнело месеци, за да се научи как да забави живота си и да се отпусне след скучната, фокусирана рутина, свързана с работата и семейството му на Августа. В предишния му живот удоволствията му бяха свързани единствено с развлекателните предавания. Единственото му опасение тук беше, че някой ден ще се поддаде на изкушенията — някои от момичетата бяха просто божествени.

Оливия все още почиваше, когато Марк се върна в гаража. Едва бе седнал и захапал кифлата си с шоколадови пръчици и куоркови ядки, когато ТСП обяви истинската информационна бомба. Двама души бяха изоставени от кораба. Новините бяха обявени чак сега, защото компанията първо бе уведомила и предложила помощ на семействата им. На Марк му беше изключително трудно да приеме това, още повече че един от изоставените беше Дъдли Боуз. За известно време беше бесен на останалата част от екипажа на „Втори шанс“, задето ги бяха изоставили там. Това беше най-долно

предателство. Потръпна само от мисълта за огромното разстояние. Тогава капитан Уилсън Кайм направи пряко изявление. Беше облечен в пълната си тъмна униформа, косата му беше подстригана късо и спретнато. Гледаше неотклонно в камерата, докато бе наясно колко хора отвърщаха на погледа му. Всички имаха един въпрос на устните си. „Защо го направихте? Защо не ги изчакахте?“

— С най-дълбоко съжаление трябва да сложа край на историческото ни пътешествие с възможно най-тъжните новини — каза Уилсън. Плътният му сериозен глас беше толкова искрен, че Марк мигновено изпита съжаление към него и ужасния товар, който носеше като командир. — Бях принуден да взема решение, от което всеки капитан се опасява най-много — да рискувам живота на всички на борда или да изоставя нашите приятели и колеги. Тази мисия започна с изричната цел да донесе информация за Дайсън Алфа и невероятната бариера около тази звезда. Макар и сигурността на екипажа ми да е с най-висока важност лично за мен, а също така и неотделима част от задълженията ми, не можех да пренебрегна крайната цел. Попаднахме в ситуация, в която целият кораб се намираше в ужасяваща опасност. Изправен пред тези обстоятелства, нямах друг избор освен да изведа кораба оттам. Това е избор, с който ще трябва да се боря през остатъка от живота си и винаги да се питам дали ако бяхме останали още миг, нямаше да възстановим контакта с тях. Но тези няколко допълнителни секунди можеха да доведат до катастрофа. Тогава може би никога нямаше да се върнем с информацията, с която разполагаме сега. Федерацията можеше да не научи, че бариерата е паднала и че извънземните отвъд нея не изглеждат приятелски настроени. Тази информация според мен е по-ценна от живота на нашите другари. Знам, че ако ролите ни бяха разменени и аз се бях изгубил на извънземната станция, щях да искам другарите ми от екипажа да пренесат жизненоважното знание обратно у дома, независимо от личната цена, която трябва да платя. Всички ние предприехме това пътуване със съзнанието, че то ще включва опасности. Никой не си представяше, че заплахата ще бъде толкова голяма. Благодаря ви за отделеното време.

Марк се отпусна в креслото си и с дълга въздишка. При тези обстоятелства той най-вероятно щеше да направи същото. Въпреки

това, решението беше доста страховито. А капитанът беше на мнение, че извънземните са опасни. Това не беше добре, изобщо не беше добре.

Новинарската компания започна да излъчва образи от Наблюдателната кула. Марк следваше астронавтите, докато минаваха през тъмните тунели на станцията. Зловещите преплетени пътища сякаш продължаваха с мили. Рязкото дишане на членовете на контактърския екип отекваше в студиото на предаването. Марк чувстваше самия себе си с тях, докато облечените в ръкавици ръце се подаваха от краищата на образа. Сякаш сам се хващаше за изтърканите части на тунелната стена, за да се издърпа напред. В следващия момент се преобръщаше бавно в празна стая. Проводниците на стените бяха разцепени и навън се подаваха оптични фибри като тънки водни растения. Той ги проследи до кутия, която съдържаше кубове с проводими вериги, напомняща на затъмнено стъкло. Дочуха се възбудени гласове. Ръкавиците се опитаха да извадят един от кубовете, но той се разпадна при досега. Друг, по-спокоен глас ги инструктира да изрежат цялата кутия от основата ѝ.

Марк се отърси. Искаше да премине през Наблюдателната кула инч по инч, сам да проучи мрачните ѝ загадки. Някоя вечер тази седмица щеше да отдели време, да се излегне на леглото си и да преживее телесензорен запис на експедицията.

Новинарската компания превключи образа към сенатор Томпсън Бърнели, който бе застанал пред внушителния Сенат във Вашингтон. Около него се беше събрал широк кръг от репортери, а от всяка негова страна беше застанал по един асистент.

— Очевидно съм разочарован от някои аспекти на полета — каза Бърнели. — Въпреки това искам да отделя този миг, за да изразя съболезнованията си на семействата на Дъдли Боуз и Емануел Фербеке заради шока, който преживяха днес. Във връзка с това наистина мисля, че има някои много сериозни въпроси, произтичащи от внезапното напускане на мястото от страна на „Втори шанс“. Убеден съм, че е било възможно да се вложат много повече усилия в изследването на природата на извънземните от Дайсън. Що се отнася до предполагаемата заплаха: всъщност нищо не е стреляло по кораба, само няколко роботизирани устройства са се приближили, това е всичко. Не знаем дали са били ракети. Кайм е можел да отдели секунда да погледне за трети, дори за четвърти път, да продължи да опитва,

докато не получи някаква истинска информация. „Втори шанс“ беше екипиран със свръхсветлинен двигател, можели са да избягат от всяка истинска опасност.

— Какво ще стане сега? — попита един от репортерите.

— Пълният съвет на Екзопротектората на Федерацията ще бъде свикан възможно най-скоро, за да обсъди резултатите. След като приключим с това, ще отправим препоръките си към президента и Сената на Федерацията.

— Какви ще бъдат вашите препоръки, сенаторе?

Бърнели наклони замислено глава на една страна и се смръщи съсредоточено към питащия.

— Мисля, че отговорът е очевиден. Поради липсата на истинска информация, ще трябва да изпратим нов кораб. Този път командван от капитан, който има кураж и наистина е способен да открие какво се случва там.

Марк кимаше в съгласие. „Може би Кайм е прибързал. «Втори шанс» имаше силни щитове, спомням си спецификациите. Защитата на кораба беше един от основните приоритети при изготвянето на дизайна.“

Оливия се върна и двамата прекараха по-голямата част от следобеда в зяпане на портала. ТСП пусна записите на Дъдли Боуз, в които той обясняваше и коментираше информацията, събрана от кораба. Описанията му омаяха Марк. Бяха на разбираемо за него ниво, а ясният и уверен глас придаваше ярък живот на сухите факти. „Нищо чудно, че беше толкова уважаван и успешен астроном.“

Марк отиде до сервиза няколко пъти през този следобед и се опита да свърши работа по автоматичните берачи. Всеки път умът му се отнасяше надалеч и той се връщаше обратно, за да провери портала. През голяма част от времето се чудеше какво ли им е било на Боуз и Фербеке в момента, в който са осъзнали, че звездният кораб си е отишъл завинаги. Как някой можеше да се справи с подобно знание? „Исусе, как бих го приел аз?“

Той затвори гаража рано и потегли към къщи с пикапа си. Първата част от пътуването минаваше по голямата магистрала, построена от Саймън Ранд, покрай задната част на скалата Блекуотър и през стръмната тясна равнина отвъд. Край магистралата беше посадена земна трева, буен вид, който бе изместил стрелотревата и бе

превърнал склоновете над бързотечащия поток в богато и преливащо от енергия поле от елмаз. Охранени овце, все още в зимните си палта, се разхождаха сънливо наоколо и предъвкваха, докато малките им агнета подскачаха възбудено наоколо. Високо над тях, там, където тревата беше по-малко, а камънаците повече, планинските кози подтичваха и извършваха набези по границите на иглолистната гора.

След няколко мили долината се разшири, хълмовете от дясната му страна останаха назад с разтварянето на много по-широката местност. Той пое по разклонението и тръгна по дългия прав път от плътно отъпкан чакъл. Това беше долината Хаймарш^[4], първата фермерска земя в района, отдавна отводнена от голяма мрежа от канали, които бяха открили богатата й почва за тракторроботите и добитъка. От всяка страна на главния път се отклоняваха дълги алеи, които водеха до големи бунгалоподобни ферми и множество плевни. Единствените дървета тук бяха високи, стройни лийтополи, засети в идеални редици като обозначители на границите.

След пет минути пътят се разклони отново. Марк пое по алеята към равнината Улон. Беше почти толкова широка колкото Хаймарш, макар че планинските стени тук бяха по-високи. Наоколо бяха разхвърляни речни камънаци и скали, а всяка зима снеговете донасяха нови от височините. Въпреки че почвата беше добра, Улон всъщност не бе подходяща за целогодишни насаждения. Вместо това, по предложение на Саймън Ранд, първите земевладелци бяха засели лозя от гречам, плодово растение от Елан, което вече си печелело репутация сред любителите на вино във Федерацията, макар да било култивирано само на северните континенти. Първите няколко години дали нелоши реколти в долината Улон. След това били посадени нови разновидности и лозята били организирани. Била учредена кооперация с цел съчетаване на сортовете, бутилиране и налагане на новата марка.

Когато семейство Върнън пристигнаха тук, целият процес вече беше смазан и комерсиализиран. Две трети от долината бяха култивирани, а останалите парцели бяха купени. Всеки купувач получаваше своите десет или петнадесет акра, които да засади с лози, както и място за къща в единия край. Грижата и гроздоберът се осъществяваха от кооперацията. Това гарантираше скромен ежегоден приход от марката на долината Улон.

Марк обърна по пътя, водещ към дома му по малък склон. Когато колата започна да подскача през локвите и дупките, намали скоростта. За пореден път, както всяка сутрин и вечер, си напомни да поръча свестен чакъл. Решетките на лозите се простираха от двете стани на пътя. Бяха линии от тел и колове, приличаха на несръчно построени огради, поставени на няколко метра едни от други и продължаващи докъдето стигаше погледът. Малките чворести кафяви клонове на самите лози бяха увити внимателно около телта, а всяка беше подкастрена по идентичен начин. На всеки филиз имаше не повече от пет пъпки. Беше твърде ранен период от годината и парцелът изглеждаше доста пуст. Единствено тесните ивици от рехавя трева оцветяваха разстоянията между решетките, макар че туйките приличаха по-скоро на кал и камъни. На върха на билото, където върху един акър равна земя се намираше къщата им, ливадата се бе проснала като избуял изумруден килим. В момента ограждаше две къщи. Първата бяха донесли със себе си върху голям товарен камион под формата на квадратни климатично устойчиви бетонни панели, податливи на сглобки според всякакъв дизайн. Лиз и Марк се бяха спрели на проста L-образна форма с дълъг правоъгълен хол в единия край, свързан с три квадратни спални, баня, детска, кухня и още една празна стая, която още бе задръстена от кашони с неотворения им багаж от Августа. Покривът ѝ беше направен от извити слънчеви колектори, поставени на върха. Цялата структура беше евтина, лесна за сглобяване — типът място, в което човек не би искал да живее повече от няколко месеца, особено през зимата. Те живееха на Елан от вече почти две години.

Зад временната сглобяема къща, истинският им дом продължаваше да расте. В крак с екологичните традиции на Рандтаун, двамата бяха решили да използват сух корал, който се срещаше изненадващо рядко за толкова обсебен от екологията район. Обикновено растението израстваше върху вече съществуваща структура, но Лиз бе открила компания на Халифакс, която предлагаше много по-евтин метод. Бе започнала с няколко полусферични балона, прости мембрани, правени по поръчка във всякакви размери, които се разгръщаха над земята и се надуваха. След това тя просто пося семената навсякъде около тях и ги изчака да пораснат. Докато нишките се плъзгаха нагоре, ги преплиташе едни с други и ги кастреше педантично, така че стените да са гладки и непромокаеми. Заради

суровите зими в долината Улон избра сорт сух корал, който беше по-плътен от повечето и осигуряваше добра изолация. Когато домът израснеше, един прост домашен отоплителен куб, запазен със слънчева енергия, можеше да им осигури топлина и комфорт през цялата зима. Само че именно заради тази необходима допълнителна дебелина им помогна да осъзнаят защо толкова малко от домовете в Рандтаун бяха направени от сух корал: отнемаше му доста време, за да израсте нагоре. Всеки ден, когато слизаше от пикала, Марк поглеждаше към върховете на нишките с цвят на перли и метличина, за да види колко са напреднали. Вече бяха превалили билата на четири или пет от по-малките външни куполни стаи и там Лиз ги оплиташе в завършващи минарета. Трите най-големи купола обаче се нуждаеха от още метри. „Ще бъдат готови през лятото“, не спираше да повтаря тя. Марк се молеше да е права.

Бари се изстреля от къщата и изтича до Марк, омотавайки ръце около баща си. Преди прегръщаше краката му, а сега вече стигаше над бедрата му.

— Какво прави днес? — Двамата го казаха едновременно, както го изискваше ритуалът им, и се усмихнаха един на друг.

— Първо ти — каза Марк, докато вървяха към временната им къща.

— Четох и казвах думи буква по буква, след това имахме час по математика и програмиране при господин Карол. Карах обща история с госпожица Мавърс, а накрая Джоуди ни заведе на практическа механика. Хареса ми. Единственото смислено нещо.

— Наистина ли, защо така?

Те влязоха в кухнята, където Лиз седеше до голямата отрупана маса и се опитваше да излъже Сенди да си хапне малко супа. Дъщерята на Марк гледаше към мъчението със зачервени бузи и носле, влажни очи и загърната в голямо топло одеяло. Беше пипнала някакъв вид грип, който поразяваше местните деца. Засега Бари бе успял да му избяга.

— Татко — каза немощно Сенди и протегна ръчички.

Марк коленичи и я гушна продължително.

— Как се чувстваш днес, ангелчето ми, по-добре ли си?

Тя кимна нещастно.

— Малко.

— О, това е добре. Браво, миличка. — Той седна на стола до нея, а Лиз го целуна бързо и небрежно. — Какво ще кажеш да хапнеш малко от супата тогава? — попита той дъщеря си. — Ще я хапнем заедно.

Нещо, което можеше и да е усмивка, премина по устните на Сенди.

— Добре — каза смело тя.

Лиз погледна към Марк и се изправи.

— В такъв случай аз ще ви оставя да се храните. Хайде, Бари, какво искаш за ядене?

— Пица? — попита веднага той и добави с надежда: — И пържени картофи.

— Няма да е пица — каза му строго Лиз. — Знаеш, че не остави нищо от тях в хладилника. Ще трябва да е риба.

— Ооо, мамо!

— Може и да намерим малко картофи за гарнитура — каза Лиз, наясно, че това е единственият начин да го накара да изяде рибата.

— Добре — каза мрачно момчето. — Пържена риба е, нали?

— Нямам представа.

Бари седна на стола си до масата, истинско превъплъщение на трагичния образ. Лиз нареди на робота камериерка да донесе малко риба от фризера и добави безмълвно нареждане към е-конома си да приготви порция за скара.

— Защо казваш, че нищо друго не било смислено? — попита отново Марк.

— Ами, имаше някакъв смисъл — каза Бари. — Просто аз не виждам каква е целта.

— На кое.

— На училището.

— А, ясно. И защо така?

— Не ми трябва — каза искрено момчето. Махна към широкия кухненски прозорец и гледката към долината Улон. — Аз ще бъда капитан на моторна лодка и ще обикалям по реката.

— О, вярно. — Миналата седмица беше на вълна инструктор по джиробол. Децата в Раундтаун и района обикновено се влияеха от спортните и физически аспекти на живота. Всички искаха да са водачи на салове, капитани на моторни лодки, ски инструктори,

професионални летци или хрилегмурци. — И все пак, опасявам се, че дори за тази работа се нуждаеш от основно образование. Затова ще трябва да продължиш поне още няколко години.

— Добре — тъжно каза Бари. — Може и да стана пилот на звезден кораб. Днес гледах по киберсферата. Цялото училище се беше събрало, когато „Втори шанс“ се прибра на платформата си. Беше толкова готино.

Марк все така гледаше към Сенди, докато я хранеше с лъжицата.

— Да, наистина беше.

— И ти ли го видя?

— Разбира се.

Роботът камериерка пристигна с пакет риба. Лиз я грабна от машината.

— Хайде, помогни ми да сготвя това.

— Къде са картофите? — попита умолително Бари.

— Има малко картофи в кошницата. Ще ги нарежем. Няма да отнеме много време.

— Не, не, мамо. Истински картофи. От фризера!

Марк занесе Сенди в хола, докато Бари и Лиз приготвиха рибата. Разчисти няколко от играчките от дивана и седна. Сенди се сви, подсмърчайки, в скута му и се зае да притиска приятеля си кукла към себе си — чувствителна бяла мечка, която усещаше болестта ѝ и я държеше любвеобилно за ръката.

Марк прегледа набързо няколко доклада в киберсферата на големия портал, преди неохотно да се спре на Алесандра Барон, която си бе осигурила ексклузивно интервю със самия Найджъл Шелдън. Той седеше зад някакво голямо бюро в корпоративния си офис и говореше ясно и уверено, сякаш цялата драма покрай завръщането на звездния кораб беше просто спирка, предвидена в разписанието на някой от влаковете му.

— Макар и дълбоко да съжалявам, че на капитан Кайм му се е наложило да остави Емануел и Дъдли, не мисля, че е имал друг избор. Не съм бил там, нито пък който и да е от критикуващите го, които чух днес. Затова и не можем да изкажем адекватно мнение по отношение на действията му и възможните други сценарии. Само глупак би се опитал да умува след подобно събитие. Назначих Уилсън за капитан,

защото вярвах, че той беше правилният човек. Образцовите му действия по време на цялата мисия напълно оправдават това решение.

— Разбира се, ТСП вече даде зелена светлина за съживяването на двамата изгубени членове на екипажа. Благодарение на процедурите по безопасността, които изпълняваме изключително сериозно, защитените им трезори със спомени са били обновени точно преди заминаването им за Наблюдателната кула.

— А какво ще кажете за информацията, с която се завърна „Втори шанс“? — попита Алесандра Барон. — Несъмнено ще се съгласите, че е разочароваща?

Найджъл Шелдън ѝ се усмихна, сякаш от съжаление.

— Разполагаме с повече информация, отколкото цялата общност на физиците във Федерацията може да осмисли. Трудно бих нарекъл това оскъдица.

— Имах предвид оскъдното познание за извънземните от Дайсън. При толкова много похарчени пари, толкова много вложено време и с допълнителната цена на човешки животи, не мислите ли, че трябваше да научим повече? Дори не знаем как изглеждат.

— Знаем, че когато ни видят, стрелят по нас. Единственото нещо, за което съм съгласен с моя добър приятел сенатор Бърнели е, че трябва да има нова мисия. Това е природата на изследователската работа, Алесандра. Съжалявам, че не е достатъчно бърза за собственото ти разписание. Само че разумните, рационално мислещи хора рискуват, пътешествайки до ново място, за да проучат условията, така че следващия път да бъдат по-добре подготвени и да стигнат по-далеч. „Втори шанс“ направи това, донесе цяло богатство от подробности относно Дайсън Алфа и знание за това какъв кораб ще ни трябва, за да се върнем отново.

— Значи подкрепяте идеята за обратна мисия?

— Определено. Това е само началото на контакта ни със звездите Дайсън.

— А какъв кораб трябва да използваме, имайки предвид това, което научихме от първата мисия?

— Много бърз и много силен. Всъщност, просто за да бъдем спокойни, може би трябва да пратим повече от един.

Марк и Лиз сложиха децата да спят преди осем часа. След това седнаха в кухнята и хапнаха вечерята си от пиле по киевски —

извадено от пакет и стоплено на микровълновата, разбира се.

— Старият Тони Матвиг има пилета — каза Марк. — Говорих с него онзи ден, ще ни даде яйца, ако искаме собствени.

Вилицата му мушна месото в чинията и от него прокапа още от чесновото масло.

— Ще е хубаво да можем да нахраним децата с нещо, за което знаем, че не е пълно с хормони и генномодифицирано.

Лиз го погледна „преценяващо“.

— Не, Марк. Знаеш, че сме го обсъждали. Харесва ми да живея тук, а когато къщата израсне докрай, ще ми харесва още повече, но няма да стигна чак толкова далеч. Няма нужда да държим пилета. Печелим повече от достатъчно, за да се храним добре, не поръчвам фабрична храна от Големите¹⁵. Всичко във фризера е с етикет за чиста храна. Щеше да си наясно, ако си беше направил труда да погледнеш. И кой по-точно мислиш, че ще скубе и корми тези пилета? Ти ли?

— Мога да го направя.

— Няма. Миризмата е отвратителна. Повръщала съм от нея.

— Ти пък кога си кормила пиле?

— Преди около петдесет години. Когато бях млада идеалистка.

— И глупава. Да, знам.

Тя се наведе към него и погали бузата му с пръсти.

— Много ли съм досадна?

— Не. — Той се опита да хване един от пръстите ѝ със зъбите си и пропусна.

— Във всеки случай — каза тя — пилетата ще съсипят моравата. Някога поглеждал ли си внимателно ноктите им? Те са зли.

Марк се ухили.

— Пилета убийци.

— Убиват морави и съсипват останалата част от градината.

— Добре. Без пилета.

— Но съм напълно „за“ за зеленчуковата градина.

— Да. Защото аз ще монтирам напоителната система, а градинарският робот може да се погрижи за останалата работа.

Лиз го целуна.

— Казах, че ще се грижа за лехата с подправки сама.

— Уау. За цялата?

— Съжеляваш ли за нещо досега?

— За нищо.

— Аз мога да се сетя за едно нещо.

— Какво? — попита с негодувание той.

— Трябва ми някой голям силен мъж, който да излезе навън и да погледне пак листата за усвояване на влажността.

— О, шегуваш се! Оправях ги миналата седмица.

— Знам, скъпи. Само че миналата нощ едва са напълнили резервоара.

— Проклет полуорганичен боклук. Трябваше да си изкопаем един приличен кладенец.

— Ами, когато истинската къща е готова, можем да вземем робот конструктор, който да прокара тръба до реката.

— Да, може би.

Роботът камериерка отнесе чиниите и приборите им до купчината в миялната машина. Марк донесе поднос с лепкав карамелов сладкиш и две лъжици в хола. Двамата се наместиха удобно на дивана и започнаха да изгребват лепкавата маса от противоположните краища. На портала Уенди Боуз пелтечеше и хлипаше по средата на изявлението си. Професор Трътен, определен от субтитрите като „близък семеен приятел“, я бе прегърнал покровителствено през рамото.

— Горката жена — каза Лиз.

— Да.

— Има нужда от подмладяване. Чудя се дали ТСП ще платят за това?

— Защо да има нужда от подмладяване? — Марк се загледа в образа ѝ в портала. — Не изглежда толкова възрастна.

Лиз се възползва от разсейването му и загреба двойна порция пудинг.

— В сравнение с кого? Клонингът на Дъдли Боуз ще е на осемнадесет години. Нейното тяло ще е в края на петдесетте. Имай ми доверие, това не е брак, който искаш да изпробваш.

— Предполагам, че не. Просто не мога да спра да си мисля за Боуз и Фербеке. По-далеч от дома няма как да те зарежат. Мислиш ли, че са се самоубили, като са разбрали?

— Зависи от извънземните от Дайсън. Може пък да са им построили стая, вече да са се справили с проблема по превода на езика

ни и сега да си разговарят щастливо.

— Не го вярваш наистина, нали?

Лиз задъвка замислено за миг. Професор Трътен помагаше на Уенди Боуз да се прибере обратно в къщата.

— Не. Телата им са мъртви.

— Така мисля и аз. — Погледът му се отнесе към евтиния бетонен таван. — Знаеш, че Елан е един от най-близките светове до двойката Дайсън във Федерацията, нали?

— Има седем, които са по-близо от нас, включително Аншун. Но си прав, близо сме. — Тя се изкикоти. — Само на седемстотин петдесет и четири светлинни години. Страшно, а?

Той се пресегна със свободната си ръка и я мушна под ребрата точно там, където знаеше, че е слабото ѝ място.

— Ау! — Лиз намръщи лице и му отмъсти, като грабна огромно парче пудинг.

— Хей! — възрази той. — Аз едва го опитах.

— Животът е кучка, а след това се подмладяваш и всичко се случва отново.

[1] Slippery Trixie (англ.) — Хлъзгавата Трикси. — Бел.прев. ↑

[2] Bean Here (англ.) — игра на думи. От една страна, „bean“ означава бобово зърно, фасул, а от друга, „been here“, което се произнася по същия начин, означава „бил съм тук“. — Бел.прев. ↑

[3] Вид спускане със ски, при което скиорите летят с хеликоптер до мястото, покрито с дълбок сняг и още недокоснато от други скиори. — Бел.прев. ↑

[4] High marsh (англ.) — висока блатиста земя. — Бел.прев. ↑

16.

На американското източно крайбрежие беше сутрин. Слънцето бе достигнало зенита си и безпрепятствено осветяваше улиците, които се спотайваха на дъното на бетонните каньони на Манхатън. Ако погледнеш надолу към Пето авеню от двеста двадесет и петия етаж на Агенцията за изследване и развитие на Федерацията, Найджъл Шелдън можеше да види несекващия градски трафик, увлечен в разгара на битката си за придвижване. По цялото протежение на огромната историческа улица бяха наблъскани жълти таксите и матовочерни лимузини, два противникови вида, които се съревноваваха за господството над лентите. Според градските митове такситата разполагаха с незаконен агресивен софтуер, инсталиран в шофьорските системи. Това не би изненадало Найджъл Шелдън, предвид огромния брой пъти, когато лимузината му трябваше да набива спирачки, за да освободи място за някое такси, което правеше рязък завой пред него. Именно те бяха облагодетелствани от това кратко проявление на светлината. Блестяха разкошно със стотици сред мрачните си противници и в точно този миг изглеждаха като победители.

По-близо до основата на небостъргача можеше да види дебел пръстен от репортери около главния вход. Заигра се с мисълта какво ли щеше да стане, ако се изплюеше през прозореца, колко дълго щеше да отнеме, преди някой от тях да си го отнесе и да погледне нагоре с отвращение и раздражение. Беше хубаво, че още го занимаваха подобни детински мисли, усещаше, че те дават някаква перспектива на живота. На колегите му от Съвета определено щеше да им дойде добре малко освежаване.

А те вече изпълваха залата зад него. Томпсън Бърнели и Криспин Голдрайх седяха един до друг на масата, главите им бяха склонени една към друга, докато се пазаряха и маневрираха в рамките на игра, в която участваха всички Велики фамилии. Илейн Дой изглеждаше по-незаинтересована от обикновено, но тя определено не се нуждеше от

усложнения по време на годината, в която името ѝ щеше да попадне в кръга с предварителни кандидати за президентските избори. Тя размени поздрави с Рафаел Колумбия и Габриела Елси. Този път наоколо се мяркаха по-малко асистенти — последица от усилените мерки за сигурност и отговорността, която лежеше върху съвета на Екзопротектората. Уилсън Кайм стоеше прав и говореше с Даниъл Алстър изненадващо спокойно, предвид очевидната враждебност, насочена към него от някои членове на Съвета, предвождани от сенатор Бърнели.

Найджъл можеше да се справи с политиканстването в крачка. За разлика от Уилсън никога не се бе възползвал от възможността да си вземе едноживотна почивка далеч от сърцето на федеративното управление. Той живееше, за да мисли напред във времето и беше почти сигурен, че никой от асистентите и мозъчните тръстове, на които останалите членове на съвета разчитаха за инструкциите си, не бе подготвил толкова много сценарии, колкото стратегите на ТСП. Някои от най-лошите варианти щяха да изискват контрамерки, които той самият трябваше да предприеме през частни и дискретни канали — включително най-отчаяното действие, да евакуира цялото си семейство от космоса на Федерацията. Изпълнението на подобни схеми не го притесняваше особено — всъщност това беше доста голямо предизвикателство. Единствената причина за безпокойство днес беше това, което го глождеше от няколко месеца, а именно липсата на комуникация с Ози. Найджъл бе свикнал приятелят му да изчезва с месеци, дори години, във времената, когато обикаляше световите, или дори когато създаваше дом и ново семейство. Само че дори тогава винаги отговаряше на съобщенията му в някакъв момент.

— Ако сте готови... — каза малко нетърпеливо Илейн Дой.

Найджъл се извърна от прозореца и кимна неохотно. Бе отлагал срещата с нищожната надежда, че Ози ще се появи в последния миг, както винаги нехаещ и готов с радост да причини неразбория. Но сега това нямаше да се случи. Вратите бяха затворени, а стаята обезопасена.

Всички се разположиха около масата. Вицепрезидентът поиска СИ да бъде свързан със Съвета в реално време и тюркоазените и мандаринените линии затрептяха по екрана в края на стаята.

— Смятам, че трябва да започнем с поздравления към капитан Уилсън и екипажа му за изпълнението на тази изключително трудна мисия с истински професионализъм — каза Илейн Дой. — Знам, че там се е наложило да вземете някои трудни решения, капитане, и не ви завиждам за това, но вярвам, че са били правилните. Да донесете обратно информацията беше първият ви приоритет.

— И какво точно се оказа тази информация? — попита Томпсън Бърнели. — Аз се чувствам изключително непросветен от вашето пътуване. Особено предвид цената на проклетото нещо.

— Това е много широко разпространен, технологично напреднал и очевидно агресивен извънземен вид на седемстотин и петдесет светлинни години от Федерацията — каза безстрастно Уилсън. — Били са затворени зад бариерата, но някой ги пусна и те успяха да ни видят. Трета сила. Само по себе си действие, което би трябвало да смятаме най-малкото за недоброжелателно, ако не и за враждебно.

— Сериозно ли вярвате в това? — попита Томпсън. — Изправени сме пред две групи извънземни, и двете агресивни?

— Премахването на бариерата не беше случайност — каза Найджъл. — Не го направихме ние. Не бяха и извънземните от Дайсън. *Quod erat demonstrandum*^[1], че има намесен друг фактор.

— Трябва да са били извънземните, които са я издигнали — каза Брюстър Кумар. — Единствено създанията, които разполагате познание за конструкцията, могат да направят нещо подобно.

— Това не ми изглежда особено смислено действие — каза Илейн Дой. — Ако смяташ да я изключиш при пристигането на първия изследователски кораб, защо изобщо ще я издигаш?

— Бих искал да обсъдим това — каза Уилсън. — Разполагаме с две възможности — или бариерата е била снета от същите извънземни, които са я издигнали, в който случай мотивацията им остава скрита за нас, предвид сегашното ни познание; или е била изключена от някой друг, отново поради неизвестна причина. Това е по-тревожното заключение.

— Защо? — попита Криспин Голдрайх.

— Била е издигната, за да удържи очевидно агресивен вид. Някой е бил достатъчно разтревожен от тях, за да построи това нещо. Аз бях там, видях бариерата. Никой не би построил подобно нещо, без да разполага с много добра причина. Не ме интересува колко

напреднали са били строителите. Ресурсите и усилията, нужни за тази задача, са били фантастични. Тревогата им относно извънземните от Дайсън е граничела с параноя. Помислете за това — един вид, който е бил способен да изгради бариера около звезда, е бил разтревожен. Всичко, което може да разтревожи тях, ми изкарва ангелите от страх. А сега дайсъните са на свобода.

— Съгласен ли си с тази оценка? — попита Илейн Дой СИ.

— Има логика. Не вярваме, че изключването на бариерата в момента на появяването на „Втори шанс“ е съвпадение. Изглежда невероятно самите извънземни от Дайсън да са го направили. По метода на простата елиминация трябва да са били създателите на бариерата или други извънземни.

— Никой от тези видове няма адекватен мотив — каза Брюстър Кумар.

— Няма очевиден мотив — каза СИ. — Но ние не знаем истинските причини за самото издигане на бариерата, така че да правим предположения относно премахването ѝ е безсмислено.

— Не мислиш ли, че е била поставена там заради агресивната природа на дайсъните? — попита Уилсън.

— Да, това е правдоподобна теория — отвърна СИ. — Но защо тогава са сметнали за наложително да затворят и Дайсън Бета зад подобна бариера?

— Добра забележка — отбеляза Рафаел Колумбия.

— Не знам — каза уморено Уилсън. — Това, което установихме, обаче, е колко са опасни извънземните от Дайсън Алфа.

— Очевидно са опасни — каза Томпсън Бърнели. — Трябва да признаем, че ако извънземен вид бе наблюдавал Земята през двадесети век, особено по време на Втората световна война, щеше да заключи, че сме непоправимо войнолюбиви. Изненадан съм, че не са поставили бариера около нас, когато са имали шанса, ако това е причината за строежа на тези неща.

— Преодолели сме тази фаза — каза Илейн Дой. — Подмладяването и междузвездната експанзия значително са променили психиката и културата ни.

— Не започвайте пак този спор — каза Брюстър Кумар. — Имали сме късмет, това е всичко.

— Ние ковем собствения си късмет — каза Найджъл. — Тук сме, за да решим какво да правим с цял отбор извънземни, ужасно многото им ядрени оръжия и склонността им да ги използват.

— Разполагат с ядрени глави и, без съмнение, с още много други високотехнологични оръжия — каза Рафаел Колумбия. — Но не разполагат с никаква форма на свръхсветлинен двигател, което ни дава зона на сигурност от седемстотин и петдесет светлинни години. Това е доста голяма безопасна ивица.

— Не са имали свръхсветлинен двигател, защото не им е трябвал зад бариерата, която блокираше свръхсветлинното пътуване — каза Уилсън. — Имайки предвид демонстрираните от тях технологични възможности, не бих разчитал на каквото и да е разстояние да ни предпази от тях.

— Колко дълго би им отнело да построят звездни кораби със свръхсветлинен двигател?

Всички погледнаха към Найджъл. Той сви рамене.

— Както каза Уилсън, разполагат с индустриална база за развитие на високи технологии. След като разполагаш с основната теория, можеш да изработиш прототип на хипердвигател и да го задействаш за месеци, ако вложиш достатъчно ресурси в проекта. Ключовият въпрос е дали изобщо можеш да сглобиш нужната математика.

— Длъжни сме да предположим, че са способни на това — каза Илейн Дой. — Видели са „Втори шанс“ по време на операция. — Тя направи гримаса. — Може и да разполагат с Боуз и Фербеке.

— Те ще се самоубият, преди това да се случи — каза Рафаел Колумбия. — Знаят какво е заложено на карта.

Уилсън неспокойно прочисти гърлото си. Всички около масата се обърнаха и погледнаха към него. Всички бяха играли същата игра достатъчно дълго, за да могат да разпознаят лошите новини от каквото и да е разстояние.

— Всички членове на екипажа, включително и аз, бяхме екипирани с имплант, който може да извърши тази функция — каза Уилсън. — Въпреки това, можем да предположим, че Боуз и Фербеке първо ще преценят ситуацията. Ако установят първоначален мирен контакт с извънземните от Дайсън, бих очаквал да направят опит за комуникация и постигане на разбирателство. Само в случай на

безизходица биха прибягнали до пълно заличаване на информацията в имплантите им с памет и до самоубийство.

— Значи ще го направят — каза Илейн Дой. Сякаш го подтикваше да каже „да“. — Имам предвид — знаят, че ще бъдат съживени във Федерацията. Ще изгубят най-много ден, нали така? При това вероятно много неприятен ден.

— До голяма степен съм убеден, че Емануел Фербеке ще постъпи правилно — каза Уилсън. — Само че — моля се на Господ да бъркам, — можем да очакваме проблеми от Дъдли Боуз.

— Какво имате предвид под проблеми? — попита настоятелно Томпсън Бърнели.

Уилсън се вторачи в сенатора.

— Тренировъчните му показатели не бяха толкова високи като тези на всички останали на борда. След селекцията прекара известно време в резервоар за подмладяване, който намали телесната му възраст. Разполагаше с ограничено време, преди да излетим.

— Защо, по дяволите, сте го взели на борда в такъв случай?

— Политически приоритети — намеси се елегантно Найджъл. — Същата причина, поради която твоят човек Тънди Сътън беше на борда.

Томпсън изпъна показалеца си към Найджъл.

— Тънди премина през всеки тест, на който го подложихте.

— Без съмнение го направи. Но ако беше отхвърлен по време на финалната селекция заедно с всички останали, които имаха връзки със земните Велики фамилии, ти щеше да си първият, който щеше да се разфучи.

— Може би. Само че Тънди поне беше подготвен достатъчно, не като този Боуз. Каква пародия на операция изобщо провеждате?

— Единствената възможна.

— Исусе Христе! — Томпсън се облегна назад и изглежда отвратено Найджъл и Уилсън.

— Много добре — каза Илейн Дой. — В най-лошия случай, извънземните от Дайсън знаят много за нас, включително къде сме и могат да построят свръхсветлинен двигател. Какво ще правим в такъв случай?

— Същото като последния път — каза Уилсън. — Ще изпратим мисия, която да разбере какво става.

— По-успешна от последната, надявам се най-искрено — каза Криспин Голдрайх.

— Ще бъде такава — каза Найджъл. — „Втори шанс“ беше изстрел в абсолютен мрак. Трябваше да построим нещо, което може да се справи с всякакви непредвидени ситуации, истински изследователски кораб. Този път мисията ще бъде строго дефинирана. Тези кораби ще бъдат по-малки и вероятно по-евтини.

— Защо се нуждаете от повече от един? — попита Илейн Дой.

— За да може екипажът на единия да наблюдава какво се случва с този, който опита да влезе в контакт, и да докладва, ако бъде загубен — каза Уилсън. — Извънземните от Дайсън вече знаят кои сме и че вероятно не ние сме издигнали бариерата. Със сигурност знаят, че не представляваме заплаха за тях. Реакцията им към нас по време на този опит ще бъде решителна.

— Не ми харесва тази задача — промърмори Рафаел Колумбия.

— Аз самият не я чакам с нетърпение — каза Уилсън. — Но се налага да бъде изпълнена и то както трябва.

— Имаш нещо да доказваш ли? — попита тихо Томпсън Бърнели.

Уилсън не се хвана на въдицата му.

— Да приема ли, че по тези кораби вече се работи? — попита Илейн Дой.

— О, да — каза Найджъл. — Веднага щом приключихме с дизайна на „Втори шанс“, оторизирах предварително проучване за по-малък изследователски звезден кораб. Ще бъде сравнително проста задача да адаптираме технологията за бърз разузнавателен кораб. Благодарение на опита, придобит при строежа на хипердвигателя на „Втори шанс“, можем да модифицираме бъдещите версии, така че да развиват много по-високи скорости. Цялата структура на животоподдържащото колело беше отхвърлена като идея, екипажът може да се справи и при условия на свободно падане. Също така сме намалили обема на реакционния двигател, включително прилежащите към него отпадни материали. От него няма нужда освен за маневри на къси разстояния. Усилихме обаче въоръжението. Ще могат да се сражават по време на бягство.

— А каква точно ще е мисията им? — попита Брюстър Кумар.

— Трябва да открият повече за природата на извънземните от Дайсън. Дали наистина са войнолюбиви. Дали разработват звездни кораби със свръхсветлинен двигател или отварят червееви дупки към близките системи. Специално това би било трудно за скриване, имайки предвид колко лесно можем да засечем излъчванията им. Разбира се, ако разполагат с познание в тази област, това означава, че те също ще могат да ни забележат.

— Много добре — каза Илейн Дой. — Не мисля, че който и да е от нас възразява срещу спешната нужда от тази мисия. Това, което искам да направи Съвета, е да изпрати формално предложение до правителството на Федерацията за създаване на нова агенция, която ще съблюдава цялата изследователска работа, свързана със системата Дайсън, както и контактната операция от планирането до осъществяването ѝ. Всичко това ще е под юрисдикцията на правителството.

— Както и финансирането — каза рязко Томпсън Бърнели.

— Искаш да кажеш, че предлагаш правителството да създаде цивилна агенция за звездни полети? — попита Рафаел Колумбия.

— Да, точно така. Това е потенциална заплаха за цялата Федерация. Не може да си позволим импровизиран отговор, финансиран от несигурни и многобройни източници. Към проблема трябва да бъде подходено стабилно и с ясен политически поръчител.

— Ах — Рафаел погледна към Найджъл. — Какво мислиш ти за това, Найджъл? В момента говорим най-вече за твоя персонал.

— Мисля, че той не е достатъчен. — Почти се усмихна, когато залата утихна, дори Уилсън се бе вторачил изненадано в него. — Ако искате да има някаква политика по въпроса, тя трябва да бъде дългосрочна и съгласувана. Ако новите ни разузнавачи се върнат с лоши новини, тогава какво? Друга среща като тази? Не, Илейн е напълно права, нуждаем се от ясна политика и агенция, способна да я приложи. Трябва да се подготвим за най-лошия случай, още преди разузнавачите да са потеглили. Има и други федеративни агенции и съвети като този, които се занимават със сигурността. Те също трябва да бъдат ангажирани в тази агенция.

— Имаш предвид формирането на флот — каза Криспин Голдрайх. Изглеждаше изненадан от тази идея. — Целенасочена военна сила.

— Ако имаш предвид нещо друго, което може да ни защити, бих искал да го чуя.

— Не мога да повярвам, че предлагаш това. Ти! Какво мисли господин Айзъкс по въпроса?

— Предполагам, че ще бъде разстроен от идеята — каза Найджъл. — Но тъй като очевидно не си е направил труда да се появи на тази среща, няма право на глас, нали така?

Изненадата сред членовете около масата нарасна още повече.

— Какво? — попита раздразнено Найджъл. — Имахме величествени мечти, когато бяхме млади. Дадохме звездите на човечеството. Сега, както каза Илейн, сме пораснали, именно заради това. Ако всичко, което сме постигнали като раса, ако цялата тази велика цивилизация е подложена на заплаха, тогава без съмнение искам да я защитя. Флотът ще се справи с това.

— Да, ще се справи — каза внимателно Бърнели. — Но ако продължим с този план и обявим, че възнамеряваме да създадем флот, това ще създаде огромна вълна на паника и притеснения. Господ знае какво ще се случи със стоковия пазар, а верижната реакция, предизвикана от него, не вещае нищо добро. Може да се изправим пред миграция от най-външните планети от етап две, а това е последното, от което се нуждаем. Проклетият процес ще бъде цикличен, ще се самозахранва. Ако задължението ни е да предпазваме Федерацията от сблъсъци с извънземни, тогава трябва да вземем предвид и това. Заплахата не е само външна, Найджъл.

— Знам — каза Найджъл. — Това, от което се нуждаем, е да копираме начина, по който Хитлер е подготвил почвата за своя Луфтвафе. След Версайския договор на Германия било забранено да развива каквато и да е форма на военна авиация. Затова той обучил пилоти в частни клубове и спонсорирал търговски самолети, които лесно можели да бъдат модифицирани. Когато му потрябвала военна сила, просто слял двете в едно. Всички парчета били на разположение, но никой не разпознал предназначението им. Днес, при наличието на индустриалната ни база, пръсната на над шестстотин свята, можем да проведем много по-изтънчена тайна производствена операция от всичко, на което нацистите са били способни. Останалата част е просто бюрократично разместване, сливане на нужните департаменти.

— Мога да се сетя за няколко души в Сената, които няма да харесат това сравнение с Хитлер — каза с нерадостна усмивка Томпсън Бърнели.

— Не използвайте тази аналогия тогава — каза Найджъл. — Важното е, че можем да започнем подготовка за физическата защита на Федерацията, без да бием камбаната. Подготвянето на документацията ще ни спечели половината битка.

— Интересува ме твоето мнение по този въпрос — каза Рафаел Колумбия на СИ. — Мислиш ли, че трябва да разполагаме с флот?

— Макар и никога да не сме одобрявали разработката на оръжия, смятаме създаването на подобна защитна организация за разумна предпазна мярка, предвид моментните обстоятелства.

Уилсън погледна рязко към екрана.

— Би ли ни сътрудничил в разработката на оръжия?

— Напълно сме уверени в собствените ви възможности по отношение на тази област. В своята история многократно сте демонстрирали компетентността си.

— Макар и да подкрепям тази нова мисия до Дайсън Алфа — каза Брюстър Кумар, — не трябва да пренебрегваме другия вид, който изглежда е някъде там. Тази агенция ще праща ли мисии, които да се опитат да открият създателите на бариерата?

— Първо трябва да разполагаме с агенция за звездни полети — Найджъл смърми внимателно научния съветник. — Но, да, не трябва да подценяваме този въпрос. Нито пък отделна мисия до Дайсън Бета. Най-вече ме интересува дали бариерата е още там. Има още много неизвестни освен вида от Дайсън Алфа.

— Много добре — каза Илейн Дой. — Мисля, че засега трябва да оставим планирането на самата мисия. Имаме предложение, което така или иначе ще ни спести дискусията. Да очаквам ли, че този съвет и функцията му ще бъдат погълнати от новата агенция?

Тя погледна въпросително към Найджъл Шелдън.

— Една агенция за звездни полети ще се нуждае от контролен орган — каза Найджъл. — Това е очевидното решение.

— Тогава да гласуваме — каза тя. — Гласуващите „за“?

Всички ръце се вдигнаха.

Този път съобщението беше сертифицирано с името на Чайлс Лидъл Лахгарт, но говорителят беше същият политически модел, скулптиран с „Формит 3004“, който все така седеше зад бюрото си в Сан Матийо. Този път в града беше пролет и силното слънце тъкмо се издигаше над варосаните стени на старата част, окъпвайки сградите в красиво копнинено злато. Тъмните зелени дървета, засадени по всяка улица, разгръщаха листата си, за да поздравят зората.

— Скъпи съграждани, искам да ви поздравя с чувство на задоволство — каза той. — Защото за пореден път ние, които водим тази скрита битка, за да попречим на агентите на Звездния странник да прегризат сърцето на прекрасната ни Федерация, се оказахме прави. Но разбира се, аз не изпитвам никаква радост от ситуацията, пред която сме изправени днес. Не успяхме да унищожим „Втори шанс“ и сега звездният кораб предизвика верижна реакция от събития, които ще ни потопят във война. Извънземните от Дайсън бяха освободени от затвора си точно според желанията на Звездния странник. Всички ние видяхме записите на тяхната агресия и бруталност, които, както всички знаем, ще бъдат насочени към нас, веднага щом те построят собствените си звездни кораби.

— Дори да устоим на предстоящата атака, ще бъдем ужасно отслабени. Богатството и талантът ни ще трябва да бъдат вложени в оцеляването ни, където ще бъдат погълнати от ядрения огън. Тогава Звездния странник ще ни атакува откъм нашите собствени редици.

— Това чудовище ще ни съсипе, освен ако не се предпазим от него. Пазителите на себесъщността винаги ще бъдат готови да предотвратят машинациите му, до самия край. Ще го изкореним и ще премахнем агентите му, но се нуждаем от вашата помощ. Бъдете бдителни. Не мълчете. На изборите подкрепете платформа, която се противопоставя на жалките усилия, които това корумпирано правителство предлага, за да ни защити. Не се нуждаем от три разузнавателни кораба, нуждаем се от армада от бойни кораби. Не се нуждаем от по-нататъшно изследване, трябва ни оръжия, които могат да изличат нашествениците от космоса. Трябва да сме готови да се защитаваме срещу извънземните от Дайсън веднага. Те ще се появят скоро в нашите небеса. Нека не падаме под тяхната атака. Предизвикайте тези, които претендират, че работят във ваше име. Те не

го правят, те служат единствено на себе си и на злия си господар. Помогнете ни. Бъдете силни. Пазете се.

Той поклони глава.

— Благодаря ви за времето ви.

Червената светлина беше навсякъде, процеждаше се неумолимо из цялата Ледена цитадела, пролазваше във всяка стая, коридор и кътче. Ози я ненавиждаше. Силфенските строители бяха свършили добре работата си в миналото. Големите оптични канали и светлинната батерия, каквото и да представляваше, доставяше розовата слънчева светлина през целия двадесет и един часов ден на замръзналата планета. Имаше само едно място, което предлагаше убежище от нея — външният свят през нощта. Но тогава наставаше истинският студ.

Вътре повечето от личните спални разполагаха с дебели одеяла, закрепени върху сияйните кристали, за да служат като пердета. За онези видове, които спяха, или поне си почиваха през нощта, те бяха божествен дар. Напоследък Ози и Орион бяха започнали да палят керосинова лампа в стаята си в продължение на няколко часа, преди да си легнат. Първоначалните им запаси се бяха изчерпали бързо, но маслото от леден кит беше приличен заместител. Жълтата светлина привлече и доста от останалите хора, които идваха и прекарваха по малко време с тях или като си почиваха, или като се оплакваха от деня си. През вечерта стаята на Ози заприличваше на малък бар, за съжаление без алкохол. Беше неизбежно, предвид че хората бяха пристигнали в Ледената цитадела от много планети и от много различни векове и че разговорите включваха много различни мнения и гледни точки.

Тези събирания помогнаха на Ози да разбере Ледената цитадела и ситуацията им като цяло. Едно нещо беше кристално ясно — не трябваше да изпробват нов път, преди силфените да дойдат да ловуват.

— Тогава ще имате най-добрата възможност да се измъкнете — каза Сара няколко седмици след като бяха пристигнали. Тя бе станала редовен посетител в малкия вечерен клуб на Ози. Повечето хора в Ледената цитадела обикновено търсеха нейните съвети. Беше си спечелила тази позиция благодарение на огромното време, което бе

натрупала в своя полза. Беше доволна, че тази ѝ роля се измества върху Ози, който се опитваше да я избегне също толкова енергично.

— Защо? — попита Орион. — Не ни бяха нужни, за да стигнем дотук.

— Защото увеличава шансовете ви — каза търпеливо тя. — Ако можеш да ги последваш, дори по-добре — ако останеш с тях, ще следваш същия път, по който те излизат. Тогава той със сигурност е там. През останалото време просто ще си опитвате късмета в дивото и ще се надявате да откриете път, който е отворен. От това, което знаем, не изглежда да има много такива. А на тази планета това означава неприятности. Ще трябва да носите страшно много запаси и освен това да се движите бързо.

Ози бързо разбра, че уравнението не е в тяхна полза. Можеха да използват шейна, но самата тя щеше да има проблеми с преминаването през гората. Ако навлезеха по-навътре пеша, щяха да се нуждаят от палатка, която да ги защити от смъртоносните нощни температури. Въздушноизолираната, която носеше той, можеше да свърши работа на теория, но тогава идеше да му се наложи да носи и достатъчно храна. Колкото по-тежки бяха, толкова по-бавно щяха да се движат. И така нататък. Идеалното решение щеше да е товарно животно, но тези, които можеха да оцелеят в тези условия, като лонтруса например, бяха бавни. Това означаваше още храна, прибавена към теглото, което носеха. Сара беше права, най-добрият им шанс беше да бързат след силфените.

Трябваше да са търпеливи.

Обичайните сутрешни шумове събудиха Ози. Разтракаха се тигани, купи и чинии, сутрешната смяна започваше да приготвя закуската в главната зала. Човешки гласове, съпроводжани от извънземни бухания и подсвирвания, отекваха по късия коридор, който водеше до стаите на Ози. Той бе легнал за малко на леглото си със затворени очи, съзнанието му следеше поредицата от звуци. Ниският свистящ звук на духалата и печките с масло. Водата, която завираше и разтракваше големите чайници. Ножовете, острени върху точилния камък. Познато и досадно.

Това беше седемнадесетата им седмица тук. Или поне така си мислеше. Сънуваше странни сънища, събития и светове на Федерацията свистяха в съзнанието му като някаква забързана драма. Приятелите му пътешественици разказваха, че времето не е съвсем наред по пътищата, че били загубили или спечелили седмици, месеци, години, докато странствали през силфенските светове. Тази идея постоянно подхранваше чувството му на нетърпение.

Орион се размърда, изпъшка — както правеше винаги — и седна в спалния си чувал.

— Добро утро. — Ози отвори очи. Одеялото все още бе опънато върху кристалния проводник, вграден в тавана, но по краищата му се промъкваше достатъчно светлина, както и през запрещения с перде вход, така че можеше да различи силуетите вътре и без да използва инфрачервения режим на ретиналните си импланти.

Орион изсумтя в отговор и разкопча спалния си чувал. Ози започна да се облича, докато момчето се приготвяше да влезе в банята. Когато пристигнаха, си бе помислил, че вътрешността на Ледената цитадела прилича малко на парник. След известно време осъзна, че това беше просто реакция в резултат на невероятния студ, който изпитваха, когато Сара ги доведе вътре. Въпреки горещите извори и цялата телесна топлина, която се просмукваше в Ледената цитадела, температурата си оставаше с няколко градуса под нивото на комфорт. Той стегна една от дебелиите си карирани ризи над тениската, закопча кожените панталони и си сложи втори чифт чорапи. Чак тогава се изправи и издърпа одеялото от проводника на тавана. Орион изпъшка в кисел протест срещу експлозията от червена светлина. Момчето понасяше трудно Ледената цитадела. Начинът, по който го ограничаваше физически, монотонността на ежедневието, еднообразната диета — всичко това се противопоставяше на естествената му тийнейджърска необузданост. Най-лошата част обаче беше липсата на който и да е на възраст дори до мъничко близка на неговата.

— Тук няма никакви момичета — беше се оплакало момчето на втория ден. — Не можах да видя никакви, затова питах Сара. Тя каза, че преди няколко години е имало няколко на по двадесет и нещо, но са последвали силфените.

— Така ли? Ами, не изпускаш нищо — каза му Ози. Беше малко раздразнен, че приятелското отношение, което демонстрираше към Сара, не получаваше отговор.

— Как можеш да кажеш това! Ти си имал стотици жени.

— Истина е — каза скромно Ози.

— Аз никога не съм бил с момиче — каза нещастно Орион.

— Дори и в Лидингтън?

— Имаше няколко, с които се мотаех. Харесвах една от тях. Ирина. Целувахме се и такива работи, но...

— Ти си тръгна и пое по пътищата с мен.

— Всъщност тя си тръгна с Ленард. Той е спал с половината момичета в града.

— О. Ясно. Ами... жените, ъх, кой може да ги разбере?

— Ти трябва да можеш, Ози. — Орион бе надянал един от онези скръбни погледи, които винаги караха Ози да се чувства неловко. — Как да говоря с момичетата? Никога не знам какво да кажа. Обясни ми, моля те.

— Наистина е просто. Няма значение какво ще кажеш, просто трябва да си уверен в себе си.

— Така ли?

— Да. — Ози се притесни, че момчето ще започне да си води записки. — Когато си на купон, намери си свободно маце, разчупи леда и я остави да свърши половината работа. Предполага се връзката да е равнопоставена, нали така?

— Предполагам.

— Затова ги остави да си свършат дела от работата, който им се полага. Ако няма нищо, ако няма искра — тогава не се притеснявай, мой човек, просто карай към следващата. Запомни, те също не са усетили искра, изпускат страшен пич — теб. Загубата е тяхна.

Орион се замисли над това в продължение на няколко дълги мига.

— Разбрах. Прав си.

— Хей, нали за това съм тук.

— Какво да кажа тогава?

— Ъ?

— За да разчупя леда? Кажете ми някаква добра уводна реплика.

— Ох. — Ози си припомни няколко ужасяващи спомени, които бе запазил от годините си в гимназията. — Ами, да ги поканиш на танц си е класика. Разбира се, трябва да можеш да танцуваш, мацките наистина харесват такива мъже.

— Можеш ли да ме научиш да танцувам, Ози?

— А, беше доста отдавна, мой човек. Най-добре попитай някой с по-сръчни крака като Сара, окей?

— Добре. Ами уводната реплика?

— Ъ, вярно. Да. Разбира се. Хм. Хей! Добре, спомням си една от едно парти в имението на Хемптън много отдавна. Отиди при момичето и погледни към яката ѝ. Когато те попита какво правиш, кажи: „Проверявах етикета и се оказах прав, наистина си произведена в рая.“

Орион остана неподвижен за секунда и избухна в смях.

— Това е толкова некадърно, Ози.

Не беше точно благодарният отговор, който очакваше Ози. Такива бяха проклетите съвременни деца.

— На мен ми свърши работа.

— Как ѝ беше името?

— Забравил съм, мой човек, беше преди век.

— Да бе. Мисля да попитам Сара, тя сигурно е по-добра в тези неща.

— Хей, знам как да си бърборя с мацките, ясно? Говориш с най-големия експерт по въпроса в цялата Федерация.

Орион поклати глава и се отдалечи в пещерата с басейните, а през това време се подхилкваше.

— Произведена в рая!

Ози нави спалния си чувал. Прибра го заедно с този на Орион в предпазната мешка от въглеродна тел, в която държаха раниците си. Мешката, която изглеждаше като черна паяжина, се бе увила около всички торби и вързопи. Около затягащия ѝ кабел беше заключен механичен катинар. Бе успял да го увие около една скална издатина на стената, подсигурявайки се, че никой няма да офейка с целия им багаж. След векове обикаляне на Федерацията Ози знаеше колко много истина се съдържа в старата поговорка, че консерватор е просто обратното на либерал. Не се доверяваше ни най-малко на другарите си по път, особено на добряците, които бяха имали по-малко късмет от

него. Точно сега това се равняваше на всички в Ледената цитадела. Пакетираната храна, екипите за първа помощ и модерната лека екипировка в тези раници бяха най-добрият им шанс да напуснат планетата.

През първата седмица или повече, всеки път, когато се връщаха в стаите си, имаше нови драскотини по скалата, там, където някой се бе опитал да освободи мешката или да разбие катинара.

Взеха чиниите и приборите си в главната зала и се присъединиха към късата опашка за закуска. Храната беше една и съща всеки ден: малка купчина от варени смачкани плодове от кристалните дървета, които изглеждаха като размазано цвекло, и няколко пържени резена месо от леден кит, подозрително сиви и мазни. Имаше и чаша от местния чай, направен от сушени листа от лишейна трева.

Когато свършиха с яденето, се върнаха обратно в стаите си, за да облекат дебелия якета от кожа на ледени китове и допълнителен чифт панталони. Орион се качи в конюшните, където прекарваше по няколко часа в риене на животинския тор и внасяне на нови бали от специалните гъби, с които се хранеха създанията. Само тетраджаковете, които приличаха на сини елени с размерите на коне, получаваха различна дажба. За тях бяха остатъците от кухните отдолу.

Ози отиде до работилницата на приземното ниво. Голямата кръгла стая вероятно беше предвидена за друга конюшня — имаше огромна въртяща се врата, достатъчно голяма, за да пропусне безпроблемно слон — но пъстрата смесица от нови пришълци в Ледената цитадела я използваша, за да държат в нея големите покрити шейни, дърпани от огромните глупави убани. Освен това беше и дърводелница, само че в нея не се използваше дърво, а кост от леден кит, която имаше учудващо сходни свойства. Там щавеха и кожа. Мазнината се преработваше в различни масла. Поправяха малкото ценни метални артефакти на комуната, като например комплектите готварски казани. Инструментите бяха най-вече каменни или кристални остриета за оформяне и рязане на костта. Тези, които пристигаха със собствени малки ножове, клещи, или мултифункционални оръдия, ги пазеха и третираха подобаващо — като ценна валута, каквато си бяха. Никой не беше истински майстор, не се и налагаше да бъде, нужни им бяха просто основни познания по

механика. Ледената цитадела функционираше в едно безкрайно средновековие.

През последните три дни всички усилено се занимаваха с поправката и настройката на плъзгачите на две от големите покрити шейни. Бяха свършили с едната, а втората се намираше на няколко метра над земята върху дебели кристални подпори в очакване на прясно издяланите си плъзгачи. Температурата в работилницата едва надхвърляше тази на замръзване. По извитите канали под каменния под течеше гореща изворна вода и поддържаше въздуха сравнително топъл. Както и в останалата част от Ледената цитадела, отоплителната система беше амортизирана. Дебелите плочи, които покриваха водните канали, се бяха напукали и разместили през вековете. Тънки валма от мъгла се процеждаха на дузина места и правеха въздуха влажен и тежък. Кондензацията се плъзгаше по стените и работните пейки, причиняваше ръжда върху всеки метал, оставен навън твърде дълго. Около въртящата се врата постоянно се трупаше пареща скреж.

Ози винаги внимаваше да не сменя вълнените си ръкавици, макар че така му беше по-трудно да ползва инструментите. Движеше се бавно и трябваше постоянно да мисли какво прави. Само че без тях пръстите му ставаха твърде студени и губеха чувствителността си. Тогава се случваха истински опасните инциденти.

Той се присъедини към екипа по поправка, трима човеци и един коррок-хи, които вдигаха първия плъзгач на мястото му в края на краката и го наместваха според указанията на Джордж Паркин. Благодарение на дългото време, прекарано в Ледената цитадела, Джордж се беше превърнал в неофициалния старши майстор в работилницата. Със сигурност беше най-компетентният дърводелец. Новият плъзгач пасна идеално, зъбите се наместиха в жлебовете на сглобките с помощта на малко маслени лубриканти. Двама членове на екипа се заеха да подсигурият сглобките с игли, които забиваха странично с чукове и после залепяха.

Ози вече бе излизал шест пъти с шейните като част от група събирачи на храна — двадесет и пет човеци и извънземни, въоръжени със стълби и кошници. Всеки път тръгнаха веднага след настъпването на зората и се отправяха към гората от кристални дървета, която ограждаше огромната самотна падина. Матовите клинове, които цъфтяха от края на всяко клонче на зрелите дървета, всъщност бяха

ядивни плодове, малки възли от почти безвкусни въглехидрати в яка черупка. Без тях жителите на Ледената цитадела никога нямаше да оцелеят. На всеки плод му отнемаше няколко години, за да порасне до размерите на ябълка, затова трябваше да ги събират според стриктна ротация и да описват педантично всяко пътешествие върху груби кожени карти, които обозначаваха радианите на близката гора. Когато стигнеха там, следваше тежката физическа работа по събиране на реколтата, десет часа и само една малка почивка. Катереха се по стълбите в дебели катове дрехи и кожени палта, за да брулят плодовете с дълги костени пръчки. Ози беше очарован от тях. Убедиха го, че кристалните дървета са продукт на генни модификации или съответния еквивалент на силфенската наука.

Няколко членове на групата по събиране обикаляха по опасните скални дерета, които кръстосваха гората, там, където с десетилетия растяха петна от лишейна трева и покриваха стръмните стени с рошави синьо-сиви килими. Късаха цели ивици като вандали, отдали се на разрушение. Гъбите бяха друго съкровище. Тетраджаковете ги надушваха сред тесните цепнатини в ледената земя и търсачите ги изваждаха с кирки и лопати. Цялата събрана храна стигаше, за да нахранят Ледената цитадела още няколко седмици. Събирането ѝ, готвенето и обработката ѝ бяха работа, в която се включваше цялата комуна. Всички допринасяха с каквото могат. Сара му каза, че през повечето време мястото беше цивилизовано. Можеше да си спомни само един случай, когато нещата бяха станали неприятни — когато силфените не бяха ловували повече от година и месото от ледените китове бе свършило.

Екипът на работилницата вдигна втория плъзгач на мястото му преди обяд. Ози се оттегли назад заедно с Джордж Паркин, за да наблюдава как останалите забиват иглите по местата им.

— Два дни — каза щастливо Джордж. Говореше с някакъв тежък регионален английски акцент, който Ози не можеше да разпознае. — Лепилото ще хване и ще можем да я изкараме отново.

Той лапна костената си лула и запали сушените листа от лишейна трева. Миришеше отвратително.

— Колко големи шейни имаме? — попита Ози, докато махаше с ръце, за да прогони дима.

— Пет. Планирам да построя още една след следващия лов, когато разполагаме с достатъчно запаси нова кост. Имам няколко идеи за подобрения, а и тези старици са били реконструирани толкова пъти, че вече губят силата си.

— Пет големи шейни и, колко, да речем, седем малки?

— Девет, ако броиш единичните.

— Не са достатъчни, за да поберат всички, нали?

— Не. Петте големи могат да носят около двадесет от нас, когато потеглим след лова. Могат и по доста повече, но все пак трябва да вземем и палатките. Нощите там навън са истинско зло, трябва ни палатки с три слоя кожа. Освен това трябва да оставим достатъчно място върху шейните, за да приберем ледения кит. Големи зверове са, ще видиш сам.

— Но в Ледената цитадела има достатъчно кост, за да се построят още шейни.

Джордж го изгледа странно и засмука здраво лулата си.

— Не и свободна.

— Столове, легла, закачалки за затъмнителните одеяла. Има тонове.

— Хората я използват. — Звучеше раздражен.

— Може да я използват за нещо друго.

— Накъде биеш, момче?

Ози отърка опакото на ръкавицата в носа си. Както винаги в работилницата, беше студено и течеше.

— Имам предвид всички да се махнем оттук. Всички наведнъж.

— Мътните да те вземат, момче, как мислиш, че ще стане?

— Хората се махат оттук, като следват ловците, нали? Само че ги следват пеша или понякога със ски. Трябва да са бързи, за да не изостанат.

— Да.

— В такъв случай ще последваме ловците с шейни. Ще сложим всички върху тях, хора и извънземни, ще вземем всички животни, тетраджаковете и лонтрусите, и убаните. Ще ги използваме на смени, за да ни дърпат, ще освободим изтощените, ако се наложи. По този начин можем да поддържаме темпото на силфените, мой човек, можем да го направим!

Джордж извади лулата от устата си и я заглежда сериозно.

— Това е голяма идея, момче. Само че тези големи шейни няма да могат да преминат през гората от другата страна на ловния терен.

— Добре. Тогава ще ги разпарчетосаме и ще построим флотилия от по-малки. Ще бъдат по-леки и по-лесни за теглене, по-бързи. Това ще увеличи шансовете ни.

— Да, момче, вероятно. Само че как това решава въпроса защо сме тук?

— Какво имаш предвид под това защо сме тук? Тук сме, защото сме минали по грешните пътеки.

— Така ли? Все още мислиш, че всичко в живота се случва на физическото ниво, ами какво ще кажеш за духовността си?

— Духовността ми си е наред и няма търпение да се измъкне оттук.

— Тогава се радвам за теб, хлапе. Само че аз не съм готов да си тръгна. Вярвам, че сме тук заради нещо, всеки един от нас. Ледената цитадела ни учи на неща за нас самите, които трябва да знаем, и на такива, които не е задължително да искаме да знаем. Вярвам, че има причина да сме тук. Всички знаем, че във Федерацията си бил богат. Много от хората, които скитат по пътеките, също са. И аз бях. Бях си стандартен малък безделен нехранимайко. Обичайното клише, роден в семейство с повече богатства, отколкото разум. От Йоркшир съм, роден и отгледан там напълно според традициите. Семейството ми направило състояние от търговия със скрап, изтърбушвало го и го продавало, правело пари от боклуци. Правели сме го преди столетия, рециклирали сме, преди някой изобщо да е чувал думата. Тогава в Европа нещо им прищракало по отношение на тази работа. Ако материалът бил токсичен, не можело да го използваш, а това, което ти позволявали да ползваш, трябвало да се използва многократно. Заели сме се с планините от хладилници, защото химикалите не могат да изтекат от охладителната система. След това с компютърни планини, след това с планини от коли. Имали сме цели шибани Алпи от консуматорски стоки, които чакали да бъдат разпарчетосани и преработени. Така семейството ми натрупало второто си състояние. Тогава сте се появили ти и твоят приятел заедно с червеевите дупки и всички искали да си хвърлят отровите и замърсителите навън в космоса. Разкарали сме всичките фабрики за рециклиране, но сме

продължили да събираме боклуците на хората и сме ги пращали през дупките ви в космоса. Третото ни състояние.

— Корпорация „Мо-оМ“ — каза Ози. — Най-голямата компания за отпадъци в Европа. Това ли е твоята компания?

Джордж кимна, доволен, че Ози знаеше името.

— Да, това е. Знаеш ли какво означава Мо-оМ? Къртичини от планини^[2].

— Помислих си, че е нещо такова.

— В този свят бях роден аз. Нито един ден през живота си не се бях трепал. Бях абсолютен пройдоха по онова време, безполезен, без цел и някъде извън главата си през половината от времето. За всичко имаше пари: купони, жени, пътешествия, наркотици, подмладявания — имах най-доброто от всичко. И знаеш ли какво, след третото подмладяване става дяволски досадно. Затова последвах пътеките, за да намеря вълшебния народ, защото това е единственото, което парите не могат да купят.

— И те те доведоха тук.

— Да, така стана. Тук се уча кой съм наистина, господин Айзъкс. Уча се какво е да живееш като истински човек. Тук съм важен. Хората ме питат как да се оправят с костта от ледените китове, как да я поправят, как да я оформят, как да я слепят, как да я режат. Сега ме уважават. Това може и да не ти се струва много, ти си човек, който е постигнал нещо в живота си. Само че уважението, което получавам сега, беше спечелено и то по трудния начин. Ето защо съм на това място. Някой ден ще си тръгна, всички ще го направим по един или друг начин, или като напуснем, или като загинем в гората. До този ден обаче аз ще правя каквото мога, за да помагам на останалите ми приятели през трудните периоди.

— На всички ли изнасяш тази реч?

— На тези, които се нуждаят от нея. Виждам, че ти нямаш нужда, нали си толкова мъдър. Затова нека поставя въпроса така. Какво ще стане, ако всички тръгнем, както предлагаш, и все пак изостанем след тях? Ами ако пътеката ни отхвърли? Ще заседнем наред гората, твърде далеч, за да се върнем тук — съвсем нагоре по реката и без гребла. Не че би могъл да убедиш всички. Има такива като мен и има такива като коррок-хи, те няма да напуснат. Това място е правилното за тях. Ами какво ще стане с тези, които пристигнат след

нас? Какво си мислиш, че щеше да стане с вас, ако нашата Сара не беше дошла, за да ви прибере?

— Добър довод.

— Именно. Това място има своята цел. Само защото ти не искаш да си тук, не означава, че има нещо сбъркано в него.

— Ясно. Тогава предполагам, че е по-добре да отида да поработя над план Б, а?

Джордж размаха лулата си към него.

— Давай. Но те искам тук след обяд. Нуждаем се от помощ, за да свалим шейната от подпорите.

— Разбира се. — Ози направи няколко крачки и погледна назад. — Джордж, случайно да знаеш някакви реплики за сваляне на мадами?

Джордж отдели секунда, за да проучи лулата си.

— Ако знаех, нямаше да си губя времето да ги пропилявам в разговор с такива като теб.

Ози напусна работилницата и се насочи обратно към стаята си. Джордж го бе накарал да си припомни най-лошите дни в гимназията, времената, когато в крайна сметка се озоваваше пред кабинета на директора. Разговорите, които следваха, неизменно бяха по-лоши от което и да е извънкласно наказание.

Не можеше да сподели това с Джордж или Сара, но причината да обмисля масовото бягство беше Орион. Простата истина беше, че не можеше да е сигурен дали щеше да успее да се измъкне заедно с момчето. Сам нямаше да има проблеми. Щеше да ползва ски, дори бе започнал да си дялка собствен чифт от кости. Никой силфен не можеше да надбяга човек на ски, колкото и пъргави да бяха. Разполагаше с пакетирана храна, енергийни напитки, лека екипировка — всичко това можеше да носи сам. Но Орион... момчето дори не бе виждало сняг, преди да дойде тук, камо ли да знае как да се придвижва през него.

А през цялото това време, докато сглобяваше плановете си, в дъното на съзнанието му, навита като пружина, се бе спотаила една мисъл: колко по-просто щеше да е остави Орион след себе си. Един ден може би дори нямаше да разполага с друг избор. Не е като да бе дошъл, за да търси просветление и удовлетворение като Джордж и повечето останали. Бе поел по пътеките с цел. А само Бог знаеше какво се случва във Федерацията в този миг.

Ози мина пеша през главната зала и влезе в коридора, който водеше до неговите стаи. Там беше Точий, тъкмо се подаваше от пещерата, която ползваха за спане. Това беше извънземното, което Ози бе объркал с млад райел в деня, когато пристигна в Ледената цитадела. На пръв поглед грешката не беше чак толкова голяма. Точий имаше подобна заоблена форма на тялото, като смачкано яйце, дълго около три и половина ярда, което стигаше до средата на гръдния кош на Ози. Върху кожата му растеше тъмнокарамелена наежена козина, която изглеждаше като по-голяма с два номера. Цялото му тяло беше покрито с бръчки и гънки като лицето на булдог. Странни малки съсухрени черни листенца растяха от гънките, все едно от тях се подаваха морски водорасли.

Окото, или поне това, което хората смятаха за зрителен орган, представляваше извита пирамида на около ярд зад устата му, която се състоеше от три овални сегмента от полупрозрачна черна плът. Предният сегмент беше два пъти по-дълъг от другите два и се извиваше надолу, следвайки профила на тялото му.

Най-интересното в извънземното обаче беше начинът му на придвижване. Два дебели хребета от тъкан, подобна на гума минаваха под долната част на корема му и поразително приличаха на плъзгачи на шейна. Само дето тези се извиваха като змии, за да го придвижат напред. Повърхността на тези гънки беше шарена, сива и синьо-кафява, а по нея имаше пукнатини, от които изтичаше лигава телесна течност. Сара им каза, че Точий бил в лошо състояние, когато го намерили на края на кристалната гора. Въпреки че гънките бяха сложен биологичен метод на придвижване, естеството им не позволяваше на съществото да носи защитна премяна. Гънките му бяха лошо измръзнали от придвижването през ледената местност. Повърхността им бе страдала от постоянен контакт с минусовите температури на почвата. Това било преди две години и плътта му все още не бе зараснала както трябва.

Втори чифт израстъци имаше на гърба му. Тези бяха по-къси, подаваха се съвсем малко пред окото му и имаха грудкообразна форма. Ози ги бе виждал да се надуват, за да хванат чаши и чинии, или за да помогнат с вдигането на предмети, които бяха твърде тежки за човешките ръце. Приличаха на гигантски амеби, които променяха

формата си в закръглени пипала или челюсти. Подобно използване на инструменти си беше изключително напреднала еволюционна идея.

Всъщност единствено манипулиращата му плът заедно с няколкото технологични артефакта, които носеше на колана си, бяха убедили жителите на Ледената цитадела, че съществото разполага с разум. За двете години, които бе прекарал тук, никой не бе успял да комуникира по какъвто и да е начин с него. Не издаваше никакви звуци с устата си, камо ли да говори. Доколкото можеха да преценят, беше глухо. Бяха опитали да рисуват картини на плочките, но то изглежда не ги разбираше. Можеха да ползват само прости жестове с ръце: ела, остани, тръгвай, вдигни, остави. През по-голямата част от времето им помагаше като добре тренирано овчарско куче.

Не знаеха дори истинското му име. Коррок-хи го бяха кръстили Точий, което на езика им от бухания и свирукания означаваше „голям дебел червей“.

— Какво търсеше там? — запита се Ози, докато стоеше пред него.

Муцуната на Точий се поклати от едната на другата страна, което му напомни на животно, очакващо наказанието си. Приличаше му на бито куче, но пък от друга страна, ако по цял ден разносяше кофи с вода от извора до кухнята върху измръзналите си крака, не можеше да говори с никого и не знаеше какво се случва навън, сигурно и той самият щеше да е силно депресиран.

— Добре, нека да видим.

Заобиколи Точий и избута преграждащата завеса настрана. Не беше сигурен, но му се стори, че предпазната мешка беше леко изместена, сякаш нещо я бе побутвало нежно.

— Хайде де.

Той подкани Точий, махвайки с ръка. Голямото създание се обърна плавно в коридора и се плъзна в спалнята. За пореден път Ози бе впечатлен от сръчността на извънземното. За същество с неговите размери се движеше бързо и прецизно.

Той седна на койката, загледа се в Точий и заразмахва широко с ръце.

— Давай.

Извънземното не помръдна. Голямото му предно око беше насочено право към човешкото същество.

— Добре тогава.

Ози отиде до предпазната мешка и набра кода за отваряне на катинара, прикривайки движението с тялото си. Все още не можеше да му се довери чак толкова. След като отвори мешката, извади различни предмети, храна, дрехи, керосинова лампа, принадлежностите му за шиене, портативната си система и ги остави на пода пред извънземното. Двигателните гънки на Точий леко се сплескаха и го снижиха. След това манипулиращата му плът от лявата страна оформи с течно движение тънко пипало, което вдигна системата. Върхът му натисна всеки от петте бутона на върха. Устройството си остана мъртво.

— Аха — каза Ози. Само някой с технологични познания можеше да разбере употребата на бутона. — Значи разбираш от технология, но не можем да си общуваме. Защо не?

Той седна обратно на койката и отново се загледа в Точий. Може и просто да тълкуваше гледката по човешки, но извънземното сякаш се отпусна разочаровано след неуспеха със системата. Бавно я върна на пода. Малките му черни листенца прошумоляха като есенни клони, разлюлени от бриза.

— Не използваш звуци, тогава с какви възможности оставаме? Телепатия? Едва ли. Магнитни полета? Пчелите и трокенските блатни плъхове могат да ги усещат, но силфените вероятно ги заглушават тук. Значи какво остава като възможност. Електромагнитна комуникация? Същото се отнася и за радиовълните, системата не работи. Формално възприемане? Можеш да възприемаш зрително, значи това също е вероятно. Само че не мога да правя същите трикове с ръката си като теб, а и Сара каза, че картините не предизвикват интереса ти. — Той наклони глава настрана. — Нека да са човешките картини. Аз няма да разбера твоите, дори да решиш да ги нарисуваш. Ето ти културна разлика. Имате ли изкуство?

Ози млъкна. Чувстваше се леко глупаво, задето говореше на висок глас с извънземно, което не можеше да го чуе. Точий бе все така обърнат право срещу него, както и окото му. Ози се разшава върху койката. Предната част на тялото на Точий се премести леко, следейки движенията му.

— Защо правиш това? Какво може да се опитваш да ми кажеш?

Не, не какво. Как? Ози се загледа в издължения овал от лъщяща черна плът, която сочеше право към него. Никакъв звук, но емисия от...

— По дяволите.

Той превключи ретиналните си импланти в режим на инфрачервено зрение и по тялото на Точий пропълзяха странни термални излъчвания, които подсказваха за местоположението на кръвоносните му съдове и органите, скрити под плътта. Той бавно премина през целия спектър, докато не стигна до ултравиолетовото.

— Мамка му!

Шокиран, Ози подскочи рефлексивно назад и падна от койката.

Предното око на Точий бе оживяло и върху него танцуваха сложни шарки от тъмна лилава светлина, която идваше право към него.

Когато Орион се върна в стаите им няколко часа след обяд, откри вратата почти изцяло препречена от Точий. Ози седеше на койката си и скицираше яростно с молив върху една от тетрадките си. Каменният под бе осеян с късове хартия, до един покрити от най-странните шарки. Като цветя, нарисувани от петгодишно момче. Всяко венчелистче приличаше на назъбена светкавица.

— Джордж Паркин те търсеше — обади се Орион. — Защо това е тук?

Ози му се ухили лудешки. Шантавата му коса бе бухнала върху главата, все едно беше получил мощен електрически заряд.

— О, с Точий си бърборим.

Не можеше да скрие самодоволството в гласа си.

— Ъ? — успя да изрече Орион.

Ози вдигна едно от парчетата хартия, откъснати от тетрадката му. Шарката върху него приличаше на розетка от пукнато стъкло, но в горния ъгъл имаше надраскана дума. Другата ръка на Ози вдигна кожена обувка. Половината от принадлежностите им от раниците бяха разхвърляни наоколо.

— Това е символът за обувка — каза той триумфално. — Да, виж как го повтаря. Разбира се, може да е просто символ за кожа на убито животно, но на кого по дяволите му пука. Ще стигнем и дотам. Сега изграждаме речник.

Орион погледна от Ози към Точий.

— Повтаря какво?

— Символа. Има и други компоненти, които вървят заедно с него, но се движат постоянно. Мога да ги видя, но не мога да ги нарисувам. Затова просто се придържам към основните елементи. Мисля, че движещите се части може да са граматически кодове или пък контекстна информация.

— Ози, какъв символ?

— Седни, ще ти разкажа.

— Значи то говори чрез картини? — попита Орион след десет минути.

— Да, това е простото обяснение.

— А сложното?

— Шарките, които излъчва, са зрителният език на картините, като имената, които ние даваме на предметите. Предполагам, че когато две от тях комуникират заедно, размяната е изключително бърза. В шарки като тези се съдържа много информация. Сигурен съм, че засега улавям само основите. Всъщност ще се опитам да го науча на човешката азбука. Не съм изненадан, че не е разбрало картините, които Сара се е опитала да му нарисува. Разликата е като да нарисуваш човек от пръчки и да видиш пълнокръвна човешка холограма. Опасявам се, че Точий ще трябва да се научи да мисли на нашето ниво.

— Това е добре.

— Защо тогава звучиш, все едно че те занимавам с най-скучното нещо на света.

— Ами, добре е за Точий, нали се сещаш. Само че като си пишете бележки, няма да се измъкнем от този гаден свят, нали така?

— Мислиш ли? — ухили се Ози. — Знаеш ли какво е първото нещо, което ме попита Точий? „Можеш ли да ме измъкнеш оттук?“ Това означава, че можем да направим екип. Тримата ще бъдем страхотен отбор.

— Какво имаш предвид?

— Точий е силно и бързо. А ние се нуждаем от това, за да не изостанем от силфените.

— То не може да излезе навън, Ози. Ще замръзне.

— Имам някои идеи по този въпрос. Утре ще ги обсъдя с Джордж.

Орион погледна любопитно голямото извънземно.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го направиш, да го накараш да дойде с нас?

— Надявам се, мой човек. Засега просто си играехме, показвахме си един на друг, че можем да говорим. Сега ще построим истински комуникационен мост. В имплантите си разполагам с някои програми, които все още работят до някаква степен. Представяват преводни и тълкуващи процедури като тези, които ТСП използва, когато влезе в контакт с нов вид за пръв път. С тях можеш да кажеш всичко — от „влака прави трака-трак“ до дискутиране на метафизика. По дяволите, това щеше да е толкова по-лесно, ако системата ми работеше.

— Имаш щастливи импланти.

— Да, предполагам, че е така.

— Ози, виж!

Точий подаде тънко пипало от мапулиращата си плът и вдигна едно от парчетата хартия от пода. Шарката приличаше на спирала от снежинки. В ъгъла Ози бе написал „система или електроника по принцип?“.

— Защо това — замисли се Ози. Загледа се в предното око на Точий, в което пламтяха бързодвижещи се лавандулови шарки. — Аха, може да означава „устройство за комуникация“. Мисля, че Точий иска да продължим разговора.

— Може ли да гледам? — попита възбудено Орион. — Няма начин да не е по-интересно от работата в конюшните.

— Да, разбира се. Само че може да отнеме известно време.

[1] От този факт следва (лат.) — Бел.прев. ↑

[2] Molehills out of Mountains (англ.) — Бел.прев. ↑

17.

Бе й отнело дни, за да убеди баща си да й помогне за този уикенд. Не че Жюстин Бърнели наистина го искаше тук, не и така както изглеждаше в момента, едва шест месеца след подмладяването. Дори в най-добрите случаи беше невъзможно да се излезе на глава с него, но като добавяше естествената груба опърничавост, присъща на жизнените млади хора, се превръщаше почти в нечовек. Въпреки това трябваше да признае, че именно присъствието му превръщаше уикенда в истинско събитие. Без него нужните участници никога нямаше да се появят.

Бяха избрали да го проведат в Сорбонската гора — семейното убежище на Западното крайбрежие, голямо имение извън Сиатъл, чиито бързи реки и просторни гори бяха заградени от планини. Тя предпочиташе уикендът да протече в имението Тюлип, основният дом на семейството на Източното крайбрежие. Там беше много по-цивилизовано от това провинциално убежище. Само че неформалната среща, чиито домакини бяха семейство Бърнели, трябваше да е преди всичко дискретна.

Хората започнаха да пристигат посред петъчния следобед. Жюстин вече бе прекарала там един ден, наглеждайки подготовката за отделните гости. За тази дейност никога не се доверяваше напълно на персонала си, когато ставаше дума за срещи на такова ниво. Сорбонската гора се състоеше от огромна главна къща, някога направена от камък и бетон, сега покрита изцяло от сух корал, един от най-старите образци на Земята. Бе засята преди два века. Двата местни цвята — лавандула и бежово — които растяха по стените, изглеждаха блудкави в сравнение с модерните видове, до които генното моделиране даваше достъп. Сплетените им листа също страдаха от бедна цветова гама. По-старите части бяха ронливи, така че персоналят поддържаше постоянен растеж на корала. Листата вече бяха с по един фут по-дебели от първоначалните стени на къщата и големите единични прозорци приличаха на органични, толкова бяха

хлътнали. Комисарите по околната среда на ОФН несъмнено щяха да наложат заповед за отстраняване и тежка глоба за всеки, който беше така безочлив да култивира извънземно растение в такива мащаби. Никой обикновен комисар обаче нямаше да бъде допуснат отвъд периметъра на охрана на Сорбонската гора.

Интериорът на основната къща се състоеше от многообразни приемни, стаи за почивка и трапезарии. Членовете на семейството и гостите отсядаха в някоя от дузината къщички, подредени в полукръг около задните градини и свързани с главната къща чрез алеите, оформени от покрити с рози колони. От външната страна изглеждаше, че поне три от сателитните сгради опитват да се придържат към местното наследство. Имаха стени от дървени трупи и покрити с кори покриви, макар че интериорът им беше обзаведен строго според модата на двадесет и четвърти век.

Гор Бърнели пристигна първи. Мина под сивия като крило на чайка навес на верандата в огромната си черна лимузина „Зил“. Въпреки че се движеше с електричество, Жюстин реши, че чудовището на шест колела със сигурност нарушава някакъв закон за околната среда. Беше толкова тежко, два пъти по-голямо от настоящия ѝ двуместен ягуар. Зад него отбиха още три големи лимузини, които возеха членовете на кортежа на баща ѝ. Е-кономът ѝ и каза, че други две са се отправили право към малкото село, в което живееше персоналът на имението.

Жюстин пристъпи напред, за да поздрави стария крал тиранин. През това време вратата на зила се отвори и стъпалата се плъзнаха навън. Първо се подадоха двама асистенти, а също телохранители, които изглеждаха като стандартни гангстери в лъскавите си черни костюми и очила със сребърни рамки. Жюстин не изрази никаква емоция при появата им. Не бяха нужни тук и баща ѝ знаеше това. Всъщност неговите неврони вероятно бяха модифицирани така, че да бъде много по-смъртоносен, отколкото те можеха някога да бъдат. Последното му подмладяване в биогенния център на фамилията бе отнело повече от обикновено.

Гор Бърнели се появи в очертанията на вратата на зила, душейки въздуха.

— Проклет Сиатъл, отново вали — изръмжа той. Слабо ръмене замъгляваше небето, а от краищата на сивия навес капеше непрестанно

върху иглолистните дървета, засадени около верандата. — Не знам защо просто не преместим шибаното място в Англия. Същото време, по-добра бира.

Жюстин го прегърна нежно.

— Стига, татко. Този уикенд и така ще бъде достатъчно тежък за мен, без да се налага да те държа в релси.

Той направи опит да ѝ отвърне с усмивка. Не беше нещо, което му се удаваше лесно, не и с това лице. Все още можеше да различи оригиналните му човешки черти. Като нормален двадесетгодишен щеше да е поразително красив. Гъстата му руса коса вече започваше да се къдри палаво след късата подстрижка, с която бе излязъл от резервоара. Само че поради огромния набор и сложността на ОБ-татусите му те се бяха слели и сега напълно покриваха лицето му. Двадесет и четири каратовата златна кожа беше като погребалната маска на древен египетски цар.

— Сякаш ще посмея да се оплача, докато си наоколо и ме командориш.

— Как е мама?

Гор завъртя очи, поне те изглеждаха нормално.

— Откъде, по дяволите, да знам? Ти ми кажи коя беше тя, изтрих спомена преди векове.

— Лъжец.

Жюстин забеляза, че телохранителите се наежват леко. Вероятно не бяха свикнали някой да говори така на шефа им. Само че Жюстин беше първородното дете на Гор, зачената и родена напълно естествено, за разлика от над петдесетте деца, които бяха последвали нея и брат ѝ. По онова време Гор беше просто милиардер, наследил огромното богатство на две видни стари американски фамилии, обединени от съюза на родителите му. Благодарение на няколко проницателни преценки и предвиждания, и не без доста политическо влияние, първоначалните му обширни активи бяха нараснали в синхрон с човешката експанзия в космоса от етап едно. Семейство Бърнели, като всички Велики фамилии на Земята, бяха живото доказателство, че от парите се раждат пари. „Доусън Найт“, юридическата, счетоводна и мениджърска фирма, която беше ядрото на семейната финансова империя, беше тъпкана почти изцяло с членове на фамилията. Целта на съществуването ѝ беше трупането на още богатства и защитата на

вече съществуващите. Семейство Бърнели разполагаха с авоари на всяка планета във Федерацията: от акри стратегически недвижими имоти в покрайнините на столиците от етап три до цели квартали с производствени мощности на всеки свят от Големите¹⁵; от компании за транспорт и търговия на дребно до банки, публични услуги и нови начинания, обвързани с най-новите технологии и научни нововъведения. От всичко, което носеше печалба или един ден щеше да носи такава, те взимаха своя дял със самото започване на играта.

Жюстин бе изиграла огромна роля в натрупването на семейното богатство през вековете. Бе работила като консултант по различни проблеми в ранните десетилетия, като главен преговарящ по сделки за придобиване и в последните години като изкусен политически брокер. Не че някога бе завиждала на по-публичната роля, която заемаше брат ѝ. Въпреки цялото договаряне, маневрирането и манипулациите, които бе извършила през вековете, Гор си оставаше неприкосновеното сърце на вечно набъбващата фамилия Бърнели.

— Видях мама преди месец — каза Жюстин. — Изпраща ти любовта си.

— Няма да дойде, нали? — Гор изведнъж смени фокуса на вниманието си. Както винаги, виртуалното му зрение го обграждаше с финансови дисплеи, новинарски резюмета и пазарни доклади от „Доусън Найт“. Оглеждаше варианти за закупуване на опции, фючърси, земя и валута. Ако се появеше възможност фамилията да получи предимство, той щеше да я сграбчи.

— Не. Тук си в безопасност — каза Жюстин.

— Добре. Отивам към къщата си. Само че искам да видя теб и брат ти, преди да започнат тазвечерните пазарлъци.

— Ще кажа на Томпсън, когато пристигне.

Гор и кортежът му от телохранители, асистенти и адютанти влязоха в главната къща. Двойка красиви ориенталски момичета, облечени в стегнати бели минирокли, вървяха в края на процесията. Бяха близначки, или репрофилирани, за да изглеждат идентично. И двете се поклониха почтително, когато преминаха покрай Жюстин. Тя едва сдържа намръщената си физиономия. В някои отношения баща им беше ужасно предвидим. Момичетата се вмъкнаха в програмата му също като финансовите конференции и яденето. Всяка минута от деня му бе предварително предвидена в личния му график за седмици

напред. Знаеше, че много хора се обзалагаха, че е преминал през незаконно психоневронно профилиране, което бе превърнало работата и фамилията в мания. Тя обаче все още разполагаше със спомените от ранното си детство, когато той рядко се връщаше у дома от Уолстрийт преди десет или единадесет вечерта, прекарваше всеки уикенд в кабинета си, където компания му правеха единствено компютърните екрани. Винаги беше неотклонен в действията си, удовлетворяваше човешките си нужди единствено с неизбежния минимум. С напредъка на технологиите той придобиваше още и още интерфейси и изчислителни функции, които го поддържаха в постоянен синхрон с огромните панфедерални финансови пазари.

Половин час след пристигането на Гор Кембъл Шелдън паркира до Сорбонската гора. Жюстин го поздравя с искрена усмивка. Той беше един от прапраправнуците на Найджъл Шелдън, най-младият от трима братя, пряк потомък на една от внучките му. Това му даваше сериозно старшинство във фамилията Шелдън. След избора си на кариера в ТСП бе постигнал висока позиция като директор на модерните градски и търговски проекти. Найджъл беше непреклонен по отношение идеята си, че принадлежността към фамилията дава право само да стъпиш в основата на стълбата, а след това всеки сам трябва да се придвижва нагоре според заслугите си.

Кембъл водеше няколко помощници със себе си, но това беше всичко. Жюстин си спомни, че предния път, когато се срещнаха, това лишено от превземки отношение ѝ бе доставило удоволствие. Днес Кембъл беше преполовил цикъла между подмладяванията си и на вид беше четиридесетгодишен. Поддържана кафява брада, прошарена от нишки с миши цвят, покриваше леко закръглените му бузи. Определено бе наследил някои от чертите на Найджъл: дълбоките очи, малкия нос, тъмнорусата коса. Няколко дискретни платинени ОВ-татуса се спускаха на спирали зад ушите му.

Той я целуна леко по двете бузи и каза:

— Изглеждаш фантастично.

— Благодаря ти. Мисля, че последния път, когато се срещнахме, тъкмо ми предстоеше подмладяване.

— Партието на яхтата на сенатора от Муанг, ако си спомням правилно. Церемонията по откриването на моста „Брейби“ Бяха

пуснали въздушни риби, които се носиха над яхтата като жълти балони.

— О, Господи, подготвил си се ужасно добре. Усещам, че ще трябва да прекарам цяла нощ в опресняване на собствените си спомени.

— Надявам се не и цяла нощ. Ще е загуба.

— Аха. Спомням си много добре тази част от теб.

Тя го подкани с жест в залата.

— Какво мога да кажа? Аз съм Шелдън. Трябва да поддържам репутацията си.

— Тогава на яхтата не беше ли с онази рок певица?

— А, скъпата ми Калисто. Опасявам се, че не след дълго пътищата ни се разделиха. Напусна ме заради един барабанист.

— Нарекла се е на луна?

Той сви рамене.

— По онова време беше модерно.

— А какво е модерно сега? Астероиди? Комети?

Кембъл се разсмя и спря за миг, за да погледне към къщата.

— Това сух корал ли е? На Земята?

— Да. Моля те не ни докладвай на федералните. По-стара е от повечето членове на фамилията ни.

— Лесно приемам подкупи. Спокойно питие в късната нощ, например. Баня на фона на романтична светлина от свещи. Любов в балдахинено легло.

Жюстин му върна усмивката.

— Определено ще обмисля дали да не се гмурна в планинския поток заедно с теб. Имаме няколко такива на територията на имението.

— Господи, наистина си садистка. В щата Вашингтон посред пролетта? Имаш ли представа какво може да причини на човек този студ?

— Нетърпелива съм да разбера, ако и ти го желаеш.

— Добре. Но задължително ще очаквам питие след това. Каква е програмата за уикенда?

— Стриктно неформална. Главното решение за Агенцията за звездни полети вече беше взето от съвета на Екзопротектората. Всичко, което остава, са няколко политически договорки, за да се задвижат нещата преди потвърждението на Сената. Ако мога да ти предложа

нещо... Това ти дава чудесна възможност да проучиш ситуацията около Патриша Кантил.

— Ух — изсумтя Кембъл. — И тя ще дойде, нали така?

— О, да.

Патриша Кантил всъщност бе следващата, която пристигна. Пристъпи навън от форд оклат на средна цена. Носеше спретнат офис костюм, при това шит не специално за нея, както и класически изрязани черни обувки. Поддържаше външната си възраст в средата на петдесетте, достатъчно зряла, за да ѝ се доверяват, но не толкова стара, че да загуби от интелектуалните си възможности. Мрежа от сребърни ОВ-татуси излъчваше светлина от очите ѝ. Бяха толкова тънки, че през повечето време оставаха невидими. Прическата и гримът ѝ внимателно подчертаваха латинския ѝ етнос. Личеше си, че влага много пари в салони за стил, но гласоподавателите ѝ нямаше да го забележат, докато стоеше винаги на крачка зад шефката си, Илейн Дой.

Фактът, че главният политически съветник на Дой щеше да прекара уикенда в Сиатъл, едва десет дни след като вицепрезидентът бе обявила кандидатурата си, беше показателен за Жюстин. За Патриша тези два дни щяха да са основно упражнение по лобирание. Бе довела със себе си своя секретар — прилежен млад мъж, облечен в дизайнерски дневни дрехи, каквито градските обитатели постоянно носеха навън. Беше застанал съсредоточено зад шефката си и се обаждаше само ако някой го заговореше.

Жюстин беше заета с посрещането им, когато от колата се показва трета фигура. Младо момиче с дълга руса коса, по-висока и по-слаба от нея. Дрехите ѝ бяха безсрамно скъпи: къса пола и лъскаво горнище с V-образно деколте, което подчертаваше фигурата ѝ. Тя се огледа набързо. От нея струеше неповторимата пенлива жизнерадост, която издаваше всички, живеещи първи живот. Усмихна се, останала доволна от видяното.

— А това е Изабела — каза Патриша. — Компаньонката ми.

— Здравейте. Прекрасно местенце — сподели възторжено Изабела. Подаде ръката си, нетърпелива да завърже приятелство.

— Благодаря ти — каза Жюстин. — Отне известно време, но го подредихме така, както на всички ни харесва.

Щеше да е толкова лесно да засипе Изабела със сарказъм и ирония, а момичето никога нямаше да забележи. Но така щеше да се превърне в кучка, а този уикенд не се нуждаеше от кавги.

— Искам пълното ѝ досие — нареди тя на е-конома си. Нещо в чертите ѝ беше достатъчно познато, за да я държи нащрек. Изабела очевидно беше от Велика фамилия или от Междузвездната династия, но коя...

— Изабела Хелена Халгарт — докладва е-кономът на Жюстин. — На деветнадесет. Втора дъщеря на Виктор и Бернадет Халгарт.

Във виртуалното ѝ зрение се отвори малък файл, който описваше в подробности училищата, посещавани от Изабела, академичните ѝ успехи, спортовете, интересите, благотворителните каузи.

Обичайният ПиАр боклук, който фамилията сама пускаше в медиите.

„По дяволите!“

Веднага щом въведе Патриша в къщата ѝ, Жюстин се свърза с Естела Фентън.

— Трябва ми информация.

— Скъпа, чувствам се смирена и поласкана от обаждането ти — каза закачливо Естела. — Какво е това, което аз знам, а твоята фамилия — не?

— Става дума за едно момиче. — Виртуалният пръст на Жюстин докосна една икона и изпрати на Естела малкия документ за Изабела. — Ти си кралицата на клюките, трябва да знам каква е истинската ѝ позиция във фамилията Халгарт.

— Ако питаше някой друг, щях да се възмутя — каза Естела.

— Моля те! Знам статуса на почти всеки член на Великите фамилии, но Халгарт са Междузвездна династия.

— Знам, скъпа, новобогаташи от чужди светове, най-лошият вид. Разполагам с неин собствен профил, какво точно искаш да знаеш?

— Смятат ли я за важна?

— Не. Петнадесето поколение, а Виктор е само единадесето. Както бащата, така и дъщерята са заченати инвитро, така че не са пряко потомство, просто запълват семейната квота. Тя разполага с минимален попечителски фонд, плаща ѝ се достатъчно, за да не се налага да работи, но не може да си позволи хайлайф обществото. Завършила е училище миналата година и все още не е избрала

университет. Всъщност носи се слух, че се е подмладила, за да премине леко пренареждане на мозъка. Да речем, че коефициентът ѝ на интелигентност не е звездата на коледното дръвче. Имала е няколко гаджета, всички с маловажни позиции и в момента спи с... Патриша Кантил. Затова ли ми звъниш?

— Да. Този уикенд приемам няколко старши членове на Халгарт. Не знам дали Патриша си е осигурила гласа им. Може да се окаже проблем, ако изтълкуват връзката им погрешно.

— Бъди спокойна, скъпа. Не си го чула от мен, но в момента Еденбург застава зад Илейн Дой. Това прави шест от Големите15. Не мисля, че трябва да смяташ Патриша и Изабела за фактор в играта.

— Значи Халгарт в крайна сметка ще подкрепят Дой? Поздравления, по-добре осведомена си от мен. Благодаря, наистина не се нуждая от подобни изненади в последния момент. Задължена съм ти.

— Несъмнено. Следващия път, когато се нуждая от някоя височайша особа от тоplistата на Великите за вечеря...

— Ще съм на линия.

Следващ дойде Герхард Утрет, член от четвърто поколение на фамилията Браунт, която бе основала Демократичната република на Нова Германия. Като адвокат той често избираше да се оттегли от семейните дела и финансовата страна, за да работи в планетарния юридически офис. Преди десетилетия бе заемал поста на сенатор на ДРНГ във Федерацията. В определен период дори имаше съпруга от фамилията Бърнели, резултат на което бяха две деца, заченати инвитро. Не че Жюстин очакваше това да има особена тежест през уикенда, но го правеше добър потенциален съюзник.

Бе поканила и Лари Фредерик Халгарт, потомък от трето поколение на династията си. Той пристигна заедно с Рафаел Колумбия, който беше неизменно допълнение към събитието. След като изпратиха поканата, Лари бе настоял да вземе със себе си Наташа Кърсли, която се взеше в лимузината с двамата мъже. Когато Жюстин претърси базата данни на Бърнели за името ѝ, получи празен резултат. Наташа не беше член на никоя основна фамилия. Жюстин никога не бе

чувала и за Специалния надзорен директорат на науката, чиито председател беше тя. Всичко, което Лари каза, беше:

— Провежда теоретични изследвания на оръжия. Екзотични оръжия.

Още двама сенатори щяха да завършат състава на срещата през този уикенд. Криспин Голдрайх, чиято позиция в бюджетната комисия на Федерацията му даваше огромно влияние върху началната работа по целия проект за звездни полети. Проучванията на Жюстин го определяха като умерен скептик. Но тя знаеше, че такова политическо животно нямаше. Той преследваше някакви известни само нему цели.

Последен бе Рамон ДБ, сенаторът на Бута. Беше наистина удивително, че той не принадлежи към фамилията Мандела, основала света от Големите¹⁵. За сметка на това беше водач на общата африканска фракция в Сената, което поставяше внушителна власт в ръцете му. Освен това беше живял като съпруг на Жюстин в продължение на дванадесет години. Но това беше преди осем десетилетия.

— Помниш ли ме? — попита тя с престомена свенливост, докато Рамон се подаваше от колата си.

Той просто я обгърна с ръце и я притисна здраво.

— По дяволите, изглеждаш секси дори на тази възраст — изръмжа меко. Задържа я на една ръка разстояние от себе си и я огледа от горе до долу. През лицето му премина замислено изражение.

— Можем ли да се оженим отново?

Беше неин ред да го погледне. Традиционната му роба имаше великолепен подгъв, направен от полуорганични фибри в цветовете на дъгата. Не спираше да се върти, сякаш около него подухваше бриз. Дори това движение не можеше да прикрие напълно начина, по който робата падаше върху корема му. Очевидната му възраст беше някъде към шейсетте, по слепоочията му се появяваха бели косми. По протежение на скулите му преминаваха черни като нощта ОВ-татуси, които присветваха и изчезваха.

— Колко килограма носиш под тази роба? — попита тя.

Той събра ръцете си в молитвен жест и се обърна към небето.

— Веднъж съпруга, винаги съпруга. Поддържам форма.

— Каква форма? На плажна топка? Рами, знаеш, че сърцето ти се обажда, когато натрупаш толкова килограми.

— Това е съдбата на сенаторите, които посещават официални приеми всеки ден от седмицата. Предполагам, че тази вечер си ни подготвила вечеря от осем ястия.

— Ти определено няма да получиш осем ястия. Ще говоря с главния готвач относно диетата ти до края на седмицата. Не искам да ми се налага да те посещавам в отделението за съживяване, Рами.

— Да, да, жено. Скоро ми предстои подмладяване. Тогава ще ме оправят. Спри да се тревожиш.

— Има ли вече открито някакво пренареждане, което да лекува състоянието ти?

Той махна нетърпеливо с метличката против мухи.

— Гените ми са редки. На докторите им е трудно да изолират проблема и да го поправят.

— Тогава накарай ги да изчислят последователност за ново сърце. Достатъчно просто е.

— Аз съм това, което съм. Знаеш го. Не искам нечие чуждо сърце.

Тя пое дъх, готова да въздъхне. Преди да получи шанс, дебелият му показалец подпря брадичката ѝ.

— Не ми се карай, Жюстин. Толкова е хубаво да те видя отново. Да бъдеш сенатор далеч не е така прекрасно, колкото всички твърдят. Надявах се, че ще можем да прекараме малко време заедно. Ти и аз, този уикенд.

— Ще го направим. — Тя го потупа по ръката. — И без това искам да приказвам с теб за Аби.

— Какво му има пък сега на правнучето ни?

— По-късно. — Тя погледна часовника във виртуалното си зрение. — Трябва да се видя с татко и Томпсън, преди да започне същинската вечеря.

— Баща ти е тук?

Желанието на Рамон да се доближи до къщата сякаш изведнъж се разколеба.

— Да. Проблем ли е това?

— Знаеш, че никога не ме е харесвал.

— Несигурността и въображението ти го втълпяват. Винаги те е приемал.

— Както лъвът приема дивия звяр.

Жюстин прихна да се смее.

— Ти си сенатор на Федерацията и той още те плаши?

Той пое ръката ѝ и влезе във входната зала.

— Ще му се усмихвам и ще си говоря учтиво с него в продължение на точно три минути. Ако не ме спасиш дотогава, ще...

— Да?

— Ще те преметна на коляното си.

— А, чуйте небесните ангели, докато пеят блажените си новини: добрите стари времена се завръщат.

Гор Бърнели разархивира успоредната си индивидуалност в огромната система на Сорбонската гора и се разположи в къщата, както други хора биха се завърнали в удобно старо кресло. За разлика от повечето, които преминаваха през често подмладяване, той не зарязваше спомените си в подсигурени трезори заради носталгията по старите времена. Носеше ги със себе си в импланти за складиране на информация с висока плътност и ги зареждаше в местните системи, където и да отидеше. За него те бяха жизненоважни. За да осъществи сделките, които осигуряваха стабилно бъдеще на фамилията му, той се нуждаеше от знанието си за минали сделки и причините да ги сключи. Трябваше да знае дали работеха и къде се кореняха проблемите. Други хора, като дъщеря му, разчитаха на брифинги и достъп до изчерпателни бази данни чрез е-кономите си. Той, за разлика от тях, можеше веднага да се докосне до събитията благодарение на програмите за достъп, към които бяха свързани ранните му спомени.

Бизнесът и позиционирането на фамилията на пазара бяха постоянната му грижа в момента. Технологиата му позволяваше да участва в процеса през по-голямата част от деня. Някои от рутинните процедури за управление, които бе разработил, действаха почти автономно и му позволяваха да върши успоредно многобройни задачи. Дори сега, докато наблюдаваше как синът и дъщеря му влизат в голямата класическа библиотека на Сорбонската гора, преглеждаше потока от информация, който падаше между двамата като мощен червен дигитален дъжд. Цифри и заглавия бързо припламваха в зелено, докато виртуалните му пръсти прехвърчаха между тях и ги

преподреждаха в нови конфигурации, отклонявайки пари и информация, за да осъществят новите сделки и покупки.

— Всички са тук — каза му Жюстин.

Той не ѝ отвърна. Тази информация отдавна бе преминала през него. Къщата вече го уведомяваше за местоположението на гостите и помощниците им, за екипите и брачните им половинки, и любовниците им. Казваше му кой използваше баните и душопетите, кой използваше сериозни (и сериозно кодирани) връзки към унисферата, кой крачеше по оградените от перголи алеи към главната сграда, готов за питиетата преди вечеря в магнолиевата всекидневна. Вторична информация като тази биваше представена на мозъка му под формата на ухания. Многобройните му ОВ-татуси му позволяваха да надуши къде са гостите и какво правят.

— Мисля, че тези гости ни осигуряват нужната критична маса — каза Томпсън. — Стига да не се появят никакви непредвидени проблеми, всичко би трябвало да протече гладко.

— Това е очевидно само по себе си, момче — сопна се Гор. — Само че винаги има проблеми. Разчитам на вас двамата да ги предвидите и да ги изстискате с нежни масажи от тези чудовищно напompани егоисти, които са се събрали тук.

— Единственият възможен проблем засега беше Изабела — каза Жюстин. — Тя обаче явно далеч не е важна сред Халгарт. Просто поредното наивно маце, което се забавлява в първия си живот. Не мисля, че Патриша е имала скрити мотиви, за да спи с нея.

Томпсън се отпусна в едно от кожените кресла пред голямата камина.

— Не е в стила на Патриша да поема какъвто и да е риск. Момичетата, с които обикновено се чука, са напълно стерилизирани, що се отнася до политическите им връзки.

— Може да е истинска любов? — предположи развеселено Жюстин.

— Това ще ѝ е за първи път — каза Томпсън. — Никога няма да разбере защо, по дяволите, Патриша не си смени тялото, когато мине през клиниката за подмладяване.

— Не може да си го позволи — каза Гор. — Повечето членовете от екипа на Дой са жени. Това е образ, върху който работи здраво в

продължение на двадесет и пет години. Няма да допусне някой да го опропасти, като си посади пишка в резервоара.

— След като отвори темата, все още не сме обявили подкрепата си за нея — каза Томпсън.

— Може да стане този уикенд — каза Гор. — Ако моментът е подходящ. За тази цел ми трябва потвърждение на политиката на Дой за стартирането на Агенцията за звездни полети. Ако приемем, че ще я подкрепи, тъй като в противен случай ще се покаже като тъпа кучка, искам да обърна специално внимание на структурата, която предстои да се появи. Този уикенд ще даде на фамилията голямо преимущество в позиционирането ѝ, когато Агенцията бъде обявена. Тези подробности ще са от значение.

— Агенцията е временна — каза Томпсън. — Това, върху което ще трябва да се концентрираме, е флотът.

— Знам. Тук се намесваме ние.

— Ами ако не се нуждаем от флот? — попита Жюстин.

— Ще се нуждаем — каза непоколебимо Гор. — По този въпрос съм съгласен с Шелдън и Кайм. Извънземните от Дайсън първо стрелят и след това задават въпроси. Това ми казва всичко, което имам нужда да знам за тях. Дори и само за да ги сплашим, Федерацията ще се нуждае от бойни кораби. Правителството ще похарчи пари за осигуряването им, много пари. Трябва да осигурим дял от тези пари за фамилията.

— Съвсем лесно — каза Томпсън.

— Дявол го взел. — Гор сви златната си ръка в юмрук. — Никога ли не се учиш? В момента всички от Великите маневрират. Жюстин постъпи правилно, като организира този уикенд. Ако успеем да повлияем на формата на събитията, ролята ни ще е несравнимо по-голяма.

— Каква форма искаш да постигнеш?

— Основното, което ме интересува, е местоположението. Накарайте Шелдън да се откаже от тази затънтена селска провинция Аншун. Искам центъра на Агенцията да е на Висшия ангел, където трябваше да се намира от самото начало. Фамилията има много акции в астроинженерните компании, които са базирани там. Една истинска програма за строене на кораби ще изстреля стойността им до небето.

— Вероятно можем да представим тази теза като логична — каза Жюстин.

— Тя е логична. Това, от което се нуждаем, е начин да я направим угодна на интересите им.

— Ще се заема с това — обеща тя.

Гор се обърна отново към Томпсън.

— Другата страна на флота ще бъдат планетарните защитни съоръжения. Не позволявай да ги пренебрегнат този уикенд. Хората ще искат адски големи силови щитове, които да пазят градовете им и да им дадат чувство за сигурност. Мисля, че в крайна сметка това ще изцеди дори повече пари от звездните кораби.

— Добре, ще добавя това към задачите си — каза Томпсън.

Вечерята беше от този тип формални събития, на които Жюстин можеше да домакинства и насън. Събраха се в главната трапезария с широки прозорци арки като в църква, които гледаха навън към градините, озарени от блещуканията на хиляди бели приказни звезди. Тя се увери, че Кембъл е в единия край на дългата дъбова маса заедно с баща ѝ, докато си бърбеше с Патриша в другия. Изабела не се присъедини към нея за вечеря.

— Опасявам се, че тя намира случващото се за леко скучно — каза Патриша, когато бендът започна да свири някакъв фонув джаз.

— Млада е — отвърна разбиращо Жюстин. — Справила си се добре, като изобщо си я убедила да дойде.

— Заради имената на гостите е, тя си пада малко пристрастена към знаменитости — призна Патриша, докато отхапваше от предястието си от пушена съомга. — В момента се е свързала към „Смъртоносно прелъстяване“, дават последния епизод.

— Това биодрамата по последното дело на Майо ли е?

— Да. Малко е мелодраматична за моя вкус, но главната героиня е някъде на нейната възраст, а и продукцията е добра.

— Искан ми се да имах време да наваксам с поп културата. Изненадана съм, че ти си в крак с нея, особено сега.

— Част от работата ми е да прикотквам различни знаменитости към каузата, наред с останалите задължения.

Усмивката ѝ беше учтива, но едновременно безупречно професионална.

— Семейството ни подкрепя твърдо предложението за Агенцията за звездни полети. Затова и този уикенд е факт.

— Знам, и Илейн ще го оцени високо.

— Ще го превърне ли в част от платформата си?

Жюстин погледна към другия край на масата право в безизразното златно лице на баща си.

— Малко радикална маневра, но пък мисията до Дайсън създаде няколко нови фактора в политиката. Агенцията трябва да просъществува, Илейн знае това. Готова е да поеме риска, ако е нужно.

Гор Бърнели кимна едва забележимо.

— Семейството ни несъмнено ще направи всичко по силите си да подкрепи позицията ѝ този уикенд — каза Жюстин.

— Много съм благодарна за помощта. — Патриша не можа да прикрие изцяло хищническата си усмивка, докато отхапваше нов зальк от рулцата от съомга.

Жюстин прилежно избягваше каквито и да е словесни двубои с нея през останалата част от вечерта. Времето за сериозни преговори щеше да дойде чак със сервирането на вечерята. Вместо това тримата Бърнели се постараха да говорят поотделно с всеки, подготвяйки ги за следващия ден.

Започна се истински на закуска. Персоналът беше сервирал обилен бюфет в оранжерията до главната къща и Жюстин дойде рано, за да се присъедини на масата към Патриша и Криспин Голдрайх. Двете жени на Криспин, лейди Мери и графиня София, все още бяха в стаите си и закусуваха в леглата. Един от помощниците му обаче седеше до него, наливаше му чай и носеше храна от бюфета. Безупречният младеж на Патриша правеше същото за нея.

Един от членовете на персонала на къщата донесе кана с ямайско кафе за Жюстин. Тя седна до Криспин, докато той ядеше яйцата си по бенедиктински. Беше избрала по-неутрална позиция. Искеше да знае същите неща като Патриша, а влиянието на Криспин беше голямо. Освен лидерството му в бюджетната комисия той разполагаше с голямо влияние сред блока от планети, обвързани със Земята.

— Томпсън ми каза, че ти си бил сред умерените по време на срещата на Съвета — каза Жюстин.

— Предпазлив би била по-правилна дума, скъпа. От много време играя тази игра, за да разпозная ангажимент, който може да погълне неограничени ресурси. Ако тази агенция бъде одобрена от Сената, няма начин да знаем колко дълго ще се иска от данъкоплатците да финансират начинанието. То няма да приключи с полетите до Дайсън, знаеш това. Ако извънземните се окажат добронамерени, правителството ще разполага с прецедент, за да финансира изследвания на други съмнителни неизвестни.

— Не е ли това със сигурност много по-добър вариант, отколкото същото да бъде свършено от частна компания? — каза Патриша. — Всички сме чували слухове за затворени планети, светове, които разполагат с толкова ценни неща, че Шелдън са ги запазили за себе си.

— И ти вярваш в това? — попита Криспин.

— Лично аз не. Обаче вярвам, че правителството трябва да се нагърби по-сериозно с изследването на потенциално опасни сценарии като този с двойката Дайсън. За тази цел се нуждаем от Агенция за звездни полети. Все пак, двойката Дайсън е първият случай, когато срещаме нещо опасно. А Галактиката е голяма. Досега сме имали късмет. Трябва да започнем да внимаваме повече.

— Което ни води до това безумно предложение за изграждане на флот — каза Криспин.

— Не можеш да отречеш, че той ще е от жизнено значение, ако изследователската мисия покаже, че дайсъните са враждебни.

— Не, не мога. Само че разходите за това ще бъдат в пъти по-големи от тези, хвърлени по Агенцията за звездни полети.

— Как тогава би искал да бъде управляван този проект? — попита Патриша.

Криспин млъкна за миг, за да довърши последното си яйце по бенедиктински.

— С огромна отговорност — каза той най-накрая. — В момента просто пръскаме пари по проблема. Първото нещо, което искам да видя, е правилно насочване на ресурсите.

— Имаш предвид нещо като надзорен комитет? — попита Жюстин. Във виртуалното ѝ зрение календарът показваше датата, две години след този ден, когато сенаторският стол на Криспин щеше да

мине през избори. Щеше да го получи отново, ако го искаше, това не беше проблем. Но разбира се, ако искаше да продължи да заема поста си на председател на бюджетната комисия, трябваше да бъде номиниран от изпълнителната власт.

— Надзор, управление, направление — наречете го както искате. Трябва да сме сигурни, че ресурсите се харчат правилно.

— Твоята бюджетна комисия разполага с правомощията да създаде такова надзорно тяло — каза Патриша.

— Да, технически, освен ако изпълнителната власт не започне да подлага препятствия. Сигурен съм, че кабинетът на президента ще иска да запази здрав контрол над агенцията и без съмнение върху флота.

— Разбира се. Но Илейн ще подкрепи идеята за правен финансов надзор. Тя в никакъв случай не иска парите на данъкоплатците да бъдат пилени и аз знам, че има огромно доверие в работата ти като председател на бюджетната комисия.

— Радвам се да го чуя — каза Криспин. Наля си чай. — В такъв случай, ако бюджетната комисия получи тези защитни финансови механизми, Илейн Дой ще получи подкрепата ми за агенцията. Ако бъде избрана.

— Ако бъде избрана — повтори Патриша със сдържано изражение.

— Криспин е наш — каза Жюстин на баща си.

— Добра работа. Какво ни струваше?

— Патриша му даде лидерската позиция в бюджетната комисия след избирането на Дой.

— И по-лоши хора можеха да я управляват. Криспин е старчок, но поне разбира правилата на играта. Добре си се справила. Кой е следващият?

— Утрет. Томпсън ще се срещне с него след закуска.

След закуската спря да вали и земята залъщя заради поетата през нощта вода. Томпсън поведе госта си покрай официалните градини в гората отвъд тях. Градините представляваха смесица от борове, букове

и сребърни брези. Бяха засадени по-нарядко, за разлика от някога, преди векове, когато дърветата се изсичаха масово и в гората преобладаваха борове. Щатът Вашингтон се намираше в края на пролетта, множество грудки напъпваха през песъчливата почва. Зелените им листенца контрастираха с одеялото от кафеникава зимна трева, все още приведена към земята заради тежестта на снега, който я бе притискал в продължение на месеци.

Герхард Утрет изглежда се наслаждаваше на моделираната дива природа. Беше си донесъл собствени ботуши за разходка.

— Всеки път, когато посетя Западното крайбрежие, си обещавам да взема почивен ден и да разгледам секвоите — каза сенаторът на Демократичната република на Нова Германия.

— Направил ли си го? — попита Томпсън.

— Не. Нито веднъж за сто и петдесет години.

— Трябва да го направиш. Аз ги посетих преди около петдесет години. Гледката беше невероятна.

— Е, може би следващия път.

Стигнаха до един от потоците, които бяха прорязали дълбока и тясна цепнатина в почвата. Кристалночистата му вода сега течеше в легло от бели и сиви камъни. Томпсън последва водата по малкия склон, избягвайки големите туфи от тъмна тръстикова трева, които се подаваха от прогизналите брегове на поточето.

— Поздравявам семейството ти затова, че сте успели да съберете толкова важен Шелдън като Кембъл под един покрив с главния политически съветник на Дой. Тежестта, която се свързва с името на баща ти, все още е забележителна.

— Не е в ничий интерес в сърцето на правителството да има враждуващи фракции. Правим, каквото можем.

— Разбира се. Трябва да призная, че не помня вицепрезидентът да е започвала кампания, без да разполага с подкрепата на поне седем от династиите на Големите¹⁵.

— В този случай собствената предпазливост на Дой работи срещу нея. Не можеш наистина да удовлетвориш едновременно всички. Тя се опитва да прави това от твърде много време. Не че се е сдобила с врагове, просто няма твърде много почитатели.

— А мога ли да попитам какво е отношението на фамилията Бърнели към нея?

— Не по различно от това към всеки кандидат за президент тя има много недостатъци и някои силни страни. Въпреки това главният ни интерес е свързан със събитията, които ще се разиграят по време на нейния президентски мандат. С готовност подкрепяме създаването на Агенцията за звездни полети. Дой беше достатъчно прозорлива да отпрати първоначалното предложение в съвета на Екзопротектората.

— Това ли е мнението и на останалите Велики фамилии?

— Да, на повечето от тях. Ще подкрепим кампанията ѝ.

— Разбирам.

Томпсън спря там, където потокът се вливаше в по-голям вир. Далечният край се охраняваше от малък водопад, който се изливаше над враждебно протегнали се остри скали. Падащата вода се разбиваше наоколо със силен шум.

— Бих се радвал да знам какво би те привлякло към каузата.

Герхард кимна бавно в знак на одобрение, че поне веднъж говореха без заобикалки. Не беше често срещано сред сенатори.

— В момента всеки се концентрира върху агенцията и построяването на разузнавателните кораби, което е разбираемо. Само че мнението на Демократичната република е, че създаването на флота е почти неизбежно.

— Съгласни сме с това.

— Ако флотът бъде формиран, провеждането на разузнавателни и дори атакуващи мисии ще е само част от задълженията му. Освен това ще трябва да защитава Федерацията. Шелдън разполага с монопол над корабите и технологията за свръхсветлинен полет, който не бихме и мечтали да оспорим. Само че планетите и градовете ще се нуждаят от мощни укрепления. Вярваме, че там ще бъде и нашата роля.

— Да разбирам ли, че в такъв случай ще подкрепите създаването на агенцията?

— Да, ще го направим.

— Това означава да се съюзите с Дой.

— Както и вие, признаваме, че тя има слабости, макар че, както и силните ѝ страни, никоя от тях не е твърде забележителна. Предполагам, че историята ще запомни управлението ѝ просто като адекватно. Ерата на великите оратори и ораторки отдавна е отминала,

днес просто правим нужните компромиси, за да продължим напред през живота. Демократичната република може да живее с този избор.

— Добре го е казал — призна Гор. Информационният поток, който го поглъщаше, започна да святка като гръмотевична буря, докато виртуалните му ръце пренареждаха пакети и икони в дългосрочната стратегия спрямо Демократичната република на Нова Германия.

— Той е професионалист — каза Томпсън. — ДРНГ осъзнава, че работата по агенцията ще продължи, просто искат да намерят мястото си в нея. Късно присъединяване е по-добро от никакво.

— Чудя се как ли ще реагират Шелдън на това.

— Ще се примирят. Знаят много добре, че не могат да очакват целият бюджет на агенцията да отиде към Августа. Затова са изпратили Кембъл. Той е четвърто поколение. Вероятно няма да му се наложи да се свързва с Найджъл, каквото и да изникне този уикенд.

— Ще разберем съвсем скоро. Следва повратният момент на срещата.

Патриша бе поканена в кабинета първа. Свитата на Гор бе направила всичко по силите си, за да направи стаята по-приветлива. В камината гореше истински пън и помагаше за прогонването на хладния следобеден бриз. Древните кафяви кожени честърфийлдски дивани бяха подредени пред огъня. Между тях стоеше маса, а върху нея — кани с чай и кафе, както и чинии с кифлички и сладки, които насищаха въздуха с приятен аромат.

Патриша прие чаша чай от порцелан и слонова кост и седна срещу Гор. Не беше особено притеснена от него, бе прекарала достатъчно време със свръхбогатите, за да знае, че повече от всичко искаха да им се покаже уважение. Въпреки това, златното му лице я смущаваше. През по-голямата част от живота си бе съдила по чуждите изражения и бе реагирала спрямо тях. Гор ѝ предлагаше малко информация за емоциите си. „Ако изобщо имаше такива“, помисли си.

— Изглежда, че Демократичната република ще подкрепи Илейн — каза Гор.

Патриша се постара да остане неподвижна, макар че беше трудно. Облекчението, което почувства, научавайки за подкрепата на Герхард, беше огромно. Замисли се за цялото време, отделено за убеждаването му, за проучващия екип, който анализираше как могат да го привлекат на борда. Сега, само след половин ден, прекаран с Бърнели, още една от Големите¹⁵, бе застанала зад Илейн. Повече от година Патриша неистово се тревожеше колко малко от Междузвездните династии бяха успели да привлекат в нейна полза.

— Това са чудесни новини, сър.

— Все още не си чула цената им. — Гор продължи с обяснения какви обещания трябваше да даде на сенатора от ДРНГ до края на уикенда.

— Истинският ключ обаче е Шелдън — каза той. — Агенцията и всичко, което ще последва от нейното създаване, е първата ви възможност да ги спечелите. Знам, че ухажвате тази династия повече от три години.

— Оказаха се доста неохотни — призна тя.

— Ха! — лъщящите златни устни на Гор се разтвориха в нещо, което без съмнение беше подигравка. — Найджъл мрази политиците карьеристи, предполагам заради идеалистичната си младост. Затова продължава да ви държи в напрежение. С вековете обаче се е научил на прагматизъм. А сега вие му предлагате нещо голямо. Възможно е той да предвиди собствен кандидат за президентството, дори в този късен момент. Това обаче ще му струва много време и усилия и ще създаде противоборства. За вас няма да му пука изобщо, но Междузвездните династии и Великите фамилии ще бъдат бесни. Тези неща са важни за него. Така че нека му обещаем каквото желае, и няма да имате опозиция. Готови ли сте за това?

— Можем да обърнем внимание на изискванията на Августа по време на кампанията.

Гор се вторачи в нея.

— В момента има едно-единствено изискване: пари. На път сте да започнете кампания, която в крайна сметка ще повиши данъците. Това никога не е популярна стратегия.

— Разбирам — каза колебливо Патриша. — Вие няма ли да пострадате от данъците?

— Ако плащаме големи, сигурно щяхме.

Един от свръхголемите телохранители в тъмни костюми въведе Кембъл в кабинета. Той се усмихна приятно на Патриша и седна до нея.

— А сега, деца, бъдете послушни — каза Гор.

Огънят в кабинета тлееше, когато Жюстин и Томпсън влязоха вътре. Двама членове на персонала разчистваха остатъците от следобедния чай под бдителния поглед на телохранителите. Гор взе няколко борови пъна от плетената кошница встрани от камината и ги пусна зад отлятата от желязо решетка. Дърветата вдигнаха малък облак от искри над ярките розови въглини.

— Ще сработи — каза той на двете си деца. — Шелдън ще подкрепи кандидатурата на Дой.

— Какво й струва това? — попита Жюстин.

— Милиарди — каза Гор. — От парите на данъкоплатците. Дори аз бях изненадан от предложението й за първия бюджет на Агенцията за звездни полети.

— Тя ще се огледа за бушон, който да предложи законопроекта, някой, който напуска Сената — каза Томпсън. — Ако Патриша има някакъв разум, ще се опита да накара президента сам да предложи създаването на агенцията в Сената. По този начин Дой няма да обере недоволството, когато бюджетът бъде предложен.

— Ще бъде обвинена, когато започне работата по флота — каза Жюстин.

— Ако наистина се нуждаем от флот, никой няма да се противи срещу цената.

— По дяволите, та тя може да изкара и втори мандат.

— Каза ли на Кембъл, че искаме да преместим щаба на агенцията на Висшия ангел? — попита Томпсън.

— Не. Някой друг ще трябва да свърши мръсната работа. — Гор погледна към Жюстин. — Мисля си, че бившият ти би се справил добре.

Тя изстена и се просна на честърфийлдския диван.

— Защо той?

— Така можем да предложим на Бута договорите за новите корабни площадки на Висшия ангел. По този начин всичко пасва

идеално. Шелдън ще знае, че трябва да се съобрази с всички останали.

Жюстин погледна към дисплея на часовника си.

— Добре. Имаме час до коктейлите преди вечеря. Ще говоря с него.

— Мислех, че вече говори с него днес? — попита Томпсън.

— Да, но ставаше дума за Аби. Има проблеми покрай нея...

— Добре ли е? — попита Гор. — Не съм получил информация.

Светкавичният му интерес развесели Жюстин. Наистина се отнасяше покровителски спрямо фамилията, особено към преките потомци.

— Това не би достигнало до теб. Просто си говорехме в кой университет ще учи. Аз исках Йейл, тя и майка ѝ биха желали да е в Оксфорд, а Рами е за Йоханесбург.

— Ще бъде Оксфорд — каза Гор. — Човек винаги отстъпва пред потомството си.

Коктейлите бяха сервирани в музикалната стая. Тя представляваше голямо помещение, чийто първи етаж беше разделен. В центъра имаше подиум от тиково дърво и древно пиано „Стейнуей“. Жената, която бяха наели да свири на красивата антика за вечерта, беше от градския оркестър на Сан Франциско. Притежаваше невероятен репертоар и сладък глас. След като послуша класическото ѝ начало с Елтън Джон, Томпсън почти неохотно заведе Рамон, Патриша и Криспин в другия край на стаята. Четиримата застанаха пред водна скулптура на Харкинс, която заемаше почти цялата стена. Криспин не беше част от сделката, която предстоеше да бъде сключена, но като нов член в екипа на Дой щеше да е ценен с уверенията, които можеше да предложи на Рамон. Колкото повече играчи обвържеха едни с други, толкова по-трудно щеше да им е да предадат каузата.

— Трябва да признаеш — каза Томпсън на бившия си шурей, — че ако разполагаш с подкрепата на председателката Гал, това ще ти е от голяма полза в африканската фракция. Много от членовете ви я уважават. Няма да си сам, когато се бориш да наложиш предложението, ще можеш да споделиш товара.

— Тази жена е непоправима мъжемелачка — каза нехайно Рамон. — Мисля, че грешите, като я включвате в сметките, преди да сте се консултирали с нея. А и нейното членство в африканската фракция на Сената е много хлабаво. Съобразява се с него, когато ѝ изнася, това са критериите ѝ.

— Не може да не иска агенцията да бъде базирана на Висшия ангел — каза Кристин. — Знам, че беше много недоволна, задето „Втори шанс“ бе построен на Аншун. Не съм чувал такъв език в заседателна зала от времето на кризата с независимостта на Карков.

— Още по-сериозна причина да прати всички по дяволите — изръмжа Рамон. Той насочи замислен поглед към един от сервитьорите, които разнасяха сребърни подноси, пълни със сандвичи, а след това се огледа виновно за Жюстин. — Ще поиска да си го върне заради тази обида.

— Председателката Гал е колега професионалист — каза Томпсън. — Икономическите изгоди за поверените ѝ владения не могат да бъдат пренебрегнати при сегашните обстоятелства. Тя ще сложи подписа си на правилното място.

— Може и да го направи — каза Рамон. — Но във всеки случай, не бъдете толкова сигурни, че Висшия ангел ще позволи да установите агенцията си там.

— От това, което знам, разбирам, че Висшия ангел е също толкова заинтересуван от двойката Дайсън — каза Патриша. — Освен това, ние всъщност не се нуждаем от разрешението му да ситуираме новата агенция там. Това е просто удобно спално помещение, нищо повече.

— Каквато и да е липса на сътрудничество от негова страна ще бъде проблем — каза Рамон.

— Преодолим проблем — каза Томпсън. — Главната причина да разположим агенцията там е просто да я отдалечим от Аншун.

Като един те обърнаха погледи към Кембъл Шелдън, който говореше с Изабела. Момичето беше облечено в нещо почти неразлично от бяла памучна паяжина. Полуорганичните фибри на дрехата се преместваха всеки път, когато тя направеше движение, така че истинската сексуалност на тялото ѝ оставаше провокативно забулена. Смееше се с наивен ентузиазъм на всяка история, която

Кембъл разказваше, а той изглеждаше не по-малко ентузиазизиран от вниманието, с което го осветяваше тя.

— Шелдън могат да бъдат разумни — каза Криспин, — когато е от интерес за тях.

— Целият проект по агенцията е благодатен за тях — каза Томпсън. — Криспин, колкото и да ми е неприятно да прекъсна скъпия си гост, докато той очевидно се забавлява, мислиш ли, че можеш да повдигнеш въпроса за базата на Висшия ангел пред Кембъл? Ще прозвучи по-добре, ако дойде от някой с твоята позиция.

— О, по дяволите — промърмори Криспин и пресуши пенливия си джин. — Защо ли посещавам тези уикенди?

Томпсън, Патриша и Рамон го проследиха с поглед, докато той прекосяваше стаята към ъгъла зад пианото, където Кембъл и Изабела провеждаха изключително открития си личен разговор. Той спря един сервитьор и грабна чаша с тъмнокадифена течност, преди да им се натрапи. Изабел посрещна сенатора с бързо препърхване на миглите.

— Очарователно момиче — каза Рамон. — Голяма щастливка си.

— Знам — каза Патриша. — Но съм стара и скучна, така че не очаквам да я имам дълго. Веднъж след като новото чувство да е толкова близо до бъдещия президент изгуби силата си, тя ще продължи напред. Така правех и аз, когато бях на нейната възраст.

— Вече не си спомням да съм бил на тази възраст — каза Томпсън. — Не заради изтриване на спомените. Просто избледняват след толкова много време.

— За забравената младост — каза Патриша и вдигна чашата си. — Нека винаги да си спомняме за нея, когато завиждаме на онези, които все още я притежават.

— Амин.

Рамон докосна чашата си до нейната и след това до тази на Томпсън. Всички пиха за тоста.

— Ако си прав за неохотата на председателката Гал — каза Томпсън на Рамон, — можем ли да приемем, че ти ще повдигнеш въпроса пред нея?

— По-скоро бих поставил пишката си в миксер и бих я накълцал на пюре.

— Беше женен за сестра ми. Не може да ти изглежда чак толкова трудно.

Рамон отметна глава назад и се засмя.

— Ах, бях забравил какви сте в това семейство. — Той щракна с пръсти към един от сервитьорите, който се забърза към тях с няколко сандвича. — Добре, може да мина през Висшия ангел след края на уикенда. Но все още не съм убеден, че тази агенция е изцяло в интереса на африканската фракция.

Доброто настроение на Томпсън не поддаде.

— В такъв случай съм сигурен, че ще успеем да намерим нещо, което да те убеди, преди да си тръгнеш.

Отправиха се към главната трапезария за вечерята. Жюстин бе разпределила местата, така че да паснат най-добре на настоящото развитие на играта. Не че очакваше кой знае какви маневри по време на ядене, но винаги имаше възможности. Този път се озова до Кембъл. Намръщи се, когато видя, че Изабел се намества до Рамон, който изглеждаше повече от доволен от подредбата. Изабел бе заела мястото на Герхард и така сенаторът на ДРНГ седна до Патриша. Жюстин бе пожелала да я настани заедно с Рафаел. Халгарт бяха преговаряли изненадващо малко досега. Тя знаеше, че Лари бе говорил с баща ѝ тази сутрин, предлагайки условно помощ за агенцията, но това бе всичко. Нямаше съмнение, че картите щяха бъдат свалени на масата на следващия ден.

Във виртуалното ѝ зрение започна да се появява текст.

БИВШИЯТ ТИ СЪЗДАВА ПРОБЛЕМИ, изпрати Томпсън.

НЕ ГО ПРЕВРЪЩАЙ В ЛИЧЕН ВЪПРОС, изстреля обратно тя.
КАКВО ИСКА?

НЯМАМ ПРЕДСТАВА. МИСЛЕХ, ЧЕ ЩЕ ГО СПЕЧЕЛИМ, КАТО МУ ПРЕДЛОЖИМ ДОГОВОРИТЕ ЗА СТРОЕЖ НА МОНТАЖНИ ПЛОЩАДКИ НА ВИСШИЯ АНГЕЛ. СЕГА, СЛЕД КАТО ВИДЯ КАК ВСИЧКИ ЗАСТАВАТ ЗАД ПЛАНА ЗА АГЕНЦИЯТА, СЕ Е ПРИЦЕЛИЛ ПО-НАВИСОКО.

ВИНАГИ СЪМ ЗНАЕЛА, ЧЕ ЕДИН ДЕН ОТ НЕГО ЩЕ ИЗЛЕЗЕ ДОБЪР ПОЛИТИК, С ГОР НИКОГА НЕ МИ ВЯРВАХТЕ. ИГРАЕМ РЪКАТА СИ ПРЕКАЛЕНО ОТКРИТО. ОСТАВЯ НИ УЯЗВИМИ ЗА ТЕЗИ, С КОИТО СЕ НАЛАГА ДА СЕ СЪЮЗИМ.

ТРЯБВА ДА ГО ВЪРНЕШ ПРИ НАС.

ЩЕ НАПРАВЯ КАКВОТО МОГА, НО СЪМ ПО-ЗАГРИЖЕНА
ЗА ХАЛГАРТ.

ТЕ СА СТАБИЛНИ.

БИ ЛИ СЕ ОБЗАЛОЖИЛ?

Когато приключиха с яденето и групата от гости започна да се разпада, Гор се върна в кабинета. Благодарение на последните модифициращи ретропренареждания на гените се нуждаеше най-много от три часа сън на всеки двадесет и четири, а често се справяше и с много по-малко. Докато се ровеше из високите до тавана лавици с книги, надушваше останалите, които се оттегляха към къщичките си в градината. Изабела, носеща остатъчните аромати на толкова много мъже, които по една или друга причина се бяха отъркали в нея тази вечер, а и тя самата ухаеща с нежния аромат на лилия и орхидея, носещ се от напарфюмираната ѝ шия. Ароматът ѝ изтъняваше, докато тя бързаше през тревата, избягвайки пътищата и отдалечавайки се от металическия вкус на Патриша. Очакваше я меланжът от одеколон и примесена с алкохол пот на Рамон. Двамата се сляха в едно, когато вратата на къщата му се затвори след нея. Съчетаният им аромат се усили значително в непроницаемите предели на главната спалня. Към него бяха примесени слюнчести феромони и щипка от захарната киселина на шампанското.

Зад невъзмутимото златно лице на Гор се размърда весело чувство, когато горещата воня на секс започна да извира от телата им. В същото време в спалнята на Патриша, която се къпеше, присъстваше единствено непреодолимата миризма на боров сапун. Никакъв алкохол, никакви горчиви соли на разочарование не избиваха по кожата ѝ. Беше доволна.

Значи Изабела беше посредникът, тази, която щеше да върне Рамон обратно в споразумението. Щеше да му даде заръчаните ѝ от Патриша обещания, за да осигури гласа му. Не на последно място, тя приличаше малко на Жюстин. Съблазняване както на съзнанието, така и на тялото. Горкият щастливец Рамон.

Гор откри книгата, която търсеше. Забеляза кожения гръбнак иззад непрестанния поток от искряща алена информация, който обгръщаше света му. Посегна с ръка, облечена в сребро и платина, и

издърпа „Изкуството на финансовата война“ на Джеймс Баркли от мястото ѝ на лавицата. Не че му трябваше. Цялата мъдрост, която се съдържаше в нея, сега течеше свободно сред мислите му и рутинните процедури по управлението. Тази книга беше неговата Библия по време на първия му живот и все още се смяташе за класически текст от всеки, който се занимаваше с финанси. Вероятно самият той можеше да се справи добре с осъвременяването ѝ.

По някаква причина, винаги когато се нагърбваше с трудни силови пренареждания, се улавяше, че търси физическото ѝ присъствие. А това беше едно от най-трудните. Агенцията за звездни полети зависеше от толкова много променливи. Много повече, отколкото обикновените политико-икономически начинания, с които бе свикнал. По принцип начинанието не би трябвало да проработи. Най-много да се превърнеше в поредната изгладняла за пари правителствена институция, която куцука върху слабото си представяне и неудовлетворените квоти. Беше нещо твърде голямо за днешните скучни политици карьеристи, за да потръгне. И все пак... хора, които обикновено щяха да се разкъсват на парчета, всъщност си сътрудничеха и се съобразяваха един с друг, за да улеснят зачеването на проекта.

„Какво ми убягва?“

Всеки от страховитите му инстинкти виеше в съзнанието му, предупреждаваше го, че нещо не беше на място. Щеше да е страхотно да повярва, че човешката раса е достойна и узряла достатъчно, за да се държи по такъв прекрасен начин. Да разпознае проблема и да подходи към него с логика и решителност. В социално-еволюционен план се наблюдаваше прогрес, той го признаваше без колебания. Благодарение на подмладяването днес хората наистина взимаха дългосрочните сметки насериозно.

„А може би аз съм анахронизмът.“

Изменчив, подозрителен, винаги оглеждащ се за най-лошото в хората. Варваринът, на когото не му се налагаше да нахлува в града, защото бе наблюдавал израстването му около себе си. Все още не можеше да повярва, че агенцията щеше да се роди толкова лесно.

Освен ако самите манипулатори не бяха манипулирани.

Беше му дори по-трудно да приеме тази идея. Участваше в проекта от самото му начало, наблюдавайки от обичайните си

олимпийски висоти, докато Жюстин събираше парчетата през собствените си канали и организираше уикенда. Най-повърхностното четене на Баркли показваше, че ако някой манипулираше ситуацията преди него самия, той трябваше да е наясно с резултата от мисията до Дайсън преди самото ѝ начало. Никой не разполагаше с подобно знание.

С пренебрежителна въздишка той върна книгата на мястото ѝ и седна пред малката купчина въглени, в която се бе превърнал огънят. Ако сладкото тяло и покварените обещания на Изабела не свършеха работа, щеше да се наложи да надхитри Рамон до средата на следващата сутрин. В прозореца му с лична информация пламнаха имена и контакти в африканската фракция, които нямаше да погледнат с добро око на отказа на водещия им сенатор да осигури договорите, които преместването на агенцията щеше да донесе на световите им. Той подуши въздуха и вдъхна букета от Жюстин, Кембъл и чистите памучни чаршафи, примесени в сладна комбинация. Ето това щеше да е полезен съюз, предвид предстоящите събития през следващите няколко години. Виртуалните му ръце се пресегнаха напред, закупиха акции в компании в периферните светове, на планетите от африканската фракция, където щяха да се реализират по-големите договори, свързани с Агенцията за звездни полети. Подготвяше фамилията. Правеше я по-силна.

— Трябва да ти кажа нещо — каза Кембъл. — Найджъл не харесва идеята монтажните платформи да бъдат преместени на Висшия ангел.

В отговор Жюстин погали носа му и придвижи пръста си надолу към устните му, за да може той да целуне връхчето му. Лежеше с цялата си тежест върху него, юрганът беше запратен някъде на пода. Древните трупи на хижата бяха достатъчно дебели, за да опазят топлината на спалнята от мразовитата нощ навън, още нямаше нужда да се завива. В различни ниши трепкаха свещи в издути стъклени купи и изпълваха въздуха със силния аромат на лавандула и сандалово дърво.

— Горкият Найджъл — каза тя нацупено и се усмихна щастливо, когато ръцете му се стегнаха около нея. Едната се спускаше нежно по

гръбнака към дупето ѝ. — Какъв е проблемът?

— Даде ми зелена светлина за всичко, което бе решено досега, но преместването на Висшия ангел ще забави проекта с няколко месеца, а това включва и новата разузнавателна мисия. Не би променил мнението си по този въпрос.

— Ами наземните защитни сегменти на флота? Имаш ли нещо против, ако ги загубите?

— Не си го представяме точно като загуба. Правим същото като вашата фамилия, позиционираме се. Основните договори ще бъдат изпълнени от ДРНГ, но ние все пак ще се намесим. Августа е най-голямата от Големите¹⁵, всичко е въпрос на пропорции.

Тя се огледа наоколо и установи, че бутилката „Дом Периньон“, реколта 2331 беше празна и забита с гърлото надолу в кофата с лед до леглото. Бърза поръчка до системата на къщата изпрати робот камериерка, забързан към тях с нова.

— Ще бъде интересно да видя борсовия пазар на Ню Йорк в понеделник. След този уикенд ще се случат толкова много придобивания и размествания на акции, че брокерите ще разберат, че нещо се случва.

— Да, не можем да отлагаме обявяването на агенцията още много. — Той погледна към робота камериерка, който се плъзгаше към леглото. — А, ето. Още?

— Да моля!

Той отпусна главата си назад и срещна дяволитата ѝ усмивка.

— Господи, напомни ми никога да не се приближавам до теб през седмицата след подмладяването ти. Съмнявам се, че някой мъж може да преживее това.

Сладкият спомен за онези няколко дни, прекарани на поляна на склона на връх Херкуланум, се завърна и предизвика топъл гъдел на задоволство вътре в нея.

— Един го направи — промълви доволно тя.

Кембъл вдигна студената бутилка от хватката на робота камериерка.

— Да я отворя ли?

— След това.

— Ами проблема с Висшия ангел?

— Ще го оправим на сутринта.

Нямаше точно определено време за закуската в неделя сутринта. Гостите пристигаха, когато се събудеха, носейки се през ливадите. За пръв път денят започваше без каквито и да е облаци. Пищната растителност на имението беше оцветена в приятни краски от силната слънчева светлина. Дори няколко червени катерички подскачаха по ливадата. Томпсън ѝ каза учтиво „добро утро“ при влизането си, макар тонът му да подсказваше, че е напълно наясно със заниманията ѝ от предишната нощ. Не беше чак неодобрителен, но беше близо до това. Тя ѝ Кембъл си размениха тайни усмивки, докато брат ѝ ги подминаваше. Усмивките се подсилваха взаимно и заплашваха да прераснат в онова неконтролируемо кикотене, характерно за хлапетата в училище.

— Може ли да се присъединя? — попита Рамон.

— Заповядай — каза Жюстин. Нямаше и следа от Изабела. Нито от Патриша, осъзна тя.

Един от членовете на персонала донесе на Рамон кана с пресен английски чай за закуска. Жюстин си спомни, че тя го бе запознала с тази напитка. Винаги бе смятала, че това е най-добрият начин за започване на деня. Намираще действието на кафето за твърде внезапно.

— Може и да имам идея, която ще улесни преместването на агенцията на Висшия ангел — каза Рамон.

Жюстин и Кембъл си размениха бързи погледи. „Всички са удивително добре подковани тази сутрин“, помисли си тя. Бяха минали едва тридесет минути, откакто беше уведомила Гор за последните подробности.

— Несъмнено ще сме благодарни за всичко, което би могло да помогне — каза Кембъл.

— Успоредно развитие. Вие ще продължите да строите първите пет кораба в базата в Аншун, докато корабните площадки на Висшия ангел се сглобяват. Това ще придаде на цялата идея за агенцията положителна светлина, която африканската фракция би подкрепила.

Кембъл беше изненадан от идеята.

— Предполагам, че това може и да проработи. Със сигурност така няма да се сблъскаме със закъсненията, които не можем да

приемем. Само че ще изисква по-големи начални вложения, отколкото бяхме предвидили.

— Трябва да говорите с Патриша, но мисля, че екипът на Дой ще се окаже склонен да увеличи бюджета, за да задоволи претенциите ни.

Жюстин изкача да се нахранят, преди да хване Рамон натясно, докато той се прибираше към хижата си.

— Какво ти предложи тя, за да постигне това малко стратегическо преразпределение?

— Кой?

— Патриша. — За малко да каже Изабела.

— Първоначалната уговорка беше, че Бута ще работи по корабните площадки на Висшия ангел. Логичното й продължение е компаниите конструктори да получат и договорите за поддръжката.

— Умен ход — каза по-късно Гор. — Договорите за поддръжка може да се окажат по-доходоносни от тези за строежите в дългосрочен план. Мисля, че в този случай ще се окаже точно така.

— Толкова ми се иска да разбере кой от тях го е предложил — каза Жюстин.

— Аз също. Започвам да се притеснявам с колко точно пари е готова да се разпише Дой. Не отричам, че ще е добре за нас, но показва степен на отчаяние, която не бях очаквал от нея.

— Изобщо не съм учудена — каза Жюстин. Тя използва случая, за да си купи изборите, а всичко е платено с парите на данъкоплатците. Тя е политик, какво очакваше?

— По-фини действия. Сенаторите ще разберат какво е станало тук, дори на електората да не му пука. Ако се окаже, че извънземните от Дайсън не са заплаха, тогава количеството пари, което предлага на Агенцията за звездни полети, ще се окаже твърде високо и те ще реагират. Не е типично за политик да поддържа нещо толкова радикално с цялото си сърце. Преди всичко те застраховат собствените си кариери.

— Но ти си този, който твърди, че дайсъните ще се окажат враждебни и ще трябва да превърнем агенцията във флот.

— Знам. Само че не ми предстоят избори. Има малка част от мен, която е изкушена да зареже цялото начинание тук и сега.

— Какво? Сигурно се шегуваш.

— Не се безпокой, няма да го направя. Но нещо не е наред.

— Нещо против да говориш по-конкретно?

— Не мога. Анализирах ситуацията цяла нощ, сравнявах я с дузина подобни позициониращи уикенди, с които фамилията е била свързана. Не разполагам с нищо вещественно, освен интуицията си.

— Просто се тревожиш какво ще извадят Халгарт от ръкава си. Изчакват, готвят се за мига, когато всички ще сме постигнали общо съгласие и тогава ще открият картите си.

— Може би си права. Надявам се да си.

Жюстин получи шанса да открие дали е права съвсем скоро. За средата на сутринта имаше насрочена обща среща за „отчитане на напредъка“. Трябваше да се състои в библиотеката. Лари беше този, който поиска да бъде ограничена до хората от Федерацията, които разполагаха с достъп на сигурност от първо ниво. Така самата Жюстин едва се класира благодарение на директорския си пост в няколко компании, които доставяха оборудване на дирекции, странящи от публичността. Със сигурност обаче изключваше партньорите и помощниците на всички, включително Изабела. Докато гърбът ѝ беше обърнат към вратата, на входа се разрази кратък и остър спор. Патриша влезе леко изнервена. Всички вътре чуха какво беше извикало момичето.

— Съжалявам за това — каза Патриша, докато седна на масата.

Жюстин задуши собствената си подигравателна усмивка, докато наблюдаваше как още неколцина направиха същото. Веднага щом вратите бяха затворени, Томпсън се изправи.

— Очаквам това да е финалната сесия за този уикенд. Изглежда, че всички достигнахме общо съгласие за основната структура, според която ще бъде изградена агенцията. Това ни дава шанс да изгладим всякакви последни проблеми. Сигурен съм, че никой от нас не иска да се сблъскваме с фатални засечки на този етап. Самият аз трябва да присъствам на няколко гласувания на Сената в понеделник и ще съм радостен, ако успея да стигна навреме.

Той седна до Гор, чието полирано златно лице се обърна очаквателно към Жюстин.

— Основното развитие от този уикенд изглежда е преместването на основната база на агенцията на Висшия ангел. Имайки предвид предвиждането ни, че тя, или може би флотът, ще действа дълготрайно, решението е достатъчно смислено и определено се радва на одобрение от страна на фамилията ни. Има ли несъгласни?

— Както каза Жюстин, всички сме съгласни с общите рамки на договореното този уикенд — каза Лари Халгарт. — Преместването на Висшия ангел, предварителната работа по флотските защиты, моето семейство със сигурност ще добави печата си върху тях.

— Ето го — прошепна Кембъл на Жюстин.

— Въпреки това, един аспект от плана беше пренебрегнат.

— Какъв е той? — попита остро Гор.

— Вменяването на нападателна мощ на флотата. Ако, да не дава Господ, дайсъните наистина се окажат враждебни, не е реалистично да си мислим, че само седене под защитните силови куполи и надеждата, че ще си отидат, ще ни помогнат. Трябва да пренесем битката на тяхна територия.

— Почакай само за минута — каза Герхард. — Откога сме включили инвазията в сценариите си за контакт с враждебни видове? Всичките ми проучвания са съсредоточени върху възможните сблъсъци за колонизирането на нови звезди в посоката на двойката Дайсън. С други думи, всичко ще опира до избистряне на посоката и границите на експанзията им. И то, ако предположим, че наистина искат да експанзират.

— Напълнили са цяла звездна система — каза Лари. — Културата им е също толкова основана на експанзията като нашата, ако не и в по-голямата степен. Не се заблуждавайте, двата вида ще се срещнат някъде в космоса.

— Те са на седемстотин светлинни години от нас — каза Рамон. — А Галактиката е голяма. И без това защитните съоръжения ще са само залък за общественото мнение, поне така го разбирам аз.

— Това е много успокоително. Но ако наистина се нуждаем от тях?

— Защо? — попита Кембъл.

— Моля?

— Рамон беше прав, когато каза, че всяка бъдеща схватка с тях ще се води за установяване на граници между собствените ни сфери на

колонизация. Какъвто и флот да създадем, това ще бъде дългосрочен проект. Съмнява ме, че ще се нуждаем от такъв в рамките на век. Не е като наистина да сме се юрнали да запълним космоса от етап три, както беше с етап едно и две — толкова по-зле за нас. Дори да експанзират с нашата скорост, ние ще сме във фаза пет или шест, преди вероятността от сблъсък да се появи.

— А ако те не се придържат към твоето разписание?

— Тогава ще спрем на етап пет в този сектор и ще продължим да се разрастваме в друга посока. Както каза Рамон, Галактиката е голяма.

— Някой е бил толкова загрижен за тях, че се е опитал да ги постави под карантина, за да ги изолира от тази голяма Галактика. А ние видяхме сами колко агресивни са. Това ми подсказва, че трябва да се подготвим за неприятности.

Кембъл го изгледа, както учител гледа изключително несхватлив ученик.

— Какво точно мислиш, че ще нахлуят в нашите територии? Ако им трябва минерали или химически ресурси, могат да ги получат от която и да е звездна система. Енергия? Системите им за ядрен синтез изглеждат по-напреднали от нашите. Няма икономическа или логическа причина да нахлуват в нашите територии, особено ако разполагаме с флот. Той е пречката, която да ги откаже от такава възможност.

— Добре, тогава да го направим работеща пречка. Да му дадем зъби.

— Какви зъби искаш да има? — попита Жюстин. — Да разбирам ли, че затова искаше всички тук да имат високо ниво на достъп?

— Да.

Лари кимна към Наташа Кърсли.

— Моята дирекция преглежда информацията, с която се върна „Втори шанс“ — каза тя. — Бяхте прави, като казахте, че системите им за ядрен синтез са по-напреднали от нашите. Същото важи и за силовите им щитове. Ако капитан Кайм не се бе оттеглил, оценката ни е, че „Втори шанс“ щеше да бъде унищан до минута, след като снарядите им влезеха в позиция за атака. Единственото нещо, което ги е спасило, е било възможността им за свръхсветлинен скок. Ако сме на път да се сблъскаме с извънземните от Дайсън в бъдеще, дори да е

само за да начертаем граници, ще се нуждаем от много по-голяма бойна мощ от тази, с която разполагахме досега.

— Тогава ще изравним позициите със следващото поколение от кораби — каза Кембъл. — Ще увеличим мощта на силовите полета, на атомните лазери и плазмените копия.

— Те ще направят същото — каза глухо Наташа. — А възможностите им за корабостроене са много по-големи, отколкото нашите ще бъдат в предвидимото бъдеще. Цялата им цивилизация е основана на космическите полети и производството на кораби, не можем да спечелим състезанието, за да изравним баланса. Това, което трябва да направим, за да преминем на следващото ниво, е да разработим ново поколение от свръхоръжия.

— Като например? — попита Гор.

— Теоретичните модели, които моята дирекция изучава, са само варианти, които ни интересуват от научна гледна точка.

— Не би навредило да прегледаме тази информация — каза Томпсън.

— Това, което моята фамилия би искала да види, е прехвърлянето на дирекцията на Наташа към защитния отдел на агенцията — каза Лари и погледна към Патриша. — Това ще изисква правителствена заповед.

— Вероятно мога да уредя такава — каза тя.

— Ще трябва да бъде интегрирано в останалата структура по сигурността на Федерацията — каза Рафаел Колумбия.

— Останалата? — повтори предпазливо Патриша.

— Ако флотът разполага с ефективна защитна функция, тогава сегашните дирекции по сигурността на Федерацията трябва да бъдат събрани, за да извършват тази функция. Надзорната дирекция на специалните науки и Вътрешната дирекция на сигурността могат да бъдат обединени под шапката на собствената ми дирекция.

— Това не е ли малко драстична мярка? — попита Жюстин. — Да не споменавам каква аларма ще вдигне подобно нещо? Каква е връзката на Дирекцията за тежки престъпления с всичко това?

— Ние сме тези, които вече участваме в конфликта — каза Рафаел. — Моята дирекция е тази, която е по петите на терористите, които атакуваха „Втори шанс“. Този акт се равнява на измяна срещу човечеството, що се отнася до моето мнение.

Жюстин се облегна удивена назад. „Кой спомена хъс за битки?“

ОСТАВИ ГО ДА ПОЛУЧИ СВОЕТО, изпрати й баща й. ТОВА Е ИЗГРАЖДАНЕ НА ХАРТИЕНА ИМПЕРИЯ, А ОТДЕЛЪТ ЗА ПЛАНЕТАРНА ЗАЩИТА НА АГЕНЦИЯТА ВСЕ ТРЯБВА ДА ЗАПОЧНЕ С НЕЩО.

— Искам да изтъкна, че тъй като дирекцията на Рафаел така или иначе работи в квазисекретен режим — каза Лари, — подготвителните функции, които ще извършва във връзка със стратегическата планетарна защита, лесно могат да бъдат прикрити под стандартните процедури. Вярвам, че това беше първоначалната препоръка на съвета на Екзопротектората.

— Така беше — каза Кембъл. За миг двамата преплетоха погледи. Кембъл му се усмихна леко. — Добре, нямам възражения срещу това. Всъщност, ако всичко е под един покрив, нещата ще са доста по-подредени. Мислиш ли, че можеш да се справиш с допълнителната отговорност, Рафаел?

— И бюджета — изсумтя Гор.

Всички се засмяха.

— Може да разчитате на мен — увери ги Рафаел.

— Има логика — каза Гор на Жюстин и Томпсън, след като всички си бяха тръгнали. — Освен това е великолепно маневра от страна на Халгарт, никой нямаше да каже „не“ в такъв напреднал стадий. Лари на практика разцепи флота. За Шелдън са корабите, докато цялата защита ще е под контрола на Рафаел. Той ще дърпа конците на бюджета, което прави ДРНГ и Бута негови подчинени.

— А защитният отдел в крайна сметка ще разполага с по-голям бюджет — каза Томпсън. — Трябваше да предвидим това. Халгарт поддържат доминацията си на пазара за силови полета.

— Бюджетът на защитата ще бъде по-голям, само ако дайсъните наистина са заплаха — отбеляза Жюстин. — Аз изглежда съм единствената, която не е убедена, че ще се окажат такива. Вие двамата определено сте, а що се отнася до Рафаел... Исусе, не след дълго ще проектира униформи със спретнати лъщящи военни ботуши.

— Кой би го винил. Всички момичета си падат по моряците.

— Не е смешно, татко. Това сливане му дава огромна власт. Дирекциите бяха държани разделени с основателна причина.

— Ще говоря с Патриша и самата Дой, когато се върна в Сената утре — каза Томпсън. — Права си за това, Жюстин. Трябва да бъде създаден надзорен комитет над новата империя на Рафаел, а новите му заместник-директори ще бъдат назначени от други фамилии и династии. Имам някои контакти в дирекцията, които също могат да го държат под око. Не се притеснявай, ще го държим под контрол.

Дори със стегнатите очила и покритата с козина вълнена балаклава Ози усещаше зъбите на вледеняващия вятър върху бузите си. Проникваше през края на качулката му, когато движеше ръцете си напред-назад в плавен ритъм, придвижвайки се, хванал щека във всяка. Повтарящото се действие беше тежка работа. Беше навън само от петнадесет минути и потта вече напояваше тениската, която носеше под карираната си риза, пуловерите и палтото от кожа на леден кит. Ските му подскачаха върху замръзналия сняг и оставяха ясна двойна следа зад него.

Там навън, върху сравнително равната повърхност на понижението, което обграждаше Ледената цитадела, се движеше сравнително лесно, макар че скоростта му изобщо не можеше да се сравнява с тази, която бе свикнал да развива по склоновете в курортите на Федерацията. Знаеше, че ще е много по-бавен в гората. Освен това щеше да носи много по-голям товар в раницата си. Днес тренираше с около половината от теглото, което щеше да вземе, когато напусне мястото завинаги.

Той изви внимателно тялото си и описа спираща крива, преди да забие щеките си в тънкия слой ледена кора. Върху пустия пейзаж се изливаше червена слънчева светлина и разкриваше множество малки вълнички по заледената повърхност. На половин миля зад него Ледената цитадела се издигаше от плоската сива земя, зелена светлина мигаше постоянно от кулата ѝ, иглички от пурпурна слънчева светлина се пръскаха по плоскостите на шестостенните ѝ кристални огледала. На сто ярда от него Точий се плъзгаше умело по леда. Вече използваша думата „Точий“ като име на извънземното. Комуникацията му придаде

личност, поне от човешката перспектива. Според Ози му дължеше поне това.

На него и Джордж Паркин им бе отнело седмица, за да проектират превозно средство, способно да носи тежкото извънземно. Основната структура представляваше проста шейна от издълбана кост на леден кит, дълга над четири ярда, която можеше да побере цялото тяло на Точий и да му остави свободно място. Отпред имаше предпазен прозорец от кристал, изрязан от дърво и застопорен в костена рамка, която се накланяше назад. Зад него, зашит за обръчите над платформата на шейната, се намираще цилиндър от кожа на леден кит, който беше завързан за задницата. Структурата беше аналогична на кожено палто за Точий, пазеше тялото му изолирано от субарктическият въздух, а двигателните му гънки от допир с повърхността. За да може да придвижва шейната напред, от всяка страна към рамката бяха прикачени чифт колове с шипове под формата на нещо като гребла. Джордж Паркин сам беше проектирал, издълбал и сглобил четирите яки малки механизми и изпитваше тиха гордост от постижението си. Всичките четири кола минаваха през пръстени в кожения цилиндър, което им даваше прилична свобода на движение. Точий стискаше краищата им с манипулиращата си плът и ги използваше като нещо средно между щеки и гребла.

Пред Ледената цитадела се събра голяма тълпа първия път, когато Ози, Орион и Джордж Паркин избутаха шейната извън работилницата. На Точий му бе отнело няколко минути на предпазливи, експериментални движения, преди да овладее щеките. Оттогава тримата бяха навън, за да се упражняват, всеки ден.

Ози гледаше как Точий маневрира с шейната към мястото, където чакаше той, без да губи от скоростта си. Устройството му напомняше на някакъв чудат викториански опит за построяване на снегомобил. Само че работеше, а извънземното вече беше достатъчно умело, което му даваше повече увереност в начинанието им. Оставаше само Орион. Момчето се придвижваше върху къси ски, закопчани за ботушите му, теглено от Точий на тънко въже. Орион го държеше в ръцете си, а самото то беше закачено за задницата на конструкцията на шейната. Ози се чудеше дали да не настоява за по-късо въже, което щеше да му отнеме възможността да се наслаждава на пътя. Но пък и Орион беше

много по-щастлив тези дни, когато подготовката им да напуснат ставаше все по-осезаема.

Шейната спря бавно до Ози, четирите щеки се заровиха в ронливия лед и издълбаха тесни бразди в него. Със задоволство отбеляза, че Орион изви правилно ските си, за да спре. Момчето бе заоравало неведнъж в задницата на шейната на Точий. Може би все пак имаха шанс. Ози вдигна ръкавицата си с изправен нагоре палец. Зад дебелия прозорец от кристал манипулаторът от плът на Точий оформи подобен жест.

— Как си? — попита високо Ози, беше твърде студено, за да махне балаклавата и да открие устат а си.

— Добре — извика Орион. — Ръцете още ме болят малко от вчера, но върху тези ски балансирам по-лесно.

— Добре, хайде да продължаваме.

Ози изчатка с щеките по леда и се отправи към район на кристалната гора, който бе посетил по време на едно от пътуванията за събиране на реколтата преди три седмици. Поддържаше постоянна скорост, съсредоточен върху повърхността пред него. Имаше скрити гънки и малки скални кулички, които щяха да се окажат опасни, ако ги нацелеше не както трябва. А ако Точий минеше през някоя от тях, щеше да бъде истинска катастрофа. Зачуди се дали не трябва да вземат със себе си малко резервна кост от леден кит и някакви инструменти за поправка за всеки случай. Щяха да добавят още товар, но пък щяха да увеличат шансовете си. Както с всичко, което носеха със себе си, трябваше да намерят баланс между сигурността и успеха. Когато започнеха пробните си пробези в гората, щеше да разполага с по-добра представа.

— Ози!

Той се обърна по посока на приглушения глас и видя, че Точий работеше здраво с коловете на шейната, движеше ги бързо и постепенно го настигаше. Орион викаше бясно и махаше със свободната си ръка. Ози умело изви краката си в коленете, обърна се и бързо спря на място. Взря се в празната равнина на края на падината около Ледената цитадела, накъдето сочеше момчето.

Силфените най-накрая бяха пристигнали, за да започнат лова си. Огромна процесия излизаше от гората от другата страна на падината. От това разстояние изглеждаше като дълга сива линия, макар по

дължината ѝ да проискряваха и изящни светлинки. Използва ретиналните си импланти, за да увеличи картината, и видя как изглеждат наистина. В процесията имаше над сто двукраки извънземни, които вече се движеха на открито, а в челото ѝ две дузини от тях язدهа някакви четирикраки животни, които се движеха със скоростта на коне дори в ужасния студ на този свят. Пешаците подтичваха с лекота след тях въпреки дебелите палта, с които бяха облечени. Половината от тях носеха фенери на дълги прътове, които танцуваха, докато носачите им се движеха.

След толкова много време, прекарано в Ледената цитадела и сковано от еднообразните ѝ повтарящи се дни, тръпката, която Ози изпита при вида им, беше толкова силна, че чак остана изненадан от себе си. С месеци толкова целеустремено бе живял лишен от емоции, че почти бе забравил за съществуването на толкова силни чувства. „Ще се измъкнем оттук!“

— Да се връщаме — извика той на Орион. Направи бърз сигнал на Точий и му показа Ледената цитадела. Извънземното имитира нов вдигнат палец иззад прозореца на шейната.

Поддържаха добро темпо по обратния път към Ледената цитадела. Всички жители бяха наизлезли заради пристигането на силфените и обикаляха по леда навън. Ози събра няколко души и Бил от расата на коррок-хи, за да му помогнат да избути шейната на Точий през последните шестнадесет ярда около основата на голямата сграда. Там ботушите и копитата бяха разбили леда и песъчливата почва в кашав чакъл. След като развързаха коженото покритие на шейната, голямото извънземно бързо се плъзна надолу в по-топлото ниско ниво. Ози постави ските си на рамката и се върна навън.

Ловната дружина на силфените трябва да наброяваше двеста и петдесетима. Песните и трелите им се носеха над ледената повърхност и достигаха Ледената цитадела много преди тях самите. Дори сред тази сурова нескончаема зима звукът беше ободряващ, като напомняне, че отвъд гората има светове, които познаваха лятото. Ездачите препускаха в тръс върху жребците си, чиито тела бяха като на дебели коне. Имаха хоризонтално удължени вратове, които завършваха с оформени като стрели глави. Кожата им напомняше на светлокафяви змийски люспи. От всяка люспа израстваше малко перо. Ози беше убеден, че зърва тънки хриле, които бързо се отвориха и затвориха по

протежение на вратовете им. Процепите се показаха сред бушуващите мускули, когато ездачите опънаха юздите, точно преди да достигнат въодушевената тълпа. Хвърли и един поглед към дългите сребърни копия, завързани за ниските седла — изглеждаха много непрактични, особено за ездачи.

Силфените ездачи си чуруликаха на собствения си език, докато оглеждаха от високо тълпата. Носеха дълги палта със заострени качулки от пухкава, бяла като лебед, козина. Ръкавиците и ботушите им бяха направени от същата кожа, което накара Ози да се зачуди от какво ли животно беше добита. Подозираше, че изглежда доста впечатляващо.

Сара пристъпи напред и се поклони леко пред челния ездач, а след това заговори на собствения им език.

— Добре дошли отново, винаги се радваме да видим вас и вашите братя.

Силфенът запя отговора си.

— Най-скъпа Сара, щастието лети с целувката, която се ражда сред нас. Радостта познаваме ние при гледката на теб и твоите пълни с живот хора. Студен е този свят. Силни трябва да сте, за да живеете под червената му светлина. Силни сте, защото наистина виреете сред дълбокия лед и високото небе.

— Вашата цитадела е добър дом за нас в тази студена пустош. Ще останете ли тази нощ?

— Време в този дом от далечното минало ще пожънем този ден.

— Ако можем да помогнем, моля ви, просто ни кажете. Ще ловувате ли ледени китове?

— Там са те, скрити в белите дълбини. Бързо се движат за кратки мигове. Растат големи дълги години. Ние предизвикваме. Ние преследваме. Накрая споделяме кръвта си, за да знаем какъв живот живеем с радост.

— Бихме искали да ви последваме. Бихме искали телата на ледените китове след това.

Ездачът скочи пъргаво от животното си и застана пред Сара. Свали качулката си назад и погледна отвисоко към плътно покритото ѝ лице. Сякаш бе изненадан.

— Когато всичко е свършено и животът е загубил тялото си, какво се случва с това, що е останало мъртво, няма значение.

— Благодарим ви. — Сара се поклони отново.

Ездачите поведоха животните си към неизползваните конюшни, а спешените силфени направо влязоха вътре, с песни и смях, докато се спускаха по широкия спирален коридор към централната зала. Беше възторжено нашествие на светлина, добро настроение, миризмата на пролет и уютната топлина на огъня. Ледената цитадела изведнъж се превъплъти в убежището, каквото строителите ѝ със сигурност се бяха стремили да издигнат от самото начало. Когато Ози най-накрая стигна до главната зала, прътовете с фенерите бяха наместени в дупки в стените и висяха над пода, а плътното им златно сияние удържаше надалеч потискащата червена светлина и проникваше под мръсотията, която зацапваше гравюрите. Силфените бяха свалили белите си палта. Зелените им като листа тоги носеха осезаемия аромат на умерена гора в суровата каменна вселена на пещерата. Отвориха торбите си и раздадоха манерки и гроздове от плодове, както и малки кръгли бисквитени кекчета. Това безгрижно забавление припомни с болезнен копнеж на Ози за по-ранния му живот и простиичките удоволствия, които съдържаше. За негов ужас и отвращение усети, че очите му се изпълват с влага, извикана от спомените, пробудени от гледката.

Повечето от хората и останалите извънземни обитатели стояха до стените и наблюдаваха посетителите с простиичко задоволство. Орион също беше на пода, наред събитията. Движеше се от силфен на силфен, а те му пееха, възхищаваха му се и го гощаваха с хапки храна и глътки от манерките. Чудна усмивка озари младото му лице, когато висулката за приятелство запламтя с тюркоазена звездна светлина.

— Доста е впечатляващо, нали? — тихо каза Сара в ухото на Ози.

— Бях забравил как изглеждат — призна той. — Господи, бях забравил как изглежда каквото и да е извън този гулаг.

Леко начумерване се вклини в дълбоките бръчки по лицето ѝ.

— Ще тръгнете значи?

— О, да!

— Джордж не би отказал малко помощ преди това.

— Какво? — С усилие премести поглед от екзалтираните силфени.

— Трябва да подготвим шейните. Нуждаем се от тези ледени китове, Ози. Хората ще умрат без тях.

— Да — каза неохотно той. Знаеше, че е права. Твърде много хора разчитаха на лова и плячката от него. — Добре. Ще отида да помогна на Джордж. — Той погледна назад през пещерата. — Само че ще те помоля за услуга. Недей моли и Орион за същото.

— Няма.

Ози беше само един от четиридесетимата, които Джордж и Сара бяха събрали за подготовката за утрешния ден. Дори така им отне остатъка от следобеда, за да натоварят големите покрити шейни, които щяха да последват ловната процесия. Сред товара имаше трислойни палатки, готварски принадлежности, горивно масло, което трябваше да се прехвърли в мехове, инструменти за разфасоване, бъчви и казани. След това Джордж и останалите по-умели дърводелци извършиха някои последни поправки и кърпежи. Орион все още беше със силфените, но Ози настоя да се отдели от тях. Когато пристигнаха в спалните помещения Точий вече беше там. Ози превключи ретиналните си импланти в ултравиолетов режим. Във фронталния очен сегмент на Точий святкаха разпокъсани шарки — въпрос след въпрос относно силфените.

Ози отправи успокоителни жестове с ръце и вдигна един многократно изпиран пергамент от обработена кожа. Използва парче въглен, за да напише: „Да, те са извънземните, които са създали пътищата. Утре ще ловуват големите създания с козината. След това ще ги последваме и ще напуснем този свят.“

— Какво казва? — попита възбудено Орион, когато Ози вдигна пергамента пред Точий.

— Искрено се радва, че са тук и че получихме шанса си — каза му Ози.

Орион грабна пергамента от Ози и размаза черните букви в широко сиво петно. След това написа: „Страхотни новини, нали така? Тръгваме си!!!“ Точий взе собствения си пергамент от малката купчина, манипулаторът му от плът се стегна около чуканче въглен: „Заедно ще го направим. Заедно тримата ще триумфираме.“

Орион се изправи пред Точий и вдигна два палеца. Манипулаторната тъкан на извънземното обгърна пръстите на момчето.

— Добре, момчета — каза Ози. — Да си поговорим сериозно. Имаме само един шанс, така че всичко трябва да мине както трябва.

Орион, отвори предпазната мешка и опакой всичките си вещи. Ако нещо не се събере в раницата ти, остава тук. След това пригответи най-добрите си дрехи за навън за сутринта. Когато свършиш с това, отбий се през кухнята и напълни термосите ни с вряла вода, ще направим малко от онзи сок на прахчета, с допълнителната глюкоза и гадости в него. Утре ще го пием навън.

— Не мога ли да свърша това сутринта?

— Няма как да знаем кога ще тръгнат силфените, всички казват, че винаги е рано, така че не можем да рискуваме и да се надяваме, че утре ще има готова гореща вода за нас. Това трябва да бъде свършено сега. Ще разполагаме с около петнадесетина минути предизвестие, мой човек. Разбрал съм се с Джордж да отдели места за нас в големите покрити шейни.

— Добре тогава — каза Орион. — Заемам се.

Ози начерта няколко линии върху пергамента и каза на Точий да се нахрани възможно най-добре тази вечер.

„Не ме забравяйте, отвърна извънземното. Не ме оставяйте тук.“

„Няма.“

Ози изрови няколко самонагриващи се пакети наденици „Къмбърленд“ и пюре в луков сос, които зацвърчаха, докато приготвяше собствения си багаж. Дори да струпаха палатката и купищата жизненоважна екипировка в торби отзад в шейната на Точий, а той самият и Орион да караха ски с раници на гърбовете си, никога нямаше да успеят да вземат всичко, което бяха донесли върху лонтруса. Беше време за трудни избори и интелигентни предположения. Реши да остави повечето от дрехите си, носеше достатъчно на себе си, за да оцелее на тази планета, а това беше достатъчно, за да живее навсякъде, макар и не особено разнообразно. Разполагаха с пакетирана храна за петнадесет дни, която той включи в багажа, предвиден за шейната на Точий. Луксозните храни като шоколада, бисквитите и чая щеше да остави на Сара и Джордж. Медицинската екипировка беше неизбежна. Заряза керамичните си тигани с тефлоново покритие, както и малкия керосинов котлон. Хамутите, седлото, товарните сбруи за лонтруса — всичко това вече беше безполезно.

Погледна към сериозно намалялата купчина от принадлежности. Знаеше, че все още бе твърде голяма.

— Можем да оставим предпазната мешка — каза Орион, когато се върна с манерките — Сигурно тежи много.

— Да — каза бавно Ози. — Предполагам. Добра идея, мой човек.

Момчето грабна раницата си и я вдигна над главата, хилейки се глупаво. Червената му коса не беше подстригвана, откакто пристигнаха в Ледената цитадела, и сега стигаше почти до раменете му. Почти постоянно подскачаше пред очите му и се опитваше да ги скрие.

— А аз мога да нося още много от твоите неща. Виж, тук нямам почти нищо.

Той опита да вдигне древната си найлонова раница нависоко с една ръка, за да докаже думите си.

— Всичко е наред, мой човек — каза Ози, когато раницата се преобърна и Орион се стрелна комично, за да я улови. — Имаме всичко, от което се нуждаем, за да се измъкнем оттук. Още нещо и застрашаваме шансовете си. Няма начин да го направя отново. Разказвал ли съм ти колко яко скапан беше космическият ни костюм, когато Найджъл пристъпи на Марс?

— Не мисля.

— Онова нещо беше под всякакви стандарти, зле свършена работа по най-професионален начин. Исусе, беше чудо, че изобщо се върна, а през цялото време беше само на няколко ярда от червеевата дупка. Щеше да е много внушително, а? Първият човек, който пристъпва през новата ни машина, да се сгромоляса мъртъв, задето не разполагахме с инструменти за залепване на велосипедни гуми. Историята щеше да е много по-различна.

— Как беше там на Марс?

— Студено. По-студено от този пущинак. И мъртво. Имам предвид истински мъртво. Повярвай ми, лесно разбираш кога нещо е било мъртво в продължение на милиарди години, преди динозаврите да измрат. Само трябва да го погледнеш, и вече го знаеш.

Той поклати глава, изненадан колко ярък бе споменът след почти три и половина века.

— Добре, покажи ми какво си сложил в раницата.

Точий се върна с кофата си, пълна с пюре от смачканите плодове на кристалните дървета. Ози и Орион се разположиха на койките си с пакетирани ястия и тримата започнаха да се хранят тихомълком. Силфените в централната зала пееха игриво, явно възнамеряваха да празнуват цяла вечер като шайка разхайтени студенти. Ози от време на време долавяше по някой ред поезия, по-голямата част от която възхваляваше ледените китове и големината, скоростта и свирепостта им.

Сара беше първият им посетител. Ози ѝ връчи вещите, които щяха да оставят след себе си, а тя ги прие с отривисти благодарности. Появи се Джордж заедно с водачите на шейни — утрешните капитани на ловната дружина. Влязоха и останалите петима, които щяха да се опитат да открият път извън планетата, четирима мъже и една жена. Седнаха на койките и всички започнаха да обсъждат стратегии и възможности. Скромната скална пещера се изпълни с превъзбудената атмосфера на съблекалня минути преди големия мач. По този повод през главата му прехвърча мимолетна мисъл — кой ли бе спечелил Купата на Федерацията.

Удиви се, че изобщо успя да заспи, но се получи — омотан в незапечатания спален чувал, с изстинали ръце и врат, докато Орион се опитваше да го събуди с разтърсвания. Даже одеялото не беше вдигнато върху яркия кристален проводник в тавана.

— Време е, Ози — каза момчето с глас, почти разтреперан от страх. — Джордж казва, че се приготвят.

— Добре тогава, мой човек, да се залавяме.

На Ози му се припя, нещо ободряващо като например ранните „Бийтълс“ или пък „Пъпет президентс“. Силфените бяха утихнали в главното помещение. Той издърпа пръстените на самонагриващите се пакети за закуска и започна да се облича. Пълно термално бельо за тяло, разбира се, след това дебел пуловер и ластичните му панталони, чистата карирана риза. Докато завързваше катераческите си ботуши, вече започваше да усеща топлина, затова понесе останалите дрехи в ръце: двата пуловера, непромокаемите и изолиращи панталони, шала, балаклавата, ръкавиците, ушанките, очилата и, разбира се, палтото от кожа на леден кит, чифта горни панталони и големите ръкавици без пръсти. Провери Орион, който се бе облякъл също толкова добре.

Половината от дрехите му бяха на Ози, разрязани и съшити внимателно, за да са готови и да му пасват именно за този случай.

Изядоха закуската си, отидоха за последен път до банята и взеха Точий от стаята му. Когато се качиха горе, голямата работилница жужеше от активност. Силфенските ездачи вече извеждаха животните си от конюшните. Джордж раздаваше заповеди на екипите си. Точий преместваше некомфортно тежестта си върху студения, влажен каменен под, докато Ози и Орион правеха последна проверка на шейната. След това бързо се плъзна в защитния цилиндър от кожа на леден кит. Ози подаде на Точий три нагревателни тухли, преди внимателно да завърже кожените капаци отзад, като проверяваше внимателно за пролуки. Двамата с Орион натрупаха торбите си върху малкото празно пространство на платформата на шейната. Сега Точий трябваше да остане вътре, докато не достигнеха по-топъл свят. Преди седмици Ози бе направил опит да попита извънземното дали страда от клаустрофобия, но нито картините, нито речникът от думи, които бе развил, не се справиха с обяснението на идеята. Или пък психиката на извънземното не беше податлива на такива неща.

Самият Джордж помогна на Ози и Орион да избутат шейната на Точий навън под слабата светлина, предхождаща зората. След това я завързаха за една от големите покрити шейни, теглена от впряг от пет убана. С извънземното си размениха знаци за „Окей“ и „късмет“ и се покатериха вътре сред цялото оборудване за разфасоване и готвене на ледени китове. Бил от расата на коррок-хи беше кочияшът им, а Сара се вмъкна до тях, заедно с още петнадесетима души. Малкият мангал, който висеше от тавана на шейната, беше запален и хвърляше приглушена светлина с цвят на сярата в изпълнената с неприятни пари вътрешност. Страничният капак беше затворен.

С издигането на червеното слънце над хоризонта силфените се събраха пред Ледената цитадела. Бялата козина на палтата им блестеше ярко под сиянието на фенерите, копията и лъковете бяха готови в ръцете им. Започнаха да напяват бавно, гласовете им бяха по-дълбоки, отколкото Ози някога ги беше чувал. С този скръбен баритон звучаха много по-чужди и далеч по-заплашителни. Ездачите им се отдалечиха в неупоряден тръс и оставиха пешаците да ги следват с по-бавна крачка. Шейните, теглени от убани, се отлепиха и потеглиха

нетърпеливо след тях сред шумното дрънчене на тиганите и металната екипировка.

Отне им час и половина само да стигнат границата на кристалната гора. Засега покритите шейни не изоставаха от забързаните силфени. Но след като достигнаха малките дървета около периферията, трябваше да се подредят в единична колона. Пътеката между непоклатимите дървета беше тясна и неудобна и ги забавяше допълнително. Бавно започнаха да изостават от силфените, макар че беше съвсем лесно да следват следата, оставяна от тях. От време на време кочияшите коррок-хи зърваха проблясък на светлина от фенерите през покритите със сняг корони. Ози на няколко пъти ходи до капака на изхода, за да провери дали Точий все още беше зад тях. Шейната се плъзгаше без никакви проблеми. На Точий почти не му се налагаше да използва четирите пръта, за да я направлява.

— Колко още? — попита Орион, след като бяха пътували повече от час в гората.

— Ще бъдем в гората още няколко часа, преди да стигнем до мястото на лова — каза Сара. — След това никой не знае. Ездачите им избързаха напред, за да се опитат да проследят ледени китове.

— Колко е голям ловният терен?

— Нямам представа. Не можеш да видиш другия му край, колкото и чист да е въздухът. Стотици мили най-вероятно. Веднъж, когато се наложи да обърнем, бяхме навлезли изключително надълбоко, а те още не бяха започнали да ловуват. Но това се случва рядко. Ако сме щастливци и наблизко има китове, може да ловуват още този следобед.

— Ще си тръгнат ли вечерта? — попита Ози.

— Не. Поне никога не са го правили.

Минаха още два часа и половина, преди да достигнат до края на гората. Ози и Орион се загледаха през капака, нетърпеливи да видят земята отвъд. Бяха някъде нависоко, Ози го разбра чак сега. Кристалната гора се простираше в платото като широк масив. Там, където свършваше, повърхността се спускаше надолу към обширна равнина, нашарена от стотици ниски вулканични кратери. Сара се бе оказала права за размерите ѝ. Невъобразимо студеният въздух беше кристално ясен, но от тази позиция на половин миля над равнината Ози не можеше да види другия ѝ край, скрит зад пурпурния хоризонт.

Самите краища на кратерите бяха почти изличени, но замръзналата земя между тях беше разкъсана и от нея като малки матерхорни излизаха хиляди скални зъби. По ниските им склонове растяха кристални дървета, макар върховете им да представляваха ръбати голи скали с по няколко пленени в процепите си ивици сняг и лед, които отразяваха в прашно алено всепроникващата светлина на слънцето.

Научиха от Сара, че всички кратери са изпълнени с ледени частици, фини песъчливи гранули, които образуваха идеално равна повърхност и не даваха ни най-малка представа за истинската им дълбочина. От средата на повечето се издигаха изпарения във формата на малки струи, които се понасяха почти право нагоре и бавно се разтегляха и изтъняваха. Изкачваха се все повече, докато на хиляди стъпки над равнината не се слееха в петна от редки перести облаци, криволичещи като огромни ракетни следи. След като премина на инфрачервен режим, Ози успя да види слабото сияние на кратерите. Бяха едва с няколко градуса по-топли от околната земя, но достатъчно, за да предизвикат изпарение. Той се зачуди колко по-топли бяха кратерите на дъното.

Зърна силфените на половината разстояние по склона, който водеше към равнината. Проправяха си път между малки гъсталаци от дървета, а фенерите им се поклащаха весело над тях. Нямаше и следа от ездачите. Една по една големите шейни изкачиха билото и започнаха несигурното си спускане подир ловците.

Пътят надолу беше тежък, неравната повърхност разтрисаше шейните. Доста често на кочияшите коррок-хи им се налагаше да използват убаните си, за да намалят скоростта, вместо да дърпат шейните. На Ози му беше трудно да поглежда навън и да проверява Точий. Всички в покритата шейна бяха увиснали нещастно от широкия костен скелет. Накрая просто остана на мястото си — и без това не можеше да направи много, ако теглещото въже се скъсаше. Част от екипировката се бе измъкнала и се търкаляше наоколо — тиганите и костените подпори дрънчаха, когато се забиваха болезнено в пищяли, ръце и гърди. Мангалът се мятеше в притеснително голяма дъга на късата си верига.

Няма начин да им бе отнело повече от четиридесет минути да достигнат равнината, макар че в претъпканата смърдяща вътрешност времето се разтегли до часове. Ози никога не бе оценявал колко е важно да можеш да гледаш извън движещото се превозно средство. Въображението му изпълни целия маршрут надолу с остри като ножове скали, които дебнеха, за да ги разцепят на две, а склонът несъмнено щеше да свърши с висока сто ярда отвесна скала.

Бил изсвири ниско и доволно с тропета си, сигнализирайки края на спускането. Вътре в шейната всички се заоглеждаха с нервни усмивки, не искаха да си признаят колко уплашени се бяха чувствали до момента. След това започнаха да напредват далеч по-лесно. Сара беше уверена, че ще наваксат част от разстоянието, което се бе натрупало между тях и силфените. Орион стискаше здраво висулката си за приятелство и се взираше съсредоточено в искрящия ѝ син огън.

Покритите шейни поддържаха единична колона, следвайки пресните следи в хрускавите зърна сняг. Отправиха се право встрани от масива и продължиха да подрънкват напред с добра скорост. До средата на деня вече заобикаляха по края на билото на първия кратер. От другата му страна се виждаше върволица от страховити скалисти върхове. След това преминаха през дерета, увенчани с извити вълни от сбит сняг, които изглеждаха така, сякаш и най-слабата вихрушка щеше да ги прати в лавинно спускане надолу към пропастта. Последваха клисури, върху чиито заледени повърхности, убаните с мъка закрепяха копитата си. Минаха през храсталаци и гори от кристални дървета и грудковидни храсти. Често, когато погледнеше навън. Ози виждаше огромни простори от тях, смачкани и строшени, само назъбени чукани, оградени от купчини обковани в лед клони. Имаше тесни, стръмни долини, които трябваше да изкатерят, а скоростта им спадеше до болезнено пълзене нагоре само за да премине в диво плъзгане надолу, още по-рязко и плашещо от пътуването им надолу по масива, дълги извивки около кратерите, където изпаренията се носеха настрани като мъгла и бързо поглъщаха убани и шейни в коричка от скреж.

Час и половина преди залез масивът зад тях вече не се виждаше, гледката към него беше скрита от надвисналите като кули черни скали. По ръждивата повърхност се пресягаха и тъмнееха сенки. Убаните във впряговете на всички шейни започваха да се изморяват, дори на равното скоростта им беше забележимо по-ниска от преди.

— Днес няма да има лов — каза Сара, завръщайки се след кратка дискусия с Бил. — Скоро трябва да опънем палатките си. Ще ни бъде трудно в мрака.

След още половин час излязоха от пролуката между две скални била и под тях се ширна кратер широк над шест мили. Известно време след оформянето на басейна, вулканичната активност, надупчила местността, бе изхвърлила нова верига от свирепи чукари. Тази формираше дълга издатина, която се простираше почти до половината на кратера.

Силфените се бяха събрали в полите на върха най-близо до ръба. Ездачите и пешаците се бяха скупчили заедно и блестяха като многостенен скъпоценен камък сред сгъстяващия се здрач. Върху склона отвъд тях се простираше горски участък. Кристалните му дървета бяха по-високи от онези в горите на масива, изглеждаха тъмни и застрашителни на фона на яркочервения сумрак.

Шейните отбиха и оформиха широк кръг на половин миля от силфените, на върха на една от стръмните скали, които заобикаляха зъберите от външната страна на кратера. Всички наскочаха, за да издърпат палатките навън и да сглобят скелетите им. След като опънаха големите, Ози, Орион и Джордж сглобиха по-малък скелет над шейната на Точий и издърпаха голямо парче козина над него. Под него завиха още едно одеяло от козина над защитния цилиндър на шейната.

— Трябва да му е добре така — каза Джордж, след като изпълзя отвън.

Ози, който все още беше вътре, измърмори в съгласие. Запали чифт свещи и ги постави на земята пред прозореца на шейната. Вътре нямаше много място, може би не повече от няколко кубически ярда, но все пак достатъчно, за да позволи на Точий да гледа навън. Може би това щеше да притъпи ефекта на живо загробване. Ози погледна през кристалния прозорец и видя неподвижното извънземно. Фронталното му око беше насочено към него. Той подаде ръкавицата си напред с изправен палец. В челното око на Точий се завихриха ултравиолетови шарки, малко размазани заради дефектите на кристала. Грубият превод беше: „НЕ МЕ ЗАБРАВЯЙТЕ УТРЕ.“

— Никакъв шанс — прошепна Ози в балаклавата си.

Точий издърпа етикета на една от нагревателните тухли. Ози изчака, докато не видя, че тухлата започва да сияе в наситено

черешово. Махна на извънземното и излезе изпод кожените покривала.

Вероятно имаше още двадесетина минути, преди слънцето да потъне зад хоризонта. Ози забърза към ръба на кратера. В миговете преди падането на нощта беше болезнено тихо. Дори безспирните песни на силфените бяха замлъкнали под мрачното ледено небе. Пред него повърхността на зърнестия лед, който изпълваше басейна на кратера, беше толкова равна, че илюзията за течна повърхност беше почти пълна. Когато се приближи към него, почти очакваше да види вълнички. Коленичи до езерото и го докосна с ръкавицата си. На пипане повърхността беше като плътно олио, макар че колкото по-надолу потапяше ръката си, толкова повече нарастваше съпротивата.

— Внимавай да не паднеш вътре — каза Сара.

Ози се изправи и изтръска полепналите зърна от ръкавицата си.

— Мой човек, винаги ме караш да се чувствам все едно върша нещо лошо.

— Хора са падали вътре и преди. Вече не рискуваме живота си, за да ги открием. Никога не оставят следа, не е като да можем да се оглеждаме за мехурчета.

— Да, логично е. Това нещо не е естествено. Такива ледени зърна би трябвало да се слепват едни с други.

— Разбира се, че би трябвало. Само че са подложени на постоянно разбиване и остават отделени, като брашно в миксер за храна.

— А ледените китове се грижат за разбиването.

— Те и всичко останало, което се спотайва там долу. Все пак трябва да се хранят с нещо.

— Да се надяваме, че ядат само ледени водорасли или каквито там растения има на дъното.

— Не би казал това, ако някога беше виждал някой от тях.

Тя се обърна и закрачи нагоре по стръмния склон.

Ози се загледа след нея.

— Защо не?

— Нека просто да кажем, че не се държат като тревопасни.

— Имаш отговор за всичко, а?

— Не, Ози, нищо подобно. Разбирам много малко от това място и всички останали, през които съм преминала. Защо силфените не ни позволяват да ползваме електричество?

— Има достатъчно проста хипотеза. Те преживяват живота на чисто физическо ниво. Тези тела, които виждаме, служат единствено за това — за да бъдат просто платформа на това ниво на еволюция на личната им осъзнатост. Не ми е приятно да го кажа, но нивото им наистина е доста ниско, предвид възможностите им. Ако започнеш да внасяш електричество, машини и всички останали дреболии, които вървят с тях, възможностите за сурово преживяване на естествения свят се свиват.

— Да — каза кисело тя. — Господ да ги пази да не изобретят медицината.

— Тя не е от значение за тях. Ние се нуждаем от нея, защото ценим изключително високо личностите си и потомството. Тяхната гледна точка е различна. Те са поели на пътешествие, което има съвсем ясно определен край. В края на развитието си стават част от възрастното общество.

Откъде по дяволите знаеш това?

Той сви рамене, жест, който остана почти незабележим под тежкото му кожено палто.

— Някой ми го каза веднъж.

— Кой?

— Един пич, който срещнах в един бар.

— Мили Господи, не знам кой е по-изчанчен — те или ти.

— Със сигурност те.

Стигнаха до върха на малко възвишение, когато слънцето вече изчезваше и в небето оставаше само пламтящото розово сияние.

— Не трябва да се мотаеш навън толкова късно — каза Сара. — Няма маяк, който да те насочи обратно, знаеш го.

— Не се притеснявай за мен. Виждам по-добре в мрака от повечето хора.

— Случайно да имаш козина вместо кожа? Дори коррок-хи не остават навън през нощта на този свят.

— Разбира се. Извинявай. Не помислих.

— Ще трябва да се постарая много повече утре, когато следваш силфените.

— Правилно. Знаеш ли, все още съм малко изненадан, че не поиска да дойдеш с нас.

— Ще си тръгна някой ден, Ози. Но не сега, това е всичко.

— Но защо, тук си от толкова дълго. Не разбирам защо се хващаш на идеята на Джордж за това как съществуването на това място е вид покаяние, което ни учи да ценим живота си повече. А доколкото мога да преценя, ти си нямаш някой специален човек. Или имаш?

Идеята бе започнала да го гризе бавно и натрапчиво, след като през последните месеци бе пренебрегнала всичките му намеци в тази насока.

— Не — каза бавно тя. — Нямам никого в момента.

— Жалко, Сара. Всички се нуждаем от някого.

— Да не би да се пишеш доброволец?

Меката подигравка в гласа ѝ го накара да млъкне. След миг Сара също спря и погледна назад към него.

— Какво? — попита тя.

— Дявол да го вземе, нямаше начин да го кажа по-дърварски — каза Ози.

— Какво да кажеш по-дърварски?

— За нас. Ти и аз. Да раздрусаме матрака.

— Но ти си имаш... О.

— Какво имам? — попита подозрително той.

— Мислех си... всички го мислехме — ти и Орион.

— Аз и Орион какво... О, мамка му.

— Искаш да кажеш, че той не е твоят...

— Не. Абсолютно. Не.

— О.

— И аз не съм.

— Добре. Извинявай. Станало е недоразумение.

— Не че има нещо...

— Не, със сигурност. Няма. Имала съм много гей приятели.

— Наистина ли?

— Това се предполага да кажеш.

— Да, вярно.

— Е, значи се разбрахме по този въпрос.

— Да. — „Направо невероятно.“

Взеха остатъка от насипа до палатките тихомълком. Всички вече бяха вътре. Плътни черни маслени пушеци излизаха от внимателно

проектираните отвори на върха, докато вечерята придобиваше готов вид.

— Ози — каза уморено Сара точно преди да влязат в палатката си.

— Да.

— Утре, когато силфените ловуват ледените китове, не любопитствай, разбра ли? Независимо колко възбуждащо, отблъскващо или пленително си мислиш, че е това, което виждаш, стой настрана, стой далеч от тях.

— Чух те.

— Надявам се. Знам защо си тук, виждала съм го и в други хора преди. Мислиш си, че си на някаква мисия, мислиш, че това те прави неуязвим. По дяволите, може и така да е, но ме послушай: утре не е най-добрият момент да го проверяваш, окей? Разбирам налудничавите ти идеи за силфените и за това какви екзистенциалисти са, но утре ще се сблъскаш с възможно най-натуралистичното и физическо преживяване.

— Ще бъда внимателен, обещавам. Трябва да се тревожа за хлапето и извънземното все пак.

Събудиха ги с появата на първите пурпурни проблясъци на зората. Въпреки че бяха наблъскани в палатката заедно с още десет души, Ози бе потънал в дълбок сън без сънища, веднага щом закопча спалния си чувал. За първи път след пристигането им не му се налагаше да търпи всепроникващата червена светлина.

Двамата с Орион изядоха пакетиранияте си закуски. През това време отбиваха раздразнените и възмутени коментари на останалите, които ядяха стандартното за Ледената цитадела ястие от смачкани плодове на кристално дърво и пържени резени месо от леден кит. Напълниха манерките си с вряла вода, в две от тях добавиха енергийния сок на прах, а в другите две концентрат от супа. Докато останалите бързаха да излязат навън, за да наблюдават как силфените започват лова си, Ози и Орион подредиха раниците си, с надеждата да е за последен път на този свят.

През нощта бе валило сняг, филизите на перестите облаци се бяха кондензирали в миниатюрни твърди люспи, които падаха плавно

надолу и покриваха като прах всяка повърхност. Ози и Орион ги избърсаха от външното покривало от кожа, което бяха закрепили над шейната на Точий. Докато го издърпваха, Ози малко се страхуваше какво ще открие под него. Изстинал труп? Нагревателната тухла обаче беше свършила работа. Точий им помахаше иззад кристалния прозорец, очевидно необезпокоен от самотната нощ.

Двамата застанаха до шейната, малко по-настрана от всички останали, които обикаляха около палатките. Беше добра позиция, от която можеха да наблюдават лова в ниското. Освен това Ози осъзна, че предишната вечер коррок-хи бяха изкарали покритите шейни на върха на скалната стена. Там горе бяха на безопасно място.

Днешният лов щеше да се развие сред деретата и увенчаните с храсталаци хълмчета, които се простираха около дъното на кратера. Силфените ездачи се бяха разделили на две групи. Първата щеше да се отпрати към върха на кратера през върволицата от чукари, които се подаваха по протежението му. Втората препускаше в тръс по ръба, недалеч от останалите. Пешеходците силфени се разделяха на малки отряди и се разгръщаха през храсталаците и полетата от големи камъни.

Ози наблюдаваше с голям интерес как отделни ездачи се отцепват от групата и се придвижват до основите на скалите, заемайки позиции на самотни стражи точно над неравната брегова линия. След четиридесет минути последният ездач достигна върха и спря. Срещу него на миля от ръба на кратера другата група беше подредена в идентична формация.

Отнякъде прозвуча рог. Ясният му тон изкънтя в мразовития въздух.

— Покрий очите си — извика предупредително Сара.

Ози и Орион си размениха погледи. Никой не бе споменал това преди. Ози бързо пристъпи пред прозореца на шейната. Когато отново погледна към кратера, приближи възможно най-близо картината на най-далечния ездач в края на чукарите. Силфенът стоеше на седлото си с ръце, вдигнати в класическа копиехвъргаческа поза. Ози едва смогна да включи реалновременното филтриране през ретиналните си импланти. Силфенът хвърли копието си. Дори при пълно увеличение Ози с трудност различи сребрилата треска, докато тя цепеше въздуха с невъзможна скорост. Провери какво се случва от срещуположната

посока на ръба на кратера, и видя, че другият силфен също бе хвърлил копието си.

— Какво...

На върха на дъгите, които описваха, копията пламнаха и се разтеглиха, превръщайки се в светкавици. Над кратера се разгоря ослепително бяла светлина и очерта в силен контраст изчакващите силфени ездачи. Червената слънчева светлина беше прогонена моментално от тихото чудо на звездната експлозия.

Еднаквите ивици енергия се гмурнаха в езерото от ледени зърна. Два синьо-бели кръга от фосфоресцираща светлина избухнаха там, където копията изчезнаха под повърхността, разширявайки се, докато не достигнаха стотици метри, а след това бавно се успокоиха.

— Какво беше това? — извика Орион.

— Не знам — отговори искрено Ози. Беше умерено изненадан, че повърхността от ледени зърна не се бе изстреляла нагоре, както при дълбочинна експлозия, а бе останала напълно спокойна. Над земята се разнесе ечащ грохот и разтреса чукарите и хълмовете. Втората двойка силфени ездачи от противоположните страни се изправиха на седлата си и метнаха копията. Белите светлини прогориха нови ивици. Чак след четвъртото хвърляне Ози забеляза движение в кратера. Ниска и плавна вълна, тънка като стрела, се издигна между идентичните езера от светлина и бреговата ивица и премина почти петдесет ярда, преди отново да потъне надолу.

Силфените, които чакаха зверовете да се покажат навън, започнаха радостно да напяват в хор. Темпото им се смеси с гърма на четвъртата двойка копия.

— Работи — прошепна Ози в балаклавата си.

В кратера вече се виждаха още вълни, всичките се отправяха към ръба, докато ужасните копия от светлина продължаваха да падат зад тях и да ги насочват. Двете вълни най-близо до брега бяха постоянни и връхлитаха все по-бързо напред. Ози задържа дъх, нетърпелив най-сетне да зърне леден кит.

Първият се изстреля извън ледените зърна на сто ярда от бреговата линия. Огромна сива рошава планина от козина, която се плъзгаше във въздуха с лекотата и грацията на заиграл се в морето делфин. Беше като полярна мечка, пораснала колкото динозавър, но от всяка страна на муцуната му стърчеше редица от големи колкото ръце,

страховито закривени бивни. Краката му, разположени под корема, приличаха повече на облечени в козина перки.

— Огромно е! — изписка Орион.

— Да, мой човек, адски огромно.

Леденият кит се гмурна отново в зърната и пръсна огромни вълни от сух прах. Зад него се взривиха копия от чиста светлина и превърнаха издигация се облак от частици във вряща маса от завихрени многоцветни дъги. Главата му се разтресе гневно наоколо в отговор на провокацията, но звярът продължи устрема си към ръба на кратера. Още четири вълни го следваха наблизно.

Отделни силфени тичаха напред, а малките им копия бяха вдигнати над главите. Бяха свалили тежките си палта, за да спринтират към жертвите си, тъмни петънца, които се носеха заплашително по голата земя. Над тях небето безпомощно святкаше ту в бяло, ту в червено и пръскаше сенки, вихреци се в замайващ хаос, докато залпът от изтънелите светкавици прогаряше следата си над стръмните извивки. Ози бе гледал документални филми за войници, които атакуват бреговете по време на война и щурмът на силфените му изглеждаше почти по същия начин. Спираща дъха лудост, която го подтикваше да завика окуражително.

Първият леден кит достигна ръба и просто продължи да се движи със същата скорост и след него. Ози не можеше да повярва, че нещо толкова голямо може да се движи така бързо. Главата му все още се мятеше като коса отляво надясно, бивните му удряха в истински бяс. Силфените се разгърнаха около него. Няколко копия полетяха към съществото. Тези не избухнаха в едноцветен взрив, но уцелиха. Не постигнаха голям ефект, когато се сблъскаха с ледения кит; сплъстената му козина беше толкова дебела, че повечето просто изтракаха на земята. Тези, които успяха да забият върховете си в плътта, която се намираще някъде под бронята му, не проникнаха надълбоко, само го разгневиха още повече. Тялото му се изметна и изви, сгърчи се, за да позволи на краката му да задрацят по тънките колове като куче, което чеше бълхи. Тези силфени, които бяха хвърлили копията си, отстъпваха. Няколко от тях опънаха лъковете си, готови да пуснат стрели. Ози не бе забелязал нищо подобно на очи сред козината на ледения кит, но изглежда той знаеше къде се намират мъчителите му. Хвърли се напред, хапейки с огромната си муцуна. Три

от бивните прерязаха един от силфените. Струи от абаносова кръв потекоха от смъртоносните рани. Тогава пастта се отвори отново и разкъса тялото на парчета. Краката изхвърчаха на една страна, а торсът се стовари на земята. Леденият кит се сгромоляса върху него и се устреми към друг силфен, който изоставаше, опитвайки да сложи стрела в тетивата. Орион извика ужасено.

— Всичко е наред — извика Ози. Прегърна момчето и го обърна настрана от клането. — Обещавам ти, че той е добре. Те не умират. Разбираш ли? Силфените не умират. Те живеят след смъртта, имат истински рай.

Момчето се тресеше неудържимо в прегръдката му.

— То го изяде! — зави той. — То го изяде!

— Не, не го изяде. Не може. Твърде горещи са. Ще прогори устата му, ако се бе опитало да го изяде.

— Но той е мъртъв.

— Не! Казах ти. Силфените отиват в собствения си рай. Не те занасям, мой човек. Наистина е вярно.

Орион се държеше здраво за него с глава, плътно притисната към гърдите му.

— Чудовищата ще дойдат ли за нас? Моля те, Ози, не искам да умирам. Аз няма да отида в рая, знам, че няма да отида.

— Хей — притисна го успокоително Ози. — Напротив, ще отидеш. Аз съм този, който се е запътил право към жегата. Защо мислиш, че постоянно трябва да се подмладявам? Големият лош пич с вилата и кофти отношението е запазен специално за мен.

Не последва отговор, никаква умна или саркастична забележка. Ози притисна отново момчето и бързо погледна надолу към лова. Последното копие на ездачите беше хвърлено и след него червеното слънце ликуваше победоносно. На повърхността вече имаше четири ледени кита, един от които беше по-едър и от първия. Всеки един беше обграден от пъргави пешаци силфени. Те изстрелваха копията и стрелите си към китовете, черни петънца, които проблясваха във въздуха. Повечето продължаваха да отскачат от яката права козина, макар че броят на забитите в плътта се увеличаваше. Вече над дузина силфени бяха мъртви, разкъсани на парчета или премазани върху неподатливата земя. От обезобразените им тела течаха обилни потоци

от кръв, стичаха се бясно и завираха върху снега, преди да започнат да замръзват.

— Хайде — подкани го Ози. — Да влезем вътре и да си починем добре от тази скука.

Остатъците от въодушевление, предизвикано от лова, отдавна бяха изтикани от чувството на вината, че бе завел момчето там. Почти го отнесе в най-близката палатка.

— Няма да дойдат тук, нали? — попита жално Орион.

— Не. Обещавам.

Сара забеляза, че куцукат заедно към палатката и забърза след тях.

— Добре ли сте?

— Не, той не е никак добре, по дяволите — излая й Ози. — Можеше да ми кажеш.

— Това е лов. Какво очакваше?

Гневът на Ози утихна. Беше права. Какво бе очаквал да види? Просто поредното телесензорно шоу?

Сара дръпна връзките, които държаха входа на най-външния слой. Ози хвърли още един поглед надолу, като внимаваше тялото му да закрива очите на Орион. Гледката беше повече от сюрреалистична. Мъртвите силфени наброяваха над двадесет. Три от извънземните бяха успели да се покатерят на гърба на един от ледените китове, висяха от козината му и го язدهха като най-обезумелия кон в Галактиката. Докато ги наблюдаваше, един от тях беше ударен здраво от крака на ледения кит и се запремята дълго във въздуха, преди да се разбие върху камънаците. Двамата оцелели се опитваха да забият копията си в яката от козина зад врата му, но изпитваха сериозни затруднения.

Втори леден кит цепеше направо през горичка от кристални дървета. Беше като булдозер, който не може да бъде спрян, пръскаше стволовете в искрящи шрапнелни облаци, когато се сблъскваше челно с тях. Звукът вече отекуваше над скалната стена — цял град от стъкло, пленен от земетресение. Силфените с мъка избягваха дърветата и премятащите се късове, тичайки успоредно на кита, и опитвайки се да се прицелят в него.

Колкото до третия кит... Челото на Ози се намръщи. Пет мъртви силфена, маркираха пътя му след излизането от кратера. Отпорът, който им бе дал, беше невероятен и сега звярът отслабваше, забавяше

хода си. В този миг бе по-уязвим от всякога. При все това вместо да се възползват от преимуществото си, елфическите люде, докарани до кървава лудост, го избягваха. Гърбът и фланговете му бяха пронизани от повече от дузина стрели и копия, главата му се поклащаше замаяно настрани. Очевидно объркан, леденият кит спря изтощен. Когато го стори, силфените започнаха да оформят две хлабави линии, а между тях — път, който водеше към кратера. Вдигнаха нависоко копията си в поздрав. Леденият кит се обърна мудно и пое по дългия си измъчен път обратно към кратера и сигурността на ледените гранули.

— Влизайте — каза Сара и отвори палатката. Ози напъха Орион през входа и го последва чевръсто. Сара влезе заедно с тях. Орион седеше сковано на едно от леглата. Ози свали балаклавата и освободи косата си. Измъкна термос от големия джоб на палтото си.

— Ако искаш, пийни от това. Горещо е, ще ти се отрази добре.

Момчето направи вял опит да издърпа качулката си. Сара му помогна. След това Ози почти насила изля сока в гърлото му. Никога не бе виждал момчето толкова разстроено.

Младите му объркани очи бяха плувнали в сълзи.

— Доста гадно, а?

Орион само кимна безмълвно.

— Защо пускат онзи да се върне? — попита Ози.

— Ледените китове разполагат с определени енергийни запаси — каза Сара. — Грубо казано това е техният еквивалент на адреналина, който се влива в човешкото кръвообращение. Използват го, за да преминават между кратерите или когато се сражават за територия. Така хващат и храната си, доколко знам. Но им отнема много време, за да попълнят запасите си и могат да ги изхабят много бързо. Веднъж изчерпани, на практика са обречени. Силфените не намират никакво удовлетворение в това да ловуват нещо, което просто си седи, докато те то засипват със стрели. Затова се уверяват, че ще се върне в кратера.

— Те са луди — каза Ози. — Цялата работа с адски шибано тъпа.

— Ти си този, който смята, че живеят на това ниво само за опит, помниш ли?

— Да. — Той се просна на леглото до това на Орион. — Помня.

Сара се загледа в двамата за миг.

— Трябва да се върна там. Ще ви кажа, когато ловът приключи. Не остава още много.

— Благодаря.

Орион не промълви и дума, просто седеше и стискаше термоса в ръцете си.

— Няма да се случи отново — каза Ози по някое време на момчето. — Където и да се озовем, няма да е като този говнян пущинак.

Последва дълъг миг и внезапно Орион избухна в движение. Задращи по предната част на коженото си палто, отвори го и посегна към яката на пуловера.

— Мразя ги — закрепя той. — Мразя ги, Ози, те не са това, което всички казват, че са. Не са ми приятели. Как мога да съм приятел с хора, които правят това? — Блещукащата висулка прелетя през палатката. — Какво са направили с родителите ми?

— Ей, мой човек, не са направили нищо на родителите ти. Обещавам ти.

— Как? Как така ми обещаващ? Не знаеш.

— Те не са зли. Знаем, че това, което се случва там навън не е приятно, но те не нараняват нарочно хора. Майка ти и баща ти вероятно бродят по пътищата много щастливи. Спомни си какво каза Сара: никога не са се появявали тук. Ако питаш мен, тази планета е задънена улица що се отнася до пътищата. Силфените не се интересуват особено от нея.

Орион поклати глава и се сви.

— Те са зли.

— Тези да. Всички живи същества са зли на някакъв етап от еволюцията си. Просто сме избрали лош етап, в който да ги видим, това е всичко.

— Ух. — Момчето подсмръкна и отпи от сока. — Мислиш ли, че този етап е преди посещението им в Силвъргалд или след него?

— Хей, добър въпрос. Не знам. Трябва да помисля за това.

— Мисля, че е преди него. Трябва да знаеш колко е ужасен светът, за да оцениш кое е добро в него.

— Мамка му. На колко години беше?

— Не знам наистина, не и тук, където пътеките се бъзикат с времето, както каза Сара.

— Това беше абсолютно проникновение за четиринадесетгодишен.

— На петнадесет съм! Сигурно вече съм на шестнадесет.

— Добре де, деветдесет процента проникновение. — Ози отиде до висулката. — Ако нямаш нищо против, бих искал да взема това със себе си.

Орион изсумтя, същинско олицетворение на мрачния тийнейджър.

— Не ми пука.

— Добре. Никога не знаеш, може пък да ни заведе до някои по-приятни силфени.

Висулката все още светеше, не бе претърпяла поражения. Той я пъкна в джоба на панталоните си, откъдето имаше по-малка вероятност да изпадне.

— Добре ли си вече? Трябва да се облечем пак и да се върнем навън.

— Предполагам, че съм добре.

Когато излязоха от палатката, Точий беше притиснал малка ивица от пергамент към прозореца на шейната. На него пишеше: „КАКВО НЕ Е НАРЕД?“

Ози нямаше намерение да пише цял отговор в студа навън. Направи няколко прости жеста с ръце и завърши с вдигнати палци. Сръчка Орион да направи същото. Точий им махна и оттегли пергамента.

— Виж, убили са ги — каза нещастно Орион.

Под скалната стена три ледени кита лежаха мъртви върху скалистата земя. Козината им беше слепена от тъмната кръв от многобройните рани. Над тридесет силфени споделяха участта им. Ози приближи картината върху най-близкия звяр, за да го погледне отблизо. Двама от силфените къцяха ледения кит с дългите остриета на ятаганите си. Вече бяха обелили широко триъгълно парче от външната кожа и сега разрязваха по-надълбоко телесната кухня. Около краката им се разсипа лепкава течност и издути ивичести карантии. Видя как изваждат орган с размерите на възрастен човек. Останалите силфени се събраха наоколо. Един по един изрязваха частица от него и церемониално се заемаха с изяждането ѝ.

Ози премигна и върна фокуса назад.

— Мислех, че са вегетарианци — каза той.

— Мислел си грешно — каза му Сара.

Ози се обърна към нея.

— Няма да ми е за първи път.

— Дойдох да ви предупредя да се пригответе — каза тя. Обхвана с жест останалите петима души, които възнамеряваха да последват силфените. Всички бяха заети със закрепването на ските си. — Ще тръгнат веднага.

— Няма да ловуват повече? — попита Ози.

— Не. — Тя млъкна за миг. — Знам, че ненавиждате това място, но се радвам, че имах възможността да се срещнем. Не е често срещано хората да отговарят на репутацията си. Поне на част от нея.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря.

— Следващият път, когато се срещнем, ще бъде различно.

Имаше много начини, по които можеше да отговори на това, но всички наоколо щяха да го чуят.

— Да се надяваме.

— А ти — каза тя на Орион. — Накарай го да се държи добре.

— Ще се опитам — каза момчето иззад маската си.

Ози сложи ските си и провери дали тези на Орион са закрепени правилно. Когато момчето вече стискаше теглещото въже, закачено за задницата на Точий, той даде предварително уточнения сигнал на извънземното и се отблъсна. Скалната стена беше достатъчно стръмна и му осигури добра начална скорост. Всичко, което трябваше да прави, бе да внимава за скрити скали и камъни, които можеха да преобърнат шейната. Точий го последва с лекота, използвайки тук-там четири пръта, за да направлява шейната по следите му.

Когато стигнаха до дъното на стената, силфените вече си тръгнаха. Ездачите се бяха завърнали и пешаците вдигаха фенерите си. Гласовете им отново се издигаха в ликуваща песен. Поеха обратно по същия път, по който бяха дошли. Ози се обърна, за да погледне нагоре към възвишението. На фона на небето се очертаваше самотна фигура, която ги наблюдаваше, но от това разстояние не можеше да каже чия беше.

Знаеше, че в началото ще е лесно. Предния ден не бяха хабили почти никаква енергия, бяха яли добре и спаха непробудно почти седем часа. През първите няколко часа трябваше да внимава да не се

плъзне сред силфените. Вместо това беше доволен да се задържа около четиридесет ярда зад тях, докато те подтичваха напред. Краката им отгъкваха тънкия слой сняг, покрил твърдата земя, което осигуряваше сравнително равна повърхност на ските. Точий също нямаше проблеми с поддържането на скоростта и се придържаше на около пет ярда зад него. Всеки път, когато се обърнеше, Орион беше там и вдигаше ръка, за да помахва и да го увери, че всичко е наред. Останалите поддържаха постоянна скорост. Двама от тях се движеха наравно с Ози и шейната, а тримата най-опитни скиори се бяха изравнили със силфените, решени да стискат здраво билета си за спасение.

С напредъка на следобед Ози усети, че линията им се извива спрямо маршрута, по който бяха пристигнали от Ледената цитадела. Слънцето му даваше груба представа за посоката им, а масивът се подаваше все по-надалеч от лявата му страна. Пейзажът започна да се променя. Кратерите и чукарите си оставаха основната му отличителна черта, но вече бяха разположени по-надалече едни от други и позволяваха на кристалните дървета да растат по-нагъсто между тях. Горите се извиваха около склоновете като предната част на някаква трънлива тъмна вълна. Беше едновременно окуражително и притеснително. Окуражително, защото вярваше, че горите в крайна сметка ще им открият пътя навън от този студен свят. Притеснително беше заради трудностите, които добавяха към пътуването. Силфените едва забавиха ход, докато преминаваха под дърветата, подскачайки като игрив поток между стволите и фиданките, без да разместят и клонче. На Ози му беше по-трудно. Дори като следваше най-широките следи, му се налагаше постоянно да прави отклонения. При тази скорост за това се изискваше както огромна концентрация, така и физически усилия.

Насили се да забавя скоростта на всеки двадесет минути и да отпива от горещия сок. Беше напълно наясно колко опасно може да бъде обезводняването при тези обстоятелства. Дори когато спираха за петнадесет секунди, докато отворят термосите и отпият няколко глътки, изоставаха изненадващо много. Изоставане, което след това се опитваха да наваксат с по-висока скорост. След четири часа се потеше обилно в дрехите си, които се търкаха болезнено в кожата му. Ръцете го боляха. Чуваше шумното бумтене на сърцето си. Краката му

заплашваха да се схванат. Един от скиорите, които се бяха движили наравно с тях, вече беше на стотици ярдове назад и изоставаше все повече, а тримата, които първоначално бяха заедно със силфените, сега се плъзгаха на едно ниво с Ози. Пътеката, по която се движеха силфените, ги водеше към цяла поредица от хълмчета, чиито стръмни склонове бяха трудни за изкачване. От всяка страна дърветата ставаха по-високи. Имаха форми, каквито Ози не бе виждал на този свят. Клоните на най-високите се издигаха нагоре спираловидно, сякаш бяха прилежно окастрени и насочвани около главния ствол. Повечето дървета представляваха просто стълбове, по чиито дължини на гроздове бяха струпани сфери, които приличаха на стъкленни клетки. Тези в основите им бяха с диаметри от по няколко ярда, а тези на върха бяха едва колкото жълъди. Ледени частици се бяха натрупали в неравни палта около всеки ствол, макар че висулки нямаше. Беше твърде студено, за да могат замръзналите късове да придобият такава форма.

Тъкмо бяха достигнати билото на малък хълм, когато Орион най-сетне не издържа, запързала се нестабилно и спря, след като пусна теглещото въже. Точий веднага заби четирите си пръта в земята и също спря. Останалите скиори изсвистяха покрай Ози, докато той се обръщаше.

— Добре ли си? — извика той на Орион.

Момчето беше превито почти на две. Дори през дебелия катове дрехи, Ози виждаше, че се тресе.

— Съжалявам. — Той хлипаше. Боли ме навсякъде. Трябва да почина.

— Колкото време искаш. — Таймерът във виртуалното зрение на Ози показваше, че се бяха движили малко над пет часа. Слънцето щеше да залезе след петдесет и една минути.

Той издърпа пергамент от джоба на палтото си и се помъчи да развие стегнатия от студа лист. Хвана грубо в ръкавицата си парче въглен и написа: „Момчето е много изморено. Скоро нощ. Прави лагер на дъното на хълма.“

Точий се раздвижи зад прозореца и наведе глава, така че Ози можеше да погледне право във фронталния му очен сегмент. Шарките се разгънаха и извиха. В груб превод му казваше: „СЪЩО УМОРЕН. ЛАГЕР ДОБРЕ.“

Ози погледна към пътя и успя да види само няколко проблясъка на топазена и нефритена светлина през дърветата под тях, единствените знаци за напредването на силфените. Песните им отдавна се бяха загубили във въздуха. Тогава осъзна, че изостаналият скиор още не ги беше настигнал. Ози не знаеше кой от петимата е това. Някои от тях разполагаха с модерна екипировка за бивакуване — това можеше да им помогне да преживеят нощта. Собствената му увереност беше подсилена от знанието, че въздушно изолираната им палатка е достатъчно качествена, особено при наличието на нагревателна тухла. Орион отпиваше голяма глътка от термоса.

— Йо, мой човек, ще можеш ли да стигнеш до дъното? — попита Ози.

— Да. Наистина съжалявам, Ози. Вие двамата трябва да продължите. Сигурно мога да стигна обратно до Ледената цитадела.

— Не бъди глупав. Така или иначе е почти време да спрем. Искам да сме в палатката, преди слънцето да се скрие.

Той вдигна теглещото въже и го подаде на момчето.

Пътят надолу към полите на хълма беше лесен. Продължиха още няколко минути, докато не намериха нещо, което можеше да мине за малка поляна. Големите, притиснати под леда дървета, попиваха червените лъчи на слънцето и придаваха на горския под мрачен пурпурен оттенък. Ози издърпа палатката им от задницата на шейната на Точий и я подаде на Орион, за да се занимава с нея, докато той поставяше импровизирания скелет от кости и коженото покритие. Отново запали няколко свещи пред прозореца на шейната. Докато се изнизваше като червей изпод покривалото, видя как извънземното издърпва етикета на нагревателна тухла.

Орион беше разпънал палатката им на няколко ярда и вече беше вътре. Приспивната жълта светлина на керосиновата лампа сияеше през отворения вход. Докато бързаше натам, осъзна колко изолирани са и това разбиране го порази с цялата си сила. Сами в арктическа извънземна гора, без никаква естествена светлина или топлина, а наблизко вероятно се спотайваха неznайни същества. Това беше вечният детски кошмар, който не напускаше завинаги и възрастните, дори след триста и петдесет години живот.

Трепереше не само заради студа, докато се намърдваше с пълзене вътре и запечатваше входа. Орион почти церемониално издърпа

етикета на една от нагревателните тухли. Двамата бавно свалиха грамадните си кожени палта и горни панталони, след това връхните слоеве пуловери и обикновените панталони. Ози подръпна студената си, мокра от пот карирана риза и набърчи нос от отвращение. Веднага след като спряха да се движат, започна да му става студено много бързо, въпреки коженото палто.

— Бях забравил колко е зле през нощта — измърмори той.

— Мислех си, че вече ще сме далеч оттук — каза срамежливо Орион. — Вече пропътувахме толкова много.

Ози го стисна за рамото.

— Помниш ли как напредвахме, когато пристигнахме? Днес наистина се справи много добре. И без това вече мислех да спираме.

— Благодаря, Ози. Мислиш ли, че останалите са стигнали?

— Не знам. Повечето се задържаха със силфените.

— Надявам се, че са.

Ози отвори чантата, в която се намираше част от пакетите им храна.

— Какво искаш за вечеря?

Ози не искаше да се събужда, когато алармата на имплантите му се задейства. Лежеше сгушен удобно в меките топли гънки на спалния чувал, всеки от крайниците му го болеше ужасно, а що се отнасяше до коремните му мускули... В палатката беше пълен мрак, затова включи ретиналните си импланти на инфрачервен режим и затърси керосиновата лампа. Запримига от пламъка, докато той хвърляше мрачната си жълта светлина по стените на палатката. Скоро маслото от ледени китове, което използваша за гориво, заизпуска малък извит и смрадлив черен пушек.

— Какво не е наред? — закашля се Орион.

— Нищо. Сутрин е, време е да ставаме.

— Грешеш. Още е нощ. Тъкмо заспах.

— Опасявам се, че не, мой човек. — Ози разкопча горната половина на спалния си чувал. Термалното му бельо беше изсъхнало, както и карираната риза и пуловерите, които бяха натъпкани в торбата. Само че нагревателната тухла беше почти изтощена и постепенно охлаждащият се въздух беше позволил по вътрешната материя на

палатката да се натрупа кондензация. Той се опита да облече внимателно карираната си риза, но всеки път ръката му се закачаше в стената на палатката и от нея падаха малки капчици. Орион се оплака още няколко пъти, докато се размърдваше и също слагаше дрехите си.

Измъкнаха пръстените на пакетите с бъркани яйца и бекон. В продължение на няколко невероятни мига миризмата на храна надделя над отвратителното масло.

Когато бяха почти готови да излязат навън, Орион попита:

— Мислиш ли, че ще стигнем днес?

— Честно? Не знам, мой човек. Надявам се. Но ако не стане, просто ще продължим, вече не може да е далече. Дори силфените не могат да оцелеят дълго тук.

Постоянно го тормозеше мисълта за собствените им възможности. Имаха общо осем нагревателни тухли, което им гарантираше още три сигурни нощи. Можеше и да успеят да оцелеят в палатката без тях, но щеше да е ужасна нощ, а за Точий това щеше да е краят. Оттам насетне беше спорно дали изобщо щяха да успеят да носят палатката, храната и останалите неща.

От наситения с мирис на масло въздух се озоваха във вцепняващия студ на тъмната гора. През нощта беше валило отново и върху коженото покривало, което пазеше шейната на Точий, се беше натрупал тънък слой. За пореден път, докато го издърпваха, за да проверят дали голямото извънземно беше оцеляло, Ози беше пронизан от тревога. Но Точий беше жив. Манипулиращата му плът им махна щастливо иззад предпазния прозорец.

Опаковаха палатката и торбите за половин час. За щастие, снеговалежът не беше достатъчно силен, за да затрупа съвсем следите, оставени от силфените. Точно преди да потеглят, Ози извади висулката за приятелство. Искрата ѝ не бе така силна като вчера, но във вътрешността ѝ все така пълзяха късчета синя светлина. Прие го като окуражителен знак и се оттласна напред.

Задуха вятър, който брули гората цяла сутрин. Със себе си носеше малки снежинки, които принудиха Ози да бърше очилата си на всеки няколко минути. Винаги когато спреше, за да отпие, трябваше да чисти солидни снежни люспи от прозореца на шейната. Не беше сигурен дали вали и над короните на дърветата или това бяха просто вихрушки от остатъчен сняг, който ветровете пренареждаха. Винаги го

беше обърквало как така земята тук не бе покрита от няколко стъпки сняг и лед. Сара му беше казала, че веднъж или два пъти годишно духал вихър в продължение на дни, който разчиствал снега и малките ледени висулки. Някак си това не го изненада или разтревожи, цялата планета беше изчанчена. Вътрешно подозираше, че може би е също толкова изкуствена като Силвъргалд.

Нарочно наложи по-бавно темпо тази сутрин. Предния ден беше решен да се опита да не изостава от силфените, беше се вкопчил в крехката възможност, че могат да го отведат надалеч от планетата преди падането на нощта. Все още пътуването им беше белязано от чувство за неотложност, но стабилното и реалистично темпо беше по-важно от скоростта. Новото му притеснение беше, че слабите ветрове неотклонно заличаваха следите от стъпки. Сякаш за да компенсират това, дърветата изглежда се бяха отдръпнали леко едни от други, оформяйки нещо като пътека през гората.

На обяд отново пиха супа, притаени в мижавия заслон на скупчените дървета, окичени със сфери. С дегизировката си от снежни палта можеха да минат за подути коледни борове. Както и преди, дори кратък престой смъкваше телесната им температура, а горещата супа явно не можеше да компенсира загубата. Ози мразеше чувството за студ, което поглъщаше пръстите на краката му, не можеше да спре да се тревожи да не измръзнат. Когато се показаха отново иззад дървото, падащият сняг беше по-плътен и изтриваше почти изцяло следите, които следваха. За да стане положението им още по-лошо, снегът започна да полепва по кожата на палтата им. Шейната приличаше на малка могила от сняг, качена на плъзгачи.

Ози чувстваше как малките частици обточват качулката му по края. Тънки ледени линии прогаряха кожата на бузите му. След няколко минути дърветата започнаха да се разреждат. Макар и това леко да улесняваше карането на ските, намаляваше защитата им от вятъра и ледените люспи. Не след дълго следите на силфените изчезнаха напълно. Той забави и спря, но след това трябваше отново да се оттласне и то бързо, защото шейната на Точий почти се заби в него.

От това се беше страхувал от самото начало, че климатът на този свят ще ги връхлети и ще загубят пътя си. Затърси несръчно с ръкавиците си и издърпа висулката за приятелство. Под повърхността все още се криеше малко синкаво мъждукане. Ози направи пълен кръг.

Помисли си — или му се стори — че светлината се усили съвсем леко за миг. Беше твърде несигурно предположение, за да рискува три живота с него, но нямаше друг избор.

Отиде до задната част на шейната и намери тънко въже. Завърза единия край на талията си, а другия за предницата на шейната и потегли отново. Поне вятърът сякаш беше поутихнал. За сметка на това снеговалежът беше по-обилен. Спираше постоянно, за да провери висулката, докато през цялото време една предателска мисъл напираше в съзнанието му — защо да си прави труда? Поне когато пристигнаха на този свят, живееше с блаженото невежество, че нищо лошо не може да се случи на пътник, потеглил по пътищата на силфените. Сега знаеше, че на везните беше заложен животът му, а той го доверяваше на парченце извънземен камък. Колко рисковано беше това?

Когато достигнаха началото на нова гора, таймерът му показва, че са се движели на открито в продължение на четиридесет минути, макар да се чувстваше така, сякаш бе минала по-голямата част от следобеда. Веднага щом влязоха под защитата на клоните, вихрещите се ледени люспи намаляха значително. Въпреки това Ози не размота въжето от шейната.

— Ще бивакуваме тук няколко часа — каза той на спътниците си. Наистина се бе надявал да продължат по-дълго, но за пореден път този свят ги бе спрял. Беше изтощен от двата дни битка с негостоприемния терен и знаеше, че Орион няма как да понесе още много от същото. Що се отнасяше до Точий... ами, кой знаеше? Тази вечер обаче щяха да починат дълго, което поне щеше да им позволи да продължат още един цял ден. За после вече нямаше смисъл да се тревожи.

Продължи да върви, движеше натежалите си ръце и болезнените си крака в бавен ритъм. Краката му вече бяха безчувствени, студът прерязваше всякакви усещания под колената му. Въображението призоваваше най-лошите образи, които можеше да види, след като вечерта свалеше ботушите си. Поне гората беше разположена върху лек спускащ се наклон. Имаше могили и била, разбира се, но като цяло напредваха лесно. Не беше сигурен дали ще издържи на още едно голямо изкачване. И снегът беше по-дълбок, покриваше неизбежните камъни и скрити скали. На няколко пъти изтръскваше коженото си палто, там, където снежинките бяха полепнали по него.

— Ози!

Той се обърна по посока на вика и видя Орион, който викаше лудо. Сега пък какво? Въпреки силно опънатите си нерви, сигнализира на Точий да спре и се плъзна със ските към момчето.

Орион издърпа очилата си.

— Мокро е — възкликна той.

Вместо да се развика на момчето да си сложи отново очилата, той се наведе по-ниско, за да види какво става.

— Снегът — каза Орион. — Топи се. Достатъчно топло е, за да се разтопи.

Без съмнение ледът върху очилата изглеждаше разкашкан, по-скоро суграшица вместо лед. Ози свали очилата си и погледна право нагоре. Милион тъмни петънца падаха от безупречното кораловорозово небе. Когато докосваха голата му кожа, не жилеха и не горяха както преди. Да, бяха мразовити, но бързо се превръщаха в каша и се разтапяха по кожата му.

Ози се отгласна до най-близкото дърво. Вдигна едната щека и я удари здраво в дънера. Снегът се разхлаби и падна от дървото. Той го удари отново и отново, докато кората не остана гола. Истинска, биологична кора. Нормално дърво. Той се засмя, в гласа му звучеше истинска истерия. Беше глупава ирония, че бе толкова измръзнал, та не можеше наистина да усети затоплянето наоколо. Беше едва десетина градуса под нулата.

Орион се бе домъкнал до него. Погледна с трепет оголеното парче от набръчкана кора.

— Успяхме! — извика Ози и обвини ръце около момчето. — По дяволите, успяхме! Махнахме се от онзи шибан свят. Няма ни, няма ни, няма ни. Отново съм свободен.

— Наистина ли е така? Наистина ли сме избягали?

— О, да, по дяволите! Можеш да заложиш задника си, че е така. Аз и ти, хлапе, успяхме. О, хей, и Точий също, разбира се. Хайде, да му кажем добрите новини.

— Но Ози... — Орион погледна нагоре. — Небето още е червено.

— Хм, да. — Той погледна внимателно нагоре, за да не повреди образа, макар че небето беше много бледорозово, особено за това време на деня — по-точно по времето на деня според дигиталния му

таймер. Ако бяха на друг свят... — Не знам, в Галактиката няма само една червена звезда.

Измъкна окъсания пергамент, докато се плъзгаше към предната част на шейната, и написа: „Мисля, че успяхме. Можеш ли да продължиш още малко?“

„ДОКАТО СЪМ ЖИВ.“

Когато Ози вдигна отново висулката за приятелство, искрата в нея почти беше изчезнала.

— Насам — каза несигурно и се оттласна отново, макар сега вече да не се тревожеше за посоката. Физическите условия се бяха променили незабележимо, но дори осъзнаването, че са се отървали от света на Ледената цитадела позволяваше на тялото му да използва някакви непознати преди източници на енергия. „Също както при ледените китове“ — помисли си Ози.

Разбира се, когато знаеше какво да търси, знаците бяха очевидни. Дебелият сняг, различните видове дървета с костеливи клони, очертани на фона на небето, самото небе, което беше с по-светъл цвят. С всеки метър, който изминаваха, нещата се променяха. Не след дълго той видя червеникави туфи трева, стърчащи изпод снега. После зърна и малки създания, подобни на гризачи, които се шураха около дървета. От клоните непрестанно падаха малки купчинки сняг около тях с мокри, тропаци звуци, докато температурата се покачваше. Сега се спускаха по доста стръмен склон, който бързо губеше височина.

Краят на гората дойде внезапно. Ози премина между последните дървета и се озова сред снежно поле, прекъсвано от огромни камънаци и големи кръпки оранжева трева. Бяха наскред някаква огромна долина, създадена между алпийски на вид планини. Снежната покривка изчезна напълно след около половин миля, а тревата беше насечена от стотици малки сезонни поточета, докато линията на топене бавно се оттегляше нагоре. От едната страна линията на дърветата беше почти постоянна и очертаваше широка граница между ниските тревни склонове на планините и скалистите им върхове.

Искрящото слънце се издигаше над единия край на долината и Ози най-сетне разбра защо небето бе розово. От мрачния окаян сумрак се бяха пренесли право в жизненото утро.

Той бавно отметна качулката си и се усмихна на усиливащата се светлина, която сгриваше кожата му.

18.

Нито един от неподвижните Първи не притежаваше име. Имената възникваха в комуникационни системи, които бяха коренно различни от директните връзки чрез нервни импулси, характерни за техния вид. Разбира се, разполагаха с начини да се разпознават. Дори в собственото си групово обединение неподвижните бяха преди всичко индивидуални създания, последица от териториализма от ранната им история. Съюзите между тях се сключваха и разпадаха с изпитана регулярност по време на предмеханистичната ера на планетата им, когато дори най-близките партньорства можеха бързо да бъдат захвърлени, ако съюзът с друг позволяваше преследването на по-големи изгоди. През онези дни споровете се водеха за големината на териториите и наличните ресурси — най-вече прясна вода и обработваема земя. Малко се бе променило през хилядолетията.

След процъфтяването на механизацията природата на съюзите се промени според новите изисквания, които машините поставяха. Въпреки това маневрирането и постоянната игра на изменчива преданост продължиха по същите правила на измама и насилие.

Имаше един неподвижен, който винаги успяваше да запази превъзходството си над останалите от вида. Винаги сключваше най-силните съюзи, винаги напредваше за сметка на останалите, винаги пазеше границите си, винаги беше най-хитър. В по-късни времена се превърна в най-големия и могъщия от всички. Въпреки че нямаше име, можеше да бъде характеризирани с местоположението си — ПланинаНаЗората, огромен конус от камък и земна маса, израснал в средата на дълга долина, оградена от разкривени скали, които се издигаха на стотици метри над блатистата земя. Такава бе подредбата на високите стени, че плътните лъчи на слънцето, които неравните върхове пропускаха, огряваха централния връх само сутрин.

Беше идеалното място за установяване на нова територия на неподвижен от расата на Първите. По време на амалгамирането му, седем или осем хиляди години преди появата на Христос на Земята,

имаше хиляди, може би десетки хиляди неподвижни, защитавани и обслужвани от клановете им от подвижни, които заемаха екваториалната зона на планетата. Тогава бяха примитивни същества, чийто дълъг еволюционен път едва започваше да дава плодовете си. Застанали в центъра на ревностно защитаваните си частици земя, неподвижните упражняваха рудиментарните си мисли и крояха планове срещу съседите си. Стада от стандартни подвижни бяха заети с това да поглъщат собствените си базови клетки от мътните потоци и да се грижат за ядивните растения. С времето породата на войници се разви като по-силни и сръчни сред другите помощници и на тях се падна отговорността да разпиляват мозъците на вражеските слуги с дървените си тояги.

Малкото министадо от дванадесет подвижни беше изпратено от рождения си неподвижен, за да потърси място, подходящо за основаването на ново стадо. Подобна съседна територия щеше да е от полза на основателя неподвижен. Благодарение на общия им произход съюзът между тях щеше да е най-силният възможен, поне през първите години. След това щеше да настъпи разногласие, винаги ставаше така.

ПланинаНаЗората все още пазеше спомена за себе си преди обединението и началото на истинските мисли. Министадото с дни внимателно бе избирало пътя си надолу по стените на равнината, избягвайки скални свличания и катерейки се по остри оголени скали. Сега се бяха скупчили заедно и вървяха през дъждовната гора, израснала от блатистата земя на дъното на долината. С настъпването на всеки ден откъм тучната растителност се прокрадваше мъгла, наследство от нощните дъждове, която размътваше въздуха и превръщаше могъщите слънчеви лъчи в нежно оранжевозлатисто сияние.

Тогава те го видяха. Беше симетричен конус, който се издигаше от тъмната земя пред тях — единствената част от цялата долина, огряна от светлината — флуоресциращ в ослепително изумрудено на фона на розовото небе. Слънчевата светлина се отразяваше от малки ручейчета, които се процеждаха по склоновете му. Малки черни петънца кръжаха далеч напред. Крилете им бяха изпънати и те се бяха отпуснали върху топлите течения — една от малките форми на живот в тропиците на планетата, различна от Първите.

Четири най-големи членове на стадото се притиснаха едни към други, позволявайки на нервните рецептори да влязат в контакт и мозъците им да се свържат. Индивидуалните им мисли бяха на практика еднакви — простите спомени и команди, дадени им от рождения им неподвижен — но обединени, способността им за взимане на решения се усилваше значително. Откакто бяха достигнали дъното на долината, не бяха срещали други подвижни или следи от друго стадо. Долината, благодарение на трудния достъп до нея, беше лесна за защита. Размерът ѝ можеше да поддържа три или четири стада. Един неподвижен заедно със стадото си щеше да разполага с изобилие от вода и земя, което да му осигури стратегическо преимущество срещу съседните неподвижни.

Що се отнася до точното място, на което трябваше да бъде разположен неподвижният... По две горни сензорни стъбълца върху всеки от подвижните се извиха, така че очите заедно огледаха коничната планина. При наличието на толкова много потоци, на върха не можеше да няма някакъв извор. Подобно място щеше да е идеално за неподвижен. Щеше винаги да разполага с чиста вода, за разлика от онези, които се скупчваха по реките и трябваше да се задоволяват със замърсената, идваща от горните течения.

В този миг постигнаха съгласие: планината, която беше окъпана в светлина. Временната им връзка се наруши, когато се раздвижиха настрана един от друг. Останалите осем членове на министадото бяха призовани. Горните сензорни стъбълца се извиха настрани, така че нервните рецептори се докоснаха. Инструкциите потекоха към всички членове. Те започнаха да маршируват като един към планината.

Когато изминаха две трети от пътя нагоре, откриха огромен вир, охранван от няколко от клокочещите потоци. Четирите огромни подвижни сляха отново мислите си и проучиха местността с увеличения си интелект. Един от тях засмука малко от водата и установи, че тя съдържа задоволително ниво на базови клетки, множащи се в нея. Присъствието им потвърждаваше, че мястото щеше да е подходящо за неподвижен. Трябваше да се извършат само няколко промени. Останалите членове на стадото получиха нови инструкции.

Видът подвижни, проникнали в долината, беше от най-простата разновидност, на която неподвижните вдъхваха живот заради по-голямата ѝ адаптивност към различните задачи. Имаха крушовиден

торс с восъчнобяла кожа, широк над метър в основата си, а отвесно по страните им се спускаха четири изтъняващи гънки от закалена кожа. Четворната симетрия беше константа в живота на Първите. Подвижните имаха четири крака, които се подаваха в краищата на кожните им гънки от края на долната част на торса им. Всеки от тях разполагаше със сгъваема опорна „кост“, която се спускаше в сърцевината им, загърната в ивици от мускулна тъкан и позволяваща значителна свобода на движение. Всеки крак завършваше с малко копито от здрав хрущял, оцветен в охра, който можеше да се забие надълбоко в почва или дори в дърво. Не че често се катереха по дървета.

От телата им стърчаха четири ръце, които излизаха на шестдесет сантиметра над бедрените стави. Бяха подобни на краката що се отнася до размерите им и възможността да се сгъват на всички страни. Различаваха се само в края, който се разделяше в добре оформени клещи от четири части, напълно способни да прерязват средноголеми клони. На върха на торса им имаше четири подобни на хриле отвора, разположени на равни разстояния от най-високата точка. Оттам поемаха въздух в дробовете. Между тях имаше входове за храна, малки стъбла от жилава плът, които можеха да се движат самостоятелно до известна степен. Подвижните пасяха специфична растителност заради химикалите, които съдържаше, но най-вече засмукваха вода, наситена с базови клетки. И двете се обработваха в двойния им стомах. Кашата можеше да бъде полусмляна преди да бъде повърната, за да нахрани неподвижен. След пълното смилане, останките се изхождаха от единичен отвор в основата на тялото.

Над хрилете и устите короната на тялото се разделяше на четири сензорни стъбълца, които бяха най-подвижните от всички крайници и можеха да се навеждат и огъват във всяка посока. На самия връх на всяко от тях имаше нежен нервен рецептор, тънка пропусклива на импулси мембрана, изпъната над оголени ганглиони. Малко над тях се намираха очите, а след тях чувствителен към налягане мехур, който можеше да засича звукови вълни; оперение от тънки, реагиращи на химикали фибри, които душеха въздуха; както и струпане на осезателни клетки, способни да преценят температура.

За тези създания преустройството на местността около вира, така че да отговаря на собствените им изисквания, беше сравнително

проста задача. Отдавна се бяха научили да боравят с рудиментарни инструменти и бързо пригодиха остри камъни и парчета здрава кора от близките дървета. Използвайки ги като лопати и гребла, дванадесетте изровиха плитко езерце малко по-нагоре по течението от главния вир, а след това го оградиха с камъни, измъкнати от обърнатата почва.

След като приключиха работата, четиримата най-големи подвижни влязоха в езерото и още веднъж свързаха нервните си рецептори. Този път съюзът им беше много по-дълбок от просто обединение на мислите. Телата им се притиснаха здраво едни към други, готови за сливане. Процесът беше задействан от вътрешен прилив на хормони, изпуснат от органа за сливане на съзнанията. В продължение на петте последвали седмици те преминаха през невероятна метаморфоза. Четирите им отделни тела бавно се сляха на клетъчно ниво, за да произведат единично същество. Там, където се докосваше, кожата им омекваше, разтапяше се и изтичаше, оформяйки огромна единична телесна кухня. В нея мозъците им се сляха и нараснаха. Повечето органи повториха същия план на трансформация. Мускулите просто бяха изхвърлени, послужиха единствено като източник на енергия за останалите промени. Краката се свиха, докато не се превърнаха в поредица от здрави кръгли буци плът, които поддържаха огромното ново тяло. Ръцете се съсухриха и окапаха, от тях вече нямаше нужда. Храносмилателните органи се изпънаха и обгърнаха новия единичен мозък като филизи бръшлян, които се увиват около ствола на дърво. Под мозъка също се извършваше растеж. Репродуктивната система, която досега беше в зачатъчна форма, започна да израства в напълно развити органи. Единствено сензорните стъбълца останаха същите и захранваха развиващия се мозък с дванадесетоъгълна представа за света около него.

В края на процеса новият неподвижен Първи, ПланинаНаЗората, започна да подсигурява територията си. Останалите осем подвижни непрекъснато идваха и се отдалечаваха, като го захранваха с повърнатата каша. Бяха инструктирани да се хранят с определени растения, които обогатяваха храната им със специфични видове витамини.

Задействани от хранителните вещества в храната му, репродуктивните органи на ПланинаНаЗората навлязоха в овулация. Първата партида от сто нуклеоплазми се отдели от тялото му във

водата и те се понесоха към по-големия вир. Базовите клетки започнаха да се тълпят около тях.

Самите базови клетки на Първите водеха живот, подобен на този на амебите. Абсорбираха храна през мембранните си стени и се размножаваха чрез делене, оцелявайки като едноклетъчна форма на живот, която населяваше по-голямата част от водните артерии на света. Освен това обаче те носеха ДНК с много повече информация. Именно нуклеоплазмите даваха начало на многоклетъчната фаза чрез изпускането на вещества, активиращи нови поредици ДНК, и изключването на поредиците, отговорни за амебийния стадий. Гроздът от клетки около нуклеоплазмата започваше да се променя, развиваше нови органели, които извършваха специфични функции. Като при всеки многоклетъчен организъм клетките започнаха да се специализират. Неподвижният разполагаше с известна степен на контрол над вида нуклеоплазми, които раждаше вътре в репродуктивната си система. Като контролираше съзнателно секрецията на хормони в нуклеоплазмата, можеше да определя размерите на различните органи и така да проектира структурата и композицията на мобилните. Ако се нуждаеше от работници за тежка работа, щеше да произведе партида от нуклеоплазми, от които да израснат най-големите и силни подвижни. В моменти, когато територията му беше заплашена, щеше да освободи нуклеоплазми, от които да се родят войници.

Първото стадо от подвижни на ПланинаНаЗората започна да излиза от водата след три седмици растеж. Вече съществуващите подвижни ги упътиха към неподвижния, който докосна нервните си рецептори до техните. Спомени и инструкции пламнаха през пропускливата на импулси мембрана и изпълниха девствените мозъци на подвижните със сбита версия на собствените му мисли. През първите три десетилетия ПланинаНаЗората започна да оформя и укрепва долината си. През онези дни в екваториалните земи бяха останали малко форми на живот, различни от Първите. Тези, които все още населяваха долината, като птиците и няколко подобни на гризачи същества, бяха бързо унищожени след целенасочен лов — никой неподвижен не толерираше конкуренция за собствените му ресурси. Дивата джунгла беше постепенно изсечена, блатата бяха пресушени в мрежа от канали, напояващи големите папрати, с които се хранеха

подвижните. Вадеха камъни от кариери и ги използваша за изграждането на прост купол иглу над неподвижния за защита от стихииите и хищници, отклонили се от чуждите територии. Металните руди се претопяваха и с помощта на огънове подвижните ковяха груби върхове на оръжия. Изчистиха вира за развъждане и го оградиха с камъни.

След четиридесет и пет години на неограничен растеж ПланинаНаЗората стигна до пределните си възможности за управление. Над хиляда подвижни работеха в долината и наглеждането им ставаше трудна задача. Беше създаден втори неподвижен, който да компенсира недостига. Вирът на ПланинаНаЗората и куполът му бяха разширени и четирима подвижни се съединиха на няколко метра от него. Докато сливането им напредваше, ПланинаНаЗората свърза шест от нервните си рецептори към подвижните и вкара мислите си в израстващия нов мозък. Когато всичко свърши, двамата се свързаха постоянно чрез четири нервни рецептора и така образуваха двойка съзнания със силно увеличени умствени заложи и възможности да организират много стада от подвижни.

Започна нов стадий на продуктивност. При правилна земеделска обработка долината можеше да поддържа живота на хиляди подвижни. За разочарование на ПланинаНаЗората обаче му бяха нужни почти всички подвижни, за да поддържа долината. Тридесет и пет години по-късно до първоначалната двойка беше създаден трети неподвижен. Това стана някъде по времето, когато започна да търгува с неподвижните от съседните територии. Металните руди разменяше за стада от войници, които използваше, за да отблъсне териториалните набези към върха на долинните укрепления. Хранителните папрати разменяше за стволове на яки дървета, от които излизаха по-добри копия и тояги. Разменяше и идеи, най-значима от които беше тази за плуга и отглеждането на сезонни култури. Внесоха я неподвижни на хиляди километри разстояние. Това беше началото на истинския земеделски период на цивилизацията на Първите и последвалата революция, която винаги следваше новите идеи. Количествата, които един подвижен можеше да произведе, се удвоиха за десетилетие. Изправени пред възможностите, които идеята предлагаше, неподвижните започнаха да експериментират, да изучават как се развиват растенията и кои почви са най-добри. Самият

ПланинаНаЗората беше този, който изобрети кръстосаното опрашване като метод за повишаване на реколтата и развъждане на нови разновидности. Така се роди научният метод и всички последствия от него.

ПланинаНаЗората създаде двадесет и деветия си неподвижен десетилетие, след като започна да сее посеви. Двадесет години покъсно и хиляда, след като беше започнал живота си като единичен неподвижен, свързаните в група достигнаха четиридесет, нечувана досега експанзия. Свързаните му мозъци жужаха от идеи и мисли, докато той наблюдаваше Вселената с нарастващо внимание.

На края на тропиците неподвижните Първи проникваха все по-надълбоко в умерените земи, въоръжени с ново знание и разбиране за природата. Огънят им позволяваше да живеят все по-надалеч от климата, в който бяха възникнали. Сгради с отопление, култивирани поля, канали, мостове, триони и брадви им помагаша да пътуват все по-надалече и по-надалече, където да организират съюзени територии.

Когато започнаха да осъзнават принципите на строителството и силата на материалите, неизбежно развиха математически способности, които да подпомогнат производството. Като създания, които по същество представляваха гигантски мозък, математиката зае централна позиция в света им — тя беше ключът към разбирането на всичко. Те й се отдадоха с почти религиозна страст. Всички елементи вече бяха на местата си и механичната ера можеше да започне. Когато това се случи, скоростта на промяната беше много, много голяма.

След хиляда години ПланинаНаЗората вече беше групов неподвижен, който се състоеше от триста седемдесет и две отделни единици. Единици други бяха нараствали до такива размери преди това. Индивидуалните му тела бяха оформили жив пръстен около коничната планина. Водата от извора, който се пенеше на върха на планината, беше отклонена през глинени тръби и течеше в коронната сграда, която приютяваше цялата група неподвижни. Те живееха в единична огромна зала с куполен таван от стъкло, който пропускаше светлина надолу. През нощта железни мангали лумваха и поддържаха вътрешността на сградата осветена, за да могат групата неподвижни да продължи работата си, да дава инструкции на стадата подвижни, да произвежда нуклеоплазми и да надзирава експериментите и проектите си. Малки дюзи душеве пръскаха неподвижните по няколко пъти на

ден и ги поддържаха чисти. Отпадъчните продукти биваха отнасяни през мрежа от дренажни тръби надолу по планината, а каналите пренасяха партидите неуклеоплазми в огърлицата от езера, изкопани под сградата.

Въздухът навън все още се насищаше с мъгла от нощните дъждове. Но тя вече се смесваше с пушека от пещите, които пламтяха безспир. ПланинаНаЗората внасяше въглища от няколко територии на юг, хълмиста местност, където храната се добиваше трудно. Той вече обработваше две от съседните долини, след като с няколко кратки поредни войни изтика от тях населението им от неподвижни и стадата им. Контролът над такава огромна местност беше труден. Подвижните се нуждаеха от постоянно обновяване на инструкциите, а и не притежаваха способността да реагират в неочаквани ситуации. ПланинаНаЗората знаеше, че скоро ще попадне под ударите на нашественици от запад, неподвижни, които бяха разтревожени от размерите на територията му и още повече от агресивността му. Начинът, по който използваше новоразработените химически експлозиви, за да разрушава сгради, язовири и стада от подвижни, будеше сериозно притеснение сред тях.

Това беше годината, в която Първите откриха как да използват електричеството. Докато някои неподвижни проучваха как да използват новата мощност, за да запазват осветление, двигатели и други индустриални приложения, ПланинаНаЗората изследваше възможностите му за пренос на сигнали и най-вече на невронните импулси, които нервните рецептори си разменяха. Отне му над десетилетие. Дори за толкова много концентрирана мозъчна сила изобретяването на цяла нова технология си беше трудна задача. През това време понасяше стратегически поражения, загуби две долини и се съгласи на неблагоприятни търговски условия за закупуване на въглищата и останалите сурови материали, които липсваха в долината. Това, което разработи в този период на затишие, представляваше основата на електрониката, от прости резистори и кондензатори до термионни клапи. След като разработи тези принципи, добави цяло ново помещение към коронната сграда на планината — първата електронна лаборатория на този свят. В нея осем неподвижни не правеха нищо друго, освен да инструктират подвижните, които сглобяваха нови системи и провеждаха експерименти с тях. На

ПланинаНаЗората му отне още три години, преди успешно да изпрати сигнали от нервен рецептор. Първо успя с примитивни осезателни импулси, индикиращи усещане за топло и студено, а след това последваха прости черни и бели образи от камера. Образите бяха нещо като провидение за него. Въпреки че можеше да вижда какво се случва навън, като призоваваше някой подвижен и получаваше достъп до зрителната му памет, това знание винаги беше втора ръка, винаги бе остаряло. Сега виждаше мигновено. За няколко месеца цялата долна беше оградена с камери, които постоянно сканираха пейзажа и му позволяваха да наблюдава цялото си владение във всеки един миг. След още пет години концентрирани изследвания той усъвършенства трансмисията на сигнали до ниво, на което най-накрая можеше да инструктира подвижните от разстояние. Щяха да минат десетилетия, преди електрониката да стане достатъчно изтънчена, за да може да пренася цялата гама от импулси на нервните рецептори, но тази първа възможност да комуникира от дистанция беше достатъчна, за да му даде огромно преимущество над останалите неподвижни.

ПланинаНаЗората започна отново да разширява териториите си. Стада от подвижни войници, въоръжени с експлозивни и примитивни оръдия, завзеха двете долини, които бе владял и преди. Благодарение на подвижните войници, които мъкнеха дълги многослойни кабели зад себе си, ПланинаНаЗората можеше мигновено да реагира на промяната в битките и лесно надхитряше съперниците си. Тези първи победи бяха последвани от поредица бързи набези през равнините, докато стадата му не установиха широк земен канал, който водеше право към южната умерена зона. Останалите неподвижни реагираха предпазливо, защото знаеха, че удържането на подобни огромни територии беше невъзможно. Минаха месеци, преди да осъзнаят грешката си, докато в това време ПланинаНаЗората затягаше хватката си около анексираните земи. С група, която вече наброяваше над три хиляди индивидуални неподвижни, ПланинаНаЗората лесно успяваше да създаде достатъчно стада от подвижни, които да окупират земите му. Те разработваха мини и обработваха земята също толкова организирано, колкото и в първоначалната долина. За първи път пленени индустриални съоръжения бяха впрегнати в работа, увеличавайки производствените му възможности в съответствие с размерите на растящата империя.

След като разполагаше с директен маршрут от долината си до богатите умерени земи, експанзионистките му амбиции можеха да бъдат реализирани. Потоп от подвижни и машини беше изпратен на юг, за да експлоатира тамошните ресурси, да разположи стълбовете и кабелите, които държаха цялата конструкция в едно цяло.

На останалите неподвижни им отне години, за да изградят могъщите съюзи, които най-накрая ограничиха растежа на ПланинаНаЗората, макар че вече никога нямаше да могат да го спрат напълно. По типично имперски маниер ПланинаНаЗората сформира свои собствени съюзи, за да уравни положението.

След още петдесет години всички неподвижни разполагаха с възможността да изпращат нервните си импулси по кабели и безжични връзки. Това развитие заедно с новите и мощни оръжия, родени от увеличаващите се познания по химия и физика на Първите, доведоха до ера на консолидация. По-малките територии на неподвижни бяха нападнати и превзети от по-могъщите им съседи. Умерените пусти земи бяха колонизирани, а минните и производствените операции стигнаха чак до полярните региони. Чак когато развиха ядрените оръжия, отново се възцари равновесие. Бомбите на принципа на ядреното деление и синтез позволиха на по-малките територии да удържат по-големите си събрата на разстояние, заплашвайки ги с абсолютно унищожение.

Космическите полети и колонизирането на други планети беше следващата логична стъпка, която Първите преследваха енергично. ПланинаНаЗората беше един от първите неподвижни, които изпратиха кораби към астероидите и планетите в системите, за да каталогизират ресурсите им. Предвид разстоянията, пред които бяха изправени, старият проблем със забавянето на сигнала се появи отново. Директните електронни връзки бяха трудни за поддръжка, контролът се изплъзваше и без него подвижните не можеха да реагират на каквото и да е технологичен проблем. Просто не бяха достатъчно умни.

Едно от по-малките обединения на неподвижни изнамери решение. НосСредСтуденоЕзеро отчаяно се опитваше да осигури нови ресурси за себе си и стадата си, което му даде смелостта да се осланя на новаторски идеи в много по-голяма степен, отколкото по-големите консервативни обединения бяха склонни дори да обмислят. Той

създаде нов неподвижен, отделен от главната група, и използва електронни връзки, за да интегрира мислите си в него. На практика новият неподвижен беше по-малък близък на НосСредСамотноЕзеро. Дори предвид времето закъснение мислите им бяха споделени и инакомислие не се появи.

НосСредСтуденоЕзеро2 беше поставен в космически кораб и отлетя към индустриален модул, прикрепен към астероид. Идеята за мобилен неподвижен предизвика шок у почти всички останали неподвижни. Те все пак наблюдаваха експеримента с натрапчив интерес. НосСредСтуденоЕзеро2 надзираше процесите по изкопаване на минерали и последвалото строителство на обитаема станция. По-важно, той поддържаше връзката си с НосСредСамотноЕзеро на планетата и оставаше част от груповото съзнание. Минералите и металите от астероида потекоха към територията на НосСредСамотноЕзеро обратно на планетата.

Планетарните неподвижни пръснаха свои собствени единици из звездната система. Започна космическо състезание с колосални размери. Териториите се разгръщаха и погълнаха обширни части от другите две солидни планети, както и цели луни на газовите гиганти. Неизбежно се появиха отцепници, след като войни и конфликти прерязаха основните комуникационни връзки с планетата и някои неподвижни добиха независимост от първоначалните групи. В много случаи това предизвикваше конфликти, тъй като планетарните неподвижни се опитваха да си възвърнат контрола над загубените космически територии.

Скоростта на експанзия на цивилизацията на Първите в звездната система никога не се доближи до експоненциален растеж. Щеше да им отнеме хилядолетия, за да окупира и използват всички ресурси, орбитиращи около звездата. Но групата неподвижни на практика бяха същества, които можеха да живеят вечно и много от тях планираха далеч напред в бъдещето.

ПланинаНаЗората построи първия си междузвезден кораб на една от астероидните си бази във висока орбита. Беше съд, задвижван от ядрен синтез. Заради логичната по същността си мисъл и изследванията, основани на наблюдение, присъщи на Първите, те не разполагаха с умствените способности да правят такива налудничави предположения като например идеята за двигател със свръхсветлинна

скорост. ПланинаНаЗората8658 се качи на борда на звездния кораб и той потегли към най-близката звезда на три и половина светлинни години. Мисията беше планирана като разузнавателна. Той трябваше да изпрати информацията относно наличните планети и възможностите за експлоатацията им. ПланинаНаЗората знаеше, че няма да може да контролира ПланинаНаЗората8658, след като корабът излезе извън звездната система на Първите. Въпреки това той нарочно беше ограничил машините на борда, за да не позволи на ПланинаНаЗората8658 да установи каквато и да е технологична колония. Така ПланинаНаЗората8658 щеше само да сканира системата и да се върне. ПланинаНаЗората не беше сигурен каква полза ще може да извлече от друга звездна система, но не можеше да си позволи да не обърне внимание на възможностите, които бъдещето предлагаше. Знанието за намиращото се там щеше да му помогне да реши как да постъпи с други звезди. Съществуваше малка възможност, ако ресурсите на собствената му звездна система се изчерпеха, той да се премести на изцяло нова планета, такава, на която нямаше съперническа група неподвижни.

Онова, което ПланинаНаЗората и никой друг от останалите неподвижни Първи никога не бе очаквал, бе да открие непознати видове. Всички останали форми на живот на родния свят на Първите бяха унищожени по време на последната експанзия през умерените пояси. Те не предвиждаха възможност за други интелигентни видове. Когато ПланинаНаЗората8658 започна да намалява скоростта в новата система, той откри обширна цивилизация, която заемаше четвъртата твърда планета. За нещастие на местните във втората звездна система, те бяха миролюбив вид, който напредваше по принципите на взаимната помощ. Физически се характеризираха от тройна симетрия, бяха по-малки и слаби от подвижните Първи. Освен това бяха индивидуалистични създания.

Звездният кораб може и да не разполагаше със системи за производство на борда, но несъмнено притежаваше оръжия. ПланинаНаЗората8658 подчини обширна част от новата планета с ядрени и кинетични бомбардировки от орбита и си присвои останките от индустриалните мощности на чуждия вид. Той започна подробно изследване на самите трисиметрични същества. Имаше много, което можеше да научи от тях, идеи и понятия, които едновременно го

плашеха и интригуваха. Комуникация чрез звук. Размножаване чрез оплодени яйца. Най-общо биология и по-конкретно генетика — гюле, което предлагаше невероятни разкрития в собствените им граници. Първите никога не бяха провеждали изследвания на собствената си физиология. Никога не се бяха нуждаели от такова. Изкуства. Развлечения. Всичко това бяха безсмислени неща за един Първи, само отвличаха вниманието.

ПланинаНаЗората8658 започна да изгражда новата си територия около мястото, където бе кацнал кораба му, като въвеждаше полезни идеи, привнесени от чуждия вид, в собствените си традиционни разбирания. Оцелелите от непознатия вид бяха тренирани като подвижни и впрегнати, за да помогнат в разработването на територията.

Три години по-късно пристигна следващият кораб, изпратен от друг Първи. Сблъсъкът, който последва, опустоши половината континент, на който се бе разположил ПланинаНаЗората8658. Нито един от подвижните не бе засегнат. Те сключиха съюз и си поделиха планетата.

ПланинаНаЗората не се изненада, когато първият му звезден кораб не се завърна. Междузвездното пътуване криеше огромни неизвестни, той очакваше многобройни пречки. Вече се строяха още звездни кораби. От корабите, изпратени от останалите неподвижни, също нямаше завърнали се. Звездните кораби бяха усъвършенствани, изстреляни бяха нови мисии. Всички бяха погълнати от междузвездната бездна.

След почти столетие на звездни полети и двадесет и осем кораба, изпратени към близката звезда, най-сетне един се завърна при Първите. Беше най-тежко въоръженият кораб, който бяха построили и първият, който разполагаше със защитно силово поле. ПланинаНаЗората беше организирал съюз между тримата най-могъщи неподвижни, за да създаде това чудовище. Единствено унищожителната му огнева мощ го бе спасила, когато при пристигането си бил атакуван от рояк бойни кораби. Беше успял да плени голям къс развалина от един от нападателите си. Знанието, което се съдържаше в него, беше ужасяващо за цялата родна система на Първите. Неподвижните, които контролираха по-ранните звездни кораби, не само се бяха сдобили със самостоятелност, но и очевидно

бяха въвели чужди идеи в собствената им технология. Най-тревожно от всичко беше употребата на новата наука генетика. Те модифицираха телата си, смесваха чуждите черти със собствените си, за да се „усъвършенстват“. Подвижните им бяха по-умни и по-силни, способни бяха да взимат сложни решения, докато неподвижните постоянно пренареждаха и подобряваха нервната си система и така увеличаваха мисловните си способности далеч от естественото им състояние. Освен това използваха машини, за да извършват телесни функции, кибернетични добавки, които позволяваха на неподвижните да се движат и дори да се отделят от груповия дом. Те еволюираха по изкуствен път и се отделяха от чистите Първи. Щяха да са техни врагове и новата им природа щеше да ги дари с недостижими за първоначалните Първи преимущества.

Откритието обедини цялата звездна система на Първите в един съюз. Флотилия от бойни кораби беше построена и изпратена през бездната, за да унищожи враговете им. Последва я втора, по-голяма. След нея имаше и трета, най-голямата от всички.

В отговор на това кораби на чуждите Първи нахълтаха в родната система на Първите, въоръжени с ужасяващи оръжия. Преди да успеят да унищожат корабите, обитаемите територии на най-външните твърди планети бяха напълно опустошени заедно с индустриалните колонии около първия газов гигант. Стотици кораби на Първите бяха жертвувани по време на защитата.

И тогава се случи: беше използвано най-странното оръжие от всички. Вражеските чужди Първи издигнаха силово поле около цялата звездна система. Нищо не можеше да проникне през него. Нито атомни оръжия, нито намеса в квантовото поле. Беше непреодолимо за всичко, с което го атакуваше науката на Първите. ПланинаНаЗората и всички останали неподвижни бяха хванати в капан отвъд бариерата, докато чуждите Първи бяха на свобода и можеха да се разпространяват и да пръскат заразата си във Вселената. Първоначалните Първи не можеха да направят нищо освен да възстановят пораженията, които цивилизацията им беше понесла, да разширят териториите си към замръзналите планетоиди, да развият нови оръжия и да чакат.

Единадесет века и осемдесет и три години по-късно силовото поле изчезна също толкова рязко, колкото се беше появило. Външните сензорни сателити на ПланинаНаЗората уловиха флукутации в квантовата му структура, които набраздяваха повърхността му почти час, преди полето най-накрая да се разпадне. Почти моментално всички неподвижни изстреляха космически кораби от астероидните и планетните си територии из цялата система на Първите. Те ускориха мощно и се устремиха, за да преминат през предишната граница, преди полето отново да се появи. Осемте, които ПланинаНаЗората бе поддържал в готовност за точно такава ситуация, бяха сред първите преминали.

След като изпълниха тази задача, ПланинаНаЗората и съюзниците му започнаха подробно сензорно претърсване на космоса отвъд бариерата. Веднага откриха огромна въртяща се сферична структура с диаметър от двадесет и пет хиляди километра, орбитираща по еклиптиката. Структурата беше по-голяма от родния им свят, но масата ѝ беше съвсем малка, така че не може да беше планета. И все пак излъчваше във всеки от доловимите спектри и квантовите ѝ емисии бяха напълно чужди и непознати. Бяха пратени четири кораба да я проучат.

Най-странното от всичко беше, че нямаше и знак от чужди Първи. Защитите около всяка планетарна и космическа територия бяха повишени до пълните им възможности, в готовност за неминуемата атака, която щеше да последва всеки момент. Но никакви оръжия от какъвто и да е вид не ги изпитаха. Не последва нищо. Всички съюзи обединиха сензорната си информация. Никой не бе засякъл нищо.

ПланинаНаЗората не беше сигурен как да продължи с действията си. Беше планирал, както си мислеше, всеки възможен сценарий при премахването на силовото поле. Можеше да се бори и да избяга. Разполагаше с могъщ съюз, готов да построи флотилия и да изстреби до последно чуждите Първи около втората звезда и навсякъде другаде, където бяха посели заразата си. Бездействието на чуждите Първи объркваше значително плановете му.

Най-мощните му телескопи бяха трескаво насочени към съседната звезда, за да отгатнат какво се случва там. Те поднесоха най-голямата изненада. Системата на чуждите Първи беше обградена от силовото поле, също като тяхната.

Нито един от неподвижните не бе допускал някога, че може да съществува втора по-могъща форма на живот от Първите. Приемането на тази идея беше плашещо. Те наблюдаваха новооткритите звезди с неприкрито нетърпение. Още кораби бяха изпратени навън в трескав опит да установят колонии на Първите на нови светове, където бариерите нямаше да отнемат свободата им.

Четири дни, след изчезването на силовото поле, най-изтънчените космически сензори, които ПланинаНаЗората притежаваше, докладваха за извънредно необичайна квантова аномалия, преминаващата през системата. Ефектът се придвижваше със скорост по-голяма от светлинната. ПланинаНаЗората реши, че подобно събитие може да сигнализира появата на чуждия вид, който беше създал силовото поле. Ефектът не се повтори, което го остави в размисъл как да реагира: дали да предупреди останалите и да създаде Велик съюз, за да се бори срещу нападателите, или да направи опит за собственото си спасение и евакуация.

ПланинаНаЗората все още обмисляше възможностите си, когато обикновените му сензори му показа схватка между кораби на ОстровВУмереноМоре и ЮжноСкалистоПлато близо до струпане на астероидни бази. Дори сега, когато съюзите сред Първите знаеха, че трябва да си сътрудничат пред опасността от врага, старите конфликти все още бушуваха. Експанзията през последните хиляда години беше огромна и сега ресурсите в системата на Първите вече бяха значително намалели. Натискът върху отделни територии беше по-голям, отколкото когато и да е преди. През последните два века ПланинаНаЗората беше изключително загрижен, че най-накрая неподвижните ще поведат война помежду си, която ще ги изличи. Това беше широкоразпространено притеснение. Като последица от него, неподвижните влагаха все повече и повече усилия в изграждането и складирането на оръжия.

Почти ден по-късно хиляди сензори, орбитиращи около родния им свят, доловиха микровълнова емисия от точка зад втория газов гигант. Сигналът беше груб и използваше матрици, разработени за комуникация много преди появата на силовото поле. Кратка идентификационна проверка установи, че подателят беше ПланинаНаЗората17 735, който беше летял на борда на един от ранните звездни кораби, посетили системата на чуждите Първи и

който никога не се бе завърнал. Съдържанието на съобщението беше кратко и просто: „На кораба има извънземни. Много са и са опасни. Унищожете ги.“

Съобщението се повтори десет пъти и спря. ПланинаНаЗората беше объркан. Как така ПланинаНаЗората 17 735 бе оцелял толкова дълго? Какво правеше на извънземен кораб? Защо съобщението беше толкова кратко? Не че му оставаха много възможности за избор. Сканиране на тази част от космоса, от която произхождаше съобщението, разкри почти незабележим проблясък в инфрачервения спектър до малък къс студена скала. ПланинаНаЗората не знаеше за поселение на Първите на тези координати. Други неподвижни вече раздаваха нареждания на кораби да изследват точката на произход на съобщението. ПланинаНаЗората изпрати инструкции на подчинените си групи на луните около втория газов гигант. Четири от най-могъщите му кораба бяха изстреляни по пресичащ курс.

Съюзите се разпаднаха и се създадоха нови, когато първите осем кораба се приближиха към непознатите. Неподвижните не стигнаха до консенсус как да се справят със ситуацията. Някои искаха да пленят представителите на чуждия вид и кораба им, други бяха решени да последват съвета на ПланинаНаЗората 17 735 и да унищожат нашественика.

Чуждият кораб започна да праща сигнали към корабите на Първите, които се приближаваха към него, но те бяха неразбираеми. Нито един неподвижен не беше в състояние да ги проумее. Съюзите влязоха в остри противоречия относно следващите си действия. Изстреляни бяха снаряди.

Когато челният кораб на Първите се приближи с голяма скорост и изстреля залп от снаряди, чуждият кораб изчезна сред огромна експлозия от пространствено изкривяване.

Транспортният кораб за преход между повърхност и орбита се спусна вертикално през долния слой на атмосферата на родния свят на Първите. Формата му беше на огромен смачкан конус, макар при приземяването си да не се възползваше кой знае колко от законите на аеродинамиката. Осем ракети с ядрен синтез бяха наредени по края на основата му и от тях с рев излизаха двукилометрови струи от

нажежена до бяло плазма. Между тях се пораждаше гравитация с размер нула цяло и девет от тази на света на Първите и нежно приземяваше кораба на брега под него.

От повърхността на морето на вихри започна да се издига пара, когато трепкащите върхове на плазмените струи го пронизаха. За секунди полусферична вихрушка от сияйни изпарения се издигна нагоре и навън от епицентъра, като смачкан облак от ядрена гъба. Докато корабът потъваше в свръхзвуковия буреносен фронт, силовите полета се включиха, за да го защитят от водовъртежа, който сам предизвикваше. Ракетите с ядрен синтез замлъкнаха, когато корабът беше само на няколко метра от врящата повърхност и основата на конуса плисна с мек удар във врящата вода.

Лодки влекачи се приближиха и издърпаха кораба обратно на кейовете и заливите за разтоварване, които се простираха над сто километра по крайбрежието. Това беше основното космическо пристанище, което ПланинаНаЗората беше построил, за да се справя с товарите, които летяха между планетата и далечните му територии. Хиляди полети пристигаха и излитаха от него всяка година, изливайки нажежени и умерено радиоактивни замърсители в местната околна среда. Вече нищо не растеше на сто километра от космическото пристанище. Нито посеви, нито диви растения от какъвто и да е вид, земята отвъд брега се бе превърнала в пустиня от влажна и мъртва почва. Дори морето беше мъртво, представляваше вълниста шир от сива вода, покрита с тънка кожа от отпадъци в охрени цветове.

След като корабът беше закотвен, министадо от войници подвижни се качи на борда. Бяха малко по-дребни от обичайните подвижни, чуваха и виждаха по-добре от останалите. Освен това можеха да се движат по-бързо, бяха много по-сръчни, макар да им липсваше голяма издръжливост. Облечени в тъмните си брони, те бяха високи два метра и половина, електронни сензори допълваха естествените им, а силата на крайниците им беше увеличена механично. Всяка ръка стискаше някакво оръжие. Свързани директно чрез микровълни към ПланинаНаЗората, те се приближиха към двамата двукраки чуждоземни подвижни пленници с голяма доза предпазливост. Неподвижният не беше сигурен във възможностите им, затова вземаше всички възможни предпазни мерки. Отделението, в което стояха затворени, беше изолирано с мощен щит. Намираха се под

постоянно наблюдение по време на целия обратен полет от астероидния къс, където се бе укривал корабът им. Физически не бяха направили нищо и през повечето време бяха останали неподвижни. Костюмите им обаче почти постоянно излъчваха онези странни микровълнови импулси.

Когато подвижните войници влязоха в отделението, двете същества се изправиха. ПланинаНаЗората наблюдаваше действията им със значителен интерес. Краката им се изкривиха в средата, докато избутваха основната част от телата им нагоре. Изглежда не изпитваха трудности да поддържат равновесие върху двата си крака. Костюмите им отново излъчваха широка гама от електромагнитни емисии, обикновените кратки и бързи импулси. ПланинаНаЗората ги пренебрегна и каза на войниците да натоварят и двамата чуждоземни подвижни на чакащото на повърхността превозно средство. Когато министадото тръгна напред, за да ги сграбчи, по-високият от двамата завъртя крайниците в горната част на торса си, отблъсна щипците им и се опита да премине покрай тях. Движеше се изненадващо бързо, но войниците бяха готови за това. Вдигнаха извиващото му се тяло над повърхността и го отнесоха по рампата към чакащото долу возило. Вторият, малко по-дребен чуждоземен подвижен не се съпротивлява, докато го влачеха зад първия. Пуснаха и двамата в клетката. Около решетката проблесна силово поле.

ПланинаНаЗората подкара возилото по пътя, който свързваше космическото пристанище с родната му долина. Издължени черни облаци бушуваха над земята — нещо, което се случваше непрекъснато в последно време. По камъните и металната повърхност на пътя се забиваха капки дъжд, топла вода, наситена с частици прах. Пътят беше заграден от двете страни със сгради от подсилена пластмаса, които предпазваха производствените машини от киселинния дъжд. Големи превозни средства преминаваха между тях и разнасяха нужните части наоколо. Стадо след стадо подвижни работеха около огромните блокове индустриални машини, управляваха ги и ги поправяха. Не живееха толкова дълго колкото преди две хиляди години, особено във и около космическото пристанище. Кожата на много от тях беше покрита с рани и струпеи от изгаряния от студената радиация. Крайниците им трепереха заради пораженията, които отравянето с тежки метали нанасяше на нервната им система. Ядяха от корита, пълни с подобна

на меласа хранителна каша, която се произвеждаше в хранителни фабрики, пръснати сред обработваемите земи на територията му. Сензорните им стъбълца трепкаха непрестанно и им подаваха некачествени зрителни данни, влошени от летливите дразнителни, които се изливаха от рафинериите.

В планините зад индустриалния пейзаж, където радиоактивността беше значително намалена, полета обгръщаха всеки склон в скучна еднообразна сиво-зелена патина. От плитката песъчлива почва с мъка се подаваха растения, чието свръхактивно развитие беше предизвикано от химически торове, пръснати по терасите от фермери подвижни и машини. Всички диви растения вече бяха изличени от планетата, сдавайки ценната си обител за интензивна земеделска култивация от жизненоважно значение за изхранването на милиардите подвижни.

Возилото, което носеше чуждоземните подвижни по стръмния извит път, водещ към първата долина на ПланинаНаЗората, премина през най-мощното силово поле на планетата, способно да отрази ядрени атаки и лазерни удари. Дъждът барабанеше по искрящата енергийна повърхност и се събираше в ручейчета, които изтичаха надолу по скалистите гранитни укрепления. Светлината все още огряваше долината сутрин, но сега вече властваше притъмнял сивкав здрач, който се процеждаше през загърналите цялата планета слоеве от смог. През нощта смогът флуоресцираше в погребално жълтеникавокафяво през обширната решетка от ядрени струи, която затваряше планетата.

Пред возилото коничната планина се издигаше над дъното на долината. Тя приютяваше над петдесет хиляди неподвижни и все още беше истинското сърце на ПланинаНаЗората, макар и да разполагаше с групи, пръснати по цялата планета, свързани чрез подсигурени наземни връзки. Самата планина беше трансформирана в една огромна сграда и всеки неподвижен се намираше в центъра на собственото си помещение. Нито един от тях вече не влизаше във физически неврологичен контакт с подвижните. Сензорните им стъбълца до едно бяха свързани с електронна мрежа, която им даваше пряк достъп до всички стада, както и до всеки механичен сегмент на територията им. Батарея от мазерни установки върху укрепленията на долината разпръсваше присъствието на групата неподвижни из цялата звездна

система. Под пода на сградата планината беше надупчена от тръби и канали. Неподвижните се къпеха под нежен душ от чиста вода, произведена във фабрики за дестилация на север от космическото летище и докарана по тръби в долината. Отходната вода с телесни отпадъци се изливаше право в морето, а водата, наситена с партиди нуклеоплазми, се насочваше в рова от езера за развъждане около основата на планината.

Возилото премина през шесткилометров път между езерата. Чуждоземните подвижни стояха прави в клетката си. Дебелите сензорни стъбла в прозрачния балон на върха на костюмите им бяха обърнати, така че двете им очи наблюдаваха излизащите стада. Под тях повърхността на езерата агонизираше, докато десетки хиляди израстващи подвижни се гърчеха едни до други. Все още не бяха узрели и телата им прозираха частично, а големи капки от трансформиращи се базови клетки се бяха струпали около крайниците и торсовете, сякаш покрити с желе на буци. Големи тръби изливаха потоп от мудна течност във всяко езеро — вода, наситена с базови клетки, развъждани в огромни редици от резервоари в източната част на долината. В края на езерата подвижни помагаха на новооформените да излязат от водата. Прикрепяха предавателни модули към нервните им рецептори, което позволяваше на ПланинаНаЗората да запълни мозъците им с мисловните си команди. Върху широката бетонна покривка, която ограждаше езерата, стадата оформяха дълги редици, които се качваха на превозни средства и потегляха за работните си дестинации. Всеки ден над милион от тях биваха транспортирани до различни краища на територията на ПланинаНаЗората.

В основата на планинската сграда, в подобната на скала каменнобетонна стена се отвори висока врата и возилото влезе през нея. Това беше централна зона за проучвания, където неподвижните бяха построили лаборатории, за да изследват всяка научна дисциплина. Чуждоземните подвижни бяха оставени в лабораторията за химически оръжия и запечатани в клетка с независима поддръжка на въздуха. Около нея се включиха силови полета, способни да устоят на мегатонни взривове.

Клетката представляваше просторна четириъгълна стая с дължина около петдесет метра, направена от пластмаса с висока плътност и напълно изолирана. Вътре ПланинаНаЗората бе монтирал

голямо количество изследователска екипировка: от скенери, които можеха да прегледат целите същества до анализиращи молекулни машини, които бяха способни да преминават през клетъчната им структура частица по частица. Имаше кошари, където можеха да бъдат държани между прегледите, прозрачни кубове със страна от три метра, в които имаше вода, бали с разнообразна храна и съдове за изхождане. Имаше осветление в пълния звезден спектър.

Една от стените на клетката беше направена от лист прозрачен кристал. От другата ѝ страна в локви от тъмна вода се намираха три неподвижни, а върху кожата им падаше нежен дъждец. Към един от тях се беше притиснал подвижен и се захранваше. Всички можеха да наблюдават чуждоземците със собствените си очи, докато надзираваха процеса на изследване.

ПланинаНаЗората наклони сензорните си стъбълца напред, така че да може да следи чуждоземните подвижни, докато влизаха в лабораторията. Като че ли те направиха същото. Чуждоземните подвижни се отправиха с наклонената си походка към кристалната стена и се вторачиха в неподвижните.

Най-важната цел на ПланинаНаЗората беше да установи неврален интерфейс с чуждоземните подвижни, за да разбере каква заплаха представляваха техните неподвижни за Първите. За да осъществи това, трябваше да разбере природата на нервните им рецептори. След това можеше да произведе изкуствено интерфейсно устройство и да ги командва директно, както бе сторил с милионите подвижни, пленени в териториите на други Първи. Спомените им щяха да бъдат източени в ПланинаНаЗората, за да може да разбере с какво точно си има работа.

Осем напълно бронирани войници подвижни се намираха в клетката при чуждоземните заедно с осем обикновени подвижни. ПланинаНаЗората нареди на войниците да задържат мирно чуждоземните подвижни, докато другите им слагаха разнообразни сензори. Чуждоземците се съпротивляваха кратко. Електромагнитните емисии от костюмите се възобновиха. ПланинаНаЗората опита трансмисия на същите честоти и им нареди да не мърдат. Нямахше ефект.

Въпреки сериозните смущения сензорите успяха да снимат основния план на костюмите. Бяха изградени от високотехнологичен

изменящ се полимер с разнообразни нишки, вшити в него, за да контролират температурата. Атмосферата в горния балон беше кислородно-азотна и се регенерираше от няколко малки модула с интересен дизайн. Най-изненадващи бяха сложните електронни схеми, които покриваха цялата повърхност и предполагаха огромен брой части. ПланинаНаЗората не можеше да разбере защо нещо толкова просто като защитен костюм срещу налягане ще изисква толкова много вериги.

Той нареди на подвижните да махнат костюмите. Под напътствията им те обработиха повърхността с режещи инструменти и започнаха да разкъсват материята на парчета. Когато чуждоземците се показаха, ПланинаНаЗората чу странни звуци, които се разнесоха от тях. С разбиването на горните балони звукът се усили до невероятни нива и подвижните започнаха да размахват сензорните си стъбълца в опит да го намалят. Източник на шума беше единичното дебело сензорно стъбло на върха на чуждоземните подвижни. По-точно определено отверстие, което се отваряше и затваряше.

Освен това изпускаха толкова силна воня, че подвижните потръпнаха. ПланинаНаЗората прегледа бързо сензорите за токсини на клетката, за да провери дали става дума за химическа атака. От чуждите подвижни се отделяха някакви странни нитрати, но нямаше нищо смъртоносно. Той започна да каталогизира профила им. Макар да знаеше, че идват от другаде, това не можеше да го подготви адекватно за толкова странни неща. Кожата им беше оцветена в блед бяло-розов цвят, а под повърхността ѝ се виждаха тънки сини линийки. Сякаш безразборно, от нея се подаваха тънки фибри в различни цветове от кафяво до бяло. Имаше два големи участъка от тази материя: на върха на сензорното стъбло, както и по-малък между краката. Единият имаше туфи от нея, там, където ръцете му бяха свързани към торса, както и по-фин сивкав мъх върху предната част на тялото. Върху втория тези белези липсваха. Физически имаха различия. Странни увиснали придатъци, които се поклащаха като полупълни торби. По-едрият имаше малък хобот между краката си, разположен до нещо подобно на външни торбички. ПланинаНаЗората не виждаше никакво практическо приложение за нито един от комплектите.

Линии от червена течност течаха от кожата им на местата, където бяха работили режещите инструменти. По-малкият чуждоземен подвижен бе спрял да използва краката си, за да се поддържа прав, и висеше отпуснато в хватката на войниците. Другият се тресеше бурно. Продължаваше да издава странните звуци, докато през малкия му хоботест придатък се изливаше жълта течност.

Подвижните събраха проби от червената течност и жълтата вода на пода на клетката. Чуждоземният подвижен, който бе спрял да се движи, беше поставен в огромен сканиращ костюм. Образът, който постъпи в ПланинаНаЗората беше невероятно сложен. Чуждоземният подвижен беше плътно запълнен с органи. Дробовете, сърцето и стомахът се различаваха веднага, но той не можеше да си представи за какво служеха половината от останалите. Костната структура беше странна и оставяше части от торса незащитени, но пък ставната система беше оригинална. Най-интересно бе местоположението на мозъка, който всъщност се намираше в сензорното стъбълце. ПланинаНаЗората придвижи фокуса на скенера и се опита да проследи нервните връзки до рецепторна мембрана. Колкото и да се опитваше, не успя да открие такава. По-голямата част от нервите напускаха мозъка и пътуваха по дебела сегментирана кост, която се спускаше надолу по торса, но всички се разклоняваха в зависима мрежа, разпределена в мускулните влакна и тънката кожа. Можеше ли цялата кожа да е нервен рецептор? Тогава ПланинаНаЗората забеляза нишките органични проводници, които се извиваха през нея. Много от тях бях свързани към нервните връзки, особено около петсегментните хващачи на края на ръцете. След като вече знаеше какво да търси, ПланинаНаЗората направи по-подробно проучване на мозъка. В тялото, в основата на мозъка се намираше струпване на миниатюрни електронни компоненти, които бяха скрепени чрез множество свързващи нишки към голямата нервна връзка.

Неподвижният чуждоземен подвижен беше изведен от скенера и вътре беше въведен активният. Там, където под кожата нямаше кости, плътта му се вдлъбваше навътре под натиска на опипващите върхове. Започна отново да вдига шум, висок изблик на високочестотни звуци при всяко покачване на налягането във върха. ПланинаНаЗората оттегли върха и след това отново го притисна напред. Чуждоземният

отново произведе звук. Беше интересна причинно-следствена връзка, но ПланинаНаЗората не можеше да разбере защо го прави.

По-големият чуждоземен подвижен имаше подобна мрежа от органични проводници и електронни компоненти, вложени в тялото му. ПланинаНаЗората си спомни, че кибернетиците на чуждите Първи сливаха машини с тела. Но всичко това се правеше с цел да се засилят физически функции. Тези като че ли нямаха външна цел. Бяха свързани с мозъка и нищо повече, не бяха брънки във верига. Проблемите на ПланинаНаЗората произтичаха от факта, че му липсваше опит с микроелектронни системи. Произвеждаше микропроцесори, за да може по-лесно да контролира собствените си технологии, но собственото му съзнание винаги напътстваше всяка сложна машина през нервните си връзки чрез необходимите мисловни процедури. Автоматизацията не му беше позната като идея. Седемдесет процента от мозъчния капацитет на групата му бяха заети да контролират технологиите: от простото шофиране на превозно средство до регулирането на потока на плазмата в реакторите за ядрен синтез. На териториите му имаше малко независими машини. Най-напреднали бяха ракетите, носени от космическите кораби, чието управление беше недостъпно за неподвижни. Те използваха процесори с гъвкави алгоритмични инструктори, снабдени със специфични заповеди точно преди изстрелването. Във всички останали случаи ПланинаНаЗората управляваше всичко. Машините служеха на живота, не можеше да бъде друго.

ПланинаНаЗората нареди на войниците да освободят чуждоземния подвижен. Не разполагаше с устройства, способни да анализират процесорите вътре в чуждия вид, но разполагаше с всичко нужно във физичните лаборатории. Даде инструкции на подвижните. Те започнаха да снемат съответните уреди и да ги подготвят за монтиране в подсигурената клетка. През това време неподвижните инструктираха подвижните да извадят процесорите от костюмите против налягане, докато той наблюдаваше чужденците.

Войниците бяха поставили и двамата в кошарите им. По-големият беше свил краката си и се бе отпуснал на пода. Удряше с хващача си по стената между него и по-малкия чужденец, който бе все така неподвижен. От него върху пода се стичаше червена течност. На всеки няколко минути издаваше шумове. Дебелото сензорно стъбло се

тресеше без видима причина. По някое време започна да разглежда балите с храна. Отчупи малки трохи с хващача си и ги придвижи към малките двойни отвори в предната част на сензорното си стъбло. ПланинаНаЗората реши, че в малките кухни има обонятелни сензори. Изхвърли няколко от трохите, а няколко други задържа пред по-голямото отворие. Ивица от гъвкава мокра материя се подаде и докосна трохите една след друга. Пусна всички на пода. След това се обърна към пластмасовия цилиндър, пълен с дестилирана вода. След като потопа хващача си вътре, вкара един от сегментите в по-голямото отворие. Последва кратка пауза и след това чужденецът вдигна пластмасовия цилиндър и изля почти половината вода в отвора си.

ПланинаНаЗората завърши анализа си на червената течност. Както и подозираше, веществото беше хранително, с високо съдържание на протеини и кислород. Жълтата вода изглежда беше отходен материал.

Час по-късно чуждоземният подвижен започна да се раздвижва. Последва незабавна реакция от страна на по-големия. Той бързо се придвижи до стената помежду им и започна да произвежда рязка поредица от кратки и високи шумове. По-малкият издаваше продължителен непрекъснат звук. Той оформи плоскост с хващача си и го притисна към страничния разрез, откъдето все още се процеждаше червена течност.

ПланинаНаЗората се зачуди дали беше зле наранен. Върху всеки Първи подобна резка щеше да се затвори, а плътта да се сплете бързо. Това изглежда не се получаваше с чуждоземния подвижен. Вместо това червената течност претърпяваше двойна трансформация, съсирваше се и по-късно кристализираше в тъмни петна. Това не му се стори като важна възстановителна функция.

Малкият чуждоземец застана успоредно на пода и използва ръцете и краката си, за да се придвижи до цилиндъра с вода. Погълна малко и след това падна отново на пода. Ставите му омекнаха.

Уредите за анализ на процесорите пристигна. Подвижните на ПланинаНаЗората започнаха да ги сглобяват. След няколко часа през тях вече течеше хранене и първият процесор беше поставен под резонантен усилвател на полето. ПланинаНаЗората се удиви от сложността на устройството, което едва се побираше в разделителната способност на усилвателя. Имаше милиони съединения, подредени в

триизмерна матрица от квантови жички, всяка нишка с големина едва колкото да пренесе единичен електрон. Изчислителната мощ, която съдържаше, беше огромна. Един-единствен от тези беше достатъчен да управлява цял залп от ракети.

ПланинаНаЗората изпитваше трудности да създаде карта на всички връзки в съзнанието си. Усилието изискваше мозъците на дузина неподвижни единици. Дори само това беше достатъчна причина за тревога. Чуждоземците очевидно разполагаха с много мощна технология в лицето на подобни устройства. Заинтересува се от причината за разработката им. Очевидно в този случай полимерите на костюма изискваха изключителен контрол, за да запазят формата си, вероятно абсолютно непосилен за капацитета на мозъка на подвижния.

В друга част от сградата електронната работилница на ПланинаНаЗората започна да сглобява адаптер, който можеше да бъде включен към чуждоземния процесор. Имаше няколко точки на оптичен интерфейс, нуждаеше се само от модул, който да е в състояние да превежда изходящите импулси в пригодни към неговите собствени.

Макар и полезен, той не предоставяше на неподвижния метод, с който да се свърже към мозъка на чуждоземците. Спомените за странното тяло и нервна система бяха постоянно в съзнанието му, където можеха да бъдат непрекъснато проучвани и анализирани. Просто не можеше да открие естествен начин да получи достъп до мозъка. Предвид това и очевидната липса на мисловни способности (което си личеше от липсата на контрол върху костюма) ПланинаНаЗората започна да се чуди колко ли надолу в йерархията на чуждоземните подвижни се намираха точно тези индивиди. Може и да бяха много по-глупави от собствените му подвижни, макар че сходните размери и мозъкът им говореха за друго. А и хващачите им показваха засилена употреба на инструменти, за която цел щяха да се нуждаят от необходимата сръчност.

Чуждоземците, призна той, бяха парадоксални същества по много показатели.

Предвид неотложната нужда да установи директен контрол над мозъка на чуждоземните подвижни и единствената връзка, която бе открил към него, нямаше голям избор. Малкият чуждоземен подвижен очевидно бе тежко повреден, загубата му в даден момент беше неизбежна. ПланинаНаЗората трябваше да анализира електронните

процесори, свързани към нервната му система. Ако някак си успееше да се свърже към тях, щеше да получи достъп до спомените на чуждоземния мозък.

Двама войници подвижни пренесоха чуждоземния подвижен до работна маса, върху която бяха фокусирани сканиращи уреди. Около съществото бяха стегнати скоби, които да го държат неподвижно. Високи пискащи звуци заизлизаха от отворената му пролука. По-едрият чуждоземен подвижен удряше със свитите си хващачи по стената на кошарата си и също вдигаше много шум.

Скенерите се фокусираха върху горната част на чуждоземния подвижен и ПланинаНаЗората определи позицията на електронните системи, събрани около върха на главния му нервен канал. Един подвижен с малък фин режещ инструмент започна да разрязва пречещата тъкан. Емисиите на чуждоземния подвижен веднага се покачиха до много по-високо ниво. Червената му хранителна течност запръска от разреза. Макар и триизмерната карта с биологичните функции на чуждоземното да беше съвсем ясна в съзнанието на ПланинаНаЗората, той не бе преценил колко силно налягане може да окаже циркулационната му система благодарение на мощните ритмични удари на органа, който изпомпваше червеното хранително вещество. Режещият инструмент се накваси с червената течност, която продължи да пръска и покри кожата на подвижния. Топлината ѝ беше некомфортна. Подвижният трябваше да се оттегли, да застане под малка дюза и да отмие течността. Друг подвижен отиде до масата, за да продължи операцията.

Чуждоземното същество бе спряло да писка, сега отворът му издаваше звук като от пукането на старо дърво. Тялото му бе изпънало скобите. От разреза продължаваше да пръска червена течност. През скенера ПланинаНаЗората видя поредица от импулси да припламват между електронните компоненти. Цялата активност между тях спря. Миг по-късно помпата, която отговаряше за циркулацията на хранителната течност, се разтресе и също спря. Електрическата активност в мозъка замря.

ПланинаНаЗората инструктира подвижните да продължат операцията. Със спирането на червената течност беше много по-лесно да придвижва режещия инструмент навътре и да оголи дебелия нервен канал. Вкара микроманипулиращи хващачи в отвора и внимателно

разкачи компонентите, разкъсвайки миниатюрните и удивително крехки нишки, които го свързваха с нервните окончания.

Един по един те бяха подложени на подробен анализ. Три от устройствата служеха за пренасочване на нервни импулси навън към сложна система от органични вериги, вложени в кожата на чуждоземния подвижен. Едно от тях представляваше вграден електромагнитен предавател-получател, работещ с много ниско хранване. ПланинаНаЗората със задоволство откри, че може да елиминира изцяло нуждата от физическа връзка с другия чуждоземен подвижен. Последното устройство беше странно, представляваше изкуствена система, изключително сложна версия на онези, които бе използвал, за да вложи командни инструкции в ракетите си. В този случай товарът теоретична информация беше огромен. Можеше да съдържа почти толкова спомени, колкото мозъкът на неподвижен. За нещастие устройството беше напълно празно. Със смъртта си чуждоземният подвижен трябва да беше изтрил информацията.

Пристигна и адаптерът. ПланинаНаЗората заработи бързо, свърза се към процесора за предаване-получаване и захрана енергия в малкото устройство. В съзнанието му постъпи поток от двоични импулси. Използва мисловните рутинни модели, които бе разработил, за да контролира собствените си процесори, прекара поредиците през тях, модифицира ги, за да се справят с новите математически конструкции. В същото време наблюдаваше устройството с резонантния усилвател на полето. Низът от числа, които се получиха от двоичните поредици, не беше особено смислен, но можеше да види откъде произлизаха те и от кои връзки идваха. Започна внимателно да връща поредиците и да следи какви ще са резултатите. Повечето не дадоха такива, но от време на време някой отрез от поредиците активираше част от процесора. Той бавно започна да събира комплект от груби управляващи инструкции. В дизайна на процесора изглежда бяха интегрирани много правила за опериране. Когато неподвижният най-накрая успя да включи получател-предавателя, в полуактивен режим се включи списък с възможни поредици на трансмисии. По метода на опита и грешката ПланинаНаЗората се научи как да им нарежда да преливат в участъка за излъчване на предавател-получателя. Макар че самите двоични поредици бяха ужасно дълги и

сложни, в устройството се криеше елегантна логика, която истински възхити неподвижния.

Използва друг адаптер, за да се свърже към втори процесор. Този разполагаше с още повече вградени операционни правила. Още веднъж ПланинаНаЗората внимателно заработи с комбинациите и започна да превключва функциите. Беше награден с огромно количество изходяща информация. Най-основната представляваше постоянен сигнал, който се повтаряше по петстотин пъти в секунда. Други функции променяха съвсем малко сигнала, макар че основните му параметри оставаха постоянни.

Неподвижният изключи допълнителните сигнални функции и дълго разглежда основния сигнал. Претегляше възможностите, за да разбере какво може да представлява. Създаде мисловни рутини, които можеха да работят във всякакви предвидими формати и за награда получи протичък куб от дванадесет милиарда определени точки. В този миг мозъците на над хиляда неподвижни се заеха да преведат чуждоземната електроника и двоичните последователности, които използваше. В цялата си история неподвижният не бе влагал толкова голяма част от себе си в един-единствен проблем. Включи първата допълнителна функция и получи низ от символи, които се появиха в куба.

Другият чуждоземен подвижен бе спрял да се движи и лежеше на пода на кошарата си. Докато ПланинаНаЗората работеше с последователностите на трансмисията, една от тях го накара да размърда и да повдигне дебелия си сензорно стъбло. Клетката засече отговор, предаден от вградения му процесор за получаване-предаване, който вече скаченото към ПланинаНаЗората създание прие автоматично. Чуждоземният се изправи и се загледа в екипировката, с която работеха подвижните. Издаде кратки звуци и се обърна към неподвижните. Предавател-получателният му процесор излъчи дълга двоична поредица, която продължи няколко милисекунди. Цяла поредица от вградените правила в устройството на ПланинаНаЗората изведнъж се активира, отвори нови връзки и затвори други. Неподвижният наблюдаваше безпомощно през резонансния усилвател, докато процесорната единица на практика се изключваше. Всички основни маршрути от квантови жички, които изграждаха мрежата от връзки, бяха блокирани. Още по-лошо, двоичните поредици, които

бяха използвани за изпълнение на инструкцията, бяха с основа прости числа — тези, които бяха достатъчно къси, за да успее да ги изчисли. Повечето превъзхождаха мисловните му способности за преценка. Не можа да активира инструкцията отново.

В кошарата си чуждоземният подвижен вдигна хоризонтално ръка към неподвижните единици отвъд кристалната стена и изпъна отвесно единия си хващач. ПланинаНаЗората можеше да познае неподчинението, когато го видеше, независимо с колко чужд вид си имаше работа. Използва собствения си предавател в клетката и повтори поредицата, която бе накарала чуждоземното да помръдне и да се събуди. Не последва реакция.

Във визуализирания куб продължиха да се появяват нови и различни символи, докато ПланинаНаЗората включваше допълнителни сигнални функции. Поне тези бяха останали незасегнати от трансмисията на чуждоземния подвижен. Но без да разбира истинските функции, които символите изобразяваха, неподвижния не можеше да започне превода. Шансовете му да установи комуникация с чуждоземното бяха намалели значително.

Неподвижният преразглежда намаляващите си възможности. Бяха останали само два източника на знание за чуждоземните неподвижни и случващото се извън звездната система на Първите: мозъкът на чуждоземния неподвижен и електронния му информационен склад. ПланинаНаЗората разполагаше с красноречиви доказателства, че чуждоземният подвижен щеше да се противопостави на всеки опит да установи контакт и да изтегли информация от мозъка му. А по-малкият чуждоземен подвижен веднага бе изтрил информационния си склад, когато осъзна какво се случва. Логичното заключение беше, че информацията, която се съдържаше в складиращото устройство, бе ценна.

Един войник подвижен вдигна ръката си и простреля чуждоземния подвижен през върха на дебелото му сензорно стъбло с високоскоростен кинетичен снаряд. В кошарата пръсна червена течност, лепкави нишки мозъчна тъкан и трески от кост и оцапаха прозрачните стени.

Постави второто мъртво извънземно на работната маса под фокуса на сканиращите уреди. Скобите го придържаха на място, докато ПланинаНаЗората търсеше местоположението на електронните системи, вградени под мозъка му. Всички бяха непокътнати. Изстрелът на войника подвижен беше насочен идеално. Подвижните започнаха операцията по изваждане.

Този път електронно-информационното хранилище беше почти пълно.

Предварителните проучвания на ПланинаНаЗората му разкриха, че информацията беше защитена от достъп от вградени правила, които изискваха активиращи поредици по-сложни дори от онези, които бе използвал, за да включи процесора на предаване-приемане.

Миниатюрното устройство беше прехвърлено в лабораторията по електроника и поставено в квантов интерфейс детектор. Отне му дълго време да прочете складираната информация къс по къс. Но седмици по-късно цялата поредица беше вградена в паметта на ПланинаНаЗората. По време на самото четене той експериментираше с вградените канали на изтритото устройство на по-малкия чуждоземен подвижен. Основната му цел беше съвсем проста — нервните импулси от главния мозък на чуждоземното бяха преведени в двоични поредици, компресирани чрез поредица от алгоритми и вградени в складираща матрица. Той съдържаше записи на всичко, което чуждоземното бе възприемало някога.

ПланинаНаЗората разработи сложна мисловна рутинна процедура, която щеше да обърне компресията и процеса на превод и щеше да превърне складираната информация обратно в аналогови нервни импулси. Приложи процедурата върху информацията от чуждоземното и позволи на последвалия поток да се влее в мозъка на един-единствен неподвижен. Единицата беше изолирана от групата на ПланинаНаЗората чрез поредица от предпазни ограничения, в случай че нещо се объркаше и чуждоземните мисловни процедури изтичаха и започнеха да заразяват групата.

Дъдли Боуз се мятеше в хватката на бронирани чудовища, докато трептящото острие пронизваше космическия костюм и пробиваше дупки едновременно в модифицираната пластмаса и дясното му бедро. Върхът се спусна надолу и отвори в плътта му ивица от огнена агония. Болка. БОЛКА!

На ПланинаНаЗората му се искаше да отметне глава назад и да извика, когато непознатият нервен импулс удари петдесет хиляди свързани мозъка с мощта на мълния. Шокът прониза групата неподвижни, докато голите, обвити в лига чудовища разкъсваха и отмятаха покритието му, нанасяйки ужасни рани по корема и краката му. Искаше да се извие и да се освободи, но краката му не го слушаха. Споменът бе избутан настрани от съзнателните мисли, сви се в миналото и стана поносим, когато предпазните системи намалиха интензитета на импулсите, получавани от главната група. Хрилете на ПланинаНаЗората потрепнаха едновременно във всичките му кръгли помещения, докато той с мъка си поемаше въздух. Милиарди замръзнали подвижни из територията му се осъзнаха и продължиха със задачите си. В орбита над родния свят на Първите корабите на ПланинаНаЗората се върнаха към правилните курсове на полет, индустриалните машини, които смелваха астероидните камънаци, избълваха странни звуци и пренастроиха рафиниращите си модули.

Болка. Какво невероятно понятие. Подвижните и неподвижните на Първите разполагаха с основни сетивни възприятия, които индикираха натиск и допир до кожата. Но това, това беше физическо предупреждение, което отнемаше всякаква рационалност.

Само че в същото време в него се криеше логика. Хората бяха индивидуалности. Колкото и да бе удивително, те не разполагаха с части на подвижни и неподвижни. Цивилизацията им беше изградена от милиарди напълно съзнателни същества, всички в умерени конфликти с останалите. В някои случаи, не толкова умерени.

>памет<

Чистият несклоним идиотизъм на университетския борд. Всеки месец Дъдли прекарваше — губеше! — часове от ценното си време в срещи, които не постигаха нищо, освен че консолидираха бюрокрацията и статуквото. Катедрата му винаги биваше

пренебрегвана, винаги получаваше по-малко средства, винаги беше гледана снизходително от по-големите научни катедри. Копелета.

>обясни<

Защото си струва. Това е традиция на обогатяване на познанието, която датира чак до зората на човешкото време. Това е чиста наука, която не се развива заради алчността, а заради благородството.

>мотивацията неясна / памет<

Заместник ректорът говори надълго и нашироко.

>озвучаване / чуждоземните общуват чрез звук / собствена памет<

„Вървете по дяволите!“ крещеше чуждоземецът Боуз в кошарата си, докато Емануел Фербеке лежеше завързана към масата за вивисекция и от каротидната ѝ артерия бликаше кръв. „Дано изгниете в ада, шибани копелета! Ще ви размажем с атомни бомби и ще убиваме бебетата ви, като ги видим да светят в мрака! Ще ви изтрием от цялата шибана Вселена. Дори Бог няма да помни, че сте съществували!“

>бог / човешки съюзник / памет<

Писмени текстове, стотици текстове, хиляди, произлизащи от няколко древни свещени текста. Истории за началото на Вселената, за това как създателят ѝ изпратил частици от себе си на родния свят на хората, за да обещае спасение. Божествена митология, която Дъдли Боуз като учен знаеше, че представлява измислица. Като елфите от гората, които се бяха оказали истински. Силфените. Каква ирония.

>още чуждоземни / класификации / памет<

Стотици светове, на всички от които има десетки хиляди несъзнаващи чуждоземни. Няколко разумни вида бяха открити от Федерацията по време на експанзията ѝ, така и не успяха да установят със сигурност дали се отнасяха враждебно или благосклонно към хората. Както и планетата, на която липсва живот, планетата на СИ.

>СИ / човешки неподвижен / обясни<

Не е човешки неподвижен. Еволюирал е на базата на сложни програми. Изкуствен е.

>трансфер на човешки мисли към СИ / функции на неподвижен / потвърди<

Не, не е като теб. Някои хора свалят спомените си в СИ, когато не искат повече да се подмладяват, когато им е писнало от

живота.

>парадокс/ обясни<

Не мога. Нещо, на което никога няма да съм способен. Хората не са същите, мотивациите ни са различни.

>връзката на СИ с полета на звездния кораб / памет<

Далечни спомени за новинарски репортажи, които се разливаха в едно цяло. Политици, които спореха за финансирането на полета. Интервюираха Найджъл Шелдън. Вицепрезидент Илейн Дой твърдеше, че СИ подкрепя начинанието и иска да знае повече за бариерите. Никога не беше потвърдено директно, тъй като СИ не общуваше с отделни хора, поне не и с Дъдли Боуз.

>изясняване на статуса / включване в полета / памет<

От никой до някой само в рамките на мига, в който зърна забулването. Триумф, последван от месеци хаотични мисли и амбиции, борбата да бъде избран в екипажа на „Втори шанс“. Изненада себе си с решимостта и политическото маневриране, което постигна, с потискането на всякакви предразсъдъци.

>връзка с чуждите Първи / обясни<

Никога не съм чувал за тях. Никога не сме чували за вас преди падането на бариерата. Бяхме изследователски полет. Целта ни беше изцяло научна.

>съобщение от ПланинаНаЗората17 735 / обясни<

Грешиш, нямаше извънземно на борда. Сканирането на хисрадара ни показва, че бариерата е все още непокътната около тяхната звезда.

>построяване на бариерата / памет<

Няма. Бариерите са били издигнати, преди хората да се научат как да прекосяват космоса. Хората не са построили бариерата.

>човешка федерация / памет<

Стотици светове, свързани заедно от червееви дупки. Светове на земя и вода, и атмосфера, топли светове с чисти небеса. Светове, които могат да поддържат живота на Първите. Толкова много светове, че ужасното напрежение и конфликтите между териториите на неподвижните ще престанат мигновено, ако те станат достъпни за Първите.

>червееви дупки / памет<

Изкривявания на пространство-време, които могат да премахнат разстоянията. Могат да бъдат направени огромни или малки. Най-добрият начин на транспорт. Най-добрият метод на комуникация. С възможността за свързване на неподвижни през цялото междупланетно и междузвездно пространство чрез червееви дупки, никога няма да се появят разногласия. Чрез червеевите дупки ПланинаНаЗората може да се разрасне из цялата Галактика, членовете му могат да окупира всяка звездна система. Никога няма да умре, никой няма да оспори подобно върховенство.

>конструкция на червеева дупка / обясни<

Не знам техническите детайли за създаване на екзотична материя, но уравненията са фундаментални.

>местоположение на федерацията / памет<

В сърцевината на знанието, което представляваше останките от университетския астроном от Гралмънд — Дъдли Боуз, като скъпоценни камъни заблестяха имената, спектралните типове и звездните координати на всяка звезда на Федерацията.

19.

Благодарение на твърде близкото слънце от клас G1, което пламтеше в нажеженото небе, температурата по протежение на целите сто и петдесет километра на Венис Коуст се покачваше неумолимо през деня. Фактът, че красивият островен град се намираше досами района, който технически се водеше северния полюс на Анакона, не помагаше особено. Нито това, че планетата приближаваше средата на лятото. Комбинацията от географията и календара даряваше града с над шестнадесет часа интензивна жегата всеки ден. През дълбоката зима, разбира се, сценарият се обръщаше и слънцето се виждаше само около шест часа на ден. Дори тогава климатът се охлаждаше до нещо подобно на земните средиземноморски температури. Близостта на Анакона до основната ѝ звезда правеше планетата необитаема от екватора до петдесет градуса ширина на север и на юг. По-голямата част от тази земя представляваше скалиста пустиня.

Гледана от космоса, Анакона притежаваше същите ивици като газов гигант, с широките територии от пясъци с цвят на кафе, завити около центъра и обградени от черни и кестеняви планински вериги. Планетата бе предизвикала огромен и все още нестихващ дебат сред планетолозите на Федерацията, които се питаха дали климатът бе способен да повлияе на топографията или симетрията беше просто щастлива тектонична случайност. Тя не се срещаше само в централните райони. Отвъд върховете, които граничеха с всеки край на пустинята, сините като метличина води на пръстеновидните морета искряха под лъчите на силното слънце на север и на юг. И двете полярни зони имаха континенти, макар че южният беше по-малък и бреговете им бяха напълно различни. Споделяха обаче изобилие от еднаква смараглова растителност. Дъждовните гори и пампасите им бяха подхранвани от жегата и ежедневните дъждове. И двете морета изместваха дълги ивици от бели като лебеди облаци над континентите, които образуваха бавно въртящи се спирални вихри над полюсите.

Морето придаваше на Венис Коуст нетърпима влажност. До средата на следобед сиестата вече беше в разгара си, а по улиците не се мяркаха нито туристи, нито местни. Магазините затваряха за по четири или пет часа и изчакваха ниското златно слънце, преди отново да отворят врати. Хората си почиваха дълго в сенчестите градини, каквито имаше в центъра на всеки квартал. Единствената услуга, която се извършваше без почивка, беше движението по еднорелсовата линия, свързваща всеки квартал в сто и петдесет километровия град. Дори повечето от гондолите, водните таксита и малките снабдителни лодки, пръснати на групи из каналите, оставаха завързани по кейовете и се поклащаха празни, докато капитаните им отмаряха в баровете.

Тези всекидневни интервали на безлюдност бяха най-сериозните поводи за тревога у Паула Майо. Операцията по наблюдението щеше да бъде изпълнена много по-добре, ако агентите ѝ можеха да разчитат на тълпите и дневните им занимания за прикритие. Така трябваше да предъвкват дълго ястия около масите и да се размотават с питиета, седнали по верандите на съседните кафенета и ресторанти. Това ставаше все по-популярно сред екипите, а Паула не го одобряваше. След толкова много лежерни периоди щяха да се отпуснат.

Обектът на вниманието им беше галерията „Нистол“ — голяма триетажна сграда край канала в квартала Цесена — която специализираше в ЕК изкуство, електрокинетични машини със стотици и дори хиляди подвижни части. Паула бе прегледала каталога на галерията, преминавайки виртуално през телесензорния конструкт. Както всеки, който не беше любител на изкуството, се удиви от поразителната, безцелна сплав между изкуство и машинария. Някои от екземплярите приличаха на движещи се скулптури на животни, извънземни и митични създания. Микроустройствата и буталата им извършваха безочлива мимикрия на биологични функции, докато други представляваха безразборни сбирки на механични компоненти, сглобени във фантастични асиметрични форми, които не би трябвало да работят и все пак успяваха да жужат, да пърхат, да се въртят и да се поклащат с конвулсивна елегантност. Други пък представляваха вариации на старата игра на домино. Имаха модули от огън, вода, въздух, гума, протоплазма и обикновени, сглобени без никаква логика, части от домашни или индустриални машини. Всяка реагираше

спрямо другите, активираше следващото парче и след това някак си отново се връщаше в равновесие в невероятно нестихващо движение.

„Нистол“ беше добро прикритие за собственика си, някой си господин Валтар Ригин, чиято друга специалност бе продажба на оръжия на черния пазар. Като за начало, Венис Коуст не беше град, където се извършваха подобни дейности. Не разполагаше с индустрия, различна от изкуствата, риболова, лодките и туризма. В началото на съществуването му, през 2200 година, не бе предвиден мащабен граждански културен план, липсваха съперничествата, познати от славните древни градове на Земята или динамичните, гладни за богатства нови полиси на територията на космоса от етап две, където се водеха ожесточени финансови борби и предприемачите изникваха навсякъде. Този град беше построен без големи изгледи да процъфти. Бе започнал върху една пясъчлива вдадена в морето ивица, наречена Прато, близо до центъра на осемстотинкилометровото блатисто крайбрежие на континента Калитри и защитена от морето от извиващите се линии на малки мочурливи острови. Местният морски живот бе привлякъл няколко семейства, пристигнали от Италия и вече уморени от Сан Марино, столицата на новата планета. Във водите имаше голямо разнообразие от ядивни риби, изключително подходящи за италианската кухня. Няколко от семействата, които се бяха заселили на ивицата, бяха от стара Венеция, така че лодкарската култура беше привнесена още от самото начало.

Огромните драгери, внесени от гигантски пристанища на Верона, бяха изчистили големи канали за рибарските лодки и след това се бяха заели с по-малките канали около Прато. Върху по-високата, отвоювана от водата земя започнал строеж на по-солидни къщи, а директно до тях били изкопани малки канали, така че лодките да разполагат с лесен достъп до домовете. Тогава жителите на нарастващия град осъзнали с какъв потенциал разполагат. Първоначалната вдадена ивица започнала да се разраства с натрупването на прясно извадената блатна кал върху източните и западните страни. След няколко години Прато се превърнал в издължен остров с широка и добре оформена лагуна, която го отделяла от основния бряг, където някога се намирало мочурището. Имало единствен път за железопътните линии. Така бил поставен бъдещият модел на развитие.

Работата на драгите и строителните работи продължили сто и осемдесет години. Дългият остров се извивал като змия много пъти, за да запази сравнителна успоредност с контурите на брега, а от двете му страни постоянно се добавяли квартали. Архитекти, занаятчии и дизайнери си сътрудничели с общината, за да запазят италианския дух на новите проекти, както и да подсилят духа на водния град. Сред Великите фамилии, Междузвездните династии и независимите свръхбогати станало модерно да притежават вила някъде по протежението на Венис Коуст. Хилядите острови в близост до брега се оказали дори по-доходоносна недвижима собственост.

Кварталът Цесена, където се помещаваше галерията „Нистол“, се намирал на тридесет километра от Прато, на три спирки разстояние с експресната еднорелсова линия. След четири дни Паула го познаваше като дланта на ръката си: всяка улица, канал, мост, покрита алея и площад. Хотелът ѝ беше на седем и половина минути пеша от местната гара, на пет моста разстояние по каналите, три от които бяха от дялан камък, един от дърво и един от метал. „Нистол“ беше на четири минути и половина в същата посока. Местното полицейско управление се намирал само на две минути или четири моста. Бе пристигнала във Венис Коуст с екип от осем души от офиса си, още петима, отговарящи за техническата поддръжка и тридесет детектива от Отдела за акции с тактическо оръжие. Дванадесет от старшите детективи на Анакона ѝ бяха отпуснати от ентузиазирания вътрешен министър на планетата. Помощта им за ориентирането по тесните водни пътища и лабиринти от улици беше изключително ценна и истински нужна. Присъствието им показваше колко сериозно възприемаха правителствата новата Федерална планетарна агенция по сигурността, тихия близък на Федералната агенция за звездни полети.

След изстрелването на новите разузнавателни кораби към Дайсън Алфа общественият интерес се фокусира изцяло върху Агенцията за звездни полети. Сега Планетарната агенция по сигурността получаваше петдесет процента от цялостния бюджет. За президент, който едва бе оцелял с жалките петдесет и осем процента от междузвездния вот, Дой демонстрирал необяснима твърдост, когато новата агенция се нуждала от нови средства. В предаванията из унисферата се говореше, че нарасналите нужди на агенциите могат да предизвикат ново вдигане на данъците.

Повечето ресурси трябваше да направят прехода по-лесен за Паула. Само че цялата тази работа изобщо не ѝ допаднаше. Агенцията не беше дирекцията, към която се бе присъединила тя, дори реорганизацията ѝ да ѝ беше донесла повече пари и по-голям персонал. Този персонал, за нещастие, включваше Алик Хоугън, новият ѝ заместник, който Колумбия бе назначил от собствения си правен отдел. Хоугън беше самото олицетворение на политически парашутист. Постоянните му искания за подробни брифинги от всички следователи и настоятелността му всички процедури да се провеждат по учебник пораждаха силна нетърпимост в парижкия офис. Той едва знаеше как да води разследване, но знаеше всичко за това как да надзърта иззад рамената на хората ѝ.

През последните няколко месеца бе започнала да се чуди дали с напредването на възрастта не става консервативна, дали не намразва промяната, просто защото е промяна. Отказваше да признае, че обществото около нея се променя. Това я изненадваше. Ако не друго, поне се смяташе за реалист. Полицейските сили винаги се пригаждаха, за да са в крак с цивилизацията, чийто ред поддържаха. По-скоро обаче се чувстваше некомфортно заради нарастващата степен на политически контрол над Агенцията. Ненавиждаше идеята, че върху работата ѝ могат да бъдат наложени ограничения. След толкова много години служба, които ѝ бяха донесли на практика полуавтономна позиция, щеше да е отвратително да бъде завлечена обратно в общата счетоводна система.

— Като всички останали.

— Моля? — попита Тарло.

Паула изгледа заместника си с леко раздражена усмивка. Не бе осъзнала, че говори на глас.

— Нищо. Мисля на глас.

— Ясно — каза Тарло и отново се съсредоточи върху менюто.

Калифорнийското му отношение към живота беше нещо, което Паула най-накрая можеше да оцени тук. Тарло се сливаше идеално с освободения и спокоен начин на живот във Венис Коуст. Двамата седяха в едно кафене под широк чадър край канала „Клейд“. На триста метра от тях, от обратната страна, се намираще гърбът на галерията „Нистол“. Високата ѝ стена от червени тухли се издигаше отвесно от спокойната вода. Имаше една-единствена врата за разтоварване на по-

ниския етаж, на около метър над черната приливна линия. До всяка от страните ѝ имаше няколко дървени вързала. Сините и белите ивици по тях почти се бяха слели под избелващото действие на слънцето. Широки прозорци с каменни очертания обозначаваха втория и третия етаж под надвисналия покрив от червени глинени плочки. Точно под улука се беше закрепил редица от дебели полуорганични листа за абсорбиране на влажността, сякаш от мертеците израстваше гигантска лозница. Прясната вода беше скъпа стока във Венис Коуст, само кладенците сита, изкопани през мазетата на повечето квартали, не можеха да удовлетворят нуждите на жителите.

Мястото на Паула беше така подбрано, че тя се намираще срещу наблюдаваната сграда, докато Тарло беше под прав ъгъл спрямо нея, което му даваше изглед към канала. С бялата си шапка и широката оранжево-черна ленена риза изглеждаше неуязвим за жегата. Паула свали сакото на костюма си и го закачи на гърба на стола, преди да седне. Бялата ѝ блуза лепнеше за кожата ѝ. Косата под перуката ѝ завираще. Усещаше избилата по челото ѝ пот, но устояваше на импулса да я размести. От стола си точно до вратата във вътрешността на кафето им се намръщи един сервитьор. Когато се видя, че нямат намерение да се махнат, се довлече при тях.

— Ah, uno, aqua, minérale, er natu... — започна Паула.

Сервитьорът въздъхна съжалително.

— Чиста или газирана?

— О. Чиста, моля, изстудена и с лед.

Келнерите във Венис Коуст обикновено се отнасяха презрително към всеки, който не владееше поне малко италиански.

Тарло си поръча безалкохолна бира и купичка разолови ядки.

Двамата бяха удостоени с още един подигравателен поглед, преди келнерът да отпусне рамене и да се прибере вътре.

— Винаги е приятно да се слееш с обстановката — каза Тарло. Той качи сандалите си върху ръждивото желязно перило, което отделяше настлания с гранит тротоар до канала.

Паула провери таймера си.

— Ще поръчаме отново питиета след половин час и закуска след това. Искам да останем тук поне два часа.

— Шефе, цялото място се следи от сензори, нали знаеш. Никой не може да вкара тук и пощенски гълъб, без да го пипнем.

— Знам. Наблюдението на целта е важно за мен. Искам да почувствам операцията.

— Да. — Тарло се ухили. — Все това ми повтаряш.

Ако от промяната на Дирекцията в Агенция по сигурността бе излязло нещо добро, това беше нарасналата им разузнавателна база. За първи път новините за покупката на няколко изтънчени и много редки технологични обекта от страна на Валтар Ригин не бяха достигнали до Паула от някой от нелегалните ѝ източници. Вместо това, Бюрото за особени престъпления на Анакона бе провело операция по наблюдение на местните производители, които произвеждаха продукти с двойно предназначение. Бяха извършили финансови проверки на компания за индустриални доставки, която закупила няколко резонансни молекулярни стабилизатора с много голяма мощност от вида, годен за използване в генератори на огромни силови полета. Компанията за доставки се оказала куха черупка, а кредитът ѝ идвал от еднократна банкова сметка на СвЛинкълн.

Бюрото проследило пратката, чийто път включвал престой в няколко тайника, преди да бъде взета от куриер и доставена на галерията. Тогава уведомили агенцията.

След извършено наблюдение, проследяване на финанси обратно във времето и надзор на комуникациите установиха, че Ригин печели много от двойната употреба на определени компоненти. Нямаше истински оръжия, но схемата пасваше напълно на маниера на Адам Елвин.

— Избрал си е добро прикритие — каза Паула, докато отпиваше от минералната си вода. — Обзалагам се, че адвокатът на Ригин твърди, че компонентите са част от някой от електрокинетичните му експонати.

— Защо тогава ще му трябва да си ги набавя по този начин?

Паула се усмихна под сянката на чадъра. По канала се разнесе лек бриз.

— Радикално изкуство, предполагам.

— Мислиш, че ще се опита да прати всичко наведнъж?

— Най-вероятно. Рискът се корени в сглобяването на частите. След като вече е на етап износ, те ще са просто няколко големи сандъка с легитимна дестинация.

— Право през задната врата, а?

— Да.

Издад големите си слънчеви очила Паула се взираше в тежката, боядисана в сиво дървена врата на склада на галерията, представяше си как завързват товарната лодка до нея и как работниците свалят контейнерите на палубата ѝ. Щяха да го направят посред бял ден, разбира се. Просто една законна пратка, нямаше нищо за криене. Накъдето и да тръгнеше — към доковете срещу квартал Акри, където пристигаха големите морски кораби, или към товарния склад до гарата на еднорелсовата линия — тя щеше да я последва. Някъде по линията щеше да чака Брадли Йохансон.

Адам Елвин се облегна на лилавите кадифени възглавници в задната част на гондолата, докато тя се плъзгаше грациозно по тесния канал. Беше един от малките водни пътища, които пресичаха зигзагообразно големите квартали и свързваха по-широките канали. Страничните стени тук бяха високи и покрити със слузести водорасли и мръсотия. Водата се плискаше по напуканата зидария и бавно разяждаше хоросана — имаше цели участъци, поправени с нови тухли и здрав цимент, които изглеждаха съвсем не на място. Над канала като миниатюрни тунели се извиваха мостове. Във всеки квартал имаше редица от почти идентични небоядисани дървени врати на метър над приливната линия, заключени с тежки железни катинари. Преминаха през няколко подобни отворени порти. Отстрани бяха завързани малки товарни лодки и екипажът им наместваше сандъци и кутии в тъмните им вътрешности.

Всяка доставка във Венис Коуст се извършваше с лодка, а тази услуга добавяше доста към цената на тукашния живот. Преди да дойде, Адам не бе наясно, че във всеки квартал човек може да се придвижи само пеша или с лодка. Еднорелсовият влак се движеше между кварталите и нищо повече.

Преминаха в известния канал Ровиго, един от основните канали през квартала Цесена. От двете си страни беше ограден от дървета вентури, посадени преди век, чиито стволове приличаха на набръчкани медни колони, достигащи до двадесет и пет метра височина, а от арковидните им клони се спускаха дълги огърлици от жълто-златни листа, тънки като носни кърпички. Всеки разполагаше със свой

собствен кладенец сито, пробит под паважа в блатистия подпочвен слой, който позволяваше на корените да всмукват прясна вода. Адам имаше късмета да посети града през двуседмичния период, когато дърветата цъфтяха. Всеки клон завършваше с тройка прекрасни разрошени аметистови цвята, големи колкото футболни топки. Венчелистчетата обаче вече започваха да увяхват и да падат надолу като снежец от уханни конфети върху главите на радостните туристи в гондолите.

Адам се усмихна доволно, когато гондолиерът намали и му позволи да попие гледката и аромата на невероятните местни дървета. Бутиците и галериите от всяка страна на Ровиго бяха сред най-скъпите във Венис Коуст. Прозорците с тъмни стъкла показваха отделни мостри от скъпите им престижни продукти. Недалеч от тях странната и прекрасна неоготическа кула на катедралата „СвПетър“ се издигаше над червените плочки на градските покриви като сребърна космическа ракета от времената преди Федерацията.

Ровиго свършваше на кръстопът с канала „Клейд“. Те изчакаха между последните дървета вентури, докато край тях с пухтене преминаваше голяма, покрита със стъкло и обзаведена с климатик туристическа лодка. Изтласканата от големия съд вода удари гондолата и предизвика възмущението на гондолиера. Половината от репликите му по време на пътуването се изчерпваха с тиради по адрес на всяка лодка, оборудвана с мотор. Адам погледна по протежението на „Клейд“. Широкият воден път бавно се извиваше надалеч от него, а гърбът на галерията „Нистол“ се виждаше едва-едва. В онзи район имаше само десетина други лодки, няколко гондоли, няколко товарни лодки, едно такси. Страничният паваж беше също толкова празен, наоколо се мотаеха само няколко туристи. Дори кафенетата бяха почти пуси...

— Спри! — изсъска Адам на гондолиера.

Мъжът погледна изненадано назад, колът му беше приготвен да ги избута в „Клейд“ след преминаването на водния бус.

— Вече е чисто — оплака се той.

— Върни се. Не влизай в „Клейд“. Разбра ли? Не ме води там. Заведи ме до еднорелсовата гара.

Той извади дебела пачка банкноти от джоба си и издърпа сто анаконски долара от нея.

Лицето на гондолиера се разведри при вида на парите.

— Разбира се. Добре. Ти си капитанът, аз съм само двигателят.

Той промени ъгъла на кола и го плъзна в мътната вода. Носът на гондолата се обърна бавно и те се отправиха обратно по Ровиго. Трошливите сухи виолетови венчелистчета продължаваха да падат по дрехите на Адам, докато лодката се оттегляше със скорост едва надвишаваща тази на пешеходец. Не погледна назад. Щеше да е глупава слабост. Знаеше много добре кой бе зърнал на столовете извън кафето. След толкова много време можеше да разпознае профила на главен следовател Майо от почти всеки ъгъл и разстояние. Носеше руса перука и огромни слънчеви очила, но това не можеше да я скрие от него. Позата ѝ, жестовете. Онзи костюм! Кой, по дяволите, носеше бизнес костюм посред сиестата на Венис Коуст?

Крайниците му започваха да треперят, докато бавно осъзнаваше колко близо се бе оказал до края на... на всичко. Сигурно беше изхабил всяко късче от късмета си до края на живота си. Ако бе гледал в другата посока... Ако Майо не беше на пост по това време на деня... Беше преминал през клетъчно препрофилиране, разбира се, имаше нов външен вид, изпито лице с тъмна кожа. Знаеше обаче, че това нямаше да му помогне пред главния следовател. Щеше да го познае също толкова лесно, колкото я позна и той. Никога не можеха да се скрият един от друг.

Влезе в галерията „Нистол“ през централния вход, беше наясно, че екипът на Агенцията ще снее образа му. Но това не го притесняваше.

Приемната зала беше с извит покрив от боядисани в бяло тухли и настлан с плочи под. Преди да бъде превърната в галерия, сградата представляваше склад, оказал се идеалното място да приюти ЕК-експонатите. Рецепционистката седеше на бюрото пред затъмненото стъкло на входа, който водеше към изложбените зали на галерията. Беше замайващо красива, с тяло на приказен дух, нордическа бяла кожа и червеникавозлатиста коса, която падаше до средата на гърба ѝ. Тънката ѝ дреха в кафяво и смарагдово прилягаше повече на подиума на някоя модна къща. На лицето ѝ се появи автоматична усмивка с намек за лек флирт, докато той крачеше към нея.

— Здравейте, мога ли да ви помогна?

— Не.

Простреля я през слепоочието с микростреличка от тайника в ръкава си. Н-пулсът им парализира мускулите ѝ мигновено. Те се вкочаниха и тя се задържа права на стола си. Всеки, който погледнеше от улицата, щеше да я види в обичайната ѝ поза зад бюрото.

Е-кономът му отвори канал към системата на бюрото. Последва кратка софтуерна битка, преди да овладее контрола върху електронната мрежа на сградата. С напредването ѝ оръжията и защитните системи, вградени в тялото му, се задействаха и той премина в пълен боен режим. Разкачи мрежата на галерията от планетарната киберсфера и след това обезвреди всички вътрешни аларми. Заклучи предната врата. Където беше възможно, тихо запечата противопожарните врати и затвори херметически галерията. Към виртуалното му зрение директно се включиха сензори, които му показаха позицията на няколко души в сградата. Въпреки това знаеше, че има поне три стаи без сензори.

Първата стая приютяваше триметров ЕК грифон, направен от тънки листа от обковано със скъпоценни камъни олово, които се движеха с плавна грация, манипулирани от стотици скрити малки зъбчета и микробутала. Все едно Леонардо да Винчи беше вдъхнал живот на скулптура с помощта на диференциален двигател. Около него се разхождаше възрастна двойка. Двамата издаваха звуци на възхищение, докато изтъкваха стойностите му един на друг. Той ги застреля с йонни заряди. Грифонът замря бързо, още докато преминаваше към следващата стая.

Цялата дължина на петата стая на втория етаж беше заета от непрекъснатата ивица машинарии. Всеки компонент произлизаше от някакъв въздушен съд и беше отчупен по някакъв начин. Вследствие на това, вместо да се движат плавно, както апаратите от аерокосмическата индустрия, тези се свиваха в конвулсии като ранена птица, поразявана многократно с електричество. От едната страна на експоната към него вървеше гид от галерията. Лицето му беше намръщено, насочил се бе към четвъртата стая, за да провери странните звуци, долетели оттам.

Йонният снаряд изпари върха на черепа му. Кървава пара опръска електрохидравличния активатор на едно от крилата и забави

движенията му. По цялата дължина на ЕК експоната се понесоха високи тракащи шумове в резултат на нарушената синхронизация и натрупаното напрежение в структурата.

Той се качи на третия етаж. Вратата към офиса на Валтар Ригин беше втората в коридора. Също като помещенията долу, таванът представляваше извит тухлен купол. В далечния край арковиден прозорец откриваше прекрасна гледка към квартала Цесена, в чийто почти идеалния център се намираше огледалното хромирано покритие на „СвПетър“. Ригин погледна изненадано иззад бюрото си, където се бореше със забилия мрежови интерфейс.

— Кой по дяволите сте вие?

— Вие ли сте Валтар Ригин?

Ригин се усмихна тънко.

— Роберто — обади се тихо той.

От лявата страна на вратата имаше огромно черно кожено канапе, разположено така, че да остане незабелязано от всеки, чак докато не се озове доста навътре в самата стая. Той, разбира се, бе усетил човека, който седеше в него. Мъжът, очевидно Роберто, вече повдигаше седемфутовото си туловище върху огромните си крака.

Той вдигна лявата си ръка и изстреля йонен импулс право през вратата в главата на едрия човек.

Като добър телохранител, под скъпия си ръчно ушит костюм, Роберто носеше лека броня, която го обгръщаше в отразително поле. Йонният заряд изсъска шумно, отскачайки от тухлите. На мястото на удара запуши изгоряла глина. Роберто заби двете си ръце във вратата и я откъсна от пантите ѝ.

Едва усети сблъсъка, когато вратата се разби в него. Нанесе тежък сечащ удар с ръката си и пръсна дебелия три инча дървесина на хвърчащи трески.

Роберто изсумтя изненадано и посегна към оръжието в кобура на рамото си. Плавното му високоскоростно движение беше постижимо само за хора с нервна система, пренастроена за ускорени реакции. Големият пистолет „Магnum“, който извади, изстреля по натрапника два куршума с обеднен уран. Блестящото му силово поле спря и двата. Това беше единственият шанс, който Роберто получи.

Метна се право върху големия мъж, десният му крак замахна нагоре и настрани и го изрита в ребрата. Роберто извика, когато ударът

премина право през бронята му. Три ребра се счупиха и се вгънаха назад, пробивайки белите му дробове.

Телохранителят не обърна внимание на болката и контрира с ляв страничен, посягайки към врата на противника си с плоското на дясната си длан. Електрошоковата функция на бронята му беше включена и прицелена да разбие силовото поле на другия. От сблъсъка пламна енергия като разцъфтялото цвете на сливането на атоми. Ослепителният взрив запрата електрически отломки, които се забиха в двете борещи се фигури. Електрошоковата функция така и не успя да претовари силовото поле. Юмрук като локомотива на експресен влак се вряза в страната на Роберто и го запрата назад. Тялото му се залепи върху извитата тухлена стена. Докато се плъзгаше отпуснато надолу към полираните дървени дъски на пода, по бялата боя се размазаха кървави следи.

Той подскочи грациозно през празното пространство между тях и стовари пета върху крака на Роберто. Коленната става се прекърши с отвратително хрущене под удара му. Роберто повърна. В същото време ръцете на нападателя сграбчиха реверите на съсипания му костюм и го изправиха на крака. На Роберто му беше трудно да фокусира през мъглата от болка, но той някак успя да премигне срещу плашещо спокойните черти на натрапника. Главата на непознатия се стовари върху лицето му и натъпка няколко натрошени частици от смачкания череп право в мозъка му.

Той пусна мъртвия бодигард на пода и се обърна с лице към ужасения мъж зад бюрото.

— Вие ли сте Валтар Ригин?

— Да.

Ригин се прекръсти, а очите му се напълниха със сълзи, докато се подготвяше за смъртта си.

— Нямам време да ви измъчвам за информация. Ако не ми сътрудничите, ще унищожа импланта с клетката ви памет, когато убия тялото ви. След това ще проникна в клиниката ви за подмладяване и ще изтрия трезора ви за съхранение. Ще бъдете истински мъртъв. Можем да направим това. Вярвате ли ми?

Ригин закима трескаво.

— Пресвета Майко Господня, кой сте вие? — Очите му трепнаха към изпотрошеното тяло на телохранителя му. — Как...?

— Местоположението на оборудването, което купувате за Адам Елвин?

— Аз... Това не беше точното име, което ми даде, но всичко, свързано със сделката, по която работя в момента, се намира във втората стая-склад в края на коридора. Всичко, заклевам се.

— Дайте ми файла, съдържащ списъка с части и методите на плащане към кодираните ви банкови сметки. Искам и маршрута на износа.

Той нареди на е-конома си да отвори канал към ужасения търговец на оръжие. Информацията потече в паметта му. Йонният снаряд отвори широка дупка в гърдите на Ригин. Отиде бързо до трупа и се наведе надолу. Изпод десния му показалец се плъзна тънко хармонично острие и той бързо разряза врата и издърпа кървавата топка от плът и кост, която съдържаеше всички импланти на Ригин.

Пъхна клетката памет на оръжейния търговец на сигурно място в джоба си и закричи към втория склад по коридора. С един ритник разби подсилената полититанова врата. В лишената от прозорци стая имаше три сандъка. Всички бяха разпечатани, а около тях беше пръснатата опаковъчна пяна. Отиде до първия, провери дали наистина съдържа високотехнологични предмети и пусна супертермалния експлозив вътре.

За да излезе от галерията, се върна обратно в офиса на Ригин. Застана пред прозореца и активира фокусирано разкъсващо поле. Целият прозорец от закалено въглеродно стъкло се пръсна пред него. Каскадата от отломки заблещука под сияйните лъчи на слънцето, докато се сипеше навън. Той ги последва в топлия въздух извън галерията. Понесе се с безупречно лебедово гмуркане и се потопи право в канала „Клейд“, разпръсквайки незначително количество вода. Под водата събра краката си заедно, а ръцете си прилепи към торса. Тялото му трепна вълнообразно и той се устреми през мътната вода с лекотата на делфин. Изострените му сетива му показваха стените на канала от всяка страна, както и лодките над него.

Супертермалният експлозив се взриви някъде в сградата.

Обучението му беше тежко. Не само физически, Казимир бе подготвен за това, но и психически. Какви неща трябваше да научи!

Историята на Федерацията, сегашните ѝ дела, множеството планети и техните култури, технологии, програми, безкрайните програми и как те управляваха новите му импланти. През последните две години имаше толкова много мигове, в които му се искаше просто да извика „Отказвам се!“ на Стик и останалите му учители мъчителни. Но мисълта за Брус беше с него през всичките онези месеци, прекарани между тайните села на клановете от планините Десо. Той се съревноваваше с този спомен и си мислеше как Брус никога не би се отказал, никога не би подвил опашка.

Сега, най-сетне, Казимир стоеше на пясъчния плаж на Санта Моника с лице към водата, докато сутрешното слънце се издигаше бавно над Лос Анджелис, и признаваше пред себе си, че всичко си бе струвало. Откъм Тихия океан духаше приятен вятър и разрошваше вълните, а първите лимузини и двуместни автомобили на сутрешния трафик от работещи хора се плъзгаше тихо и безпроблемно по магистралата на тихоокеанския бряг. От лявата му страна беше кеят „Санта Моника“, вдаден с цял километър в океана. Древната му оригинална структура, платформа от дърво, метал и бетон, постепенно се сливаше с първото от трите продължения, пристроени върху нея по време на четиривековния ѝ живот. В морето по-новите части от силикатен въглерод, стъкло и хипернишковни греди бяха подредени в подобни на органични форми, на места дискретни, на места умишлено крещящи, особено от източната страна, където разполагаха атракциите на увеселителния парк.

Когато пристигна предния ден, се изкушаваше изключително много да повърви по него, може би да се качи на няколко от атракционите. Щеше да пасне на профила му на турист. В крайна сметка, беше именно такъв. Това, че устоя на изкушението, беше свидетелство за обучението на Стик. Макар да подозираше, че ако Брус беше тук, щеше да се измъкне и да го стори, заради старите времена.

Вместо това бе направил каквото бе предвидено по план. Регистрира се в хотела зад Третата променада и стилните ѝ древни магазини, които привличаха местните, също както и посетителите. Проучи местността, запозна се с уличната мрежа. Запомни точките на достъп до обществения транспорт, от които можеше да избяга. Запомни отворените хотелски файети и изходите на сградите. Позициите на обществените сгради. Направи груби изчисления на

разписанията, по които патрулираха полицейските коли по главните пътища. Позициите на обществените противопрестъпни наблюдателни сензори.

Разузнаването му даде добра ориентировка в града. Това, което видя, го впечатли — богатството му, подредеността и стила. Вече бе виждал няколко от световите на Федерацията, достатъчно, за да не се изплаши от стотиците квадратни километри урбанизирана площ. Само че точно тази част на Лос Анджелис почти бе успяла да изтрие ефекта на аклиматизация. Не беше подготвен за блясъка и чистотата на всичко. Все пак, повечето от градовете на новите светове имаха огромни квартали, които пропадаха до състояние на гета. Тук, където времето бе разполагало с най-големи възможности да поразии ентропия и упадък цели квартали, жителите бяха устояли на натиска. Разбира се, парите се бяха оказали от съществено значение, а в кооперациите срещу Оушън авеню и богаташките къщи между булевард „Сан Винсенти“ и Монтана авеню такива имаше много, но това не беше всичко. Сякаш Санта Моника бе открила начин да се подмладява непрекъснато точно като хората, които я бяха построили и живееха в нея. Въпреки възрастта си, беше преизпълнена с жизнерадостна атмосфера, беше забавно и приятно място. За изненада на Казимир той си помисли, че може би е способен да живее тук — ако му се наложеше да живее някъде на Земята, естествено.

Големите трактороботи, собственост на града, бавно се мъкнеха по плажа точно над водата, разбиваха плътния пясък и го подравняваха, за да е готов за деня. По пътя, който се извиваше зад плажа, започваха да се появяват велосипедисти, бегачи, практикуващи спортно ходене, обикновени пешеходци, хора с кучета, скейтъри, пед-плъзгачи и н-скуутъри. Казимир започваше да свиква с гражданите на Федерацията и постоянната им мания за добър външен вид, но най-голямата концентрация на обесивни личности със сигурност трябваше да е на Земята. Всички навън бяха облечени в скъпи модни спортни дрехи, независимо от възрастта, от хора в средата на двадесетте до приближаващите петдесетте в настоящите си тела. Струваше му цяло усилие да им се усмихва, докато те се потяха със съсредоточени и смръщени лица.

Докато ги наблюдаваше безцелно, осъзна колко малко младежи използваша пътеката. Но това беше характерно за Земята като цяло.

Децата, които беше видял досега, бяха много малко.

Един от пешеходците излезе от пътеката и се насочи през пясъка към него. Беше необичайно висок мъж около трийсетте, имаше руса коса, която изглеждаше почти чисто бяла под калифорнийското слънце. За разлика от нея очите му бяха много тъмни. Лицето му по-скоро изпъкваше, вместо да бъде привлекателно по класическия начин. Носеше проста жилетка с V-образно деколте, дълги до коленете шорти и черни като нощта маратонки.

— Казимир Макфостър, предполагам?

Той подаде ръката си. Нямаше и миг колебание, нито капка предпазливост, да не би да бе объркал човека.

— Да. — Наложих цялата си воля, за да не запелтечи или да не зяпне невярващо. — Вие сте Бродли Йохансон?

— Някой друг ли очаквахте?

— Около половината ченгета на планетата.

Бродли кимна одобрително.

— Благодаря ти, че дойде.

— Благодаря ви, че ми дадохте този шанс. Все още е малко трудно да повярвам, че сте истински. Жив, имам предвид. Прекарах толкова много години, учейки какво сте направили за нас, за битката, която сте водили, какво ви е коствало. — Той махна с ръка към града над скалата. — Възмутително е, че не ви вярват.

— Нека се разходим — каза Бродли. — Трябва да опитаме да се слеем с останалите.

Казимир не беше сигурен дали не е обидил великия човек. По-вероятно беше отегчен от него. Колко ли пъти бе чувал нещо подобно от глупави, благоговеещи младежи?

— Разбира се.

— Винаги забравям колко са шокиращи места като това за хора, които са израснали сред клановете на Далечината. Как се справяш? — попита Бродли.

— Добре, предполагам. Стремешът да изглеждам свикнал с всичко това постоянно ми е в главата.

— Това е добре. Когато спреш да полагаш усилия, всичко ще започне да идва от само себе си, в движение. Сега, след като си видял Федерацията или част от нея, какво мислиш? Прави ли сме да се опитваме да я спасим?

— Дори да не беше достойна за спасение, сме прави. Имам предвид хората. Човешките същества, нашата раса.

Брадли се усмихна към океана, пое дълбок дъх от свежия бриз.

— Прави или не. — Той сви рамене. — Извинявай, това е не съвсем точен цитат от времена преди твоето. Всъщност и преди моето също. Значи мислиш, че наистина си струва да я спасим.

— Да. Не е идеална. Мисля, че са могли да се справят много по-добре с цялото знание и ресурси, с които разполагат. Толкова много неща тежат ужасно много в живота на хората, а не се налага да е така.

— А, идеалист. — Брадли се засмя меко. — Опитай се да не позволиш на Адам да те поквари твърде много с идеите си за формата на обществото след победата ни. Той е един безочлив стар мошеник и революционер. Макар и много полезен.

— С какво се занимава?

— Ще разбереш, когато се запознаеш с него. Сега той ще поеме обучението ти от Стик.

Казимир спря. Все още бяха на триста метра от кея. Хората слизаха да се разходят по плажа от пешеходния мост, който го свързваше с континента. Точно пред него имаше цял участък, заграден с въжета. Градски спасител стоеше до входната врата. Вътре нямаше никой.

— Знаеш ли за кого е това? — попита Брадли.

— Не.

— Направено е за децата, за да могат да се радват на плажа заедно, без да се налага да го делят с цяла тълпа възрастни около тях, които развалят всичко. Тези дни няма много деца на Земята. Поне в средните класи, които повече не могат да си ги позволят. Макар че все още ги правят, разбира се, това е в човешката природа. Никога не спирам да се изумявам през какво преминаваме, какво жертваме, за да могат децата ни да се радват на детството си. Това е част от живота, която технологията не може да копира. И все пак, след порното, това е най-популярният телесензорен жанр. Предполагам, че никой от нас не може наистина да забрави чудото и радостта, което ни носи невинността. Психолозите винаги казват, че жадуваме за убежището на утробата — шайка свръхобразовани идиоти, мен ако питаш. Това искаме всъщност. Времената, когато всеки ден е бил свеж и вълнуващ

и единственото ни притеснение е било, че сладоледът ще вземе да свърши. Той не разбира това, нали знаеш?

— Звездния странник?

— Въпреки огромната си интелигентност — а той е много умен, Казимир, — не може да схване тази част от нас. Никога не е разбирал колко важни са децата за нас, не разбира връзката на любов и обожание, която съществува между нас. Отчасти, защото цикълът му на живот не включва потомство, както при нас, затова той ги пренебрегва. Истински вярвам, че това може да го обрече на провал — нашата природа. Единственото нещо, което вярва, че може да контролира, защото разбира алчността и страха ни. Но ние сме повече от това, Казимир, по-сложни сме, отколкото си мисли.

— Ще помогна с каквото мога. Знаете това, сър.

— Знам. Показвал си предаността си към каузата вече много пъти.

— Споменахте, че този Адам ще ме поеме от Стик. Това означава ли, че съм преминал?

Брадли обърна гръб на океана и дари Казимир с широка приятелска усмивка.

— Преминал? Какво?

— Теста. Вашето одобрение, сър.

Брадли прегърна Казимир през раменете с дългата си ръка и го побутна да заобиколи отделената с въжета зона от задния ѝ край.

— Повярвай ми, скъпо момче, ако не те бях одобрил, все още щеше да стоиш на този плаж и да се чудиш къде по дяволите съм се запилял. Или по-лошо.

Казимир отклони погледа си, след като зърна преценяващия пламък в очите на стария мъж. Беше по-смуцаващ от всяка тирада от заплахи или подигравки.

— Нуждая се от най-силните хора, които израстват в клановете, за задачата, която предстои — каза Брадли. — Знаеш това, нали, Казимир? От теб ще се иска да направиш много неприятни неща. Ако го сметна за наложително, ще поискам от теб да умреш, за да можем да завършим отмъщението, което дължим на Далечината.

Въпреки влажния въздух, който духаше от океана, устата на Казимир беше суха.

— Знам.

Ръката на Бродли го стисна силно.

— Не се чувствам виновен. Това, през което съм преминал, всичко, което изтърпях като роб на онова чудовище, ме остави твърде уверен, за да мога някога да се почувствам слаб. След като това свърши, вероятно ще скърбя за всичко, което съм направил, за животите, които сме пожертвали. Но ще си струва, защото отново ще сме истински свободни.

— Как изглеждаше, сър? Как изглеждаше Звездния странник?

— Не помня. — Бродли поклати глава и мъка засенчи гласа му. — Вече не помня. Силфените отнеха това от мен, когато ме изцериха. Предполагам, че са имали собствените си причини.

Съжалението изчезна от лицето му.

— Когато това приключи, трябва да опиташ да поемеш по пътищата, които са построили между световите. Там има една невероятна галактика, Казимир.

— Да. Би ми харесало.

Бродли му подаде ръката си.

— Довиждане, Казимир. Благодаря ти отново за възможността да се срещна с теб. За мен е чест, че ти и твоят род продължавате да се борите за каузата.

Казимир разтърси ръката му енергично, усмихна се малко нервно и се върна отново на плажа. Бродли го наблюдава няколко мига и след това изкачи широките стъпала отстрани на кея. Върна се обратно по Оушън авеню през тясната ивица сочна зеленина на Палисейдс парк, през вековните му евкалиптови дървета и пищните му цветни градини. Градинарски работи наглеждаха растенията, махаха мъртвите цветя и подрязваха отклонените филизи, които заплашваха симетрията. По жилавата трева лъщяха капчици вода от пръскането преди изгрева. От другата страна на широката улица дръзкият геометричен хоризонт от кооперации откриваше редиците си от напълно успоредни балкони към плажа далеч под тях. Право в средата на бляскавата нова архитектура хоризонтът се спускаше внезапно надолу и позволяваше на слънцето да огрее малък хотел от тридесетте години на двадесети век — „Джорджианецът“ — и артистичната му декоративна фасада, боядисана в цвят на слонова кост. Разнообразни месингови плакати отвън рекламираха компаниите и градските власти, които през вековете бяха помагали за запазването на сградата,

безспорно най-старата в града. Пред нея беше издигната бетонна веранда, под чийто навес на розови и жълти ивици бяха разположени няколко маси. Адам Елвин седеше на една от тях и ядеше закуската си, докато съзерцаваше парка и океана отвъд него. Брадли изкачи стълбите и се присъедини към него.

— Е, как е? — попита Адам.

— Депресиращо млад, надежден и честен, както и невероятно предан на каузата.

— Страхотно, още един фанатичен робот. Точно от каквото се нуждаем.

— Умен е. Ще се разбирате добре. Между другото, харесвам новото ти лице. Достойно, но с намек за минало на уличен побойник. Много в твой стил.

Адам изръмжа пренебрежително.

Пристигна келнер и попита Брадли какво ще желае.

— Същото като приятеля ми, моля. — Брадли посочи чинията с палачинки, бекон и сироп, която Адам опустошаваше. — Заедно с чаша пресен сок от портокал и маракуя и малко английски чай, благодаря ви.

— Да, сър.

Келнерът се усмихна и се прибра обратно.

Брадли се опита да разпознае акцента му — някой от балтийските светове от етап две? Несъмнено беше чужденец от друг свят, дошъл на служба по договор, както почти целия човешки персонал на Земята в днешно време. В крайна сметка, земните местни се нуждаеха от много по-доходоносни работи, за да могат да си позволят да живеят на планетата си.

— Хей, това сигурно е невероятно изживяване за теб — каза Брадли. — Последният социалист във Вселената на първата си бизнес закуска в ЕлЕй.

— Ходи на майната си.

— Какво, по дяволите, стана на Венис Коуст?

Адам постави вилицата си на масата и попи устни с ленена кърпичка.

— Нямам представа. Чист късмет е, че в момента не се намирам в някое подземие на Агенцията по сигурността и не четат спомените ми. Исусе, тя беше на петдесет метра от мен, Брадли. Можех да й

прошепна едно „здравей“. Никога не съм бил толкова близко. Никога. Защо не успя да ме предупредиш? Винаги си ме прикривал прекрасно, това е една от причините да продължавам да работя с теб.

— Не знам. Обичайният ми... източник... не се е свързвал с мен от известно време. Намирам това за доста смущаващо. Не е някой, който лесно може да бъде елиминиран от живота във Федерацията.

— Звездния странник ги е премахнал?

— Казваш това с толкова скептицизъм, дори сега. Но не, ако беше толкова могъщ, щях да съм мъртъв, а каузата щеше да е изгубена.

— Не бързай толкова да ме поставяш в групата на скептиците. Спомни си какво се случи с горкия стар Ригин два дни след като избягах от Паула Майо? Това беше шибан супертермален експлозив, който отнесе галерията „Нистол“. Колкото и да го мразя и да не му вярвам, не виждам как правителството ни би направило това. В съседните сгради имаше регистрирани петнадесет телесни смърти след взрива в галерията. Това беше някой друг.

— Не е в стила на Звездния странник да действа толкова открито — каза Брадли. — Какъв е смисълът? Пратката беше провалена в мига, в който агенцията я откри. Никога нямаше да получим тези части.

— Каза ми, че плановете му навлизат в последния си стадий. Може би е искал да се увери, че няма как да се сдобием с компонентите. Не може да рискува всичко да се обърка сега.

Брадли се усмихна на келнера, който се появи с чаша сок и чайник.

— Радвам се, че ти предложи това, от твоята гледна точка добавя нов пласт на правдоподобност — каза той на Адам. — Обмислям възможността, откакто стана инцидентът. Имаш много връзки сред агентите на наемници, някой от тях знае ли нещо за мъжа, който е атакувал галерията?

— Не, няма дори слух за него. Който и да е, оръжейните системи, които трябва да са били имплантирани в него, са били много усъвършенствани. Дори аз бих имал проблеми да доставя такива за теб. Всичките са били последна технология, правителствата са много докачливи на кого се продават такива неща. Някой е вложил огромни усилия в тази операция.

— Ако Звездния странник наистина започва да действа по-явно, това наистина е смущаващо развитие. Трябва да внесем още много

материали на Далечината, ако искаме да осъществим отмъщението на планетата. Благодарение на разрасналата се агенция Паула Майо става дразнещо ефикасна в опитите си да открие и спре пратките ни. Не можем да си позволим да ни ударят едновременно от две различни посоки. Мога да предвидя момента, в който всяка стока, насочена към Далечината, ще бъде спирана и проверявана на Буунгейт. — Той млъкна и си наля чай. — Доколкото си спомням, и преди сме обсъждали вариант за работа при наличие на активна блокада.

— Като краен вариант.

— Предвид сегашната ни ситуация, мисля, че малко стратегическо планиране в тази насока би било удачно.

— По дяволите. Добре, ще го проуча.

— Благодаря ти. Имам още две малки молби към теб.

— Да?

— Информацията, която очакваме от Марс — не искам да бъде пренасочена към Далечината през унисферата. Съществуват твърде много възможности да бъде засечена или изменена, особено ако Звездния странник бди за нас.

— Добре, това е съвсем лесно. Ще я качим на клетка памет и ще използваме куриер, ще я внесем физически.

— Добре. Например с някой като Казимир.

— Нека първо да видим как се справя с обикновена поръчка, какво ще кажеш? Какъв е вторият ти проблем?

— От известно време се опитвам да се свържа с Уилсън Кайм. Не е лесно. Добре охраняван е, физически и електронно.

— Той е на „Конуей“. Те вече трябва да са на Дайсън Алфа.

— Въпреки това, когато се върне, бих се радвал да се свържа по някакъв начин с него.

— Какво точно искаш да си приказвате? Мислех, че го третираш като агент на Звездния странник.

— Не, не вярвам, че е такъв. Затова искам да пробвам да го привлека на наша страна.

На Адам му се наложи да преглътне много бързо кафето си, преди да се задави с него.

— Да привлечеш командир Кайм на наша страна? Главата на Агенцията за звездни полети? Сигурно се шегуваш.

— Съдбата обича смелите.

— Да, смелите, не побърканите.

— Гледах интервютата му. Той знае, че е имало нещо нередно, свързано с изоставянето на Боуз и Фербеке. Това ни дава шанс.

— Шанс за какво?

— Да изобличим Звездния странник. Кайм трябва да е способен да открие доказателства за предателството му на борда на „Втори шанс“.

— Какво предателство?

— Очевидно е, че „Втори шанс“ е свалил бариерата.

— Не може да го е направил. Дори не можем да предвидим времето, когато ще започнем да разбираме физическия апарат на тази бариера. Господи, човече, не отвори ли изображенията на Крепостта на мрака?

— Да. Но не хората са изключили бариерата, направил го е Звездния странник.

— Как, по дяволите, е знаел как да го направи?

— Той е стар. Пътувал е дълго. Предполагам, че двойката Дайсън е част от историята му.

— Ти и твоите предположения. Неговият вид ли е вдигнал бариерата?

— Не знам, Адам. Иска ми се да знаех. Иска ми се да знаех какво причинява на нас. И защо. Но не знам. Всичко, което мога да сторя, е да противодействам на схемите му и да предупредя хората.

— Хора като Кайм.

— Да.

— Защо? Имам предвид, от всички хора, които можеше да се опиташ да убедиш, защото точно Кайм?

— Заради позицията му. Може да нареди нов анализ на информацията на „Втори шанс“. Прегледал съм всичко, публикувано от ТСП, дузина пъти, но това, което дадох на медиите, са визуални записи. Имам нужда от системните дневници на кораба.

— Какво мислиш, че има там?

— Доказателство, че „Втори шанс“ е изключил бариерата. Доказателство, че загубата на Боуз и Фербеке не е била случайна. Кайм знае, че нещо не е наред. Готов е да повярва, просто се нуждае от малко побутване в правилната посока.

— ТСП прегледа всяка секунда от полета дузина пъти, да не споменаваме всичките медийни компании и правителствените отдели. Информацията е анализирана от най-добрите експерти на Федерацията. Не откриха нищо. Никакви нередности. Никакви аномалии. Никакви тайни пътници.

— Те не знаят какво да търсят. Мога да им кажа къде да търсят. При наличието на това доказателство — нещо, в което съм сигурен — можем да го накараме да осъзнае истинската заплаха за човечеството. Цялата истина за Звездния странник може най-накрая да бъде изведена в обществената сфера. Лидерите на Федерацията ще са принудени да признаят, че сме били прави от самото начало. Ти и аз вече няма да се налага да се промъкваме сред сенките. Далечината ще може да получи отмъщението си, без ние да...

— Добре! Добре! — Адам вдигна ръце. — Спри с проповедите, картината ми е ясна. Съмнявам се обаче, че ще се успее да се добера по-близо до Кайм, отколкото теб. Дори и да успея, не съм аз откачалката с кауза, който може да посее семето на съмнението в съзнанието му. Аз съм просто търсен от властите убиец, който се е заел с контрабанда на оръжие и случайно е организиран нападение срещу „Втори шанс“, докато командирът му е бил в него. Не е точно репутацията, която би приковала вниманието му.

— Това ми е ясно. Трябва да подходим индивидуално спрямо него. За щастие, в Агенцията за звездни полети има друг човек, който би те послушал. Някой, който разполага с пълен достъп до Кайм.

Погледът, с който го прониза Адам от другата страна на масата, съдържаше повече възмущение, отколкото изненада.

— Няма начин! Няма да говоря с него. Няма да се свързвам с него. Няма да му пращам файл със съобщение. Няма дори да посетя планетата, на която се намира. Няма да го направя. Не за теб, не и за пари, не и за тъпата ти кауза, не и ако Карл Маркс дойде при мен и лично ме помоли. Разбираш ли? Това е минало. Той направи избора си, аз направих моя. Край на историята. Точка. Финито. Свършено е.

— Ах. — Бродли отпи от чая си. — Колко жалко.

След като се нахрани добре в един бар за морска храна, Казимир повървя няколко пресечки обратно до хотела си. Нощта беше топла и

приятна, затова се отби за малко през Палисейдс парк. В мрака през парка минаваха осветени ивици, които подчертаваха растенията и дърветата и ги окъпваха в мехури от цветна светлина, която контрастираше със собствените им сенки. Откъм морето увеселителният парк на кея пламтеше неспирно в многоцветните си огньове, отразени в черната вода. Оушън авеню беше претъпкано с хора, чийто път се извиваше между барове, ресторанти и клубове и които се наслаждаваха на нощния живот, отпускаха се и почиваха след работния ден.

Пред клубовете имаше безупречно облечени портиери, които прилагаха стриктна политика на допускане на гости. Малки групички от обнадеждени желаещи да влязат се тълпяха отвън. През това време лимузините идваха и си отиваха, след като оставеха онези, които се бяха промъкнали в списъците. Казимир постоя край няколко от клубовете, следейки с небрежен интерес за някоя забележителност. Онова, което Лос Анджелис никога не бе изпуснал от решителната си хватка с течение на вековете, беше позицията му на развлекателна столица на света. Не видя нито едно лице, познато му от краткото време, което бе прекарал в досег с унисферата. Все пак беше доста рано вечерта.

Увиснала над града, луната светеше достатъчно ярко с три четвърти от светлината си, за да предизвика лека мъгла около себе си. Той спря, за да я погледа, очарован от широкия абаносовочерен екваториален пояс, който разрязваше глобуса, сякаш пръстен от самия космос беше увит около лебедово-сребрилата повърхност от лунни камъни. Основана през 2190, Глобалната слънчева електроцентрала бе израснала от три полета слънчеви панели, разположени на равни разстояния около екватора на Луната, така че едно от тях винаги беше обляно в слънчева светлина. Колекторите вече обгръщаха цялата обиколка на спътника. Централата се беше превърнала в основния източник на електричество за Земята. В ера, в която законите за околната среда имаха върховна тежест и наследството от замърсяванията през двадесети и двадесет и първи век беше почти изличено, строежът на каквато и да е горивна електроцентрала на Земята беше немислим. Вместо това електроенергия се добиваше по чист и ефективен начин извън планетата. Захранването, което пръстенът генерираше, се пренасяше на Земята чрез микрочервееви

дупки и след това се пръскаше по континенталните свръхпроводникови мрежи. Казимир се наслаждаваше на елегантността на идеята. Беше забавно да си помислиш, че цялото електричество, което осветяваше редицата от жилищни блокове, издигащи се над другата страна на парка, както и увеселителния парк, бе дошло от Луната. Хубаво беше, че нищо не трябваше да бъде изгаряно, синтезирано или разпадано, за да могат да бъдат поддържани нуждите на планетата. Разноските бяха феноменални, но всичко беше въпрос на приоритети. След основаването на лунните фабрики те просто продължаваха да произвеждат още и още слънчеви клетки от лунните скали.

Адам Елвин бе коментирал електроцентралата, едновременно възхитен от постижението и ядосан, че нито една друга планета не бе направила подобна инвестиция. Казимир трябваше да седи и да слуша, докато ядеше прекрасния си обяд, защо корпоративната икономика, злите Велики фамилии и Междузвездния борсов пазар не позволяваха на остатъка от човешката раса да сподели облагите на цивилизацията по честен и почтен начин. Адам Елвин разполагаше с безкраен списък от възражения срещу икономическото потискане, което се практикуваше във Федерацията.

Казимир знаеше, че никога няма да хареса новия си колега. Можеше да работи с него — старият мъж можеше много да го научи за техниките на контрабандата и измамата, които щяха да са от помощ на Пазителите — но не си представяше, че двамата могат да излязат заедно и да се отбият като приятели в някой и друг бар.

В края на обяда Адам му бе подал кристален диск с памет.

— Съдържа списък с неща, от които Брадли се нуждае за своето отмъщение. Всичките са високотехнологични предмети, каквито на Земята има в изобилие. Дал съм ти имената на възможни снабдители, както и прикритията, които искам да създадеш, за да осъществиш контакт. Там са установени и методи на плащане.

— Разбирам.

— Искам да се върнеш в хотела си. Проучи го и измисли предложения как да се справиш с всяка от задачите. Помисли за всичко, от което ще се нуждаеш: от дрехите до туристически телесензорен запис, купен от района, от който се предполага, че идваш. Ще се срещнем пак след два дни и ще прегледам какво си свършил.

— Добре. На живо ли ще се срещнем?

— Да. Нещо против да ми кажеш защо те интересува това?

— Киберсферата е податлива на наблюдение, дори когато шифрираме съобщенията си — всъщност, особено когато го правим. Срещите могат да бъдат забелязани и проследени, но всичко опира до баланса. Ти очевидно смяташ, че това е по-малко рисковия избор предвид местоположението и ситуацията.

— Много добре. Хубаво е да знам, че Стик наистина ме е слушал. Още можем да те направим таен оперативен кадър, Казимир Макфостър.

Казимир бе прекарал следобеда, в преглеждане на списъка и водене на бележки. Стараеше се предложенията му да са конкретни. При подобна операция прекалената сложност можеше да е пречка. Беше сигурен, че ключът се крие в простотата. Щеше да е интересно да чуе какво има да му каже Елвин за тънкостите на собствения му търговски занаят.

По-голямата част от времето беше прекарал в правене на проучвания през унисферата. Стотиците различни запитвания бяха върнали дузини отговори. Трябваше просто да ги пресее и да реши как могат да бъдат приложени. Стик винаги го бе предупреждавал, че работата му ще бъде скучна през деветдесет и девет процента от времето.

Той тръгна отново през парка, нащрек за евентуалните признаци за наблюдателен екип, движещ се като кутия около него. Разбира се, съществуваше едно запитване, което стоически бе отбягвал да зареди в унисферата, откакто получи първия си имплант. Никога нямаше да може да наруши прикритието си, за да се свърже с цивилен, докато работеше по толкова важна мисия като тази. Просто не можеше.

Стигна до края на Палисейдс парк и прекоси към Колорадо авеню. Пет минути по-късно беше обратно в хотелската си стая. Климатикът смъкна температурата до приятно ниво. Затъмненото стъкло на прозореца пропускаше няколко точки светлина и загатваше за градската решетка навън. Трафикът почти не се чуваше. Той изтърси маратонките от краката си и се просна обратно на гел-матракта на леглото. Беше твърде рано за сън. Всеки добър, надежден член на Пазителите щеше да продължи да планира как да се сдобие с предметите, нужни у дома на Далечината.

Казимир затвори очи и в мрака след падането на нощта видя палатката на Маунт Херкуланум. Звездната светлина очертаваше ангелското лице, докато тя се надигаше над него. Усмихна му се, горда с него и възбудена от него, от нещата, които признаваше с нисък шепот и които искаше той да направи.

Нищо в живота му не се бе доближило до чудото на онзи момент. Никое момиче не бе — не можеше — някога да се сравни с нея, в никое отношение. Бе продължил да живее, очаквайки, че нищо вече няма да е така хубаво, знаейки, че трябва да го остави зад гърба си, защото повече никога нямаше да я види. Тя беше на Земята, той беше на Далечината, на цели четиристотин светлинни години. Така щеше да бъде. Завинаги.

— По дяволите! — извика той на стаята. Изправи се рязко, изпитваше желание да си удари шамар. Вместо това си пое дъх и седнал на края на леглото, нареди на е-конома си да отвори връзка към планетарната киберсфера.

— Искам проверка на личността на гражданин на Земята — каза той на е-конома си. — Виж дали има налични връзки към Жюстин Бърнели.

„Би трябвало вече да свиквам с това“, помисли си Паула. Само че не свикваше. А това беше далеч по-болезнено от всяка ирония.

Веднъж и тя да отиде до офиса на Мел Рийз. Въпросът беше политически. Това си беше нейната каша, нейна отговорност. За пореден път.

Не че беше някаква утеха, но Мел Рийз изглеждаше също толкова нещастен заради срещата. Офисът му беше незначително по-голям от нейния, макар че гледката му към Айфеловата кула беше доста по-добра. Вратата зад нея се затвори и той седна зад голямото орехово бюро, върху което липсваше какъвто и да е порядък.

— Е, какво се случи? — попита той.

— Не знам.

— За Бога, Паула. Някакъв психопат взривява половин квартал във Венис Коуст и заедно с това убива деветнадесет души и ти не знаеш? Това не е добро начало за Агенцията. Колумбия настоява за резултати, а молбите му не са отличават с особено учтив език.

— Наясно съм със ситуацията, в която се намира Агенцията. Това, което се случи там, засяга мен много повече.

— Разбирам колко си загрижена. — Той се поколеба, за миг се напрегна, като доктор, който се подготвя да съобщи лошите новини. — Задържа се върху този случай много дълго. Може би...

— Не — каза безстрастно тя. — Не е дошло времето да се откажа и да предам отговорността на някой друг.

Рийз не се опита да спори с нея. Сякаш се сви още повече зад бюрото си.

— Добре. Но искам да си наясно, Паула, че някои хора започват да се съмняват колко си подходяща. Нещата тук вече са различни и ще се променят все повече. Ако получа заповеди да те преместя, няма да мога да те предпазя. Ако не бяха резултатите ти извън случая с Пазителите...

— Наясно съм как ме защитава репутацията ми. А ти знаеш, че никой от останалите ти следователи няма да е способен да залови Йохансон.

— Да. — Мисълта явно го тормозеше. — В такъв случай, какво можеш да ми кажеш за Венис Коуст?

— Наблюдавах работата на криминалистите, опитвах се да възстановя последователността на събитията. Успях да прибавя съвсем малко към информацията, с която вече разполагаме.

Тя нареди на е-конома си да стартира файл върху качения на стената портал на заместник-директора. Върху него се появи голямо изображение от един от сензорите на наблюдателния екип. Показваше мъжа прав в натрошения офис на Ригин, миг преди да се гмурне в канала.

— Лицето не фигурира в коя да е база данни. Няма визуален сензорен образ, който да показва пристигането или напускането му на Анакона на гарата на ТСП.

— Може би е местен?

— Малко вероятно, но не сме изключили тази възможност. Доколкото можем да преценим, оръжейните му системи са били свързани директно с нервната система, с изключение на прост автомат за изстрелване върху ръката му. Възстановихме клетката памет на рецепционистката и прочетохме последните десет минути. Качих ги върху себе си.

Споменът вече беше също толкова ясен като всеки от собствените ѝ. Можеше да си припомни мъжа, който влезе в галерията. Изправи се малко повече зад бюрото си и се усмихна, когато видя колко млад и красив беше. Тогава ръката му се вдигна, нещо се раздвижи под ръкава на сакото му...

Не последва нищо друго, никакво време да изпита болка, ужас или страх. Смъртта беше мигновена.

— Късметлии сме, че разполагаме с това — каза тя. — Конструкцията на галерията е осигурила някаква защита от плазмения пожар след взрива. Там долу имаше и други трупове, но всички бяха изпарени на деветдесет процента. Бодигардът — Роберто — също е извадил късмет. Бронята му не е била проектирана да предпазва от супертермална експлозия, но отразителното му поле донякъде го е защитило. Процесорите на бронята съдържаха някои интересни записи. Точно преди взрива полето е успяло да отрази йонен изстрел, след това бронята е понесла ужасни физически удари. Някой е използвал Роберто за боксова круша. Нашият нарушител е бил доста изтънчено момче. Попитах новите ни колеги в Дирекцията за операции с тактическо въоръжение какво е нужно, за да бъде изграден такъв боец. Те всъщност не можаха да ми дадат подробности. Свързаните към нервната система силови полета са последна технология.

Мел погледна дълго и неодобрително към изображението в портала.

— Мислиш ли, че Йохансон разполага с много от тях?

— Изобщо не мисля, че той е човек на Йохансон. Елвин не се е сдобил с чак такива възможности. Освен това, той съсипа операцията на Елвин. Не, бил е изпратен от друг.

— Някакви предположения?

— Логиката ни дава три възможности. Някой засекретен отдел на Федерацията го е изпратил на мисия, до знанието за която нямаме достъп. Винаги е имало слухове, че правителството разполага със собствен разузнавателен сектор. Не знам защо биха използвали оперативен кадър в този случай, освен ако не искат да изпратят много ясно съобщение до Йохансон, че повече няма да толерираме действията му. Същото се отнася до ТСП. Те със сигурност могат да сглобят нещо подобно, а и не е много вероятно да простят или забравят опита за саботаж на „Втори шанс“.

— А третата възможност?

— Изпратил го е Звездния странник.

— О, хайде де!

— Възможно е, трябва да признаеш.

— Не, няма. Ами враговете на Ригин? Той беше търговец на оръжия, за Бога. Хората като него не си разчистват сметките на вечеря с бутилка вино.

— Някой от враговете му няма да си губи времето да унищожава екипировката, която Ригин е събирал, те дори няма да знаят за нея. Не, времето на нападението показва, че някой е разполагал със същата информация като нашата. Това съвпада с първите две възможности. Операциите ни са достъпни за изпълнителната власт. Може дори да пасне и на третата.

— Не. Паула, не! Няма трета възможност. Звездния странник е окултна теория на конспирацията. Няма да включваш това в официалния си доклад. Ако го направиш, дори няма да се опитам да ти пазя задника. Не виждаш ли колко политически е този въпрос? Трябва да е бил президентът или ТСП. Можем да разследваме много неща, но не и тях.

— Никой не е над закона.

— По дяволите. Ако правителството го е разпоредило, значи е законно. Същото важи за ТСП. За Бога, Шелдън и Ози са собственици на планети, включително една от Големите¹⁵, те са правителства.

— Това не прави случилото се правилно. Убили са хора.

— Не прави това, Паула. — Мел почти я умоляваше. — Нека да говоря с Колумбия, нека да разбере дали е безопасно. Никога не знаеш, може и да се окажа прав. Може да е бил някой от враговете на Ригин.

Тя обмисли предложението му.

— Много добре. Ще завърша разследването по самия взрив в галерията. Как ще продължи след това и от кого ще бъде продължено, е твой избор.

— Наистина ли?

— Да.

— Защо? — попита подозрително той.

— Ако разследването бъде блокирано по политически канали, това ще означава, че или ТСП, или правителството са разпоредили атаката, в който случай не съм заинтересувана. Не че не искам да видя

възмездяването на справедливостта, но при тези обстоятелства постигането на подобна справедливост няма да е възможно. Ще е загуба на време, което мога да използвам, за да преследвам Йохансон и Елвин. Ако Колумбия поиска да продължим, тогава картинката ще бъде съвсем друга.

— Ако получим зелена светлина, тя ще бъде да открием с кого е воювал Ригин. Наистина ли искаш да си губиш времето с това? Вече разполагаш с ресурсите да проследиш Йохансон.

— Ако получим зелена светлина, ще трябва да разберем кой от двамата ни е прав.

— Значи искаш случая?

— Ще те уведомя, когато получиш отговор от Колумбия. Дотогава ще работя с екипа по откриването на Йохансон.

— Добре. Мога да го преживея.

— Има нещо, което искам да повдигнеш пред Колумбия.

— Да?

— Елвин се опитваше да получи доста изтънчена екипировка. Мисля, че е време всички пратки до Далечината да бъдат претърсвани. Сегашната ни политика на случайни проверки вече просто не е допустима. Не че някога съм я намирала за такава.

— Ще си го добавя в списъка.

— Добре.

Хоше Фин тъкмо седнаше да вечеря, когато сензорите на апартамента му показаха кой приближава. Той прошепна едно „Пресвета Дево“ и скочи на крака. Жена му, Инима, го погледна изненадано и след това отмести поглед към малкия екран, който показваше картината от камерата.

— Това не е ли...?

— Да.

Хоше мина през дневната и стигна до вратата едновременно с Паула Майо.

— Нещо не е наред ли? — попита той, след като я покани вътре.

— Не, всичко е наред, благодаря ти. — Тя го огледа отгоре до долу. — Изгубил си няколко килограма.

— Време беше — каза Инима и я погледна срамежливо. — Обмисляме да имаме дете.

Паула се усмихна искрено.

— Поздравления. Ти ли ще го износиш?

— Небеса, не! — отвърна Инима. — Ще бъде бременност във външна утроба.

— Ясно.

Това изглежда изчерпа разговора от страна на следователя. Хоше и Инима си размениха объркани погледи.

— Искаш ли да вечеряш с нас? — попита Инима.

— Не, благодаря ти, в Париж е средата на следобед. Трябва да наваксам с работата.

— Можем да поговорим на терасата, ако искаш — каза Хоше, след като жена му го прониза с отчаян поглед.

— Ако нямаш нищо против — съгласи се Паула.

— Аз ще си довърша моята работа — увери я Инима.

На терасата на малкия апартамент едва имаше място за кръглата масичка и двата стола, притиснати към парапета. Хоше се провря край масата и седна. Паула застана до перилото и отдели миг на гледката. Апартаментът на тридесетия етаж се намираше в квартал Маликой на Дарклејк Сити, далеч от брега. Паула виждаше парковете и изисканите сгради, които се виеха покрай бреговата линия, можеше дори да различи кулата зад голямото пристанище, където бе живял Мортън.

— Имаш хубав дом, Хоше.

— Защо си тук?

Тя се отдръпна от парапета и седна срещу него.

— Нуждая се някой да ми свърши малко детективска работа. Това не е официална молба, а...

— Услуга — помогна и учтиво той.

— Да.

— Не обичаш да работиш извън официалните канали нали, Паула?

— В този случай нямам особено голям избор. Мисля, че Агенцията ми е компрометирана. Затова се обърнах към теб и още неколцина, с които работех извън рамките на старата Дирекция. Вие можете да направите проверки, които няма да бъдат регистрирани в нашия офис.

— Компрометирана от кого?

— Не съм сигурна. Но трябва да са много високо поставени в управлението на Федерацията, може би дори в изпълнителната власт. Да речем, че ако открият това, няма да помогне особено на кариерата ти.

— Какво са направили?

— Каквото правят винаги — играят си на политика и маневрират сред собствения си вид. Но този път резултатът са мъртви хора.

— Добре. От какво се нуждаеш?

— Виждал ли си записи от взрива на Венис Коуст?

— Да, по дяволите. Мелани ги върти почти постоянно.

— Мелани? — каза колебливо Паула. — Мелани Рескорай?

— Същата. Понякога си мисля, че постъпих грешно, като пуснах дявола от бутилката.

— От бутилката излизат джинове, Хоше, не дяволи.

— Не и в този случай, повярвай ми. След съдебното дело тя направи някаква телесензорна софт биодрама, „Смъртоносно прелъстяване“. Видя ли я?

— Не.

— Рейтингът ѝ беше огромен. Актьорът, който играеше моята роля, приличаше на сумо борец, за Бога. Теб обаче са те изпипали сравнително добре. Както и да е, Мелани спечели доста внимание от страна на медиите. Доста, на местно равнище, затова и Алесандра Барон я взе в шоуто си като репортер от Дъбов лес. Всъщност е доста добра. Мисля, че си има собствена модна линия. Всичките глупости, бански костюми, холограми, месечни телесензорни епизоди, аромати, храна, има дори коктейл „Смъртоносно прелъстяване“. Фенклубът ѝ вече е доста сериозен.

— Странно, не ми изглеждаше такъв тип момиче. Обикновено не подценявам толкова хората.

— Да, някои от политиците, които интервюира в началото, направиха тази грешка. Вече не го правят.

— А сега показва записите от Венис Коуст?

— Всички новинарски предавания го правят. Аз просто гледах нея, защото взема добри интервюта. Мисля, че беше с един от заместниците на Рафаел Колумбия. — Той погледна предпазливо

Паула. — Мелани доста настойчиво поддържаше темата как непрестанно оплескваш случая „Йохансон“. Думите са нейни.

— Не се и съмнявам.

— Къде се вписвам аз в случилото се във Венис Коуст?

— Това не е обществено достояние, но не цялата екипировка, събрана от Ригин, бе унищожена в експлозията. Няколко от устройствата са били складирани на долния етаж. Успяхме да ги възстановим.

— Какви устройства?

— Едно от тях беше изключително мощен свръхпроводим микрофазен модулатор. Регулиращият му софтуер беше модифициран с програма, която очевидно произхожда от „Партньори Шансорел“ — фирма, специализираща в софтуер тук, в Дарклейк Сити. Елвин не може да я е поръчал по нормалните канали, това е много сложна техническа работа. Нуждаели са се от експертни инструкции. Освен това, Хоше, те щяха да знаят, че това не е легитимна сделка.

— Какво е било предназначението на модулатора?

Челото на Паула се смръщи леко.

— Не сме сигурни. Най-доброто предположение на криминалистите ни, предвид частите, за които знаем, че са били доставени, е нещо като специално настроено силово поле. Макар това да не обяснява и половината от тях.

— Добре, значи искаш да проуча „Партньорство Шансорел“?

— Да, моля те.

— Какво точно трябва да търся? И колко натиск искаш да окажа на тези хора?

— Искам да знам колко дълбока е връзката им с Елвин. Дали е дългосрочна или просто не са им достигали пари и са се съгласили на еднократен договор, без да задават въпроси, за да се отърват от банката. Разбира се, надявам се да се окаже дългосрочна, така ще мога да внедря агент в канала им за връзка с екипа на Елвин. На теб оставям да решиш как искаш да изиграеш ситуацията, във всяка група от хора има слаба брънка. Виж дали ще успееш да я откриеш в „Шансорел“ и ги накарай да се поизпотят.

— Добре. Само че това ме обърква. По този начин преследваш Елвин. Как ти помогна това по въпроса с вътрешното изтичане на информация от Агенцията?

— Стандартен капан с елиминация. На всеки заподозрян се дава различно парче информация, а аз просто се облягам назад и следя кой ще реагира.

Преди десетилетия Томпсън Бърнели беше допуснал огромна грешка. Бе предположил, че бидейки мъж и в нелоша форма, а и заради преимуществото, което му даваха дължината на ръцете и силата му, щеше да победи Паула Майо на скуош. Беше добър на скуош, нямаше нужда от фалшива скромност. Винаги когато се намираше във Вашингтон, посещаваше „Клинтън“, ултраскъп спортен клуб на хайлайфа, където се провеждаше немалка част от правителствения междузвезден бизнес. Два или три пъти седмично играеше срещу колегите си сенатори или помощниците им, или някой председател на комитет, или представител на Велика фамилия. Стандартите бяха високи, а професионалният инструктор на клуба беше страхотен треньор, така че винаги можеше да разчита на помощта му, ако нещо в играта му куцаше.

Благодарение на Паула Майо научи, че позицията и прецизността са всичко в тази игра. Тя едва напускаше центъра на корта, откъдето мощно запращаше топката на места, където него го нямаше — всеки път. След играта едва бе излязъл, олюлявайки се, със зачервено лице, хлъзгав от потта и разтревожен за бумтящото си сърце. Минаха единадесет години преди най-сетне да спечели мач срещу нея. Две години след подмладяване, когато се намираше в абсолютния връх на физическите си способности, а на нея ѝ предстоеше процедура след три. И така продължиха през десет години.

Точно сега още не бяха минали и десет години от подмладяването ѝ, а на него не му пукаше за точките. Единственото му притеснение беше да не си докара инфаркт, преди да загуби, стрелкайки се от единия край на игрището към другия в преследване на спокойните ѝ изстрели. Другите му противници, които не бяха с неговия ранг или положение — помощници, лобисти, нови сенатори — щяха да му позволят да спечели някой друг гейм. Не всеки, но достатъчно, за да се чувства добре. Беше проста политика. Това обаче, не важеше за Паула. Отне му време, но най-накрая се досети защо. Да

му подари гейм щеше да е нечестно, единственото, което тя никога не можеше да направи.

Когато мъчението приключи, той грабна хавлия и избърза реките пот от лицето си. Болката в крака му даваше ясно да разбере, че ще има треска в продължение на седмица.

— Ще се видим в бара — изстена и бавно се отправи към убежището на мъжката съблекалня.

Четиридесет минути по-късно, когато поне част от болката беше облекчена от горещия масажирац душ, Томас Бърнели влезе в бара. Клуб „Клинтън“ беше на едва два века и половина, но съдейки по потъмнените дъбови тапицерии и високите кожени столове, барът можеше и да е от късния деветнадесети век. Дори персоналът се вживяваше в ролята и членовете му се обличаха в алени сака и бели ръкавици.

Паула вече се бе настанила в голям кожен стол със странични облегалки на една от еркерните тераси, от които се откриваше панорамна гледка към официалните градини на клуба. Официалният ѝ костюм и идеално сресаната ѝ коса, която стигаше точно под раменете ѝ, добавяха към осанката ѝ онази увереност, която жените от Великите фамилии се опитваха да постигнат с десетилетия.

— Бърбън — поръча Томпсън на келнера, докато се отпускате в стола срещу нея.

Паула се усмихна леко на тона, с който бе направена поръчката, сякаш отбелязваше нова точка.

— Рафаел много ли те измъчи след Венис Коуст? — попита той.

— Нека просто да кажем, че бях уведомена за недоволството му. Хората виждат в това нова победа за Елвин и Йохансон над мен. Слепи са за истинското значение на случилото се.

— Че в града се появи нов играч.

— Не нов. Такъв, който се разкрива за първи път.

— Още ли вярваш, че в изпълнителната власт има къртица?

— Или в някоя Велика фамилия, или Междузвездна династия. Все пак, вие сте тези с неразрушимите връзки във властта.

— Според слуховете в залата за вечеря на Сената си казала на Мел Рийз, че може и да е Звездния странник.

— Възможно е.

— Сигурен съм, че е логично, но, Паула, това не е популярно мнение. Просто искам да го знаеш. Има някои планетарни парламенти, които са избрали хора, подкрепящи Пазителите. Но не са много и то след пропорционално разпределение на гласовете. Самият факт, че някой като тях може да събере подкрепа е притеснителен.

— О, знам, че не е популярно. Не е възможност, която проучвам активно.

— Това не е в твой стил.

— Не мога да си върша работата, ако нямам работа.

Томпсън посрещна появата на бърбъна си с усмивка на удовлетворение.

— Всички се озоваваме в трудни ситуации. Съжалявам. Сигурно ти е много трудно.

— Споменах активно проучване. Както казва старата затворническа поговорка: могат да затворят зад решетките само тялото ти.

— Разбирам. Как мога да ти помогна?

— Искам да знам дали наистина съществува таен отдел по сигурността, който отговаря само пред правителството.

— Не, няма. Аз щях да знам, фамилията ни съществува отпреди Федерацията. Мога да се консултирам с баща ми, за да съм напълно сигурен.

— Моля те. Важно е.

Томпсън не очакваше подобна молба, но именно поради тази причина намираше Паула за толкова ободрителна. Бяха започнали отношенията си преди много години с кратка размяна на информация. Тя разработваше човек от екипа на премиера на Зарин, а той се опитваше да прекара през Сената закон за инфраструктурните данъчни кредити, чийто опонент беше именно светът на Зарин. Оттогава си разменяха факти и клюки за политика и престъпници. Томпсън не беше съвсем сигурен дали са приятели, но тези взаимоотношения определено бяха печеливши и за двамата. Знаеше, че може да се доверява безусловно на Паула, нещо, което не беше типично за неговите кръгове.

— Добре. Ами ако има? Ще се опиташ ли да арестуващ президента? Горката Дой едва се класира и то с такива жалки резултати.

— Фактът, че Колумбия не е блокирал разследването на случая Венис Коуст предполага, че няма да се стигне до подобна ситуация. На този етап просто елиминирам възможности, това е всичко.

— Тогава нека ти кажа, че не знам за която и да е Велика фамилия, която би извършила нещо подобно. Нямаме причина да го правим. Далечината и терористите Пазители нямат никакво отражение върху дейността и парите ни.

— Тогава остава само Найджъл Шелдън.

— Когато ти никога няма да арестуваш.

— Знам.

— Не че тази заповед би дошла от самия Шелдън. Някой семеен администратор от пета линия сигурно се опитва да набере точки.

— Няма да ме изненада. Макар че ние дори не разполагаме с надеждни доказателства, че Ригин изобщо е работил за Адам Елвин.

— Нямате ли?

— Не. Това, което наблюдавахме, приличаше на поредния му контрабанден внос на пратки. Макар едно нещо да се различаваше генерално — типът оборудване, който Ригин събираше.

— Прегледах набързо доклада. Всички устройства ли бяха високотехнологични?

— Да. И нямаше оръжия. Ако наистина е било пратка на Елвин, това подсказва, че Йохансон навлиза в нова фаза на активност. Нямам представа каква, но има много прост начин да я предотвратим.

— Какъв е той?

— Пълен преглед на всеки товар, който пристига на Далечината. Опитвам се да прокарам това предложение от години — всъщност, десетилетия. Всеки път получавам същия отговор — струва повече и закъсненията правят транспортния график истински ад, особено що се отнася до цикъла на Междинна станция.

— Какво каза Рафаел?

— Че ще се застъпи за предложението. Но още няма никакво развитие. Нуждая се от истинско влияние, за да наложа тази политика. От теб.

— Рафаел има истинско влияние, повярвай ми. Някои от нас дори се тревожат за размерите му.

— Тогава мога само да кажа, че не го използва, за да подкрепи молбата ми.

— Може да ти е ядосан заради Венис Коуст. Лъскавата му нова агенция не се прояви в добра светлина след случая. Гледа ли някое от новинарските предавания? Редакторските изявления не бяха дружелюбни. Алесандра Барон дори лично се прицели в теб.

— И аз така чух — каза сухо Паула. — Но това не трябва да се отразява на преценката на Колумбия за проблема. Ще ме подкрепиш ли пред президента, Томпсън?

— Това ще подразни Халгарт, те са единствената Междузвездна династия, която е истински обвързана с Далечината. Но ако настояваш, че е наложително, тогава разбира се ще използвам влиянието, с което разполагаме. Точно сега Дой е задължняла на фамилията ми, с радост ще ни подари подобна услуга.

— Благодаря ти.

20.

След като напуснаха Аншун, на „Конуей“ и братята му разузнавателни кораби — „СвАсаф“ и „Лангхарн“ — им отне само седемдесет и два дни, за да стигнат до Дайсън Алфа. Командир Уилсън Кайм беше доволен от скъсеното време на полет. Въпреки голямата си скорост, „Конуей“ беше едва наполовина на размерите на „Втори шанс“. Съответно и съоръженията за екипажа бяха драстично намалени. Най-явната промяна беше липсата на животоподдържащо колело. Новият модел разузнавателен кораб имаше екипаж от двадесет и пет души, чиито жилищни помещения бяха вградени в основния корпус. Макар суперструктурата на „Конуей“ все така да беше цилиндрична и затъпена в двата края, корабът беше много по-икономичен от своя предшественик пионер, чиито размери достигаха двеста и петдесет метра на дължина и осемдесет метра в диаметър. Намаляването на дължината и обема се дължеше главно на намаляването на плазмените ракети до три, както и на съответните промени в криогенните резервоари. Също така, предвид профила на мисията, нуждата от помощен персонал, хангарите и системите им за поддръжка беше отпаднала.

Кайм знаеше, че ТСП проектира второ поколение звездни кораби преди заминаването на „Втори шанс“, но дори той бе изненадан, че построяването им отне само седем месеца. Още по-впечатляващ беше фактът, че успяха да спазят крайния срок при целия хаос сред оборудването и персонала при преместването на Висшия ангел. Още не бе преодолял гнева си, предизвикан от този изключително глупав акт. Беше предполагал, че след три и половина века правителството се е научило как да свежда бюрократичната намеса в големите проекти до минимум. Разбира се, знаеше, че всичко е пазарлъци между Великите фамилии и Междузвездните династии — все пак самият той бе участвал в достатъчно заседания и сделки — но не знаеха ли хората от изпълнителната власт колко важно беше да защитят такъв значим проект от дребни маневри и политически услуги? Очевидно не.

Настроението му не се подобри ни най-малко, когато откри до каква степен Найджъл Шелдън се бе обвързал с борда на „Фарндейл“ и че самият Уилсън е лицето на това сътрудничество. Така, след като напълно загуби битката с комитетите и беше повишен в командир на новата Агенция за звездните полети, не му остана нищо друго освен да се оплаква на Оскар и Ана колко важни хора бяха загубили в критични периоди заради нуждата от установяване на идентична база на Висшия ангел. Неговата собствена работа, свързана с новите корабни площадки, беше ограничена до няколко административни посещения и една официална среща с вдъхващата страхопочитание председателка Гал. Никога не се бяха харесвали и срещата не промени това.

Както и преди, влагаше времето и таланта си в напредването на строежа на разузнавателните кораби. Разработките на Висшия ангел и управлението на Агенцията за звездни полети можеха да изчакат до завръщането му. За разлика от правителството на Федерацията той осъзнаваше, че най-високият им приоритет беше да открият какво се бе случило на Дайсън Алфа след падането на бариерата. Поне новата му, престижна позиция му даваше право да си самовъзложи командирското място на разузнавателната мисия.

Сега отново му се налагаше да понася физическия и, за съжаление, биологичен дискомфорт на продължителното свободно падане. Намалването на жилищните помещения на персонала включваше и загубата на по-люксовите удоволствия, на които се бяха наслаждавали по време на първия им полет. Отделенията на „Конуей“ представляваха грозд от свързани сфери, увит около оста на корпуса, зад сензорното отделение и над захранващата палуба. Стените на всяка сфера бяха омекотени и цялата вътрешна екипировка беше изработена със закръглени ръбове, които правеха синините от най-тежките удари по-поносими. Въпреки това, също като едно време на „Одисей“, прекарваше часове на ден в тренировки с остроумни гимнастически уреди, за да предпази сърцето и мускулите си от атрофия. Веднъж седмично посещаваше доктора за преглед и впоследствие получаваше подборка от биохимикали, които да предотвратят упадъка на органните функции. По време на ядене пък трябваше да се насили да погълне определената му доза храна, макар да не чувстваше и намек за глад. Е-кономът му го подсещаше многократно през деня да отпива от бутилката си с вода, за да предотврати дехидратацията, която тялото му

вече не можеше да усети. Черешката на тортата и голямото зло в списъка с гадости на всички бяха посещенията на тоалетното помещение. Не само политиката не беше напреднала особено през последните сто и петдесет години. Да се изходиш в космоса все така включваше смущаващи процедури с каиши и изсмукващи помпи. Поне уринирането беше сравнително просто — ако си мъж. Жените на борда бяха преминали през дребно клетъчно препрофилиране, след което изсмукващата туба вече беше по-удобна и не се изплъзваше така лесно. Да игнорираш промяната по време на секс беше тест за характера от най-високо ниво.

„Конуей“ спря на половин светлинна година от Дайсън Алфа, макар да не излезе от червеевата дупка. „СвАсаф“ и „Лангхарн“ се подредиха от двете му страни. От ТСП бяха решили проблема с комуникациите между кораби в режим на хиперпространствено пътуване с прибавянето на обработени импулси на хисрадарната функция. Предвид трудността, свързана с произвеждането на хиспулс в генератора на червееви дупки, процесът беше доста груб. Определено не беше фокусиран сигнал. Излъчваха за всеки, който се намираще достатъчно близо, а и импулсът не беше способен да пренася количества, дори близки до тези, постижими с микровълни. С гласовия трафик обаче се справяха сравнително лесно.

Уилсън се вмъкна на мостика и се закрепил в едно от ускорителните кресла. От всяка страна на креслото върху основите си се разгърнаха екрани и холограмни портали. Той изучи дисплеите и помоли Ана да претърси около кораба с хисрадара.

— Нека да е в радиус до четвърт светлинна година — каза ѝ.

— Да, сър — отговори тя от собственото си кресло. Изпълняваше ролята на негов помощник-командир по време на полета и това, че всички знаеха за връзката им я торможеше значително. Придържаше се по-стриктно към протокола и постоянно доказваше на екипажа, че постът ѝ е напълно заслужен. Не един от членовете на екипажа го питаша дали може да я убеди да поохлаби рутинните дейности. От тази гледна точка донякъде очакваше с нетърпение края на полета. Романтиците спестяваха доста подробности за секса в условия на свободното падане. С много от синините си се бе сдобил именно в кабината им.

Хисрадарното сканиране показва, че са заобиколени от чисто пространство. Нямаше и следа от ускоряващи обекти. Е-кономът му отвори канали към другите два разузнавателните кораба и шифрира трансмисията.

— Оскар, какво виждаш? — попита той.

— В обсега на видимост няма нищо — отговори капитанът на „СвАсаф“. — Предполагам, че са спрели да пращат кораби извън системата си. Поне в тази посока.

— Така изглежда. Антония, ти засичаш ли нещо?

— Абсолютно нищо — каза Антония Кларк от мостика на „Лангхарн“. — Тук е чисто.

— Добре, продължаваме според плана. Антония, следвай ни, докато не се приближим на десет астрономически единици от старото местоположение на бариерата. Остани в хиперпространството и събери колкото можеш информация. При появата на каквото и да е агресивно поведение срещу нас или вас, вие се прибирате право към Федерацията.

— Разбрано.

По време на заседанията на Аншун, когато планираха мисията, бе прекарала дни наред в спорове, че нейният кораб трябва да придружава „Конуей“. Сега обаче в гласа ѝ нямаше и следа от негодувание.

— Ту Лий, изведи ни от хиперпространството — нареди Уилсън.
— Ана, включи сензорите в пасивен режим, моля.

— Вече са включени, сър.

Уилсън се опита да не върти раздражено очи.

Разузнавателните кораби се приближиха до Дайсън Алфа. Профилът на мисията им беше изключително лесен. „Конуей“ и „СвАсаф“ трябваше да влязат във вътрешната част на системата и да сканират за следи от червееви дупки. Ако откриеха такива, трябваше да се доближат до източника, да излязат от хиперпространството и да се опитат да осъществят комуникация. Ако нямаше следи от извънземни експерименти с червееви дупки, щяха да отлетят до Алфа Майор и да опитат да установят комуникация там.

Все още бяха на четвърт светлинна година от звездата, когато Ана каза:

— Засичае квантови флуктуации, съвпадащи с активност на червеева дупка.

— От толкова далеч? — попита Тънди Сътън.

— Да, каквото и да са построили, е дяволски мощно.

ПланинаНаЗората започна да работи по проблема, веднага щом новите спомени на Боуз му разкриха теорията и практическото приложение на червеевите дупки. Отне му само неколкостотин неподвижни, за да определи и измери фундаменталните принципи, подкрепен от основните познания по човешка физика и математика, извлечени от спомените на Боуз. Успя лесно да пригоди уравненията към собственото си разбиране за квантовата физика, просто разшири познанието си по начин, за който може би нямаше да се досети сам. След това се изправи пред по-голямото предизвикателство да проектира хардуерната част. Спомените на Боуз съдържаха съвсем малко информация за този елемент.

След месец, по време на който съзнанията на хиляди неподвижни бяха съчетани, за да анализират новия проблем, няколко високотехнологични производствени района започнаха да произвеждат части по проекта, първият генератор на червееви дупки беше построен и вече работеше. ПланинаНаЗората го използва, за да отвори малки комуникационни връзки с най-многобройната си колония на големия газав гигант. ПланинаНаЗората23957, който надзираваше селището там, беше свързан в реално време към групата на първоначалните неподвижни. През следващите няколко седмици беше отворена поредица от червееви дупки към останалите колонии на ПланинаНаЗората. Така все повече подчинени местности бяха свързани към основната група неподвижни на родния им свят и всички образуваха единно гигантско групиране.

В този момент всички мощности за производство на космически кораби, с които ПланинаНаЗората разполагаше в звездната система, преминаха в режим на производство на части за по-големи генератори на червееви дупки. С отварянето на все повече тунели и свързването на планети, малки луни и далечни астероидни колонии, космическите кораби станаха излишни. Той ги разглоби и вложи ресурсите в новата транспортна система. Отвори нови електроцентрали около слънцето,

огромни въртящи се структури, защитени от силови полета, които улавяха енергията и я прехвърляха (през червееви дупки) към втория газов гигант, където в процес на строеж беше най-голямата червеева дупка. Именно тя щеше да се пресегне към междузвездното пространство. Отне му пълните мисловни способности на дванадесет хиляди неподвижни мозъци, за да управлява междузвездната червеева дупка. Трябваше да наглежда толкова много компоненти, да контролира толкова много фини енергийни манипулации вътре в машините. ПланинаНаЗората сля неподвижните специално за сформирането на командна група. Те нямаха други функции, не вземаха участие в обединения мисловен процес на ПланинаНаЗората. Дори тогава, при наличието на толкова много мисловна мощ, вложена в управлението на устройството, му се наложи да използва повече електронни процесори от всякога, за да поддържа помощното оборудване.

Междузвездната червеева дупка работеше едва от три седмици, когато няколко помощни орбитиращи детектори на квантови вълни засякоха точки на изкривяване от няколко приближаващи звездни кораба. Бяха по-малки от предишния човешки звезден кораб, „Втори шанс“, но идваха от посоката, в която се намираще Федерацията. Освен това бяха и доста по-бързи.

>корабна мисия / обясни<

Не знам със сигурност. Очаквам нов опит за установяване на комуникация. Те със сигурност ще искат да знаят какво е станало с мен и Фербеке.

>вероятност за сблъсък / екстраполирай<

Те не искат да се сражават. Въпреки това корабите им ще имат мощни щитове. Видяха няколко сражения по време на предишното си посещение. Знаят от каква защита ще се нуждаят този път.

>отговор / обясни<

О, с моите невероятни тактически умения...

>тактическо познание / памет<

Нямаше такава. Спомените на Боуз лъжеха — не, не лъжеха, държаха се саркастично.

>сарказъм / обясни<

Това е индивидуална човешка черта. Културно обоснована е, или я имаш, или не. Често я използвах, за да унижавам надутите студенти. Не мисля, че е приложима в твоята култура, ти по-скоро би използвал ядрен взрив.

Не за пръв път ПланинаНаЗората се замисли дали просто да не изтрие спомените на Боуз. Често чуждоземните мисли му се струваха някаква форма на лудост. Въпреки че бяха оградени с предпазна клетка в единичен неподвижен, се наблюдаваше явно изтичане. Напоследък често го спохождаха странни идеи и понятия — различен начин за възприемане на живота. В крайна сметка, трябваше да признае, че беше в известна степен нелогично да пръсне такива количества замърсяване върху родния си свят и да причини смъртта на толкова много подвижни — части от него самия — чрез болести или отрова. Убиваше себе си заради настоящето, без да планира правилно бъдещето. Не беше сигурен как идеята за „заболяването“ се бе прокраднала в мислите му.

Подобни новаторски мисли можеха да го превърна в чужд Първи, заразен отвътре. Макар да знаеше, че присъщата му за Първи рационалност все още доминира, все пак прахосването на толкова много подвижни си беше разхищение на ресурси. Затова засега толерираше спомените на Боуз, тъй като знаеше, че скоро няма да се нуждае от тях.

Трите човешки звездни кораба забавиха приближаването си и след това отново полетяха напред. Един се спря точно на мястото на бариерата и остана в червеевата дупка, която генерираше. Другите два се насочиха към втория газов гигант, където ПланинаНаЗората бе построил междузвездната червеева дупка. Той започна да подготвя кораби в близост, които да пресекат пътя на новодошлите.

Един от човешките кораби излезе от червеевата си дупка сред взрив от синя радиация. Намираше се на пет милиона километра от междузвездната червеева дупка. От него се понесоха електромагнитни лъчи и започнаха да опипват пространството наоколо, докато генераторът му на червееви дупки излъчваше изкривяващи импулси, които спомените на Боуз разпознаха като хисрадар. Щитове с висока плътност обгръщаха човешкия кораб и отразяваха сензорните сканирания на ПланинаНаЗората. Трябваше да признае, че пробиването им щеше да е трудно, но не и невъзможно.

Прати шестнадесет кораба с високо ускорение с цел да пресекат пътя на врага. Няколко секунди след като двигателите им с ядрен синтез се включиха, човешкият кораб насочи микровълнови и лазерни лъчи към тях. Този път ПланинаНаЗората разбра двоичните им импулси, простите математически константи, пикселовите матрици с основни образи и символи, периодични таблици. Той насочи комуникационен мазер към човешкия кораб.

Спомените на Боуз бяха подготвени, за да установят контакт, бяха подбрани подходящи „говорни“ последователности.

— Здравейте, приятели, Дъдли Боуз е. Доста време ви отне да се върнете, а? Само че, Бога ми, радвам се да ви видя.

Човешките лазери се изключиха. Върху кораба, който бе изпратил съобщението остана фокусиран единичен микровълнов лъч.

— Дъдли? Тук е командир Кайм. Как... Добре ли си? Исусе, Дъдли, никога не сме се надявали на толкова много.

Гласът беше изкривен от влияния, които спомените на Боуз идентифицираха като емоции на недоверие и надежда.

— Успях, капитане. Добре съм. А заедно с мен има толкова много приятели, които нямат търпение да се срещнете. Би трябвало да успеем да се скачим с вас след малко.

— Дъдли, ти на кораба, който праща сигнала ти, ли се намираш?

— Да. Страшно съвпадение, а? Тук съм от месеци и помагам на Първите в разработването на червеевата им дупка.

— Дъдли, този кораб се движи с ускорение от десет же.

Гласът се промени. Спомените на Боуз в ПланинаНаЗората идентифицираха промяната като объркване.

— Да, питаш ли ме какво е. Гръбнакът ми страда адски.

— Можете да намалите — каза Уилсън Кайм. — Няма да избягаме.

— Да, разбира се. Ще кажа на капитана.

ПланинаНаЗората намали ускорението на ескадрилата до три же. Не искаше да подплаши хората — още едно ново понятие. Толкова много нови неща, откакто бариерата бе паднала.

— Къде е Емануел, Дъдли? С теб ли е?

— Не, тя е на родния им свят. МЪРТВА БЯГАЙ ТЪП ГЛУПАКО БЯГАЙ УБИХА НИ ЩЕ УБИЯТ ВСИЧКИ ЖЕСТОКИ СА БЯГАЙТЕ КОПЕЛЕТА...

На ПланинаНаЗората му се прииска да *крещи* в изблик на чиста *ярост*, когато предателството пламна в съзнанието му. Той смачка спомените на Боуз, които разцъфваха от мозъка на неподвижния, където бяха складирани, и грубо ги подчини отново. Размаза ги. Изличи ги.

Лудешки, непокорен човешки смях се разнесе във вътрешностите на гигантската сграда, която подслоняваше централната група неподвижни в сърцевината на съществуването му. Споменът за смях, който му се присмиваше, докато избледняваше.

Уилсън се блещеше зяпнал в говорителите, които само до преди минута му бяха донесли такава радост, че почти се беше разплакал. Викът бе увиснал в мъртвешката тишина на мостика.

Дълбоко, дълбоко вътре в себе си, той вече бе разбрал истината в мига, в който гласът на Дъдли заяви, че се намира на кораб с ускорение десет же, а разговаряше все едно бяха в бар и пиеха питиетата си. „Ако е твърде хубаво да е истина, вероятно подозренията ти са правилни.“

— Извънземните кораби започнаха да ускоряват отново — обади се Ана. — Осем же. Девет.

— Ту Лий, изведи ни оттук веднага — нареди Уилсън. Загложди го чувство за дежа вю, чието ужасяващо сходство беше почти успокоително. — Оскар, Антония, план за разпръскване едно. Чухте човека: бягайте.

Екраните, които показваха спектрални образи от космоса навън, засияха в синьо, сякаш се бяха плъзнали в участък от небето на някоя планета. Ту Лий изпрати „Конуей“ извън системата Дайсън с половин светлинна година в час.

— По дяволите, какво се случи? — каза Ана. — Какво говореше с нас?

— Каквото е останало от Дъдли Боуз — каза мрачно Уилсън. „Мамка му, а аз винаги съм имал лошо мнение за него.“ — Някакви следи от преследвачи?

— Нищо не ни преследва в хиперпространството, капитане — каза Тънди. — „СвАсаф“ и „Лангхарн“ са пред нас и се разгръщат.

Уилсън започна да изучава дисплеите около креслото си, докато дишаше дълбоко и се опитваше да успокои препускащото си сърце.

Гледаше как другите два кораба се гмуркат дълбоко в бездните на междузвездното пространство, като по този начин правеха още по-трудно проследяването им от страна на потенциални врагове. „Доста жалка маневра всъщност. Ако извънземните бяха построили звездни кораби със свръхсветлинна скорост, можеха да изпратят хиляди след всеки от нас.“

— Бяхме извън хиперпространството в продължение на шест минути и една четвърт — каза Ана, когато екипажът на мостика започна да се отпуска. — Мисиите ни там стават все по-кратки, а ние все така нямаме никаква представа как изглеждат.

Уилсън даде инструкции на е-конома си и той разгъна един от дисплеите около креслото му. Капитанът се обърна към Тънди Сътън.

— Каква информация събраха сензорите ни?

— Почти нищо, капитане — каза навъсено физикът. — Престоят ни не беше достатъчно дълъг, за да се сдобием с качествени образи.

— Ами онази гигантска червеева дупка?

— А, да — Тънди процеждаше думите със странна неохота. — Знаете, че никога не сме опитвали да изградим нещо с такива мащаби. Количеството квантова активност, която успяхме да засечем, говори за значителен брой червееви дупки, които са били отворени в системата Дайсън. Всички бяха много по-малки от онази над външния газов гигант. Това потвърждава предишните ни заключения за индустриалните им възможности. Преди година и половина те нямаха нито един генератор на червееви дупки.

— Колко точно е голяма онази над газовия гигант?

Тънди започна да извиква записите на хисрадара, съсредоточи се върху най-външния газов гигант и трите му огромни луни. Извика малкото на брой визуални изображения, които бяха откраднали със себе си. Фокусира образа върху третата луна, която орбитираще на седемстотин и деветдесет хиляди километра над турбулентните екваториални буреносни облаци. Представляваше скалист планетоид, наполовина покрит от ледени пластове със средна дълбочина от по пет километра. Стотици куполи от силови полета покриваха почти четвърт от цялата повърхност. Пет кораба с ядрени двигатели замъгляваха пространството около нея, образувайки ярък пръстен на двеста и петдесет километра над екватора. От него се точеше искряща река от синьо-бяла плазма, изпъната до най-външната точка на Лагранж на

луната, на петнадесет хиляди километра разстояние. Извънземните бяха поставили червеевата дупка в центъра на гравитационната нулева точка, където можеше да запази позицията си с минимална употреба на тръстери. Нямаше визуална информация. Самата структура на генератора беше много тъмна, макар в инфрачервения спектър да сияеше като проблясваща пурпурна искра.

Хисрадарът разкри тороид с централен отвор, чиито диаметър беше два километра и половина. На всеки пет или шест минути през центъра прелиташе по един кораб. Огромен кораб.

— Копеле — прошепна Уилсън. — Има ли начин да разберем накъде води?

— Не, сър — каза Тънди. — Но, съдейки по силата на квантовите изкривявания, които причинява, бих казал на няколко стотици светлинни години. Не знам откъде получават такова голямо хранване, няма неутринови емисии, които да съответстват на ядрен синтез в подобни мащаби.

— Достигнали ли са във вътрешността на Федерацията? — попита рязко Уилсън.

— Не би стигнала чак толкова надалече. Четиристотин светлинни години, може би пет.

На Уилсън му се искаше да изпита облекчение. Трябваше да го почувства, щом извънземните не бяха стигнали до дома преди него. Само че чувството му избяга съвсем. Това, което видяха, беше твърде обезпокоително. Дори за цивилизация с такива размери онази гигантска червеева дупка беше свръхрискован проект — дело на отчаяние. Сигурен беше къде щеше да ги отведе най-накрая това. Не можеше обаче да проумее защо. Какво можеха да искат от Федерацията?

Пейзажът беше удивителен. Имаше всичко, което човек може да открие на стандартен животоподдържащ свят, но двадесеткратно увеличено. По-високи планини. По-дълбоки долини. По-широки реки. По-обширни равнини. Дори небето изглеждаше по-голямо, макар че може би се дължеше на липсата на облаци през дългия ден.

Всичко това караше Ози да се тревожи за животните, които можеха да срещнат. Плъхове с размерите на кучета? Кучета с размери

на коне? Какви ли щяха да са слоновете или динозаврите?

Само че вече бяха тук от осем дни и не бяха мярнали и мушица. Растенията не подхождаха съвсем на гледката. Всички бяха невзрачни. Тревата приличаше на килим от мъх. Храстите бяха глобуси с нежни малки листенца, сплетени толкова плътно, че от разстояние приличаха на непрекъсната мембрана. Дърветата имаха проста конична симетрия с тъмни, големи колкото пръсти листа. Поне на ботаническите дадености им липсваше приключенски дух. В интерес на истината, откакто бяха пристигнали, не бе видял и едно цвете. Може би еволюцията беше подминала изцяло идеята за опрашване. Или пък нямаше насекоми, които да опрашват.

Това правеше Точий най-цветното нещо на планетата. Голямото извънземно се бе възстановило бързо от измръзването си, докато скитаха по пътеките след бягството от планетата на Ледената цитадела. Жилавите му двигателни гънки се бяха излекували почти напълно след седмици плъзгане по умерени тревисти поляни и рохката почва в горите. Една от пътеките на трите планети, през които бяха преминали, се намираще в тропически пояс. На Точий това истински му хареса. Малките съсухрени филизи, които се подаваха от бръчките по кафявата му кожа, се бяха разлистили и разцъфнали в жизнени цветове. Сега приличаха на перести папрати, чиято ярка пигментация потрепваше като копринените гънки на наметало. Вълни от алено, мандаринено, тюркоазено и смарагдово се поклащаха по дължината на тялото му при всяко движение и повей на вятъра.

— Прилича на дъга от козина — беше казал Орион, когато клончетата започнаха да растат отново.

Момчето също беше много по-щастливо. Голяма част от шумната му самоувереност се беше завърнала и се засилваше с всяка стъпка, която ги разделяше от Ледената цитадела.

Ози почти очакваше да започне да пита: „Пристигнахме ли вече?“, на който въпрос беше почти невъзможно да даде отговор предвид обстоятелствата. Пътищата на силфените бяха подобни на световете, които бяха посетили досега, а малката висулка за приятелство им бе помогнала в няколкото случая, когато Ози не беше съвсем сигурен. Само че досега винаги бяха попадали в местности, където горите бяха гъсти и само тук-там долини и хълмове служеха за граници помежду им.

Този голям свят беше различен. Когато излязоха от края на гората, погледите им срещнаха обширна вълнообразна равнина, проснала се пред тях. Гората зад гърбовете им изпълваше V-образна долина. През нея имаше само една пътека, която водеше право навън по течението на бързо поточе, ромолящо по дъното на долината. Затова просто продължиха да вървят, като се придържаха близо до потока. Беше един от многото притоци, които захранваха реката, разрязала равнината.

През петте дни непрекъснато скитане бяха попаднали на много подобни гори, които се притискаха към стръмни долини, и нито една, в която пътеките на силфените водеха навън. Плодовете на дърветата бяха ядивни — топки с размерите на пъпеша, чиято влакнеста каша на вкус беше подобна на безвкусни ябълки. Това изглежда беше неизменно правило на световите, свързани от пътеките на силфените — нищо ядивно нямаше силен вкус.

Орион събаряше плодовете с голяма пръчка, понякога Точий го вдигаше с пипалата си, за да стигне до онези, които се поклащаха на по-високите клони. Всеки път, когато Ози наблюдаваше засмяното момче да налага плодовете, се замисляше за къри и бургери с чили.

Реката ги водеше напред към верига от заснежени планини, които обозначаваха края на равнината. С приближаването на хълмовете в полите им вездесъщият килим от трева изтъня и оголи пространства от тънък слой песъчлива почва. Скоро само в широката клисура, през която течеше реката, можеше да се види някаква зеленина. Те подбираха пътя си по осеяните с големи камънаци брегове, като проверяваха внимателно мочурливата повърхност. И Ози, и Орион носеха тежки раници, а на гърба на Точий бяха праметнали два големи стари коша. Клисурата започна да се спуска надолу и течението на реката се забърза, а тя самата се разпени около камъните, които се подаваха от коритото ѝ.

— Още ли искаш да си бяхме направили лодка? — попита весело Орион, когато минаха покрай група скали, около които пръскаха огромни пенливи струи.

Ози го беше предложил по-рано, някъде около третата гора, в която бяха търсили пътища. Макар и да беше добра идея, острието му с диамантен връх не беше идеалният инструмент за рязането и оформянето на толкова много дърво. Във всеки случай, не разполагаха

с въже, с което да сглобят дори груб сал. Тогава вече просто искаше да се измъкне от равнината. Дните, прекарани под тихата небесна шир бяха достатъчно неприятни. През нощта обаче бързаше да се прибере в палатката, за да се скрие от смущаващата празнота около тях. Някаква интуиция, заровена дълбоко в съзнанието му, не се доверяваше на тази планета.

— Минавал съм и по по-опасни бързеи от тези — защити се Ози.

След половин ден влачене край клисурата, тя зави рязко и се разтвори в огромен каньон. Реката нахлу в него, заотскача от върволица стръмни стъпала, всяко по-високо от предишното. Най-накрая се превърна във водопад, който громолеше над отвесна скала, висока триста ярда. След толкова много дни, потопени в пълната тишина, която обгръщаше празната равнина, ревът на падащата вода беше шокиращ.

— Е, какво сега? — попита Орион. Гледаше към гигантския каньон, който отнасяше водата от водопада. Изглежда преминаваше право през планинската верига.

— Зад нас няма път, който да води извън този свят — заразсъждава на глас Ози. — Или продължаваме да следваме реката, или ще потърсим друг път покрай планините.

Той извади доста опърпан пергамент. Последното му късче въглен беше станало на малка бучица. Откри най-острия ръб и написа: „Мисля, че трябва да продължим. Изглежда това е пътеката.“

„СЪГЛАСЕН СЪМ“, припламна предният очен сегмент на Точий.

През целия дълъг следобед подбираха пътя си надолу край водопада. Скалите бяха хлъзгави от пръските, затова се спускаха бавно и внимателно. Ако тук им се случеше някакъв инцидент, шансовете да намерят помощ на практика бяха нулеви. Самотното им пътуване ги беше заредило с предпазливост. Дори Орион не се оплакваше колко дълго им отнема слизането. Точий водеше. Върху този рискован наклон двигателните му гънки го правеха най-сръчния от тримата.

Когато достигнаха дъното, слънцето отдавна се бе скрило зад стените на каньона. Според таймера във виртуалното зрение на Ози им оставаха още два часа слънчева светлина. Мъглата, която водопадът създаваше, го бе заблудила за миг, когато стигнаха в основата на

водопада, където имаше хладен, влажен въздух. Но дори скрит от пряката слънчева светлина, се чувстваше по-добре с тъмните си очила.

Те преминаха покрай дълбокия скалист вир, образуван от пенестите удари на водопада, и продължиха покрай реката, която отново течеше спокойно и клокочеше по широкото пясъчно корито, осеяно с малки камъчета. Ози застана на брега, за да се огледа добре. Почти отвесните стени от червени скали около тях бяха високи километър, а пред него, там, където каньонът нежно се извиваше на изток, сякаш бавно нарастваха все повече. На най-широкото място дъното на каньона достигаше пет мили. Нищо не растеше във вътрешността му, нито трева, нито храсталаци. Дъното бе застлано с дребни камъчета и пясък от същия червен варовик като стените. Виждаше огромните конични могили от назъбени скали, натрупани до основите на всеки вертикален зъбер, където огромни участъци се бяха отчупили отвисоко и се бяха превърнали в разбит на прах сипей.

Една от манипулаторните ръце на Точий се подаде нагоре в поразително човешки жест, който бе усвоил, за да привлича вниманието им. Когато Ози се обърна, за да погледне към извънземното, в предния му очен сегмент проблясваха бледоморави шарки. „НЕЩО ПРИ ПЪРВАТА ИЗВИВКА. ВЕРОЯТНО ДЪРВО.“

Ози приближи гледката с помощта на ретиналните импланти. Въздухът потреперваше заради нажежените скали и собствената си температура, но до реката, точно преди да изчезне от погледа му, се виждаше някакво тъмно петно. „Може би“, написа той.

Тръгнаха отново по протежение на каньона и почти веднага се натъкнаха на древно огнище. Беше прост кръг от камъни, чиито вътрешни страни бяха очернени. Пепелта отдавна беше отнесена от вятъра, вътре беше останал само потъмнял пясък.

— Виж! — извика Орион и се затича. Спря на няколко ярда от кръга и вдигна нещо от пясъка. Усмихна се триумфално, вдигнал нависоко трофея си.

— Дявол да го вземе — изръмжа Ози. Момчето бе открило кутия от сода. Цветовете ѝ бяха силно избледнели с годините, но познатото лого все още си личеше.

— На Земята ли сме? — попита въодушевено момчето.

— Съжалявам, мой човек, няма начин.

— Това обаче трябва да е някъде във Федерацията. Дори на Силвъргалд имаме сода.

Ози почеса огромната си мъхеста брада.

— Мисля, че е просто боклук. Знаеш какви са хората, най-големите хулигани на Вселената. Но, хей! Това доказва, че сме на прав път.

Не искаше да прекършва крехката надежда на момчето.

Орион го погледна раздразнено и хвърли кутията обратно на пясъка.

Час по-късно спряха и установиха бивак за през нощта. Ози и Орион разпънаха палатката си върху малък склон на неколкостотин ярда от реката и се заеха да перат чорапи и ризи, преди и последната светлина да изчезне. Ози щеше с удоволствие да се гмурне и да се измие като хората, но макар все още да не бяха мярнали и едно живо същество на този свят, просто не можеше да се довери на водата. Тези мисли трябва да бяха резултат от твърде многото студентски нощи, прекарани с пица, няколко опаковки бирени кутии, трева и скапани научнофантастични филми. Бог знае какво се криеше по дъното на реката. Може би нищо, но той определено нямаше да жертва задника си, за да може някое извънземно да го ползва за люпилня на яйцата си, не, благодаря. Изведнъж дългите вечери, прекарани в горещите басейни на Ледената цитадела вече не му се струваха толкова неприятни.

Връщаха се обратно към палатката, когато Орион спря и каза:

— Там има светлина.

Ози погледна надолу към каньона, накъдето сочеше момчето. Далече по течението сияеше малка златна искрица. Не беше сигурен дали се намира от тяхната страна на реката. Приближаващата функция на ретиналния му имплант не успя да му даде ясен образ. Независимо колко силно беше увеличението, светлината си оставаше трепкаща и размазана. Когато премина в инфрачервения спектър, едва се виждаше. Значи не беше огън.

— Вероятно някой друг, който пътува по пътеката — каза той успокоително, макар и изобщо да не се чувстваше спокоен.

Точий също бе видял светлината, въпреки че и окото на извънземното не можеше да се фокусира върху нея. Продължиха да наблюдават, докато вечеряха с безвкусните плодове и студена вода, но

тя не се движеше. Ози и Точий решиха да бдят на смени през нощта, за да са сигурни, че нещото не се приближава към тях. На Ози се падна смяната от полунощ до сутринта. Той седеше на плоската скала до палатката, облечен в панталоните и карираната си риза, загърнал спалния си чувал като одеяло около раменете. Реката шепнеше тихо в далечината и от време на време откъм Точий се разнасяше нисък тракащ звук, който той определи като извънземно хъркане. Освен това не се чуваше нищо друго, само дълбоката тишина, която винаги щеше да свързва с този свят. От безоблачното, безлунно небе грееше ослепително множество от звезди. Никога не бе виждал толкова много преди, дори когато се разхождаше сред дивите земи на новите светове на Федерацията, преди да бъдат заразени от ниските степени на замърсяване. Една неясна мъглявина, четири или пет пъти по-голяма от земната луна, непрекъснато привличаше вниманието му. В единия си край се извиваше рязко, а от главната ѝ част стърчеше червеникаво копие. Не можеше да си спомни за какъвто и да е подобен астрономически феномен, дори смътно напомнящ на този, в близост до Федерацията. Нарече го Опашката на дявола. Какъв срам, че никой никога нямаше да го види.

В застиналите часове преди изгрева чу гласове. Изправи се мигновено, несигурен дали не се беше унесъл. Може и да ги беше чул в началото на съня си. Само че това не бяха човешки гласове или поне езикът им не беше нито един от тези, които той познаваше.

Искрата светлина не беше помръднала. Той превключи имплантите си на инфрачервен режим и бавно започна да сканира в пълен кръг наоколо.

Гласовете се чува отново. Определено не бяха сън. Преминаха покрай ушите му и той се извърна толкова бързо, че почти загуби равновесие. Няколко от тях дърдореха едновременно на нечовешки език. Звучаха разтревожено. Уплашено.

Само че освен гласовете нямаше нищо. Нищо не помръдваше в каньона. Нищо с физическа форма.

За малко да попита: „Кой е тук?“ Само дето наистина щеше да прозвучи като реплика, излязла от хорър филм, предназначен за гледане късно през нощта. Тъпо.

Покрай него се плъзна шепот. Някой — нещо — скимтеше в далечината. Ози пусна спалния чувал и изпъна ръцете си напред,

концентрира се върху дланите си и се опита да почувства дали въздуха се движи, да долови и най-малкия признак за движение. Затвори очи, знаеше, че зрението няма да му помогне. Слушаше, галеше въздуха. Звукът дойде отново и призова в съзнанието му старата фраза за „гласовете на вятъра“. Чу какво казваха и го повтори тихо. Нищо не се промени. Преминаха покрай него и не му обърнаха никакво внимание.

Орион го откри така, когато първата вълна на бледата зора се надигна иззад стената на каньона — застанал с изпънати ръце като някаква религиозна статуя, която нашепваше думи на чужд език. Момчето си проправи път извън палатката, прозявайки се и търкайки очите си, за да прогони съня.

— Какво правиш?

Ози въздъхна и отпусна ръцете си с плавно движение, което подозрително напомняше на нещо, научено в клас по йога. Ухили се неразгадаемо на Орион.

— Говоря с духове.

Орион заобръща глава около себе си, опитваше се да намери... нещо.

— Добре ли си? Да не си си ударил главата или нещо такова?

— Не и откакто бях в онзи бар на Лотиан, а това беше преди доста години. Това е свят обитаван от духове.

— О, хайде де, Ози, не е смешно. Не и тук. От цялата планета ме побиват тръпки.

— Знам, мой човек. Съжалявам. Но аз наистина чух нещо, все едно бяха група от хора или извънземни.

— Силфените?

— Не, познавам техния език. Не знам какво казваха тези, но по интонацията им можеш да добиеш някаква представа за съдържанието. Тъжни са, или пък уплашени. Може би и двете.

— Ей, стига. Това не ми харесва.

— Да. Знам. Мисля, че това е целта.

— Целта на кое?

— На каквото и да беше това, което преживях. — Той се навъси. — Какво преживях? Ако приемем, че няма такива неща като призраци, тогава... някакъв вид проекция? Малко е детинско просто да стряскаш пътниците. Имам предвид, защо да не изиграеш майтапа докрай, да наденеш бял чаршаф на главата си и да им скочиш иззад някой камък?

— Ти каза, че силфените живеят след смъртта — каза тихо Орион.

Ози го погледна замислено.

— Значи всъщност ме слушаш, а?

— Понякога. — Момчето сви рамене, усмихвайки се малко глупаво.

— Добре тогава, да помислим за това. Нищо от електрониката ни не работи, значи духовете не може да са някакъв вид нормална проекция, холограми, фокусиране на звука, този сорт глупости. Силфените са активни тук, което означава, че всичко това трябва да става с тяхното знание и съгласие.

— Освен ако те самите не го правят — каза Орион с внезапно въодушевление. — Тук няма нищо живо. Не сме видели никакви животни или насекоми. Може това да е техният отвъден свят, където живеят всички духове на силфените.

Ози направи гримаса и огледа могъщия, огромен каньон.

— По някаква причина си мисля, че надали е така. Очаквам да е нещо малко по-внушително. Но може и да греша. — Той млъкна и погледна по протежение на каньона. — Йо, вече не виждам и онази светлина.

Точий се плъзна между двамата и вдигна един от манипулаторните си крайници. „КАКВО СТАВА?“, питаха шарките в окото му.

— Това май ще се окаже голямо предизвикателство за речника ни — промърмори Ози.

До средата на сутринта можеха да видят ясно, че черните колони пред тях наистина бяха дървета. Дори по стандартите на този свят бяха гиганти, идеални, тънки конуси, които се протягаха на над сто и петдесет ярда във въздуха. Бяха посадени в двойна редица на половин миля от речния бряг и образуваха впечатляваща алея надолу по каньона.

— Значи някой наистина живее тук — каза Орион, когато приближиха началото на алеята.

— Така изглежда. — Ози наклони глава назад, за да зърне върховете на първите дървета. — Или дървесината им е по-твърда от

стомана, или тук няма почти никакви ветрове.

— Това важно ли е?

— Не знам, пич. Само дето определено се намира на изродски голяма височина в графиката за изчанченост.

Орион се изкикоти.

— Цялото това място е изродско.

— Няма да споря.

След час, когато стените на каньона вече бяха прави и им позволяваха да гледат с цели мили напред, различиха група силуети, които вървяха по алеята. Седем души далеч пред тях. Движеха се с постоянно темпо.

„ДВУКРАКИ КАТО ВАС, обявиха шарките на Точий. ТЕ СА НАПРАВИЛИ СВЕТЛИНАТА МИНАЛАТА НОЩ.“

„Може и така да е“, написа Ози.

„ДВИЖАТ СЕ ПО-БАВНО ОТ НАС. МОЖЕМ ДА ГИ НАСТИГНЕМ ДНЕС, АКО УВЕЛИЧИМ СКОРОСТТА СИ.“

Ози си мислеше за същото. Разбира се, ако наистина искаше да привлече вниманието им, разполагаше с няколко сигнални ракети в раницата си, макар че не желаше да ги използва освен в случаи на истинска нужда. А и групата пред тях трябваше да се обърне в правилния миг. Изведнъж се изненада, че още не ги бяха видели, особено предвид впечатляващия контраст между пищното ярко наметало на Точий и скучните скали с цвят на желязо.

„Ще ни е трудно да ускорим. Все някога ще ги настигнем.“

„СЪГЛАСЕН.“

Следобед, когато вече бяха вървели в продължение на часове по пустата алея, се натъкнаха на първата руина. Малко поточе се виеше през каньона, простираше се от основата на скалната стена до реката, като по пътя си пресичаше под прав ъгъл алеята. Преди много време пътеката беше минавала по простичък каменен мост над него. Сега единствените останки бяха здравите основи от всяка страна, които стърчаха от песъчливата земя като изпотрошено чене.

В зидарията имаше бледи извивки, напомнящи на следи от змии в пясъка. Ози не можеше да прецени дали бяха естествено ерозирали от вятъра или представляваха древни гравюри. Като се замисли отново за дърветата, реши, че по-скоро са второто. Нямахше представа колко време е нужно, за да избледнеят до такава степен. Поне векове.

— Иска ми се системите ми да работеха — въздъхна той. — Можеха да датират с въглерод останките до самия следобед, когато са били построени.

— Наистина ли?

— Да, доста близо.

Винаги малко се стряскаше с колко малко технологични познания разполагаше Орион. Трябваше да внимава какво казва, особено когато се шегуваше, а това не беше характерно за Ози. Но момчето обикновено приемаше всичко, излязло от устата му, като неоспорима истина.

Прецапаха през малкото поточе и продължиха да вървят. Ози устоя на подтика да издълбае името си на моста. Малко го изненадваше, че никой не го беше направил, особено онези, които бяха оставили кутията от сода.

Когато опънаха бивака, вече бяха подминали още един разрушен мост, както и голяма кръгла вдлъбнатина в земята, чиито краища бяха направени от плътно подредени каменни блокове. Нито една от археологическите останки не подсказваше каквото и да е за строителите им. Мостовете имаха доста сходно оформление при всички видове. Същото се отнасяше и за яките основи. Ози подозираше, че кръгът представлява точно това. През деня успяха да съкратят разстоянието до съществата пред тях до около миля. След като разпънаха палатката, в сгъстяващия се мрак блесна златна светлина.

— Те се намират на абсолютно същото място — каза Орион. — Трябва да запалиш сигнален огън, Ози. Сега няма начин да не го видят.

Ози се загледа в постоянния източник на светлина.

— Те знаят, че сме тук. Ако не искат да говорят с нас, няма смисъл да ги насилваме.

Орион кимна весело и заби ножа в един от по-едриите плодове.

— Вече знам нещо за хората — не можеш да накараш някого да бърза, ако той сам не иска, нали така?

— Напредваш.

— Затова трябва да оставя момчето да определи колко бързо да напредваме.

— Да, така е.

— А тя със сигурност ще намери как да ми каже, когато е готова да си легнем, нали? Сигурен ли си в това?

— Ъ, да. — Ози започваше да се плаши от тези нощи около огъня. Съзнанието на момчето се движеше изумително праволинейно. — Само че, виж, мой човек, ще бъде елегантно. Трябва да си внимателен и винаги да си готов.

— Какво точно имаш предвид?

— Ами, ако на нея ѝ е хубаво срещата да продължи колкото време поискаш, това е добър знак.

— Мислех, че каза да не се опитвам да я вкарвам в леглото още на първата среща?

— Да, да, така е. Говоря за втората или за по-нататък.

— Добре. Значи срещата продължава цяла вечер. Аз ли да я поканя вкъщи, или тя ще го направи?

— Не знам, мой човек. Зависи от момичето, окей? Довери се на собствената си преценка.

— Ама, Ози, аз нямам такава, затова те питам.

— Искаш ли още една реплика, която можеш да ползваш?

Беше открил, че това е добър начин да накара Орион да спре, макар че собственото му достойнство винаги плащаше висока цена.

— Да!

— Добре. За тази обаче, ти трябва цял тон самоувереност, окей, не трябва да показваш никакъв страх. „На мен ли ми има нещо, или винаги си толкова красива?“

— Може — каза колебливо Орион. — Но трябва да я подкрепиш с добра реплика след нея.

— Хей, аз само ти казвам как да отвориш вратата. След като се озовеш в стаята, се оправяш сам.

Гласовете се завърнаха късно през нощта. Този път бяха малко по-силни и се чуваха по-начесто.

Орион се събуди стреснат, когато преминаха право покрай палатката. Ози вече седеше в чувала си, заслушан в казаното и в начина, по който беше изречено.

— Духове са, нали? — каза сериозно Орион.

— Изглеждат като такива. Изплашен ли си, мой човек?

— Ози! Това са духове!

— Правилно. Да знаеш, че и аз съм уплашен.

Той се измъкна от спалния си чувал и разкопча палатката. Нощният въздух беше изпълнен със звуци, стотици гласове се вихреха хаотично около лагера им. Той навлезе право в средата им и се озова сред дневна светлина. Краката му се намираха върху тучен килим от синьо-зелена трева, която покриваше повърхността на каньона заедно с дървета и гъсти храсти. Алеята от дървета беше заменена от път, построен от каменни павеа. Странни петкраки, подобни на волове, животни теглеха дървени каруци. Върху тях бяха високо натрупани бъчви и някакъв местен вид сено. Водачите бяха извънземни, които приличаха на медузи с формата на круши. От долната им половина се подаваха стотици тънки и нежни пипала, които им служеха едновременно за крака и ръце. Макар и поотделно да бяха слаби, белите като восък пипала се преплитаха едни с други и образуваха по-силни крайници, когато им потрябваха такива. По пътя се плъзгаха дузини от тях. Връхчетата на пипалата им се извиваха и дращеа като набити на колове червеи, за да ги придвижат напред. Обръщаха се едни към други с ниски бълбукащи гласове.

Една от каруците се носеше право към Ози. Той заразмахва трескаво ръцете си.

— Хей, внимавай...

Водачът очевидно не можеше да види нито него, нито палатката или Орион, който стоеше от едната му страна. Той грабна вкамененото момче и го издърпа настрана. Двамата изпаднаха извън пътя — обратно в нощта.

— Мамка му! — изсумтя Ози. Вдигна глава и се огледа. Нищо не се бе променило, звездите блестяха в нощното небе и спускаха слабата си светлина върху тях. Алеята между дърветата си стоеше спокойно до тихата река и маркираше посоката на стария път.

— Уау! — възкликна Орион. — Яко.

— Ъ?

Усмивката на момчето блесна на звездната светлина.

— Не схващаш ли? Каньонът е машина на времето, както пътищата на силфените са червееви дупки. Колко стилно е това, а?

— Това беше просто образ, мой човек — каза Ози малко троснато, докато се изправяше на крака и изтупваше пясъка от шортите си. — Показва ни как е изглеждало преди.

— Подуших ги, Ози, все едно имах оцет под носа. Това беше истинско, не просто образ. Бяхме там, в миналото. А и освен това, ти също си помисли, че сме там, защо иначе ме избута от пътя?

— Бях изненадан, това е всичко, не знаеш до каква степен се простира образът. Да знаеш, мой човек, някои хора са били наранявани по време на телесензорни предавания.

— Беше уплашен. — Ози разпери широко ръцете си и се разсмя бурно срещу стената на каньона. — Хей, ти се уплаши, Ози. Лоша машина на времето.

— Това не е... — Ози се овладя, макар че и той беше усетил миризмата. Погледна напред към алеята и провери златната светлина на другата група. Беше си все така там и не помръдваше. Призрачните гласове се завърнаха и се плъзнаха като змии през въздуха. — По дяволите, това място е шантаво.

— Ози! — ахна Орион.

Едно от медузестите извънземни премина покрай тях, загърнато в собствения си ореол от слънчеви лъчи. Точий отметна настрана одеялото си от кожа на леден кит и се надигна на двигателните си гънки, шокирано от солидно изглеждащото привидение, което се носеше покрай него.

„КАКВО БЕШЕ ТОВА?“

Шарките в окото на Точий грееха толкова ярко, че Ози за миг си помисли, че Орион ще ги види. Той сви рамене — със сигурност не разполагаха с речник за неща като пътуващи във времето призраци. Когато се обърна, самотното медузесто извънземно беше изчезнало.

— Мисля, че по-добре да се махнем от алеята. Има няколко часа до съмване. Трябва да се опитаме да починем.

— О, Ози, това е прекрасно. Може да се озовем в края на това пътуване, преди да сме започнали. Мога да отида на Силвъргалд и да попреча на родителите ми да си тръгнат.

— Виж, мой човек, знам, че си мислиш, че машината на времето е нещо страотно, но повярвай ми — съществуват фундаментални квантови аксиоми, които не позволяват това да се случи. Окей? Знаем как ти изглежда, но това не е истинско.

Орион тъкмо щеше да отговори, когато се появи малка механична кола, в чиято кабина седяха две извънземни. Късите дебели

комини в задната ѝ част яростно бълваха пушек и пара. Момчето си пое рязко въздух и отстъпи назад.

— Май си прав. Тук ще ни прегазят.

Ози беше силно изкушен просто да застане на пътя и да позволи на някое от привиденията да мине право през него. Само че те изглеждаха толкова шибано истински!

Тримата събраха багажите си и се отдалечиха бързешком от алеята. Веднага щом минаха от другата страна на дърветата, гласовете утихнаха, макар така и да не замлъкнаха съвсем. Ози и Орион седнаха срещу една голяма канара и увиха спалните чували около себе си. От време на време върху алеята пламваха опалесцентни светлини и очертаваха ниските части на дърветата, докато отдавна умрелите извънземни вървяха по собствените си пътища. След известно време Ози спря да се опитва да проумее станалото и затвори очи.

— Имам теория — каза нетърпеливо Орион, докато дъвчеха безвкусната си закуска. — Мисля, че Сара е минала през този каньон. Затова е жива след толкова време. Каньонът я е отвел в бъдещето.

— Не е машина на времето — каза Ози за може би десети път. — Времето не може да тече на обратно, не можеш да се движиш назад във времето. Течението е едностранно. Точка, пич.

— Тя е отишла напред.

— Добре, това не е толкова трудно. Дори и ние можем да го направим.

— Можем ли? — Орион беше възхитен.

— Ами... да, поне на теория. Вътрешната структура на червеевата дупка може да бъде пригодена така, че времевата ѝ рамка да бъде разсинхронизирана. С други думи, влизаш през единия край и седмица по-късно излизаш през другия. Но за теб ще е минала само една секунда. Почти съм сигурен, че точно това се случва по пътеките на силфените. Несъмнено звучи смислено, особено що се отнася до хора като Сара.

— Правил ли си го с твоите червееви дупки?

— Не. Много е сложно. Все още не разполагаме с технологията, която съответства на математическите уравнения. — Той изръмжа

неодобрително. — Когато двамата с теб се върнем, може вече и да я имаме.

Тази сутрин вървяха успоредно на алеята от дървета и пазеха разстояние от триста ярда. Постоянно забелязваха движение по пътя. Усещането беше невероятно. Между стволите се поклащаха сенки и изчезваха, когато съсредоточаха погледа си върху тях. Привиденията определено не бяха толкова живи през деня.

Няколко часа, след като тръгнаха, осъзнаха, че най-накрая са настигнали останалите пътници. Групата бе продължила по алеята. Сега изглеждаше така, сякаш се движеха срещу силен вятър. Бяха приведени напред и продължаваха упорито. Плащовете им се вееха зад тях.

— Силфени са — каза Орион. — Сигурен съм.

Ози увеличи изображението. Момчето беше право.

— Нова аномалия в графиката — прошепна.

— Ще ги заговорим ли?

— Не знам. — Ози беше силно разколебан. Не бяха мяркали живо разумно същество от напускането си на света на Ледената цитадела. От друга страна, даже и в най-силните си моменти силфените не говореха особено смислено.

— Да изчакаме да видим къде ще са, когато ги настигнем.

Продължиха да вървят и по някое време в края на алеята се отвори голямо празно пространство. Виждаше се, че дърветата продължаваха от другата страна, но в продължение на няколко мили дъното на каньона беше празно.

— Не виждам паднали дървета — каза Ози, докато оглеждаше повърхността. — Изглежда, че хората, които са ги засадили, са искали да прекъснат поредицата.

— Там има ли построено нещо? — попита Орион.

— Не виждам руини.

Приближаваха се доста бързо до групата на силфените. Ози прецени, че ще се изравнят с тях точно преди прекъсването на алеята. Тъмните призрачни сенки все още прелитаха над пътеката, придружавани от спорадичното тъжно ломотене. Беше почти сигурен, че е на същия език, който бе чул да използват извънземните, докато се намираше вътре в проекцията.

Когато се намираха само на неколкостотин ярда зад силфените, Точий вдигна пипало. „ТОВА НЕ Е ЕСТЕСТВЕНО“, казваха шарките в окото му. Пипалото вече сочеше право към стената на каньона зад дългото празно пространство.

Ози изучи скалата, опитвайки се открие какво му сочеше Точий. Няколко от отвесните процепи изглеждаха малко по-правилни от нормалното... Той промени мащаба на зрение и ахна от удивление. Сградата беше толкова огромна, че той не я бе разпознал като такава.

В скалата личаха профилите на медузестите извънземни, издълбани преди хилядолетия. Виждаше две от тях. Всяко трябва да беше високо по почти половин миля. Ентропията ги беше гложгала бавно, скалните свличания бяха откъснали огромни части, изкривявайки очертанията. Сипейните купчини в основата на скалите под тях бяха изключително високи. Но дори след вандализма на природата формите все още бяха достатъчно отчетливи, за да ги разпознае. Между тях се намираше дворец, който се бе простирал по почти цялата височина на скалата. Предположи, че е дворец, макар че също толкова лесно можеше да се окаже и вертикален град или храм, може би дори крепост. Архитектурата напомняше смътно на баварските замъци, които бе виждал върху назъбените алпийски върхове, макар и точно този да изглеждаше като постройка на термити. Извитите кули и балконите с форма на полумесец сякаш бяха израснали от скалата. Не че бяха много и нито един от тях не беше завършен. Като цяло от двореца бе останало дори по-малко, отколкото от гигантските статуи, които пазеха двете му страни. От отвесната повърхност стърчаха издадени контрафорси, които се извиваха нагоре и завършваха в назъбени копия, там, където структурите, някога поддържани от тях, се бяха отчупили и сгромолясали върху широките хълмове от камънаци, разпилени в основите. По цялата гола повърхност в зигзази се извиваха стълбища и пътеки. Виждаха се стотици стаи — малки кухни, чиито предни половини липсваха. Хиляди отворени черни пещери, зад които имаше проходи, прокопани назад в скалите, свързващи стаи и зали.

— Какво се е случило тук? — попита Орион. Гласът му беше почти благоговееен.

Ози поклати глава, смирен, като никога, пред мащаба на трагедията. Беше дълбоко обезпокоително, че вид с толкова очевидни

способности и интелект можеше да позволи на цивилизацията си да залезе по такъв начин.

— Мисля, че трябва да попитаме силфените.

Веднага щом отклониха пътя си обратно към алеята, разбраха защо силфените напредват толкова бавно. Не вятърът ги забавяше, а спомените за стария път ставаха по-силни. Всички пътешественици от миналото, които бяха използвали древната магистрала, изминаваха отново пътуването си, всеки от тях използваше каньона по едно и също време. Не бяха така солидни като привиденията от предишната нощ, но компенсираха многократно с огромния си брой.

Първоначално Ози само потрепваше, когато фантомите прелитаха спорадично срещу него. Стягаше се, когато го удряха, само за да открие, че бяха преминали право през него, без да го докоснат. Някои от извънземните, по-голямата част от тях, бяха просто пешеходци. Други караха раздрънкани каруци или пък яздеха животни. Няколко се возеха на механични апарати.

Гъстотата на призрачните пътешественици се увеличаваше, колкото повече се приближаваха до алеята. С тях се носеше и шумът, който произвеждаха, виковете на стотици извънземни, които говореха и крещяха едновременно. Числеността им най-накрая започна да оказва лек натиск. Ози сведе глава, когато навлязоха сред тях. Почувства докосване върху китката си и подскочи от изненада. Когато погледна надолу, видя манипулаторното пипало на Точий увито около ръката му. Извънземното се държеше и за китката на Орион. Свързани заедно, тримата продължиха да напредват към силфените.

Между линиите от дървета извънземните от миналото се сливаха в един-единствен размит поток от цветове. Гласовете им се превърнаха в неразграничим безкраен вой. Срещу себе си вече усещаха вихър. Ози се наведе срещу него, чувстваше се благодарен на Точий за уравнивяващата хватка върху ръката му. Ризата и пуловера му плющяха диво около него. Лицето му се изкриви в гримаса на мрачна решимост и той насили краката си да продължат напред.

Силфените се виждаха достатъчно лесно, бяха взел от мрак сред потопа от цветове, светлина и шум, който се стичаше по алеята. Когато с мъка наближиха, той осъзна, че всички бяха стари. Дългата им коса беше изтъняла и сива. Плоските им лица бяха набраздени от дълбоки бръчки, които придаваха достолепие на чертите им. Никога

преди не бе виждал следи от старост сред тях — разбира се, никога не бе виждал и деца силфени преди, ако изобщо съществуваха такива. Възрастта им обаче ги правеше елегантни по начин, който остаряващите хора не притежаваха. Дори сега, докато напредваха срещу древната история на пътя, дългите им крайници никога не потръпваха.

— Здравейте — извика Ози на езика на силфените.

Една женска от силфените се обърна, тъмните ѝ широки очи го изгледаха с любопитството на баба, забравила името на любимия си внук.

— Аз съм, Ози. Помните ли ме?

— Никога не можем да не те помним, най-скъпи Ози, най-малко на това място на спомените. Радостни сме да те заварим тук, където искаше да бъдеш.

— Извинявам се, но никога не съм искал да бъда тук.

Веселият ѝ смях изглежда успокои виковете на призраците.

— Настояваше ти, че всички чудеса ще бъдат разкрити и узнати на места далеч от дома. Колко бързо прескача съзнанието ти и променя се непостоянното ти настроение, доволство и мъка горят зад очите ти с красотата на двойни звезди, които танцуват вечно около идеалния си кръг.

— Това чудеса ли са за вас? Аз мисля, че са отдавна отминали времена.

— Чуй знаещите, Ози, докато тъпчеш пътищата през изгубени светове. Изпълнен с разбиране, ще станеш за радост на опърничавия си аз. Чудеса поражда не само радостта, но и мъката. И двете трябва да бъдат, за да живеят, защото всъщност те са преплетени в едно. Тук идваш ти, където малко са били, толкова дълбока е нуждата ти, толкова силна е песента ти. Все още те обичаме, макар да не си готов да паднеш в кръга от светлина и въздух, където песента ще бъде изпята до край, независимо дали е тъжна или сладка.

— Това? Това ли е вашият отговор за бариерата на Дайсън? Кажете ми за затворените звезди, искам да знам за тях.

— Ще узнаеш, когато извървиш тази долина на смъртта до сенките, които не си отиват и скърбят.

— Сигурно ме будалкате — промърмори той на английски. — Библията ли ми цитирате?

Дългият език на жената силфен потръпна в центъра на устата ѝ.

— Там ли исках да бъда? Това в затвора около звездите ли е? Пътищата ви достигат ли през стените от мрак?

— Захвърли цифрите си и грубия си глас и се научи да пееш, скъпи Ози. Песента е съдбата на всички, които живеят и се учат да живеят.

— Не разбирам — изсумтя той през стиснатите си зъби. — Не знам дали това е отговорът. Какво е това шибано място? — Той погледна измъчено към силфените и премина отново на техния език. — Защо сте тук, в тази мъртва долина? Защо търпите това?

— Тук идваме, за да завършим песента си, малки и крехки сме и търсим мястото си сред това, що ще дойде. Дълго беше пътуването ни, ярка беше светлината, която ни огряваше, шумни бяха песните, които изпяхме на себе си, твърда и мека беше земята, по която крачеха краката ни. Скоро вече няма да крачим.

— Това е то? Това е краят на пътеката на силфените? Краката ви ще спрат хода си в края на тази долина?

— Ози! — извика Орион. — Ози, духовете си тръгват.

Ози се обърна. Бяха стигнали до последните две дървета и натискът отслабваше стремително. Духовете избледняваха и позволяваха цели слънчеви лъчи да преминат по строшената скала на дъното на долината. Докато се оглеждаше объркан, чуруликащите им гласове утигнаха и изчезнаха. Той се запрепъва напред, напругайки мускулите си срещу несъществуващ натиск. Пред него, по цялата височина на стената на каньона, се простираше извънземният дворецов град.

— Пътеката, която крачим и обичаме, се върти и върти, и така никога не свършва, Ози — каза жената силфен. Звучеше неизмеримо тъжна, сякаш му разказваше за смъртта. — Тя започва, където започваш ти. Свършва с края ти.

— А по средата? Какво става тогава? Тогава ли пеем?

— Докато вървим по пътищата, чуваме много песни. Песни, които да пазим. Песни, от които да се страхуваме. Ела, Ози, ела и послушай съкрушената песен на този свят. Тук лежи мелодията, по която искаш да вървиш по-напред сред плетеницата, която е всичкото ни аз.

Силфените бяха хванали ръцете си. Високата жена му подаде своята ръка. Орион го гледаше нервно. Шарките в очите на Точий питаха: „СЕГА КАКВО?“

— Кажи на приятеля ни, че не знам — каза Ози на Орион. — Но ще открия.

— Ози?

— Всичко ще е наред.

Той подаде ръката си на жената силфен. Четирите ѝ пръста се увиха ловко около ръката му. Кожата ѝ беше топла и суха. По някакъв необясним начин това му се стори успокоително.

Тръгнаха заедно към отвесните руини. В основата на огромната купчина от строшени скали имаше черен глобус без отличителни черти. Беше висок колкото силфените. Ози не можеше да каже със сигурност дали всъщност стоеше върху червеникавия пясък или беше увиснал във въздуха над него.

— Сега ще узнаеш песента на тази планета — каза тя, когато се доближиха до сферата. — Всичко, което някога е пяла, идва от последния ѝ спомен.

Ози почти се разколеба. Тогава видя планетата, която се въртеше в центъра на сферата. Втренчи се напред като нетърпеливо дете.

Не беше самата планета, беше дух, също като извънземните, които населяваха пътя по протежението на каньона. Много отдавна се бе носила блажено в космоса. Беше позната на силфените, които крачели по пътеките си през спокойните ѝ гори. Жителите ѝ, медузестите извънземни, били изградили за себе си мирна цивилизация и обогатявали познанието си като повечето видове. Дори били започнали да изследват звездната си система, като изпращали груби кораби върху планети и луни.

Тогава пристигнали имперските колонизатори. Огромни звездни кораби се гмурнали в звездната система, понесени върху пламъците на сливащи се атоми, и се увидели около орбитата на този тих щастлив свят. Било им отнело десетилетия да прекосят междузвездното пространство и били жадни за плячка, за нов свят, на който да основат отново старата си империя.

Завоевателната война била толкова кратка, колкото и безсмислена. Обитателите на планетата се отбранявали по най-добрия начин, модифицирали носещите инструменти ракети, за да атакуват

огромните нашественици над красивата си планета. Големите кораби понесли някакви щети, което подтикнало нашествениците към жесток отведен удар.

В горите и поляните под тях силфените бързали да се върнат към мира и свободата, които били отказани на този свят. Но дори елфическите люде, чийто живот бил живот на щастие и странен интерес към световите, през които преминавали, се разтревожили от ужасното насилие, изригнало около тях. За да се покаят, те наблюдавали.

Ози видя тъмните бронирани звездни кораби, които пращаха ракетите и кинетичните си снаряди с огромна скорост към планетата под себе си. Спящите облаци бяха разкъсвани от експлозии, които изкривиха въздуха на света. Пръснаха се унищожителни вълни. Твърдата земя се накъдри като вода. Океаните се надигнаха гневно. Градове и мегаполиси бяха взривени на парчета. Извънземните умираха с десетки хиляди през първите секунди. Ози ги познаваше. Усети смъртта им. Мъката им. Страхата им. Загубата им. Съжалението, когато домовете им бяха унищожени. Горчилката, когато децата им бяха разкъсани пред тях. Можеше да разпознае всеки един от тях и да преживее чувствата му. А смъртите се умножаваха, оръжията на империята обричаха света на пушеща, радиоактивна забрава, преди звездните кораби да се оттеглят в търсене на нови, по-лесно подчиними светове.

Ози беше изхвърлен от глобуса. Сви се на топка като неродено дете, по бузите му потекоха сълзи и напоиха сухата пясъчлива почва на мъртвия свят.

Плака с часове, докато ужасната болка от безбройните смърти се процеждаше през него. Мразеше я, както не бе мразил нищо в досегашния си живот. Мразеше стореното. Мразеше сляпата глупост на завоевателите. Мразеше силфените за това, че бяха гледали безучастно. Мразеше загубата на толкова много живот, на толкова много обещания. Мразеше, че знае колко по-добра можеше да е Вселената, ако светът на тихите извънземни бе оцелял и най-накрая се бе срещнал с глупавата несвършена човешка раса, чиято Федерация не спираше да напредва. Мразеше факта, че срещата между тези толкова различни съзнания никога нямаше да се случи.

Късно следобед, когато сълзите му отдавна бяха пресъхнали, той спря жалкия си скръбен хленч и се обърна по гръб, мигайки срещу безоблачното небе. Орион и Точий се взираха разтревожено в него.

— Ози — примоли му се Орион, който сам бе на прага да зарони сълзи. — Моля те, не плачи повече.

— Трудно е да не плача — изграчи той. — Бях тук. Бях всеки един от тези, които умряха.

Той започна отново да трепери.

— Ози! Ози, моля те!

Той усети как ръката на Орион стиска неговата собствена в отчаяна нужда от успокоение. Момче, загубено на светлинни години от дома си, зарязано от родителите си, тръгнало на приключение, което се бе оказало кошмар, продължаващ много месеци. Крехкият допир до човек беше това, от което се нуждаеше, за да не пропадне в черния безкрай на ужаса. Колко ирония се криеше в това — свърхнезависимият Ози се нуждаеше от някого?

— Добре — каза слабо Ози и стисна грубо ръката на момчето. — Добре, дай ми един момент, пич.

Опита се да седне, но откри, че тялото едва му се подчинява. Манипулаторната плът на Точий се плъзна под него и му помогна да се изправи. Той огледа каньона, почти се страхуваше от това, което ще види.

— Къде са силфените?

— Не знам — каза Орион. — Тръгнаха си много отдавна.

— Хм. Най-накрая са свършили нещо, както трябва. Щях да убия копелетата, ако бяха останали.

— Ози, какво стана? Какво видя?

Той сложи ръка на челото си, изненадан от горещината на кожата си. Все едно гореше от треска.

— Видях какво се е случило с този свят. Някакви извънземни пристигнаха със звездни кораби и... го разсипаха с ядрени бомби.

Орион се огледа колебливо.

— Тук?

— Да. Само че преди много време, предполагам.

Той погледна към съсипания дворецов град и почувства нова вълна на мъка.

— Защо ти го показаха?

— Не знам, мой човек, наистина не знам. Мислеха си, че го искам за песента си. Песен, по дяволите! — От устата му излезе презрително сумтене. — Мисля, че налице имаме сериозен преводачески проблем. Мисля да съдя някой от културното ведомство, когато се приберем. Да речем за един трилион долара. Никога няма да се възстановя от това.

Ози млъкна, осъзнал колко верни бяха думите му.

— Но пък, предполагам, че в това се крие смисълът. Това е спомен, който принадлежи на силфените. Те са тези, които са наблюдавали всичко. И не са направили нищо. — Той загреба малко от пясъчливата почва и я остави да изтече през пръстите си, хипнотизиран от падащите зърна. — Цялата работа е за тях, това е тяхната мъка, не моята, не на хората, чиито свят е било това. Става дума за тях. Никой друг не знае или му пука, вече не.

— Какво ще правим сега тогава?

Ози погледна уморено към черния глобус.

— Ще си тръгнем. За нас тук вече няма нищо.

21.

Дори сега, след толкова години Илейн Дой все още чувстваше вълнение, когато се изкачваше на трибуната. От низините на залата на Сената това изглеждаше внушително — широк издигнат подиум пред седящите места, върху който беше качено голямо извито бюро от вековен дъб. По време на дебатите там седеше първия министър. Всъщност, когато човек се изкачеше по стъпалата отзад, светлините от купола на залата грееха толкова ярко, че беше трудно да види последното стъпало. Лилавият килим беше изхабен и протъркан. Огромното бюро беше опропаствено от инструментите, пробили дупки за монтиране на модерни системи, портали и и-точки.

В миналото беше имало безбройни случаи по време на работни заседания, когато ѝ се бе налагало да излезе там и да направи политическо изявление или да прочете доклад на хазната. Плътните редици от сенатори я апострофираха безмилостно, виковете им „срам“ и „оставка“ отекваха в залата, а репортерите в галерията, вдясно от трибуната, се хилеха като вълци, докато записваха объркването ѝ, немошните ѝ възражения и напудрените реплики. Въпреки всичко това, тя беше човек, когото в крайна сметка всички слушаха с внимание. Този, който контролираше дебатите, твореше закони и сключваше сделките, които позволяваха на правителството да работи; тя бележеше точки за сметка на опонентите си.

Днес, разбира се, седемстотинте сенатори, които присъстваха, замълчаха с уважение и се изправиха за поздрав, както повеляваше традицията, когато президентът се качваше, за да се обърне към тях. Щяха да покажат същия такт, дори да ставаше дума само за месечното ѝ обръщение преглед, но този път тя наистина усещаше искрения трепет, който вълнуваше залата. Днес те се обръщаха към нея в търсене на водач.

Церемониалният ѝ ескорт от кралски бийфийтъри^[1] я поздравиха отривисто и се отдръпнаха, за да застанат на стража зад трибуната. Макар технически да бяха назначени към президентството

като жест на крал Уилям по време на основаването на Федерацията, Отделът по сигурността на правителството отдавна бе поел финансирането и организацията им.

— Сенатори и граждани на Федерацията, моля запазете мълчание пред вашия уважаем президент Илейн Дой, която желае да се обърне към вас в този ден — обяви първият министър. Той се поклони на Илейн и се върна на мястото зад бюрото си.

— Сенатори и съграждани — започна тя. — Благодаря ви за отделеното време. Сигурна съм, че ви е известно от медийните репортажи, че корабите на нашата агенция за звездни полети — „Конуей“, „СвАсаф“ и „Лангхарн“ — се завърнаха от Дайсън Алфа. Това, което те откриха, се доближава неприятно много до най-лошите ни сценарии на развитие. Командир Уилсън Кайм потвърди, че извънземните от Дайсън — Първите, както явно се наричат — са враждебно настроени. И, което е по-обезпокоително, той е открил, че тези Първи са пренасочили огромната си индустриална мощ към конструкцията на гигантски червееви дупки, които могат да достигат на огромни разстояния в мирната Галактика.

— Днес ние благодарим и изразяваме задължението си към него и екипажите му за опасния полет, който извършиха заради нас. Действията им в такива условия говорят за огромен кураж, който сигурно ще накара Първите да се замислят дълго, преди да изпробват решимостта ни. Въпреки това, не трябва да забравяме, че те са получили помощ от най-неочакван източник.

— След като е изтърпял ужаси, които не можем и да си представим, д-р Дъдли Боуз е пожелвал останалото от себе си, за да ни предупреди за истинските намерения на Първите. Думите не могат да ни послужат, за да изразим дълга и признателността, които всяко живо човешко същество трябва да посвети днес на този велик човек и спътницата му Емануел Фербеке. Информираха ме, че процедурата по съживяването им напредва добре и можем само да благодарим на боговете, които почитаме, че те скоро ще се присъединят отново към обществото ни и ние ще можем да ги приветстваме с посрещането, което така заслужават.

— Дотогава трябва да се свърши много, ако искаме да опазим нашата прекрасна Федерация. Скъпи съграждани, след векове на мирна експанзия сега живеем във време, когато цивилизацията ни се

изправя пред възможността за среща с несравнима по рода си враждебност. Ако това се случи, не можем да разчитаме други да ни се притекат на помощ: нито на приятелите ни силфените, нито на Висшия ангел. Човечеството трябва да направи това, което винаги сме правили във времена на мрак, и да посрещнем предизвикателството със смелостта и решимостта, които сме показвали многократно в хода на историята като своя изконна черта.

— За тази цел днес подписах правителствен указ хиляда осемдесет и едно, който възлага нова отговорност на Агенцията за звездни полети, тази за физическата защита на планетите и звездите, които са част от Федерацията, с всички нужни средства. Отсега нататък тя ще бъде известна като Флота на Федерацията. В това велико начинание ще вложим своето доверие и надежди за бъдещето. Вярвам, че тези мъже и жени, които служат в нея, ще донесат бърза и решителна победа над заплахата, която се надига сред далечните звезди. Някоя от техните задачи няма да бъде по-трудна, нито по-славна. Затова имам честта да повиша Уилсън Кайм в пост адмирал и да го назнача за водач на нашия флот. Бремето е тежко, но аз съм сигурна, че той ще го носи непоколебимо благодарение на волята и лидерските качества, които вече е доказал толкова добре.

— На Първите обаче бих казала това: каквито и злини да смятате да извършите, колкото и да желаете красивите ни светове, ние ще възтържествуваме. Ние, всички ние, несъвършените хора, притежаваме сърца, изпитани в ужаса и болката на битката. Знаем, че имаме волята, знаем, че имаме правото и знаем, че имаме решимостта да спрем всяка сила, устремена към зло или тирания. В името на това вричам себе си и президентството си.

Тя се поклони на сенаторите и бързо отстъпи от трибуната. Бийфийтърите ѝ се подредиха след нея и я последваха надолу по стъпалата. Аплодисментите и окуражителните възгласи, които я последваха, бяха зашеметяващи, както с единогодушието, така и с въодушевлението, което показваха.

Патриша Кантил чакаше в края на стълбището и ръкопляскаше бурно, широко усмихната.

— Идеално — каза тя и продължи заедно с Дой към изхода на залата. — Напила точно правилното звучене. Достатъчно уверена, без

да си самоуверена, а това, което каза, накара хората да се почувстват сигурни.

Дой ѝ се усмихна притеснено.

— Радвам се, че е така.

Веднага щом преминаха през вратата, бийфийтърите отстъпиха грижата за безопасността им на агенти, облечени в обикновени костюми. Членовете на екипа и помощниците заеха обичайните си позиции след шефа си надолу по широкия коридор, като опашката на малка комета. Всички изглеждаха неприлично весели и все още аплодираха речта ѝ. След единадесет месеца от мандата, описан щедро от самата нея като невпечатляващ, президентството ѝ най-накрая бе получило внимание на тази трибуна.

Когато се върнаха обратно в офисите ѝ на третия етаж на Сената, добрите новини вече прииждаха бързо и то в големи количества. Поздравителни и одобрителни съобщения ги заливаха от унисферата. Помощниците се върнаха на бюрата си, за да се погрижат за тях.

— Хубава реч, благодаря ти — каза Дой на Дейвид Кърт, минавайки покрай бюрото му. Младият мъж погледна нагоре и се усмихна благодарно. Допреди изборите беше главен помощник на Патриша, а сега се превръщаше в един от най-добрите писатели на речи в екипа ѝ.

— Удоволствието беше мое, мадам. Попреписах малко от лунната реч на Кенеди, реших, че паралелът би бил уместен.

— Така беше.

Дой продължи към стъкленото фоайе. То представляваше балон, който се подаваше от сградата на Сената, напълно прозрачен от вътрешната страна и лъскаво черен за всеки, който се опитваше да погледне отвън. Освен това беше защитен от силови полета, в случай че някой снайперист решише да потренира уменията си. Тя се тръшна на един от широките дивани и издиша дълго и облекчено.

— Искаш ли нещо? — попита Патриша, отправяйки се към античен тиков шкаф за коктейли.

— Дали искам — да. Дали ще го имам — не. Донеси ми един портокалов ок. Ще бъде дълъг ден.

Патриша отвори вратата и взе от полицата кутия със сок от портокали и трифенови плодове. Мрежата от сребристи линии около очите ѝ пулсираше, докато виртуалното ѝ зрение се задръстваше с

информация от статистически проучвания. Съществуваха индикатори, на които винаги можеше да разчита и които сканираше с обичайната си ефективност.

— Според унисферното проучване на Хил-Колинс се радваш на седемдесет и два процента персонално одобрение — каза тя, когато резултатите потекоха към нея. Кутията със сок се охлади, след като издърпа етикета. — Петдесет и три процента все още са разтревожени за Първите — с четири по-малко от вчера. Осемдесет и осем процента одобряват създаването на флота. Акциите на пазара се покачват. Анализаторите прогнозираят рязко увеличение на правителствените вложения в строежа на флота, което е съвсем вярно. Финансовият сектор е изнервен заради данъците, които ще трябва да плати заради него. В цялостен план положението е благоприятно. Вторият мандат е осигурен.

— Няма шанс — каза Илейн и пое кутията от Патриша. — Има още много време. А какво ще стане, ако Първите наистина ни нападнат?

Патриша изсумтя.

— Хайде, стига. Проучвах ситуацията. По време на война населението се тълпи зад водача си. Исторически факт. Трябва да се тревожиш за времето след войната. Чърчил, Буш, Долвен, всички са били захвърлени след победите си.

— Винаги ми е било нервно заради това, че подкрепях Агенцията за звездни полети толкова открито, макар и това да беше цената за вота на Шелдън. Но, Бога ми, днес всичко това се изплати.

Тя отпи малко от сока.

— Не намесвай Бог в това — каза бързо Патриша. — Твърде много гласоподаватели са атеисти в наши дни.

Президентът я изгледа разочаровано.

— Винаги си подкрепяла агенцията и напредъка по нея. Мислиш ли, че ще има война?

— Честно ли? Не знам, Илейн. За теб мога да се справя със Сената и медиите. Но това... твърде далече е от мен. Знам само, че откритието на гигантската дупка, която Първите строят, изкара всички ангели на половината от тактическите ни анализатори. Видя ли доклада на Леополдович? Няма логическа причина да строят нещо с такъв мащаб. Следователно мотивите им са неизвестни. Това не са

добри новини, защото всичко, което знаем за тях, се изчерпва с казаното от Боуз. Трябва да приемем най-лошият вариант. Който и да е издигнал онази бариера, изглежда е имал добри причини за това.

Илейн Дой си позволи да се отпусне в меките възглавници.

— От самото начало тази работа не се връзва. Всеки експерт твърди, че усилията, вложени в конструкцията на бариерата, са били колосални. Въпреки това, тя се изключи, веднага щом започнахме да душим около нея.

— Казах ти — ако питаш мен, избрала си грешния човек. Никой не е измислил причина за това. Всичко, с което разполагаме, са един куп шантани теории и недомислени теории на конспирацията като тази на Йохансон. Дори СИ е объркан, или поне така твърди.

— Твърди?

— Знаеш, че никога не му се доверявам.

— Ти си ксенофоб.

Патриша сви рамене.

— Все някой трябва да бъде.

— Добре — каза Илейн. — Нямам представа защо, но знаем, че сме изправени пред потенциално военно положение...

— Това е още една дума, която бих искала да не използваш, моля те. Към понятието война има прикачен твърде много исторически багаж. „Конфликт“ или „ситуацията с Първите“ са за предпочитане.

— Развиваш гаден навик. Хората гледат одобрително на някоя друга естествена черта на характера.

— Чертите на характера мога да ги преживея, но не и забранените думи.

Илейн прокара ръка през косата си, жест, който изплуваше винаги, когато беше раздразнена — както Патриша винаги изтъкваше.

— Добре, ще внимавам какво говоря.

— Благодаря ти.

— Има нещо, което Леополдович и всички останали сякаш избягват.

— Какво?

— Висшия ангел. Знам, че идеята да ситуираме Първа база на него беше част от договорката за създаването на агенцията, но ако има някаква възможност за конфликт, дали той ще остане тук?

— Всъщност някой от екипа на Леополдович вече анализира тази възможност, в едно от приложенията към проучването си. Винаги ни е уверявал, че ще ни уведоми предварително, преди да си замине, така че преместването на Първа база на Керенск няма да е проблем. Все още могат да стигат до платформите през червееви дупки. Използването на Висшия ангел за спалня на персонала беше политически ход, който да привлече председателката Гал на наша страна, а с нея и африканската фракция. От физическа гледна точка той не е от значение. Освен това има предложение от екипа на Колумбия да го използваме като спасителна лодка за вида ни.

— Какво?

Патриша сви рамене.

— Накратко, ако се появят изгледи да загубим, слагаме колкото се може повече от културата и генетичните ни матрици на борда, както и няколко милиона живи хора и молим Висшия ангел да отведе оцелелите към някоя по-миролюбива част от Вселената. Почти сме сигурни, че разполага с възможности за пътуване между галактиките.

— Господи, ти говориш сериозно.

— От Отдела по сигурността на Колумбия наистина говорех сериозно. Президентът ще бъде сметната за един от най-важните приоритети при спешната евакуация. Ти ще бъдеш включена.

— Не, в никакъв случай. Искам лично ти да се увериш, че тази смахната идея никога няма да изтече в медиите. Ще ни разпънат на кръст, ако разберат, че сме планирали да избягаме.

— Много добре, ще се погрижа.

Илейн изпусна дълга въздишка.

— Ти наистина четеш всички приложения, а?

— Затова съм тук.

— Добре тогава. Какво следва?

— Среща с Томпсън Бърнели и Криспин Голдрайх. Трябва да избистрите първата бюджетна презентация пред Сената. Видя ли исканията на Кайм?

— Да. А си мислех, че фентъзито вече не е на мода! Още пет разузнавателни кораба, двадесет нови кораба с пълни атакуващи функции, система за засичане на червееви дупки на територията на цялата Федерация, цялостно активиране на Дирекцията на онази Наташа Кърсли, включването на още дузина правителствени научни

дирекции. Това ще доведе до процентно увеличение на данъците. Вече си представям каква ще е реакцията на планетарните правителства.

— Може и да е била подписана от Кайм, но исканията са изготвени от Шелдън и Халгарт. Вече работят за одобрението ѝ в Сената. Предвид сътрудничеството на Междузвездните династии и Великите фамилии, ще премине. Косвените негативни ефекти върху теб ще са минимални.

— Предполагам. Срещата тук ли е?

— Да. Но за обяд трябва да се приберем вкъщи.

— Добре.

Илейн погледна през прозрачната извита стена на фойето към стария Капитол на Вашингтон. Сенатът на Федерацията беше построен тук и платен с данъците на ОФН от членове на комисии, които бяха решени да запазят Земята център на федеративната политика. Само че президентският дворец се намираше на Ново Рио като жест към новите светове, също като многобройните дирекции и отдели, пръснати сред космоса от етап едно в съгласие с политиката за планово включване на Федерацията. Винаги се чувстваше по-сигурна в двореца на Ново Рио, като животно на собствената си територия. Погледна към дъжда, който заливаше стария град и виртуалното ѝ зрение показва проста звездна система. Ново Рио се намираше от другата страна на Земята спрямо двойката Дайсън, на повече от хиляда светлинни години от Първите. Това също беше утешително.

Хоше паркира във Феърфакс и повървя една пресечка до „Ачая“. Беше средата на деня и почти всички пешеходци се бяха изпокрили заради жегата. Докато вървеше, той свали сакото си и попи потта от челото си. „Ачая“ беше една от онези тесни улички в градската решетка, които сякаш продължаваха вечно, а маранята над напукания бетон замъгляваше далечния ѝ край там, където се сливаше с търговския квартал. Къщите от двете страни бяха главно триетажни блокове, пред които имаше малки дворове с избуяли декоративни храсти и дървета почти до вторите етажи. Климатици жужаха без почивка над всички тесни балкони, а перките им излъчваха допълнителна температура. Пред него влизаха и излизаха коли, изскачаха на пътя от рампи, водещи към подземни гаражи.

Когато стигна до първата алея, спря и се огледа. И от двете страни имаше високи огради, от които като разрошени цветни килими се спускаха цъфтящи храсти и увивни растения. Под краката му ензимно подсиленият бетон отстъпи пред здраво отъпкана повърхност от каменни късчета и пръст. Няколко кучета залаяха, когато премина край портите им. Дори чу отчетливия металически крясък на катрак и се замоли да е здраво завързан на веригата си.

Беше изминал около стотина метра по алеята, когато стигна до заден двор 3573. Ниска двойна порта се отваряше към къс бетонен участък, който водеше към голям гараж, направен от предварително произведени каменно-стоманени части, пристегнати заедно една към друга. Зад него имаше дървено бунгало със затъмнени и затворени прозорци, от чиито дъски се лющеше жълта боя. Лози с оклюмали сапфирени цветчета бяха погълнали всяка от колоните, които поддържаха надвисналия покрив. Изглеждаха като плътни издължени храсти, толкова нагъсто бяха сплетени нишките им.

Хоше мина право през портата. Една от вратите на гаража беше отворена. Някой се движеше вътре.

— Здравейте.

Млад мъж подскочи при звука от гласа му и се забърза към вратата.

— Хей, кой, по дяволите, си ти, мой човек? — изстреля той. Черните му дънки трябва да бяха прани многократно, за да придобият сегашния си сив цвят, а лилавата тениска над тях беше подобаващо износена. На носа му се крепяха очила със златни рамки, а върху розовите им лещи се нижеха движещи се графики и колони текст — Хоше не беше виждал нищо подобно от ранните години на първия си живот, когато бяха модерни за кратко. За сметка на това допълваха добре образа му — беше трудно да си го представиш като нещо друго освен писач на софтуер.

— Аз съм Хоше, търся Карим.

— Никога не съм го чувал, човече. Виж, малко съм зает.

— Жискар ме прати. Жискар Лекс. Каза ми, че Карим живее тук. Трябва да го видя, спешно е. — Той извади дебела пачка местни долари от джоба си. — Наистина е спешно.

Младият мъж облиза устните си и погледна алчно парите. Паула се бе оказала права, винаги съществуваше слаба брънка. На Хоше не

му бе отнело много усилия, за да я открие. Извърши просто търсене на всеки регистриран партньор в „Партньорство Шансорел“. След като установи, че никой от тях няма криминално досие, от едно паралелно търсене получи списък със стари приятели и колеги, които имаха такива. А именно Жискар Лекс, състудент на Карим от колежа, чиято академична кариера била прекъсната от незаконни експерименти с наркоуер. Няколко седмици на небрежно наблюдение потвърдиха, че двамата все още се срещат.

Една вечер Хоше се отби у Жискар Лекс и получи предложения за всичко — от променящ измеренията сензорен морфуер до няколко момичета, които щели да се отнесат мило с него. Хоше му върна услугата, като му предложи да го представи на местния сержант. На Жискар Лекс почти му олекна, когато се оказа, че трябва само да го представи на Карим.

— Добре, човече — каза Карим и погледна назад към алеята. Малките линии на ОВ-татусите се оцветиха в смарагдово, докато проверяваше дали някой не дебне навън. — Влез вътре.

Гаражът беше пълен с кашони. Пейката, сложена до задната стена, беше отрупана с инструменти в процес на разчистване. Бяха изключително старомодни. Хоше не можеше да види дори един със захранване. Вдигна една отвертка и я огледа отблизо, докато Карим активираше вратата на гаража. Модифицираната пластмаса се затвори с тих мляскаш звук.

— Колекционер на антики ли си? Дори не знаех, че още правят ръчни отвертки.

— Не, човече — Карим се ухили нервно. — Това е оборудването ми за оцеляване. Там, където отивам, няма електричество.

— И къде точно е това?

— Силвъргалд, човече. Ще живея с елфите, аз и момичето ми. Те ще защитят своята планета от Първите. Това шибано правителство няма да го направи, дори не разполагаме със силово поле да покрием Дарклеик Сити.

— Ясно.

Хората като Карим напоследък получаваха все повече медийно време. Някои въодушевени репортери раздухваха тенденцията с гръмкото заглавие „Изхода“, макар всъщност тези ентузиастични да бяха толкова малко, че правителствата дори не ги регистрираха. Бяха не

повече от няколко хиляди от всяка планета, повечето — в първия си живот. Заедно обаче бяха достатъчно, за да се наложи ТСП да увеличи тройно влаковете, пътуващи за Силвъргалд.

— Ами флота?

— Ха! Кой флот, двата кораба ли? От голяма полза ще са ни, когато Портите на Ада се отворят над Земята и демоните слязат от десет хиляди летящи чинии, за да ни изколят. Не наричат гигантската червеева дупка така без причина, нали знаеш. Пазителите на Йохансон са прави, нагазили сме дълбоко в лайна и от корумпираните ни политици няма никаква полза.

„Съвпадение“, каза си непоколебимо Хоше, макар да беше притеснително.

— Добре, значи напускаш тази вечер или можеш да ми помогнеш? Карим махна с ръка към кашоните.

— Още не съм събрал всичко. Има много лекарства и боклуци, от които се нуждая. Както и книги. Трудно е да намериш хартиени книги тези дни, а са и скъпи. Знаеш ли, че Ози има библиотека с цялото човешко познание, отпечатано и скрито някъде на планетата му? Това е единственият човек, който е готов за Апокалипсиса.

— Значи можеш да ми помогнеш?

— Зависи какво искаш, човече.

— Жискар ми каза, че ти ми трябваш, ако искам да си разбъзикам софтуера.

— Да. Може би. Знаем някои трикове. Там, където работя, имаме частни екипи за разрешаване на частни проблеми, чаткаш ли?

— Чат съм. Плащам твърде много данъци.

— Йо, брат ми, всички сме така.

— Притежавам компания, която внася резервни части за търговия с автомобили и правителството направо ме убива. Просто се опитвам да преживея, да изхраня семейството, но тези копелета...

— Да бе, верно!

— Нуждая се от промяна, която да скрие част от търговията ми. Ако мога да отклоня десет или петнадесет процента от стоката, без да ме накажат за това, ще се задържа. Трябва ми някакво защитно кодиране, което да устои на одитните търсачки на отдела по приходите, за да мога да прекарвам парите си през сметки на други светове.

— Ясно, мога да го направя. Дявол да го вземе, даже не се налага да викам момчетата. Какъв счетоводен софтуер използваш?

Хоше вдигна кристален диск памет.

— Системата и мрежата са заредени тук.

— Идеално. Уважавам подготвени хора. — Карим взе кристала памет и се усмихна. — Ще ти струва един бон за цялата модификация, плащане в аванс.

— Двеста сега. — Хоше залепи банкнотите върху кристала в дланта си. — Останалите, когато видя инсталираната поправка в действие.

— Добре, човече. Така е добре. — Мъжът натъпка банкнотите в задния джоб на дънките си. — Това трябва да е щастливата ми седмица. Това е втората частна сделка, която сключвам.

— О, наистина?

В очите на обществото новият флот сякаш се бе появил като по магия. Един ден президент Дой обяви създаването му, а след седмица той бе станал реалност. Корабите вече се сглобяваха на Висшия ангел. Планетарни екипи по сигурността започнаха да асемблират детектори на червееви дупки на световите, които се намираха най-близо до Първите. Нещата бяха под контрол. Дори Алесандра Барон изказа умерени комплименти, макар евентуалните покачвания на данъците да бяха анализирани в подробности в предаването ѝ.

Адмирал Кайм се изненада колко плавно се извършваше преходът. Разбира се, от помощ се оказа фактът, че персоналът и оборудването бяха изцяло преместени от Аншун на Висшия ангел, докато той летеше с разузнавателната мисия към двойката Дайсън. Това му даде време да концентрира усилията на екипите си върху огромното разширение на ресурси и функции, които последваха от превръщането на агенцията във флот. Всъщност точно управлението на подобни мащабни операции бе запълнило около деветдесет процента от зрелия му живот.

Флотската Първа база по същината си представляваше сбор от свободно движещи се монтажни платформи на звездни кораби, които се намираха на тридесет до четиридесет километра от Висшия ангел в свой собствен малък архипелаг. Бяха запазили основния дизайн на

глобуса от квазиметал, който бяха използвали над Аншун. Тези платформи обаче не бяха свързани с червееви дупки. Флотилия от нови товарни совалки се рееше между тях и сериозно разширената и усъвършенствана станция с червеева дупка, свързана директно към Керенск. Съдовете извозваха всички части, които щяха да изградят новото поколение звездни кораби. Пътнически линии транспортираха работната сила между монтажните платформи до Висшия ангел, където флотът бе заел значителна част от новоизрасналия купол Бабуян Атол. Младите сгради на купола приютяваха също и офиса на Кайм заедно с основната част на флотската администрация, проектантските екипи, тренировъчните терени и изследователските отдели. В центъра на парковия район имаше тридесететажна кула с пет вдлъбнати и извити страни, около които се виеше ДНК спирала от водещи към небето релси — наречена от Алесандра Барон Пентагон II. Името бързо добиваше популярност сред медийните предавания и репортерите.

Офисът на Уилсън беше на най-горния етаж. Не му харесваше. Докато летеше с разузнавателната мисия, дизайнерът беше работил в ретромодерен стил: лъскава мебелировка с плавни извивки от бяло трагово дърво от Ниска, монохромни осветителни подове и стени. Все едно беше в операционна. Единственото, което си струваше, бе гледката, откриваща се към компактната екология на новото му царство. Само една трета от Бабуян Атол беше заета от градски структури, останалата част беше процъфтяващ парк. Фиданки и млади храстчета си пробиваха нетърпеливо път през избуялата трева. Между зелените площи и езерата имаше равни участъци, подобни на бетонни площадки с перлен цвят, които един ден щяха да израснат в сгради. Панорамата му доставяше удоволствие най-малкото заради нощната гледка към Икаланайз и неговите бързодвижещи се ивици от жълтеникавокафяви облаци, когато гигантът преминаваше над кристала на купола. Изненадващо беше колко силно се бе разпалила жаждата му за чудеса през последните няколко години. Всеки път, когато погледнеше навън и зърнеше екзотичния гигант, все повече се съмняваше, че може някога да се върне на старата си работа във „Фарндейл“.

Ана дойде първа за конферентната среща, насрочена, за да очертаят плана за действие на флота, но пък тя трябваше да покрие

най-малко разстояние от всички. Благодарение на повишението ѝ в лейтенант-командир и поста ѝ на главен помощник-офицер бе получила офиса до неговия, откъдето организираше дните му и играеше ролята на филтър срещу всеки, който желаеше Уилсън да обърне лично внимание на собствения му проект или кауза. Дойде заедно с Оскар. Уилсън ги чу да се смеят заедно, докато влизаха през вратата.

— Пътническата совалка на Кантил влезе в док преди няколко минути — каза му Ана. — Скоро ще бъде тук.

— Добре.

Той отмени информацията, която запълваше виртуалното му зрение. Ана му се усмихна топло и Уилсън ѝ отговори със същото. Тя му махна закачливо и годежният ѝ пръстен проблесна ярко. Беше ѝ предложил, когато „Конуей“ влезе в док и тя каза „да“. Оскар изкоментира, че е било крайно време. Още не бяха определили дата за церемонията. Класически случай — работата ги притискаше твърде много. Но пък си бяха взели богат апартамент в квартал близо до края на купола.

Пристигна Рафаел Колумбия, облечен в безупречната си черна униформа. Бързо попита дали са се спрели на дата.

— Моят рекорд за годеж беше петнадесет години — каза той. — Сигурен съм, че можете да го подобрите, ако си наумите.

Уилсън го погледна с мъченическа усмивка. Липсата на точна дата се превръщаше в постоянна тема за шеги в Първа база.

Колумбия бе станал вицеадмирал на Уилсън и негов първи заместник, когато президент Дой създаде флота. Негова беше отговорността за защитните аспекти на операцията. Той беше установил офиса на отдела си на Керенск и бързо усвояваше разнообразните дирекции и агенции на Федерацията, които в момента оформяха основата на растящата му империя. Оказването на натиск върху планетарните правителства с цел издигане или усъвършенстване на силови полета около главните им центрове на население беше най-вече политическа задача и като такава му подходеше добре. Единственото истинско разногласие между него и Уилсън засега беше кой да поеме контрол върху проекта на Наташа Кърсли в Сиатъл.

Колумбия бе поискал екипът ѝ да бъде включен в отдела му за планетарна сигурност, а проектът да бъде преместен на Керенск. В

крайна сметка Уилсън наложи мнението си, изтъквайки, че системите на Кърсли ще бъдат носени от звездни кораби и следователно трябва да са част от операциите на Първа база. Едно бързо обаждане до Шелдън беше осигурило правителствена подкрепа и така решението беше потвърдено. Колумбия не бе спорил повече.

Даниъл Алстър влезе в офиса заедно с Дмитри Леополдович.

Уилсън беше малко изненадан. Очакваше Алстър да пътува на една совалка заедно с Патриша Кантил. Двамата представляваха надзорния комитет на тази среща, а Леополдович беше академик със специалност „Тактически анализ“ в Института за стратегически науки в Санкт Петербург. В тази област работеха малко изследователи, чиито услуги Федерацията използваше най-вече, когато сепаратистките и националистки движения започнеха да използват физическа сила срещу законните планетарни правителства. По време на работата си на борда на „Фарндейл“ Уилсън често бе чувал опитни политици и екипите им да се изказват пренебрежително за тактическите анализатори като манияци на тема военни игри с научна степен по история. Но пък, замисли се весело той, и астрономията беше незначителна наука преди да се случи всичко това.

Дмитри бе преминал третото си подмладяване преди няколко години. Тялото му беше в средата на двадесетте, а правата му руса коса вече бе започнала да изтънява. Кожата му беше бледа, почти бяла, като на албинос. Всичко това, комбинирано с диета от нездравословни храни и пълна липса на физически упражнения, му придаваше вид на тлъст вампир. Той кимна на Уилсън и зае обичайното си място с лице към широкия прозорец.

— Как беше Боуз? — попита Ана Даниъл Алстър.

— Процедурата по съживяване винаги ме подлудява — призна Даниъл. — Тези клонинги, подложени на усилен растеж, не изглеждат като хора.

— Но личността му е непокътната, нали? — попита настоятелно Уилсън.

— О, да. Свалянето на спомените му от защитения трезор е било напълно успешно. Последното, което си спомня, е, че е направил кратко обновяване на „Втори шанс“, преди да отиде на Наблюдателната кула.

— А Емануел?

— Същото. Макар тя да е доста по-спокойна от Боуз.

— Какво имаш предвид?

— С Боуз се бях срещал само веднъж преди това и тогава изглеждаше нервен. Тази черта се е... усилила малко. Докторите казаха, че информацията, която е научил след съживяването, не е помогнала.

— Имаш предвид предупреждението, което получихме по време на разузнавателната мисия?

— Да, отчасти. Жалко, че не знаем какво точно ви е изпратило това предупреждение. Съживените винаги се тревожат, че предишното им аз все още е живо някъде. В този случай тази възможност добавя някои уникални проблеми от шизофреничен характер.

— В предупреждението съвсем ясно се каза, че Първите са ги убили.

— Знам. Но Боуз е обсебен от въпроса какво точно го е излъчило. Подозира, че предишното му аз все още е живо там, под каквато и да е форма, което е достатъчно разумно предположение. Фактът, че жена му го е уведомила, че се развежда с него, също не му се е отразил особено добре. Психологът казва, че Боуз е интерпретирал това, като отхвърляне на новото му аз, а това засилва фокуса върху старото му.

Уилсън и Ана се спогледаха.

— Накрая винаги се чувстваме виновни заради него, не е ли така? — каза тя.

— Да — отвърна той с неудобство. — Какво още казаха докторите за него?

— Клиниката ще го изпише след няколко месеца. Дотогава физически ще се намира в отлична форма. Умствено — ами, твърдят, че всяко съживяване отнема още един живот, докато травмата бъде преодоляна. Боуз не прави изключение. Ще го натъпчат с антидепресанти и ще го оставят да се оправя.

— Спомена ли с какво иска да се занимава след това?

— Не. Има много предложения от медийни компании, не просто за живота му като биографична драма, искат да коментира „ситуацията с Първите“. Предполагам, че университетът му би го приветствал обратно. Можем да им намекнем сериозно за това. На Гралмънд няма да може да стори нищо лошо.

— Значи не иска да се присъедини към флота?

Даниъл се ухили.

— Не. Този път сте в пълна безопасност.

Оскар се засмя, когато видя облекченото изражение на лицето на Уилсън.

Патриша Кантил влезе в офиса.

— Благодаря, че ме изчакахте — каза любезно тя с неизменния си професионализъм.

— Не си закъсняла — каза Даниъл. — Тъкмо свършихме с обсъждането на Боуз. Когато с Фербеке излязат от клиниката, ще има някаква церемония. Патриша, това по предложение на твоя офис ли е?

— Да. Предвид случилото се, особено с Боуз, решихме, че някакво официално посрещане във Федерацията, ще е уместно. В момента те са най-близкото нещо до герои, с което разполагаме. Вицепрезидентът ще е там, а също така ще е хубаво и някои от корабните им колеги да присъстват.

Уилсън почти изстена.

— Добре — каза той. — Ще изпратим някой, когато трябва. Сега, ако може, да започваме.

— Докладът ми е съвсем прост — каза Оскар. — Още не сме установили контакт с разузнавателните кораби.

— Кога трябва да докладва първият? — попита Даниъл.

— „СвАсаф“ трябва да се върне на Аншун до десет дни, при положение че не са открили нищо.

— А ако са? Претърсват петнадесет звездни системи на триста светлинни години от края на космоса от етап три. Накратко, курсът им представлява голяма крива, която ще ги отведе в хисрадарен обсег до всяка звезда. Ако Първите са отворили гигантската си червеева дупка до която и да е от тези системи, ще успеят да засекат изкривяванията ѝ. Но предвид естеството на полета им, ще пътуват дълго. Тъй като все още не са се завърнали, знаем, че не са открили нищо около първите единадесет звезди.

— Или са открили и Първите са ги пленили — каза Рафаел. Настъпи тишина. Той сви рамене. — Просто гледам реалистично.

— Останалите шест разузнавателни кораба, които сме пратили, трябва да се върнат през следващите два месеца — каза Оскар. — Заедно ще са покрили над сто звездни системи. Признавам, че това не

е много, предвид разстоянията и броя звезди от нас до Дайсън Алфа. Но ако Първите идват насам, тогава една от онези звезди ще бъде тяхна спирка. Трябва да я открием. Най-малкото това ще ни позволи да започнем да разработваме реалистични тактически сценарии.

— Тези разузнавателни патрули постоянни ли ще бъдат? — попита Патриша.

— Да — потвърди Уилсън. — Трябва да разполагаме с предварително предупреждение, ако Първите се приближават към нас. Стратегията ни разчита на три опорни точки. Рафаел отговаря за мрежата от детектори на къси разстояния, която ще може да открие всяка червеева дупка, отворена във Федерацията. Флотът ще провежда постоянни наблюдателни полети около звездите на разстояние от сто светлинни години по посока на Дайсън Алфа. Ако Първите се появят в която и да е звездна система, ще знаем за това най-много след три дни. Освен това ще провеждаме редовни патрули до по-далечни звезди, но те ще са разредени по-скоро с месеци, отколкото с дни.

— Откога започва това?

— Вече започнахме да разполагаме първите елементи от граничните мрежови детектори — каза Рафаел. — Ако ни нападнат пряко, ще го разберем. Предвижданията ни за завършването на простиращата се из цялата Федерация мрежа са до осемнадесет месеца.

— Разбирам. Адмирале, а разузнавателните полети?

— Зависи от броя на корабите, естествено. След като завърши сегашната предварителна операция, ще наредя на корабите да се изтеглят и да започнат да патрулират около по-близките звезди. Разполагаме с още два кораба, които преминават изпитателни полети, а останалите три от партида пет ще излязат от монтажните си платформи през следващите четири месеца. С тях ще разполагам с петнадесет съда, които ще са достатъчни за патрулите близо до границата. За далечните ще ни трябват още десет кораба, макар да предпочитам бройката да е между петнадесет и двадесет.

— Всеки от тях струва по три милиарда земни долара — каза отсечено Патриша.

— Наясно съм с това. Работата и поддръжката им също са скъпи. Правителството знаеше, че бюджетът ще трябва да нараства почти

експоненциално през първите три до пет години от съществуването на флота.

— Ще отнеса тези предварителни изчисления със себе си. Ами останалите бойни кораби?

— Първата партида от три трябва да бъде приключена след четири месеца. След това ще строим по един на всеки три седмици. Колко точно ще ни трябва зависи от самата заплаха, която представляват Първите.

Всички се обърнаха към Дмитри Леополдович. След завръщането на „Втори шанс“ правителството на Федерацията, а и Сената се консултираше изключително често с него. Опитът му бе дал известна степен на увереност да се изправя срещу разпитващи го от високите властови етажи, което беше видно и сега.

— Общо взето, единственото нещо, което знаем за Първите е, че не можем да очакваме човешка мотивация от тяхна страна — каза той с лек акцент. — Дори такава огромна цивилизация, затворена в една-единствена звездна система, трябва да пренасочи огромна част от ресурсите си за построяването на гигантската червеева дупка, която беше наречена от екипа ми Портата на Ада.

Устните му потрепнаха, сякаш очакваше критика.

— Не разбираме напълно защо е построена в такива мащаби. Една от най-очевидните възможности е, че е без оглед на икономическите условия, понеже е спасителна пътека за вида им. Първите се страхуват от завръщането на ограждащата ги бариера и се опитват да посеят семената си сред Галактиката. През нея ще пътуват кораби ковчези, натоварени с генетичен материал и достатъчно машини, които да поддържат колония. Ако преместват крайната точка на червеевата дупка към нова звездна система всяка седмица или дори всеки ден, ще се разпръснат по такъв начин, че на строителите на бариерата ще им бъде много трудно да ги затворят отново. Това е нещо като ускорена версия на развитието на нашата Федерация.

— Почакай — каза Патриша. — Искаш да кажеш, че дори не са заплаха за нас?

— В никакъв случай, екипът ми просто работи върху теоретични възможности. Втора такава е, че знаят местоположението на строителите на бариерата и са прекосили междузвездното пространство, за да им се опълчат и най-накрая да проведат войната,

която е била предотвратена от затварянето им. Трета възможност е, че са я построили, за да достигнат до Федерацията. Това е единствената възможност, която е от значение за нас. Тук трябва да наблегнем, че не можем да открием задоволителни мотиви зад това действие, но трябва да имаме предвид, че сме обременени от човешката перспектива. Както силфените и Висшия ангел вече ни демонстрираха, логиката и поведението ни не са универсални. Самото съществуване на Висшия ангел е доказателство за истинността на това съждение. Оттам насетне, за тази среща не е от значение защо идват тук, а само че го правят. Трябва да предвидим бъдещите им действия на базата на тези условия. Вече разполагаха с две възможности да установят мирен контакт с нас и двата пъти избраха да не го направят. Изхождайки от това, заключението на екипа ми е, че ако Портата на Ада е била построена, за да даде достъп на Първите до Федерацията, то намеренията им са вражески. Ако Първите отворят червеева дупка в близост или във Федерацията, препоръчваме флотът да отвърне с максимална мощ.

— Това няма ли да е равнозначно да им обявим война? — попита Патриша. — Не съм сигурна, че правителството, или дори Сенатът ще одобрят този план за военни действия.

— Ще използвам една стара аналогия — вие ще играете крикет, а те кикбокс. Ако Първите наистина са успели да измъкнат информация от Боуз и Фербеке, каквито доказателства имаме към този момент, тогава знаят всичко за нас. Знаят, че опитите ни да се свържем с тях са били мирни. Знаят как да ни отвърнат, като отворят комуникационни канали и се държат невраждебно и избягват заплахите. Това, че не са се опитали поне да изследват състоянието на Галактиката около себе си след хиляда години на изолация, говори много неща. От тактическа гледна точка в момента те маневрират, за да заемат позиция, които им носи значителни преимущества.

— Но защо им трябва да изминават целия този път? — попита Оскар. — Ако им трябва просто материални ресурси, има стотици звездни системи близо до тяхната, към които могат да се насочат и да експлоатират.

— Броят на неизвестните, с които си имаме работа, означава, че наистина трябва да се концентрираме върху малкото факти, с които разполагаме, вместо да се впускаме в нескончаеми догадки — каза

малко укорително Дмитри Леополдович. — Все още не знаем защо са били издигнати бариерите на Дайсън, нито от кого. Не знаем защо едната беше изключена. Ако сведем всичко до основното, приятели, знаем, само че дайсъните са открито враждебни, че имат десетки хиляди бойни кораби и строят червееви дупки, които могат да стигнат до нас. Трябва да върнем цивилизования си начин на мислене в изходна позиция — стреляй, преди да са стреляли по теб. В този случай не разполагаме с друга алтернатива, освен да се подготвим за най-лошия възможен сценарий. По-скоро бих похарчил трилион долара за флота, за да доживея да съжалявам за пропилените пари от данъци, отколкото да не ги вложа и да откроя, че наистина сме се нуждаели от тях. Спомнете си Пърл Харбър.

Уилсън наблюдава с тихо задоволство как Патриша сдържа насила коментарите си относно флота за трилион долара на Леополдович.

— Не съм убеден, че паралелът е съвсем уместен — каза той. — Но разбирам какво искате да кажете.

— Ще разполагаме с едно стратегическо преимущество — каза Дмитри Леополдович. Усмихна се сковано, за да подчертае думите си и още повече заприлича на вампир. — Едно-единствено. Трябва да го използваме, независимо от цената, защото ще бъде единственият ни шанс да оцелеем. Първите ще изградят изключително дълга снабдителна линия. Без нея няма да има враждебни действия. Затова екипът ми прави неотложното предложение червеевата дупка да бъде атакувана, веднага щом се отвори в границите на федеративния космос. Атакувана и унищена. Не съм способен да натъртя достатъчно на значението на тази стратегия. След като започнат да преминават, няма да съществуват готови планове. Изучавали сме записите от „Конуей“. Те са изпращали дузини кораби през Портата на Ада на всеки час, а това е било преди месеци. През това време вие тук обсъждате строежа на един кораб на всеки три седмици, като първия дори не е завършен. Ако впрегнем цялата си индустрия в корабостроене, ще ни отнеме десетилетия, за да достигнем броя, който Първите могат да изпратят срещу нас още сега.

— Този сценарий възможен ли е? — попита Патриша. — Можем ли да изстреляме нещо през червеевата дупка, което ще унищожи генериращия механизъм от другата страна?

— Можеш да изкараш генератор на червеева дупка от строя с метален лост или дори с прашка, ако знаеш кои части да разбиеш — каза Уилсън. — Ключът е да се доближиш достатъчно близо, за да нанесеш нужните поражения. Можеш да си сигурна, че от този край отвора ще бъде защитен от ескадрила кораби и най-мощните силови полета, които могат да издигнат. Ще трябва да ги пробием, за да достигнем до станцията от другата страна. В момента във въоръженията, с които оборудваме бойните кораби, не присъстват системи, способни на това.

— Тогава трябва да проектираме и инсталираме такива — каза енергично Дмитрий Леополдович. — Незабавно.

Патриша и Даниъл се спогледаха. Даниъл наклони глава почти незабележимо.

— Много добре — каза Патриша. — Ако това е официалната препоръка на екипа ти, академик. Адмирале, ще помоля екипът ви да прегледа предложението и да изчисли стойността му, за да може да бъде обсъдено от Надзорния комитет.

— Непременно — каза Уилсън.

През лятото Паула истински се наслаждаваше да седи в уличните кафенета на Париж. Кафето в силно националистическия град беше все още горчиво и естествено, в разрез с много наредби за обработка на ОФН, а съпровождащите го сладкиши съдържаха твърде много калории. Слънцето и хората бяха ободрителна промяна в сравнение със стерилната обстановка на офиса ѝ. За този разговор излезе до едно малко бистро на неколкостотин метра от работното си място и нае празно сепаре. Беше използвала това място в продължение на петнадесет години. Сервитьорката ѝ посочи сепарето в дъното, без дори да пита. Паула си поръча горещ шоколад и парче сладкиш с бадеми и череша.

Е-кономът ѝ я уведоми, че обаждането е било прието. Тя постави малка портативна система на масата и зачака екранът да се разгърне. Не че не можеше да приеме обаждането в офиса си, просто ѝ се струваше по-уместно да го направи в собственото си време. Лицето на Томпсън Бърнели се появи върху тънката пластмаса. Заради фона от размито златисто и бяло реши, че се намира в офиса си в Сената.

— Паула — той ѝ се усмихна небрежно, — не носиш униформа.

Всеки друг би си спечелил унищожителен поглед при подобна шега, сенаторът получи само вдигната вежда.

— Сигурно се пере — каза тя. Създаването на федеративния флот изненада Паула. Не беше готова за преминаването на съвсем новата планетарна Агенция по сигурността към флотско финансиране и поредна промяна. Независимо дали ѝ харесваше, или не, обаче сега работеше във флотското разузнаване с чин на командир. Ден след като промените бяха обявени в парижкия офис, Тарло ѝ отдаде почести, идвайки на работа. Никой повече нямаше да направи това. Също така никой в парижкия офис не носеше униформи, макар че технически имаха право. Според слуховете в офиса няколко от членовете на екипите ги бяха облекли, преди да излязат по нощни клубове в града, за да проверят древната теория, че всяко момиче обича моряците.

Униформите бяха най-малкото от притесненията ѝ. За начало Мел Рийз им бе казал, че целият офис се мести на Керенск, където вицеадмирал Колумбия установяваше администрацията си. Това доведе до открит конфликт между нея и Рийз, по време на който звъняха на политическите си съюзници със скоростта на залпове, изстреляни от Първите. Мел Рийз отчаяно искаше да премести отдела в щаба на флотската планетарна защита, където шансовете му за повишение в новия флот бяха значителни. Паула заплаши да подаде оставка, ако бъдеше извършено някакво преместване или промяна на екипите.

Рафаел Колумбия реши проблема с обичайната си политическа сръчност. Паула бе назначена за командир на проекта „Йохансон“, който оставаше в Париж по стратегически причини. Мел Рийз също беше повишен и щеше да отговаря за нов отдел на Керенск, който щеше да работи по разгръщането на мрежата от детектори на червееви дупки. Тя установи със солидна доза задоволство, че нейните контакти се оказаха с по-голяма тежест от неговите фамилни връзки.

— Съжалявам, че ми отне толкова време преди да се свържа отново с теб по този въпрос — каза Томпсън. — Животът в Сената не е бил толкова вълнуващ от... ами, дори не си спомням заседание като това. Вторият полет на Кайм наистина оживи нещата. Никога не съм мислел истински, че ще ни се наложи да създадем флот и бях сериозно зает в ранната подготвителна работа.

— Знаеше ли, че старата Дирекция за тежки престъпления ще свърши като флотско разузнаване?

— Не, Паула, никога не съм осъзнавал колко амбициозен ще се окаже Рафаел. Чух за спора ти с Рийз. Радвам се, че сте стигнали до компромис, който ти позволява да останеш. По дяволите, та ние едва успяхме да задържим Отдела по сигурността на Сената. Можеш ли да си представиш, че Колумбия искаше и него?

— Това не може да продължава дълго, Томпсън. Все още се нуждаем от междузвезден отдел, който да преследва престъпниците. Като изключим „Йохансон“, флотското разузнаване няма други задачи. Бившите ми колеги все още работят по старите си случаи. Само дето носят униформи.

Томпсън се усмихна тъжно.

— Не съвсем. Съществува слаба опозиция срещу зараждането на флота. Засега са просто недоволни избухливци, но някой трябва да ги следи, поне тези, които останат и не се присъединят към Изхода.

— Местните полиции могат да се справят с това.

— Няма да споря с теб, Паула. Обаждам се, защото имам новини.

— Съжалявам, продължавай.

— Добре. Първо, няма никакъв таен отдел, управляван от правителството. Това е сигурно. Консултирах се с баща ми. Който и да е изпълнил удара на Венис Бийч, не е бил пратен от президента или Отдела по сигурността на Сената.

— Благодаря ти. А относно Буунгейт и товарите към Далечината?

— А! — Томпсън се занамества некомфортно на стола си. — Ето тук става интересно. Говорих лично с Патриша Кантил за това, изтъкнах нуждата да инспектираме всичко, което се случва на Далечината. Тя каза, че е съгласна и ще внесе въпроса в плановете на Дой. Оттогава получавах единствено съобщения, че предложението е в процес на активна оценка. Дори преди да чуя твоите подозрения, това щеше да възбуди любопитството ми. Нещо толкова тривиално би трябвало да може да се уреди съвсем лесно. Обикновено, просто бих възложил задачата на някой от помощниците си. Фактът, че не мога да наклоня везните в този случай, говори много неща.

По гръдния кош на Паула полазиха студени тръпки, въпреки топлия шоколад, от който отпиваше. Беше изпращала молби за

предприемане на това конкретно действие с десетилетия, до всеки нов шеф на Дирекцията, и никога не бе постигнала успех. Сигурно всички бяха спрени от правителството.

— Кой ти се противопоставя? Не може да е Дой?

— Не. Това е Нютоновият закон за всяко действие в политиката... Някой лобира пред правителството, така че товарите да минават непроверени.

— Кой?

— Не знам. Имаме си работа с арената на приглушените разговори и политическите подхвърляния. На този етап от играта опонентите ти обикновено не се разкриват, това е част от правилата. Но аз ще разбера, Паула. Успя да ме разтревожиш, а това не е лесно.

През кръглите прозорци над главата на Марк Върнън се стичаше топла слънчева светлина, която се разпръскваше равномерно в полусферичния кабинет. Осветлението беше по-ярко от това, което си представяше, когато с Лиз планираха заедно новия си дом. Не че не искаше кабинетът му да бъде добре осветен, но винаги си бе представял малко по-тъмна стая, може би и малко разхвърляна. Стая, каквато един мъж можеше да използва щастливо, за да се отдалечи от време на време от семейството си. Само че тази беше толкова проветрива, а стените от сух корал бяха толкова перленобели, че не се чувстваше добре, ако позволеше да се появи неразбория. Така че бюрото му беше чисто, а всичките му неща бяха прилежно подредени в големите шкафове от алва дърво. Тъй като Бари и Сенди тичаха из всичките останали стаи, кабинетът беше най-подреденото място в къщата.

Той застана точно под рамката на матираната стъклена врата и се огледа объркано. Късото палто, което търсеше, не беше там.

— Татко! Хайде! — извика Сенди в главния коридор зад него.

— Не е тук — извика той, като се надяваше, че Лиз ще се смили над него.

— Твоето палто е — обади се Лиз от коридора.

Той огледа объркано още веднъж кабинета. В този миг Панда, белият лабрадор на семейството, влезе, влачейки любимото му

вълнено палто заедно със себе си. Опашката ѝ се поклащаше щастливо, докато го гледаше втренчено отдолу.

— Добро момиче. — Той се приближи към нея. — Пусни го. Пусни го, момичето ми.

Опашката на Панда започна да се размахва все по-бързо в очакване на играта. Тя започна да се извъръща.

— Не! — извика Марк. — Стой!

Панда скочи в коридора и издърпа палтото със себе си. Марк изтича след нея.

— Върни се! Стой! Пусни го! — Опита се да се сети за други команди, които бяха тренирали заедно по време на училищните часове. — До мен!

Пред входната врата Лиз навличаше якето на Сенди през главата. И двете се обърнаха към него.

— Стой! Спри! Ела тук!

Марк стигна до средата на коридора, когато Бари се подаде от кухнята и каза:

— Тук, момичето ми! — Той потупа коленете си, Панда изтича до него и пусна палтото в краката му. — Добро момиче.

Бари се заигра с нея и ѝ позволи да оближе лицето ѝ ръцете му.

Марк вдигна палтото с цялото достойнство, което успя да призове на помощ. Върху рамото на дрехата имаше голямо влажно петно от челюстта на кучето. Бяха взели Панда почти преди година, когато най-накрая се преместиха в къщата от сух корал. Семейно куче. Винаги правеше само каквото ѝ кажеше Бари.

— Това е, защото все още е малко кученце — твърдеше Марк през последните три месеца. — Ще го надрасне.

Лиз само му отвърна:

— Да, скъпи.

Макар и никога да не бе имал куче преди, Марк винаги бе харесвал идеята да си имат в семейството. Представяше си дълги разходки из долината Улон, докато домашният им любимец подтичва до тях. Животното щеше да е вярно, послушно, любящо, идеален приятел на децата. А и повечето от домовете в долината Улон си имаха кучета. Беше част от идеала, който Рандтаун представляваше.

Собственикът на магазина за домашни любимци на главната улица бе уверил семейство Върнън, че белите лабрадори са надарени с

характерния за породата приятелски характер, но и с по-висока интелигентност, записана в генома им заедно с белоснежната козина. Идеята се стори идеална на Марк. Тогава Сенди видя пухкавото бяло кученце с очертани в черно очи и решението беше взето, преди Лиз и Бари да получат думата.

Марк уви палтото около ръката си.

— Всички готови ли са?

— Ще вземем ли Панда? — попита Бари.

— Да.

— Ти отговаряш за нея — каза строго Лиз. — Не трябва да я пускаш от каишката.

Бари се усмихна широко и издърпа кучето през входната врата. Лиз се увери, че е сложила правилно якето на Сенди и побутна момичето след брат му.

— Бари трябва да работи по домашните си, нали знаеш — каза Лиз. — А в разсадника липсва персонал, дори без да си взимам почивни следобеди.

— Ако искаш да си върши работата, не е нужно да идва — каза Марк. — Обаче знаеш, че аз трябва да го направя.

Тя въздъхна и огледа коридора с изражение, в което може би се четеше носталгия.

— Да, знам.

— Защитаваме своя начин на живот, Лиз. Трябва да покажем на флота, че не може да си играе с хората така.

Лиз му се усмихна нежно и спусна галъвно пръст по бузата му.

— Изобщо не осъзнах, че се омъжвам за човек с толкова много принципи.

— Съжалявам.

— Недей. Мисля, че е похвално.

— Дали трябва да вземем децата? — попита той, изведнъж усетил несигурност. — Имам предвид, това са нашите възгледи, а ние ги принуждаваме да вземат участие. Не мога да спра да си мисля за деца, които са вегетарианци или религиозни само защото и родителите им са такива. Винаги съм мразил това.

— Това е по-различно, скъпи. Като отидем на блокадата, за да протестираме, няма да им повлияем за цял живот. А и на тях ще им хареса много, знаеш, че е така.

— Да. — Опитва се да удържи широката си усмивка, но се провали напълно. — Знам.

Пикапът „Ейбълс“ беше паркиран до малкия джип на Лиз върху участъка от сбита варовикова скала на мястото на старата временна къща. Макар сградата отдавна да я нямаше, Марк така и не се зае да програмира роботите да изчистят скалата.

Децата вече бяха на задната седалка и се караха. Панда лаеше щастливо, докато се опитваше да се покатери при тях.

— Сложете коланите — каза Лиз, след като се качи отпред.

Марк хвана здраво кучето, заведе го отзад и го натика в покритата каросерия, преди да се качи на шофьорското място.

— Всички ли са готови?

— Да! — извикаха в хор децата.

— Да тръгваме.

Минаха по продължение на долината Улон, след това през Хаймарш и свиха по магистралата, насочвайки се на север, надалеч от Рандтаун. След няколко километра долините започнаха да се стесняват и четирилентовата магистрала се заизкачва по склона на планината, където минаваше по широко било, изсечено в камъка. На тридесет километра извън града минаха през първия тунел. От другата посока нямаше никакво движение. Когато пътят се изправи, Марк от време на време забелязваше различни превозни средства пред тях.

Беше ранно лято, така че многобройните поточета, които се стичаха по склона на планините, още не бяха пресъхнали, макар че течението беше значително намалено в сравнение с пролетните дъждовни периоди. Планините Дау'синг се издигаха високо от всяка страна, докато магистралата се извиваше на север. Често до самия път ги дебнеше бездна от неколкостотин метра, от която ги предпазваше единствено каменна стена. По ниските склонове стрелотревата променяше своето обичайното металическо жълто в по-богат меден цвят с приближаването на едноседмичния сезон, в който пръскаше спорите си.

На петдесет километра извън града преминаха покрай една от чудовищните изоставени машини за пътно строителство, които Саймън Ранд бе използвал, за да издълбае магистралата през планините. Тя почиваше върху широк участък от натрошена скала, същата, в която някоя от братовчедките ѝ бе забивала ноктите си по

склона край пътя. След десетилетия свирепи южноконтинентални зими металните ѝ части приличаха на разтопени бучки ръжда, а тялото ѝ от сплави беше избеляло и напукано. Огромните метални вериги висяха върху движещите колела и така коремът на машината лежеше опрян на земята, където се бе огънал и смачкал. Ловци на сувенири бяха отнесли повечето дребни части, а стъклото на кабината, която толкова приличаше на око на насекомо, беше разбито.

И двете деца се развълнуваха от гледката и на Марк му се наложи да обещае, че ще ги доведе пак, за да огледат по-добре.

На осем километра след пътостроителя върху високото рамо на връх Зуелеа магистралата беше задръстена от неподвижни превозни средства. Напо Лангсал им помаха. Той беше собственик на една от петте туристически лодки в Рандтаун. Марк никога не го бе виждал другаде освен на лодката му в града. Дори не беше сигурен дали Напо има собствена кола.

— Здравейте, приятели — каза Напо. — Колийн ще се връща в града, така че ако можете да запълните мястото на камиона, ще сме ви благодарни.

— Няма проблеми — каза Марк. — Донесохме обяд, но децата трябва да са си вкъщи до вечерта.

— Мисля, че има коли, които ще дойдат около седем часа и ще поемат нощната смяна.

— Добре тогава.

Марк подкара бавно пикапа по зигзагообразната алея между возилата, спрени под прави ъгли върху лентите. Повечето бяха камиони или джипове, колите, които жителите на Рандтаун обикновено караха. Хората, които вървяха по пътя, видяха семейство Върнън и им помахаха или вдигнаха окуражително палци. Част от централната бариера беше махната и той премина върху южните ленти. Големият камион на Колийн се забелязваше лесно. Страните му бяха боядисани в яркорозовото и смарагдово лого на фирмата ѝ за листа за абсорбиране на влага. Откакто бяха пристигнали, Марк бе провел няколко спора с нея относно полуорганичното оборудване, което предоставяше, но сега на разминаване двамата се усмихнаха весело.

— Духът на общността е много висок днес — прошепна лукаво Лиз, така че децата да не я чуят. Двамата се усмихнаха един на друг.

Марк паркира на освободеното от Колийн място. Извървяха пеша разстоянието до началото на блокадата, където плътно един до друг като парченца от мозайка бяха паркирани големи камиони от гражданските служби, булдозери, трактори, снегорини, машини за пътно почистване и двуетажни автобуси. Самият Саймън Ранд дойде да ги поздрави. Беше висок човек в кайсиева тога в стила на Ганди, направена от полуорганична материя, която се въртеше около крайниците му, когато се движеше. Покриваше непрекъснато кожата му и го пазеше топъл от свежия планински въздух. Очевидната му възраст приближаваше шейсетте — години, които бяха докарали дълги ясно забележими бръчки върху абаносовото му лице. Изпълняваше идеално ролята си на природен гуру. Харизмата и пасивната му упоритост бяха подействали еднакво убедително на всички, които споделяха идеалите му.

Зад него се виеше тълпа от хора. Свита, която не отстъпваше на екипа на който и да е от големите политици, въпреки че тези тук приличаха повече на последователи. Някои изглеждаха сериозни и съсредоточени, а други се движеха сякаш сънуваха наяве. Над половината бяха жени и всички бяха привлекателни, както подмладените, така и тези в първия си живот. Отдадеността на Саймън на собствените му идеали привличаше много почитатели сред хората, които идваха да живеят в Рандтаун. А и, както не спираше да повтаря, той беше просто човек.

— Марк, колко хубаво от твоя страна, че дойде — каза топло Саймън. Той стисна здраво ръката на Марк.

„Без съмнение се ръкостиска като политик“, помисли си Марк.

— И ти Лиз. Толкова мило. Знам колко е трудно за хората, които трябва да заработват прехраната си, да допринесат с времето си към каузата, особено онези, които току-що са се присъединили към нас и трябва да изплащат ипотечи. Думите не са достатъчни да ви се отблагодаря, но оценявам, че сте тук днес.

— Можем да си позволим да отделим няколко следобеда — каза наперено Лиз. Тя беше от хората с имунитет срещу обаянието му, макар да оценяваше решителността на характера му.

— Да се надяваме, че ситуацията няма да изиска повече от това — каза Саймън. — Вече чух — от неофициален източник, разбира се

— че са склонни да обмислят алтернативен източник на хранване вместо онзи ужасен плутоний, който са донесли със себе си.

— Звучи добре — каза Марк. — Къде искаш да застанем?

— Има голяма неутрална зона между тях и нас, много семейства са се събрали там. Децата ще могат да поиграят с приятелите си.

— Може ли да взема Панда? — попита Бари.

— Кучето ти? — Саймън намигна на двете деца на семейство Върнън. — Разбира се, че можеш да вземеш Панда, всеки е добре дошъл на протеста. Сигурен съм, че той ще се забавлява. Гледай да не изпонахапе твърде много полицаи. Те просто си вършат работата, а нашият спор не е с тях.

— Тя — каза недоволно Сенди и потупа Панда. — Панда е женско куче, да знаете.

— Извинявам се. Тя е красиво женско куче.

— Благодаря ти. Панда казва, че ти също си добър.

— Е, ще тръгваме натам — каза Марк и закопча палтото си. Вече му се искаше да бе взел ръкавиците си.

— Останете само толкова, колкото ви е удобно — каза Саймън. — Важен е фактът, че дойдохте. Не измерваме отдадеността според часовете, които влагате в каузата.

— Изглежда, че спите в някой от автобусите — каза Лиз.

— Да. Не искаме да даваме шанс на флота да разбие блокадата, затова най-близките ми поддръжници и аз самият бдим през нощта. Не мога да напусна, Лиз, това е моят дом, сега и завинаги. Корените ми са тук. Душата ми е в мир с постигнатото. Затова трябва да разбереш защо не мога да не заста на решително на този път и да попреча на всяко посегателство върху живота, който толкова много хора са избрали за себе си.

— Разбирам.

Той вдиша дълбоко и по лицето му се разля спокойствие.

— Бях забравил аромата на планинския въздух. Свежестта и чистотата му са облагородяващи. Тук нависоко всички можем да подсилим обещанията, които сме дали сами на себе си. Пътят, който построих, не е просто физически. Оттук можеш да направиш много избори накъде да тръгнеш.

— Мисля, че просто ще си отидем вкъщи след смяната, но благодаря — каза му Лиз.

Саймън наклони глава и се усмихна благосклонно като всеки мистик, сблъскал се със солиден факт.

— Това беше грубо — каза Марк, след като продължиха по пътя си към началото на блокадата. Саймън и близките му лични последователи си бяха тръгнали по някаква си тяхна тайна задача.

— Помпозните стари превземки трябва да бъдат усмирявани от време на време. — Тя съедини ръцете си в будистки жест и събра очи. — Така се докосват до Същността си.

Ръката му се уви около рамото и той я гушна гальовно.

— Кажи това на тълпата, като дойде да те линчува посред нощ.

Първите неколкостотин метра от пътя, отвъд големите камиони в началото на блокадата, бяха празни. Неколкостотин жители на Рандтаун обикаляха върху ензимно подсиления бетон. Възрастните се бяха събрали на групички, за да говорят едни с други, и потропваха на място напред хладния въздух, който духаше от по-високите върхове на изток, където снегът оставаше целогодишно. Децата се бяха разделили на свои собствени групи и се гонеха, увлечени в различни игри. Над тях прехвърчаха бръмботи. Машинките бяха последната всеобща мания — малки летящи съдове във формата на чинии с контравъртящи се перки в центъра, контролирани от в-ръкавици. Беше странна гледка, децата стояха напълно неподвижно и мърдаха пръстите си, сякаш свиреха на невидимо пиано. След всяко от движенията им миниатюрните летящи апарати се гмуркаха или рееха над пътя. От време на време някоя от чиниите се устремяваше към линията от отегчени полицаи от другата страна на празното пространство. Остра забележка на родител скоро след това я връщаше обратно.

Зад полицията върху лентите, които водеха на юг, имаше дълъг конвой от камиони „СААБ Витан“ на по двадесет и шест колела. Всички бяха дизелови в пряк разрез с правилата за движение по магистралата, които позволяваха само захранвани с електроенергия возила. Това обаче беше почти незначително притеснение в сравнение с товара им. Те превозваха цялото оборудване, нужно за строежа на станцията за засичане на червееви дупки на планетарния отдел на флотската сигурност, която трябваше да бъде издигната в планините Дау'синг точно над Рандтаун. Това оборудване включваше три микробатерии с ядрен разпад, които да захранят детекторите.

Когато конвоят пристигнал, се бе разразил голям спор на портата за такса в северния край на магистралата. Само че командващият флотски офицер повикал местната полиция, която отменила забраната на оператора и го пропуснала. Саймън Ранд бил информиран мигновено и излязъл, за да ги спре на южния край, съпроводен от последователите си, които подкарали всяка машина за цивилни услуги, която успели да открият. Когато стигнали до най-високата точка на връх Зуелеа, спрели, изключили колите и зачакали. Патовата ситуация продължаваше вече втори ден.

Марк и Лиз скоро откриха семейство Конант и Дунбаванд — Дейвид и Лидия — които стопанисваха лозовия разсадник, в който работеше Лиз. И те също бяха довели децата си за този следобед.

— Някой останал ли е в Рандтаун? — зачуди се Лиз.

Прекараха още няколко часа в разговори с останалите, най-вече за това какво щеше да причини протестът на икономиката им. Автобусите, които водеха групи към хотелите, вече дори не чакаха зад спряния флотски конвой, а туроператорите вдигаха олелия до небето и обсъждаха съдебни искове. Наоколо се подаваха манерки с топли питиета. Хората се връщаха до колите си, за да си вземат по-дебели дрехи. Трябваше да заведат децата до тоалетните в един от автобусите. Целият протест приличаше повече на огромен пикник, отколкото на политическо мероприятие.

След няколко часа Марк се върна до пикапа, за да вземе кутията с обяда им. Между колите блеснаха оранжевите краски на робата на Саймън Ранд, който се бе отправил целенасочено към някаква задача, а след него преминаха верните му царедворци. Марк беше почти до края на паркираните возила и надигаше главата си в търсене на пикапа, когато я видя.

Не я взе за турист, нещо в нея го караше да се съмнява, че изобщо може да бъде част от стадата, организирани от туристическите компании. Имаше искрица на независимост или самоувереност, разпознаваше я толкова добре. Точно типът момичета в своя първи живот, които идваха на Рандтаун, за да се присъединят към купоните и да прекарат свободното си време в екстремни спортове по всички терени наоколо. Макар че не я бе виждал преди да сервира в някое заведение или да помага в магазин.

Беше божествена. Това го изнервяше, защото точно тази красота го караше да се чуди каква ли жена би искал след Лиз. И двамата знаеха, че бракът им няма да продължи вечно, макар и сега да им беше хубаво. Беше реалист, също както и Лиз. Това означаваше, че е нормално да обмислят подобни неща. Нали така?

Момичето забеляза, че я зяпа и му се усмихна предизвикателно.

— Здравсти — каза провлачено.

Гласът ѝ беше дрезгав, подканващ и си отиваше прекрасно с издълженото ѝ младо лице и чипия ѝ нос. Кожата ѝ имаше здрав, бронзов тен, който преливаше с дългата ѝ къдрава кестенява коса.

— Здравейте — отговори той. Гласът му вече беше изопнат, а мускулите на стомаха му се бяха стегнали и изпъваха корема му така, както бе изглеждал само преди няколко години. — Търсите ли някого?

— Всъщност не, просто разглеждам.

— О, ами, хм, основните действия са там, отпред. Не че има кой знае какви действия. Като изключим децата, които играят футбол. Ха!

— Аха.

Тя дойде право пред него, все така усмихната. Всички останали бяха облечени подобаващо за студа, но тя изглежда се чувстваше добре в бялата си тениска и велурената пола, която свършваше над коленете ѝ. Точно над подгъва на полата имаше малко сребърно лого със знак „М“. Дрехите ѝ откриваха широки рамене и стегнат корем на фитнес маниак. Каубойските ѝ ботуши бяха с равни токове, но дори така очите ѝ се намираха право срещу тези на Марк. Подаде ръката си.

— Аз съм Мел.

— Марк.

Опита се да не отдава особено значение на физическия контакт. Беше много по-уверена и изискана от повечето младежи в Рандтаун.

— Значи си дошъл чак дотук само за да гледаш мача? — попита тя.

Той се изчерви заради закачливия ѝ тон, заради съсредоточения ѝ поглед, който не се отместваше от лицето му, заради близостта — още не беше пуснал ръката ѝ.

— О, Бога ми, не. Тук съм, за да подкрепя Саймън Ранд и останалата част от града.

— Разбирам. — Тя нежно отдръпна ръката си от неговата. — Повечето хора от града ли поддържат блокадата?

— Да, напълно. Това, което искат да направят, е престъпление. Трябва да бъдат спрени.

— Да построят станцията за детектора на червееви дупки?

— Точно така. И ние ще ги спрем. Идеалът ни ще бъде опазен, ако действат заедно.

Прекрасното ѝ лице се понамръщи.

— Отскоро съм тук, но разбирам защо простият живот привлича хората. Какъв точно е вашият идеал?

— Просто това, отдали сме се на прост, чист, зелен начин на живот.

— Но флотът със сигурност няма да унищожи това. Станцията ще бъде разположена на километри извън града, нависоко в планините, където няма да навреди на никого. А Федерацията наистина трябва да знае, ако Първите отворят червеева дупка в границите ни.

— Става дума за принципа, който те потъпкват. Станцията ще разполага с ядрени системи за хранване, което е в пълен разрез с всичко, в което вярваме ние. А те не ни попитаха за това, просто нахлуха по магистралата и тръгнаха да строят станцията си без разрешението ни.

— Нуждаеха ли се от разрешението ви?

— Искате ли питане. Цялата верига Дау'синг е включена в хартата на Основаването и ядреното хранване е изрично забранено на територията ѝ.

— Разбирам, но флотът наистина се нуждае от верига станции за засичане на червееви дупки на южния континент, които да осигурят на мрежата пълно покритие. Без съмнение, в такъв случай позицията ви е античовешка.

— Ако това е античовешка постъпка, нека да ме предизвикат и ще им дам още — изрепчи се той, което му спечели окуражителна усмивка. — Разбира се, че не е. Решението за разполагането на станцията в планините Дау'синг е било взето от шайка бюрократи, които са забили игла на картата. Не им е пукало за желанията и принципите на хората, които живеят тук. Сигурно дори не са си направили труда да проучат който и да е от обичаите ни. Всичко, което искаме да постигнем с тази блокада, е да ги накараме да вземат предвид нашите изисквания. Очевидно вече са започнали да преговарят по въпроса за източника на хранване.

— Не знаех за това.

— Ами, информацията не е официална, но, да.

— Няма ли това да струва повече?

— Бюджетът на флота е толкова голям, че никой няма да забележи. Във всеки случай, предполага се, че те пазят начина ни на живот. За това си струва да платим малко повече, нали така?

— Предполагам, че е така.

— Е, въъ, от колко време си в града? Не съм те виждал наоколо преди.

— Тъкмо пристигнах.

— Ами, ако се задържиш, може да пробваш някой от екстремните спортове. Знам няколко места, където още набират участници.

— Много мило, Марк, но мога да се справя и сама, благодаря ти.

— Ясно, хм, добре. — Изведнъж си спомни, че трябваше да вземе обяда на семейството си. — Ами, предполагам, че ще се виждаме наоколо.

Устните ѝ се нацупиха предизвикателно.

— Нямам търпение.

Успяха да оставят Бари и Сенди да преспят при децата на Бакстър в Хаймарш, за да могат да прекарат времето си в града. Първо влязоха в бар „Феникс“ на улица „Литън“, която беше разположена успоредно на главната. Като всяка сграда в Рандтаун, и тя излъчваше свежест с вида си, имаше покрив от слънчеви колектори и изолирани стени от сплави. Вътре обаче собствениците бяха построили каменни стени върху скелета от въглеродни греди, а над тях бяха подредили ясенови трупи, които поддържаха дървения таван и правеха стаята притъмнена и уютна. Самият бар заемаше по-голямата част от едната стена и на него се сервираха няколко вида бира, както и всеки вид вино, който се произвеждаше в долините зад Рандтаун, включително и от лозята на Върнън. Далечният край бе доминиран от голяма камина, достатъчно широка, за да ѝ трябват два комина. Желязната решетка събираше огромни парчета дърво, чиито пламъци грееха жежко през зимните месеци. Сега през лятото беше пълна с керамични съдини с прясно откъснати цветя. Пред нея бяха наредени няколко канапета,

заети дори в този ранен час на вечерта, но като цяло блокадата беше разредила обичайната тълпа в бара.

— Не е само тук — каза Юри, докато се настаняваше с чаша вино ноар от Шапел, едно от лозята в Хаймарш. — Повечето от кафетата в града страдат от ситуацията, дори „Кебапите на Баб“ продават по-зле.

— Тъкмо беше време за новата вълна туристически групи, когато започна блокадата — каза Лиз. — Цяла тълпа си тръгна, а новите не пристигнаха. Повечето хотели са полупразни.

— А всички, които са в капана на града, вдигат адска олелия — каза Оза. — Не мога да ги виня.

— Има и по-лоши места, където можеш да се окажеш в капан — каза Марк.

— Всъщност не, не и в този случай. Повечето туристи са дошли просто за да завършват ваканцията си. Искат само да се върнат по домовете и работите си. Как ще се чувстваш ти, ако някой не ти позволява да си изкарваш прехраната?

— Ще продължи най-много още няколко дни.

— Да, но беше зле замислено.

— Нямахме голям избор. Да се зачудиш защо флотът не ни предупреди, че смята да построи станция тук.

— Проектът е спешен — каза Олга. — Сигурно даже не са знаели няколко дни преди оборудването да пристигне на Елан.

— Добре, защо тогава първият говорител на парламента на Райсил не каза нищо?

— Защото е знаел какъв ще е отговорът на Ранд.

— Именно, било е заговор да ни натресат това нещо, преди да се усетим какво става. Искали са да ни изправят пред свършен факт.

Е-кономът на Марк го информира, че го търси Керис Пантър. Той премигна изненадано и каза на програмата да пусне повикването.

— Следиш ли Алесандра Барон? — попита Керис.

— И на мен ми е приятно — отвърна той. — Сигурно минаха шест месеца.

— Не се прави на идиот, веднага я пусни. Ще ти се обадя, като свърши.

Тя прекрати връзката.

— Какво? — попита Лиз.

— Не съм сигурен. — Марк се обърна и викна на бармана. — Чайна, можеш ли да ни пуснеш предаването на Алесандра Барон?

Обикновено отбягваше Алесандра и надутото ѝ предаване, което винаги критикуваше и никога не заемаше конструктивна позиция. Караше го да се чувства все едно сноби, специализирали сатира, му изнасят лекции.

Древният малък човек зад бара изпълни молбата му и пушна предаването на големия портал.

— О, по дяволите — прошепна Марк. Собственото му лице, увеличено до един метър, изпълваше екрана.

„... отдали сме се на прост, чист, зелен живот“, казваше той.

— Била е репортерка — каза той на жена си. — Не знаех, така и не ми каза.

— Кога стана това? — попита Лиз.

— Този следобед. Дойде при мен, докато взимах обяда. Мислех, че е от града.

Образът превключи обратно към студиото, където Алесандра Барон седеше в средата на голям диван. Върху красивите класически черти на лицето ѝ беше изписан интерес, какъвто преждевременно развитите деца предизвикват у възрастните. До нея седеше Мелани Рескорай и изглеждаше дори по-изискана, отколкото на връх Зуелеа. Носеше проста прилепнала алена рокля и черно сако с малко сребърно лого „М“ на ревера. Косата ѝ беше разрошена в изискана прическа.

Лиз извърна очи настрани и изгледа дълго Марк. Веждата ѝ се повдигна с няколко милиметра.

— Това ли беше репортерката?

— Аха.

Марк ѝ махна да мълчи.

Юри и Олга се спогледаха съучастнически.

— И какво каза след това? — попита Алесандра.

— По това време вече се канеше да каже: „Искаш ли да отседнем в мотел до края на деня?“ — засмя се Мелани. — Но успях да се опазя от горещите му малки ръчички, като му казах, че флотът няма намерение да проваля ограничения му живот. Можеш ли да се досетиш какво ми отговори?

— Беше ти благодарен? — предположи иронично Алесандра.

— О, да. Виж.

Образът отново превключи, на записа с Марк от мястото на блокадата.

Седнал на дивана пред камината с чаша вино в ръка и знаейки за какво да гледа, беше сравнително лесно да види, че усмивката, която беше надянал заради момичето следобеда, беше малко насилена. Дори нетърпелива. Като тази, която мъжете използват, когато се опитват да направят впечатление. Когато са нетърпеливи да направят впечатление, може би.

— Става дума за принципа, който те потъпкват — каза образът. — А те не ни попитаха за това, просто нахлуха по магистралата и тръгнаха да строят станцията си без разрешението ни.

— Нуждаеха ли се от разрешението ви?

— Искате ли питане.

Предаването отново превключи в студиото.

— Невероятно — каза Алесандра и поклати главата си, натъжена и озадачена. — Колко точно назадничави са в Рандтаун?!

— Това е било редактирано! — обърна се протестиращо Марк към всички на бара. — Аз... Нямах това предвид. Казах и други неща. Казах й за ядрените микробактерии. Защо това не е включено? Тя превръща това в... Господи, изглеждам нелепо.

Усети, че Лиз пое ръката му и я стисна окуражително. Погледна отчаяно към нея.

— Всичко е наред — прошепна тя.

— Все едно че са потомци на три поколения бракове между братовчеди — сподели Мелани с Алесандра.

Барът вече беше изцяло притихнал.

— Според неговата гледна точка ние, Федерацията, нямаме право да разполагаме жизненоважно защитно оборудване сред една необитаема планина — каза Мелани. — Почакай само да видиш следващата част.

— О, Господи — каза Марк. Искаше предаването да свърши. Сега. Всъщност искаше цялата Вселена да свърши.

На екрана по-рано през деня на блокадата Мелани го питаше:

— Без съмнение, в такъв случай позицията ви е античовешка.

— Ако това е античовешка постъпка, нека да ме предизвикат и ще им дам още.

Отново в студиото Мелани сви рамене към Алесандра, все едно казваше „какво да ги правиш.“

— Кучка! — извика бясно Марк. Скочи на крака, чашата му с вино се прекатури на каменните плочи на пода. — Шибана кучка. Не беше така.

Всички в бара бяха спрели да пият и да разговарят и гледаха към него. Предаването на Алесандра Барон изчезна от портала и на негово място се появи поканата за отворения шампионат по голф на Ню Оксфорд.

— Стига толкова остроумни кучки — изръмжа Чайна, върху чиято плешива глава блестяха няколко алени завъртулки. — Ти си седни обратно, Марк. Всички видяхме, че работата е нагласена. Ще ти напълним пак чашата за сметка на заведението.

Лиз докосна китката му с ръка и го дръпна надолу.

— Това не може да е законно, нали?

Гневът му отстъпваше на шока.

— Зависи какво можеш да докажеш — каза разпалено Юри. — Ако повторят спомените ти за събитието в съда, можеш да покажеш, че са извършили зложелателно редактиране.

Той млъкна под резкия поглед на Олга.

— Не се тревожи за това — каза успокоително Лиз. — Всички тук те познават, могат да видят, че интервюто е лъжливо. Това е отговорът на флота срещу блокадата. Подлагат Саймън Ранд на натиск, за да пропусне конвоя. Нютоновият закон в политиката.

Марк стисна глава между ръцете си. В това време е-кономът му го уведомяваше, че Керис Пантър го търси отново. Както и Саймън Ранд. От унисферата пристигаха съобщения със скорост от няколко хиляди в секунда, насочени към обществения му код. Изглежда всички, които бяха гледали Алесандра и Мелани, искаха да му споделят какво мислят за него. Не бяха особено мили.

Жегата сякаш ставаше все по-голяма с всяка стъпка, както и влажността. Това изненадваше Ози. Вече бе извървял достатъчно пътеки на силфените, за да познае кога следите ще го преведат през прага. Знаците бяха фини и се появяваха постепенно. Не и този път.

Вървяха през широколистна гора на втория свят след призрачната планета. Беше средата на лятото, дивите цветя бяха пръснали нежен килим в пастелни тонове по горската повърхност. Палмови дървета и огромните папрати започнаха да се примесват към яките стволове на гората. Освен това се появи усилващ се аромат, чието разпознаване отне известно време на Ози. Морето. От много време не бе виждал морето. Някоя пътека на силфените не ги беше превеждала близо до море.

Също така светлината ставаше по-ярка. Силни слънчеви лъчи с индигов нюанс. Той бръкна в горния си джоб и извади слънчевите си очила.

— Някъде другаде сме, нали? — попита нетърпеливо Орион. Оглеждаше като хипнотизиран дебелия палмов лист в короните на дърветата. Дори ниските растения се бяха сгъстили, тревата бе станала по-висока и по-тъмнозелена. Пълзящи лози се издигаха и обгръщаха дърветата, а върху тях цъфтяха бели и лимоновожълти цветове.

— Така изглежда — каза той окуражително. Обърна се да погледне към момчето и видя, че пътеката се извива рязко зад тях. Вървяха по относително права линия с часове. Орион не бе забелязал това. Той държеше висулката си за приятелство и я изучаваше съсредоточено. След преживяването на призрачния свят я беше поискал обратно от Ози. Случилото се отново бе променило мнението му за силфените. Вече никога нямаше да бъдат непогрешимите му идоли, но той започваше да ги възприема като истински извънземни. Ози предполагаше, че това е знак за съзряването му.

— Има ли някой от тях наблизо? — попита той.

— Не знам — каза притеснено Орион. — Никога не се е държало така преди. Стана зелено.

Той го вдигна, за да може Ози да го види. Малкият екзотичен камък блестеше с ярка смараглова светлина, поклащайки се на края на верижката си.

— Мислиш ли, че означава, че тук има нещо друго?

— Нямам представа какво означава — каза искрено Ози.

Палмовите дървета се разреждаха, гъстата трева вече стигаше до колената им. На Точий му се налагаше да образува огромни извивки с двигателните си гънки, за да провере тялото си през лепнещите стръкове. Ози объркано забави ход. Вече нямаше пътека, само тревата,

която бяха отгъпкали зад себе си. При липсата на отпусналите се над главата му палмови листа той чувстваше горещината на звездата върху голата си кожа. Под ботушите на краката му земята се накланяше надолу. С напредването им по склона пред тях се появяваха много неравности, но на няколко километра в далечината се виждаха неповторимите сини проблясъци на морето.

„СЕГА НАКЪДЕ“, запитаха шарките в окоето на Точий.

Ози се обърна към извънземния им приятел и сви рамене — жест, който Точий вече бе усвоил твърде добре.

— Никога не сме вървели през такива местности — каза рязко Орион. Гледаше назад към пътя, по който бяха дошли. Зад тях се издигаше закръгленият връх на скромна планина, чиято корона беше неравномерно покрита от джунгла от палми и големи папрати, както и няколко източени сиви дървета, приличащи на кръстоска между борове и евкалипти. Надали цялата местност надхвърляше и километър на дължина.

Ози се чудеше какво да каже, когато някъде дълбоко от раницата му избипка електронен сигнал. Звукът, който бе толкова типичен за обществото на Федерацията, беше шокиращ из основи тук. Той и Орион се спогледаха изненадано.

— Свържи се със системата на китката ми — каза Ози на е-конома си. Във виртуалното му зрение започнаха да се появяват икони, които отсъстваха още от деня, когато напусна Лидингтън. Имплантите му възстановяваха пълните си възможности. Отърси се от раницата, сякаш гореше. Е-кономът му потвърди, че имплантите му получават сигнал от системата на китката му. Ози изтърси вещите от раницата си на земята, без да обръща внимание на бъркотията. Една съвсем малка червена диодна светлина блестеше отстрани на полираната му система за китка. Той я плъзна около ръката си и квазиметалът се сви удобно около нея. ОВ-татусът на предмишницата му се свърза с и-точката на устройството. Сред купчината дрехи и пакети, които бе изсипал навън, се намираше и портативна ръчна система. Той я вдигна и я включи. Виртуалното му зрение веднага се напълни с иконите ѝ.

— Дявол да го вземе — измърмори. Е-кономът започна да записва помощни файлове за имплантите в двете системи. Той му позволи да продължи, докато виртуалните му ръце пренареждаха

иконите на портативната система. Екранът ѝ се разви докрай, беше широк половин метър.

— Моля те — замоли се той и кехлибарените му пръсти започнаха да изваждат символи от лингвистичните файлове, които толкова усърдно бе съставял през последните месеци.

На екрана се появиха цветните шарки, които използваше Точий, оцветени в най-плътното лилаво, с което резолюцията на дисплея можеше да се справи.

Точий застана напълно неподвижно.

„ЗДРАВЕЙ“, проектира предният му очен сегмент.

— Електронните ни системи работят отново — каза на висок глас Ози. Портативната система преведе думите му в поредица от шарки, които припламваха на екрана.

„РАЗБИРАМ.“

— Това картините думи на Точий ли са? — попита заплепен Орион, който се взираше в екрана. Системата преведе казаното.

— Така е, малки човеко — каза системата. — Не са в правилния визуален спектър, но въпреки това мога да ги разчитам.

Орион нададе канонада от радостни възгласи и подскочи победоносно нависоко, нанасяйки удари из въздуха.

— Аз съм, аз съм, Точий. Аз си говоря с теб!

Той се усмихна със светнало лице на Ози и двамата удариха лапи.

— Разбирам комуникацията — преведе системата думите на Точий. — Желая този момент от много време. Първата ми истинска реч е за теб, големи човеко и за теб, малки човеко, заради това, че сте мои спътници. Без вас щях да остана в студената къща. Това нямаше да ми хареса.

Ози се поклони леко.

— Удоволствието е наше, Точий. Но не само ние ти помогнахме. Щеше да ни е много трудно да напуснем Ледената цитадела без теб.

Орион се завтече към Точий, който подаде пипало от манипулаторна плът. Момчето го стисна щастливо.

— Това е чудесно, Точий. Искам да ти кажа толкова много неща. И да те попитам също така.

— Ти си добър, малки човеко. Големите хора две, три, пет, петнадесет, двадесет и три и тридесет също се отнесоха добре към

моето положение, както и други видове в студената къща. Надявам се те да са добре.

— Кои са те, Ози?

— Не знам, мой човек. Предполагам, че Сара е голям човек две, а Джордж също трябва да е някой от тях. — Виртуалната му ръка издърпа преводните процедури от стазиса им и ги зареди в големия процесор на портативната система. — Точий, трябва да подобрим способностите си за превод. Искам да поговориш на машината ми, ето тук.

— Съгласен съм. Имам собствени електронни уреди, които искам да включа.

— Добре, да го направим.

Голямото извънземно се пресегна с манипулаторната си плът и свали една от тежките чанти, които носеше. В това време Ози вдигна няколко сензорни инструмента от собствената си купчина и започна да ги включва един по един.

— Мой човек, за малко да оставя тези в Ледената цитадела — изсумтя той.

— Какво имаш?

— Стандартна екипировка за първоначални контакти. Минерални анализатори, резонантни скенери, монитори за ЕМ спектри, микрорадар, магнитометри. Неща, които ще ми дадат много информация за околната среда.

— Как ще ни помогнат?

— Не съм сигурен, мой човек. Зависи от това какво ще открием. Но това място е различно от останалите, през които преминахме. Трябва да има причина силфените да спрат да прецакват електрониката.

— Мислиш ли... — Орион млъкна и се огледа внимателно. — Дали това е краят на пътя, Ози?

За малко да каже на момчето да не говори глупости. Спря го собствената му нарастваща несигурност.

— Не знам. Ако е така, очаквах нещо повече. — Той махна към пресечения терен. — Това ми прилича повече на задънена улица.

— Това си помислих и аз — каза кротко Орион.

Резултатите от сензорите се натрупваха в мрежи във виртуалното зрение на Ози. Той ги пренебрегна и прегърна успокоително момчето.

— Няма начин, мой човек.

— Добре.

Ози се съсредоточи отново върху резултатите от сензорите. Забеляза, че Точий бе включил няколко електронни устройства. Собственото му сканиране показваше, че системите на извънземното са сензори и изчислителни устройства, които не се различават много от неговите. С изключение на това, че собствените му уреди можеха да му кажат много малко. Колкото и да бе странно, тази планета изглежда нямаше магнитно поле. Въпреки това общото ниво на неутрино беше по-високо от нормалното. Локалните квантови показатели показваха малки разлики в сравнение с нормите, макар да нямаше нищо, достатъчно да произведе усукването, нужно за отварянето на червеева дупка — реши, че може и да е остатъчен ефект от заглушаването на електрическата активност.

— Странно, но не достатъчно странно — каза тихо той.

— Ози, какво има в небето?

Портативната система преведе същия въпрос от страна на Точий. Извънземното остави настрана собствените си джаджи и се обърна по посока на сочещата ръка на Орион. Ози проследи погледа на момчето и сви очи, мигайки право срещу ярката слънчева светлина. Сякаш в най-високата част на небето имаше някакъв сребърен облак, тънка извивка, която прорязваше слънцето. Когато включи филтрите с висока интензивност на ретиналните импланти и увеличи приближението, осъзна грешката си. Планетата имаше пръстен. Той го проследи, използвайки паметта на двете системи, за да запише образа. Светлините, които излизаха от облака, всъщност бяха миниатюрни точки. Сигурно бяха хиляди. Зачуди се как се различаваше подредбата им от останалата част от пръстена. Тогава стигна до мястото, където пръстенът преминаваше пред слънцето. Не, той всъщност не преминаваше оттам. Мащабът се промени отново до ужасяваща степен на далечност.

— На Исус шибаната патка — каза тихо Ози.

Виждаше ореол от газ, който минаваше около звездата. Това означаваше, че планетата, на която стоеше, орбитира във вътрешността на самия пръстен.

— Знам кое е това място — каза той удивен.

— Какво? — изстреля Орион. — Как така?

Ози се засмя нервно.

— Един човек, който също е вървял по пътищата на силфените, ми каза за него. Каза, че е посетил артефакти, наречени дървесни рифове. Носят се в мъглявина от атмосферен газ. Уау, можеш ли да предположиш. А пък аз си мислех, че историите му са предимно измислици. Предполагам, че му дължа извинение.

— Кой беше това, Ози? Кой е бил тук?

— Някакъв пич на име Брадли Йохансон.

След петминутно пътуване влакът от Дъбов лес спря на перон двадесет и девет на третия пътнически терминал на гарата на ТСП в Сиатъл. Стик Максоубъл пристъпи навън и накара е-конома си да открие перона, от който можеше да хване кръгов влак от стандартен пътнически клас за Лос Анджелис, тоест, следващата спирка по трансглобалната линия. Програмата му каза, че всички кръгови влакове тръгват от втори терминал, така че той се качи на малката еднорелсова кола, която превозваше хора между терминалите. Плъзнаха се неусетно по издигнатата релса, докато пътуваха над обширните сортировъчни дворове, разстлани върху цялата земя на изток от Сиатъл. През това време под него преминаваха два километрични влака със стоки, теглени от огромни електрически машини „Дамцунг Т5V6В“, които се извиваха заедно с товара си към Байовар, светът от Големите 15, свързан директно със Сиатъл. Едновременно с това трансфедералните експреси свистяха върху мегарелсите си като въздушни кораби, летящи ниско над земята. На юг можеше да се види дълга линия от портални арки, чиято бледа синя светлина хвърляше дълги сенки върху колонизираната от плевели бетонна повърхност. Гарата на ТСП на Сиатъл беше кръстопът на над двадесет и седем свята от космоса от етап едно без Байовар и свързваше всички товарни и пътнически потоци, които минаваха през тях. Колелата на хиляди влакове минаваха всеки ден през гарата и изплитаха огромна мрежа от търговски връзки, благодарение на които Сиатъл поддържаше високотехнологичните си изследвания и индустриалната си база.

Стик седеше в единия край на цилиндричната еднорелсова кола и бързо сканираше придружаващите го пътници, като прехвърляше

образите им във файлове. Системата на китката му ги сравняваше с хилядите визуални файлове, които бе натрупал, откакто започна да работи в самата Федерация. Седем от хората в еднорелсовата кола бяха пътували на влака от Дъбов лес, което беше съвсем нормално. Ако някой от тях го следеше, бяха препрофилирали лицето му след последния път, когато бяха пътували заедно в еднакъв влак.

Вторият терминал беше огромен купол от метал и бетон, половината от който се намираше под земята. Многобройните му перони бяха подредени радиално на две нива: по-ниско за пристигащите и по-високо за заминаващите. Стиг плати в брой за билета си стандартен клас, който можеше да го отведе по релсовия кръг чак до Калкута. Качи се на движеща се пътека до перон А-седемнадесет, където тъкмо пристигаше един от двадесетвагонните кръгови влакове. Застана небрежно до една от отворените врати на втория вагон, загледан в пристигащите пътници, които бързаха по перона. Някой от еднорелсовата кола не го последва на кръговия влак. Доволен, той се качи и отиде до петия вагон. Чак тогава си избра място.

Хоше Фин чакаше на опашката пред магазинчето на „Бийн Хиър“ на перона А-седемнадесет и следеше с поглед как мишената му се качва на местния влак.

— Хората ти прихванаха ли го? — попита той Паула, която стоеше до него.

— Да, благодаря ти. Екип Б го ограда в подвижна кутия. Току-що седна в петия вагон.

Той купи кафе за себе си и чай за Паула.

— Подозираш ли някой от Екип Б?

— За съжаление нямам заподозрени — отвърна тя и духна чая си. — Това означава, че трябва да се отнасям към всички като потенциални канали на изтичане.

— Това включва ли и мен?

Тя отпи от чая си и го погледна замислено.

— Ако работиш за агенция по сигурността на правителство или за някой корпоративен таен отдел, тогава, който и да те е внедрил, разполага с ресурси и възможности за планиране, които са отвъд способностите ми за предвиждане.

— Ще приема това за комплимент.

— Благодаря ти, че правиш това, Хоше.

— Удоволствието е мое. Само се надявам всичко да завърши така, както предвиждаш.

— И аз също.

Той застана до щанда на „Бийн Хиър“ и проследи потеглящия от гарата влак. С две думи, работата беше странна и какъвто и да бе крайният резултат, той знаеше, че няма да му хареса. Или президентът избиваше безнаказано хора, или онзи лунатик Брадли Йохансон беше прав от самото начало. Не беше сигурен кой е по-лошият вариант.

На кръговия влак му отне десет минути, за да стигне до ЕлЕй Галактик. През повечето време се влачеше бавно през гарата на Сиатъл, докато изчакваше своя ред заедно с товарните влакове на входа към трансглобалния обръч. Преди векове, в началото на всичко, дори ТСП не можели да си позволят терен в ЕлЕй с размерите, нужни да приютят планетарна гара. Затова я преместили на юг от Сан Клементе и получили право да ползват под наем от правителството на САЩ част от лагера „Пенделтън“, в замяна на което осигурили директен достъп на Пентагона до червеевите дупки. Това дало възможност на военните да разгръщат силите си навсякъде на планетата (а и извън нея). Техните изисквания обаче бавно изтънявали, тъй като все по-голяма част от населението на Земята напускало, за да открие собствените си разбирания за свобода и национализъм някъде сред звездите. Така зад тях оставали все по-малко военни водачи и фанатици, докато най-накрая не били създадени Обединените федерални нации. С отмирането на старите армии ТСП продължили неумолимата си експанзия. От ЕлЕй Галактик били открити и проучени над половината от животоподдържащите планети от етап едно. Когато ТСП най-накрая преместили изследователския си отдел на Големите15, търговският отдел излязъл на сцената, за да запълни вакуума. С размерите и сложността си ЕлЕй беше достойна конкуренция на всяка от гарите на Големите15.

Стиг слезе от кръговия влак на перон три на терминал „Каралво“, огромна мултисегментна модернистична сграда от бял бетон, обезкървен допълнително от безмилостното калифорнийско слънце. Въпреки огромните размери на сградата, тя подрънкваше и

трепереше заради преминаващите влакове, които се вмъкваха или измъкваха от нея, като змии върху елегантните извити виадукти, които на места бяха издигнати на височината на дървета върху изящни извити подпори. Можеше да се оправи в „Каралво“ дори и в пълен мрак и то не само в обществените участъци. Сервизните коридори, мениджърските офиси, отделенията на персонала, всичко беше заредено във файловете на имплантите му. Не че наистина се нуждаеше от тях. Останалите седем пътнически терминала бяха напълно идентични.

Беше работил тук с години. Ако Пазителите имаха някаква база за операциите си във Федерацията, то тя беше ЕлЕй Галактик. Беше идеалното място, което им осигуряваше всичко нужно. Стотици хиляди тонове индустриални и потребителски продукти минаваха през входовете ѝ всеки ден. Хранителният внос надвишаваше един милион тона, а преминаващите суровини обслужваха още по-голям пазар. Хиляди компании за внос-износ — от междузвездни до виртуални гиганти, които не бяха нищо повече от кодирано системно пространство и номер на банкова сметка — разполагаха с офиси, складове и транспортни депа в голямата колкото град сграда на гарата. Всяка от тях беше свързана в огромната мрежа от релси и машини за обработка на товари, както физически, така и електронно. Всяка имаше многобройни сметки във финансовата мрежа. Всяка беше свързана към Дирекцията за регулиране на стоките. Всяка имаше офиси, от цели небостъргачи до няколко наети стаи. Растяха, свиваха се, банкрутираха, сменяха персонала си, сливаха се, водеха тежки битки за договори. Това беше форма на свръхкапитализъм в ограниченото пространство на тенджера под налягане. Средата се отнасяше безмилостно към всяка слабост.

През десетилетията Адам Елвин беше създал и разформировал дузини компании в ЕлЕй Галактик. Не беше единствен. Броят компании, които възникваха и изчезваха в рамките на месец, много често можеше да се измери със стотици. Неговите бяха скрити сред потока, не се различаваха от всички останали, решили да изпробват късмета си и да захранват пазарите, които познаваха или в които вярваха. Създаваше си нови личности заедно с цялата съпровождаща база данни и използваше името, за да регистрира компания, която

щеше да дреме с години. Когато заработеше, щеше да представлява напълно законен бизнес, състезаващ се заедно с останалите.

Процесът бе служил добре на Пазителите. Всяка операция за доставка на оръжия и екипировка за Далечината включваше компания прикритие на ЕлЕй Галактик. Това позволяваше на Елвин да следи пасивно пратките си. В даден момент всички предмети минаваха оттам, за да бъдат проверени, разменени или дегизирани. За Паула Майо и Дирекцията за тежки престъпления те бяха просто поредният склад под наем във веригата.

Сега обаче, когато Йохансон се готвеше да започне своя проект за отмъщение на планетата и флотът ставаше опасно ефективен в преследването им, мащабът на операцията беше по-голям от всякога и фокусът ѝ се увеличаваше. След Венис Коуст параноята на Адам достигаше до нови висоти.

„Макс Транзит Лемюл“ бе наела цял етаж от кулата „Хенли“, скучна тридесет и пет етажна сграда от стъкло и въглерод в ЕлЕй Галактик от страната на Сан Диего. Намираше се сред гора от подобни офис кули, които съставляваха един от търговско-административните паркове на гарата. В офисите ѝ работеха двадесет Пазители. Четирима бяха заети с пратките от незаконни стоки за Далечината, а останалите следяха за сигурността.

Веднага щом Стиг купи билета си за кръговия влак, той изпрати съобщение до адрес за еднократно ползване в унисферата. Киеран

Максоубъл, който беше на смяна в офиса на „Лемюл“, го прие и според процедурата зареди комплект от наблюдаващ софтуер в планетарната киберсфера. Програмите се инсталираха във възлите, които обслужваха кръговия влак на Стиг и започнаха да анализират информацията, която течеше през тях.

Резултатите се появиха във виртуалното зрение на Киеран.

— По дяволите. Мариса, във влака на Стиг има вътрешен кодиран трафик от пет източника, един е във вагона му.

В другия край на неразделения от стени офис Мариса Макфостър се включи към информацията на наблюдателния софтуер.

— Това не изглежда добре. Стандартна ограждаща формация. Флотът го е проследил, изгърмял е. Мамка му!

Тя се обади на Адам.

— Нуждаем се от софтуера, който носи — каза Адам. — Можем ли да опитаме да заровим пратката и да я съберем впоследствие?

— Роботите са на местата си — каза Мариса. Проведе диагностика на малките машини и ги активира. — Имаме време. Гарет покрива „Каралво“. Може да мине оттам.

— Направете го.

— Ами Стик?

Адам запази хладнокръвното си изражение, за да не видят хлапетата колко беше разтревожен. Как, по дяволите, ги бяха открили от флота?

— Не можем да разбием кутията, това ще предупреди флота и ще издаде собствените ни позиции. Ще трябва да се оправи сам. Изпрати му заповед за преустановяване, след като потвърдим получаването на пратката. И активирайте обезопасената къща във Венис. Ще трябва да премине през клетъчно препрофилиране, ако се добере до там.

— Да, сър — каза Мариса.

— Не се притеснявайте, той е добър, ще се справи.

Стик слезе по дългата извита рампа в края на перона. Беше една от десетте, които свързваха пероните с централния площад, където потопаът от хора бе достигнал гъстотата на тълпа от фенове, втурнали се към местата си на бейзболен стадион. Преброи три аварийни изхода, докато се движеше по рампата. Стигна до площада, оставаха му още три минути и половина до стоянката на такситата. От там до офиса щеше да му отнеме поне десет минути в зависимост колко беше натоварен трафикът по вътрешните магистрали на гарата.

Гарет пристъпи върху рампата и се отправи към него. Носеше официално сиво сако върху жълта риза.

Благодарение на обучението си Стик не извърна глава, когато двамата се разминаха. Само че този път беше много трудно да се удържи. Сиво върху жълто. Заповед да зарови пратката. Можеше да има само една причина за това — беше под наблюдение.

Бяха добри, трябваше да им го признае. Проверяваше постоянно през цялото време от Дъбов лес дотук и не бе видял никого. Разбира се, можеше да го наблюдават виртуално. Екип заедно с ОИ, които го следяха през обществени камери и сензори. От такава опашка щеше да се отърве още по-трудно.

Когато слезе от рампата, планът на площада изникна в съзнанието му в едър план. Насочи се наляво към четните перони, след това се качи на един от тройните ескалатори надолу към мола на пониското ниво. През цялото време наблюдаваше. Вече беше трудно. Поколеба се дали да погледне нагоре, когато стигна до средното ниво и се качи на следващия ескалатор. Това щеше да е сигурен признак, че се опитва да открие кутията си. Дали щяха да се усетят? От друга страна, ако го следяха, сигурно бяха видели рутинната проверка, която направи. Ако не погледнеше, можеше да стане и по-лошо. Реши се на бегъл, небрежен поглед нагоре и запечата изображението във файл в имплантите си.

Ескалаторът се спусна плавно надолу, докато той изучаваше призрачния образ във виртуалното си зрение. Там имаше един човек, типичен сърфист от западното крайбрежие, застанал близо до перилото на балкона, който също беше от кръговия влак от Сиатъл. Не бяха пътували в едно купе. Стиг увеличи образа и започна да изучава мъжа. Гъста руса коса, вързана на опашка, остър нос, квадратна челюст, ежедневна синя риза и дънки. Не можеше да прецени. Изображението обаче вече беше в базата му данни.

Ескалаторът го закара до мола от мрамор и неон и той се отправи към обществените тоалетни. Повечето кабинки бяха празни. Няколко мъже използваша писоарите. До мивката имаше баща и син.

Стиг влезе във втората празна кабинка, заключи вратата и свали панталоните си. Ако от кутията бяха покрили тоалетната срещу него, нямаше защо да го подозират. Използва портативната си система, за да прехвърли софтуера, който бе взел от Карим, върху външен носител, и извади малкия черен диск от устройството. Постава го в стандартна на вид пластмасова опаковка, загърна я в тоалетна хартия и я пусна в улея. Водата без проблеми я повлече надолу. Той излезе от кабинката, за да умие ръцете си.

Когато се върна обратно в мола, блондинът в синята риза гледаше през прозорците на някакъв магазин на двадесет метра от него.

Стиг отиде до най-близкия спортен магазин и си купи чифт нови маратонки. Плати в брой. Екипът, който го ограждаше, щеше да провери това. След това се отби в универсален магазин за чифт очила. Върна се на главния площад и спря пред една от малките сергии,

където се продаваха туристически тениски и си избра съвсем прилична шапка срещу слънце. Продължи към отделенията за багаж и допря кредитната си татуировка към шкафчето, което бе наел преди три дни. То се отвори и Стик извади черната раница, в която се намираше комплектът за неочаквани ситуации.

Запъти се право към стоянката на такситата, без да поглежда назад или да прави други проверки. Мина през въртящата се врата и се усмихна под топлите слънчеви лъчи на Калифорния. Да изгърми си беше сериозна работа, но въпреки това щеше да се наслади на следващите няколко часа.

Складовете не изнервяха Адам толкова, колкото кварталите от кули с офиси, които бяха свили гнезда в южната част на ЕлЕй Галактик. Мразеше множеството от компании за пренос и обработка на товари, които оцеляваха в паразитна симбиоза с релсовата мрежа на ТСП. Бяха истински капиталистически единици, не произвеждаха нищо, таксуваха хората, за да им доставят продукти и увеличаваха цената на живот на стотици светове, живеейки на гърба на тези, които работеха в производствената сфера. Не че в днешно време тези в производството бяха като старата работническа класа, отговаряща на старата марксистка дефиниция. Бяха инженери, които обикаляха и се грижеха за нормалната работа на кибернетичните устройства. Само че въпреки всички промени и безспорни подобрения, които автоматизацията и консумеризмът бяха привнесли в стандартите на живот на пролетариата, те не бяха променили финансовата властова структура, която управляваше човешката раса. Нищожно малцинство контролираше богатството на стотици светове, като пренебрегваше, купуваше или корумпираше правителства, за да поддържа господството си. Ето го и него, живееше сред тях, ревностен консуматор на продуктите им, обезкуражен от размерите на властта им, целта на живота му бе почти загубена, докато продаваше все повече от себе си на каузата на Йохансон. Кауза, която бавно го изпълваше със сериозни притеснения. Не беше нещо, което щеше да сподели с някого — в крайна сметка, на кого можеше да каже? — но трябваше да се изправи пред страховития, ужасяващ шанс Бродли Йохансон да се окаже прав за Звездния странник. Цялата ситуация,

свързана с Първите, беше твърде необичайна. Натрупваха се прекалено много съвпадения: мисията на „Втори шанс“, изчезването на бариерата, Портата към Ада, нападението на Венис Коуст. Адам беше сигурен, че ще последва война, но не беше сигурен на коя страна щеше да застане правителството на Федерацията. Затова най-съвестно се зае да събира екипировката на Йохансон без обичайния си цинизъм. Отбягваше Партията от много време, не подкрепяше клоновете на нито една планета. Пазителите получаваха цялото му внимание. Откачени, възторжени, отдадени хлапета от Далечината, които препускаха щастливо в кръстоносния си поход и си нямаха и най-малката идея как функционира Федерацията. Тях защитаваше той, насочваше ги като стар мистик, обещаващ им нирвана в края на пътя. Само дете днес изглежда Стиг нямаше да успее да се изплъзне.

Колата на гарата го откара внимателно по вътрешните магистрали в квартал Арлий — двеста и петдесет квадратни километра складове от източната страна на ЕлЕй Галактик. Безучастните къщи от комбинирани материали бяха разположени в идеална мрежа. Някои бяха толкова огромни, че заемаха цяла права от пътя, а на други имаше по двадесет отделни постройки. Всички бяха със светли стени и черни покриви със слънчеви колектори. Едрогабаритни климатици бяха израснали по стените и ръбовете на сградите като механични тумори, а перките им бяха нажежени до матовооранжево под суровата слънчева светлина. Нямаше тротоари, колите също бяха рядкост по тези пътища. Навсякъде се движеха ванове и огромни камиони. Шофьорските им системи ги управляваха по простите пътеки между товарителниците и двора за обработка на товари за железницата по двадесет и четири часа на ден, седем дни в седмицата. Поне в този квартал се извършваше физически пренос на стоки, не тук ставаха сделките и трупането пари, с които се занимаваха в офисите. Заради това обикновено не се чувстваше чак толкова зле тук.

Вкара колата в товарителницата в склада на „Макс Транзит Лемюл“, средно голяма сграда, чиито стени заграждаха четири акра. Вътре работеха Бжу Максоубъл и Джени Макновак. „Лемюл“ обслужваше голяма поръчка за доставка на пакетиращи модули на верига супермаркети на пет свята от етап две и половината от подобния на пещера интериор беше затрупан със сандъци, които чакаха да бъдат изпратени. Кари с плоски платформи и повдигащи

вилици се плъзгаха нагоре-надолу по алеите между високите метални рафтове, местеха фермерско оборудване, дърводелски пособия, работи за обща употреба, домашни холограмни портали и стотици други предмети, които бяха част от законния бизнес на компанията, и ги опаковаха за пътуването им през планетите. Сама по себе си „Макс Транзит Лемюл“ беше от жизненоважно начинание. Всяка сутрин, когато напускаше хотела си на крайбрежието и подкарваше колата си към ЕлЕй Галактик, Адам си даваше сметка за иронията, че след толкова години управление на успоредни начинания е способен да управлява компания за превоз много по-добре от предприемачите и опортюнистите, които желяеха отчаяно успеха на собствените си фирми.

Бжу затвори тежката плъзгаща се врата в края на товарителния отсек, когато той слезе от колата.

— Как се справяте? — попита Адам.

— Джени отвори люка за достъп. Сервизният робот трябва да пристигне след четиридесет минути.

— Значи е взел пратката?

— Да, сър.

— Е, това поне са някакви добри новини.

Отидоха до далечния край на склада, където Пазителите бяха обезопасили района. Бжу и Джени бяха прекарвали времето си в подготовка на пратка за Далечината, прикривайки компонентите в стандартно индустриално оборудване и потребителска електроника, на които им предстоеше изпращане към Армстронг Сити. От другата страна на отворените сандъци и разглобените машини в ензимно подсиления бетон беше зейнала тайна капандура. Под нея имаше малка кръгла шахта, която водеше пет метра по-надолу към една от канализационните тръби, обслужващи ЕлЕй Галактик. Тя също беше пробита, а дупката бе запечатана отново с идеално пасващ люк. Джени седеше на края на шахтата. Лицето ѝ беше угрижено, докато следеше напредването на сервизния им робот през лабиринта от канализационни тръби под ЕлЕй Галактик.

— Няма проблеми, сър — каза тя. — Скенерите ни не са уловили нищо, което да следи робота.

— Добре, Джени, продължавай все така.

Бжу издърпа няколко стола и Адам седна признателно. Е-кономът му докладва за кодирано обаждане от Киеран.

— Сър, решихме, че трябва да знаете. Паула Майо току-що пристигна с кръгов влак от Сиатъл. Придружава я персонал от отдела по сигурността на ТСП, изглежда, че се насочват към операционния център.

По гръбнака на Адам полазиха малки студени тръпки. Ако операцията по проследяването на Стик беше привлякла личното ѝ присъствие, значи тя знаеше, че той е важна фигура.

— Искате ли да влезем във вътрешната им мрежа? — попита Киеран. — Може и да успеем да разберем какво са замислили.

— Не — каза незабавно Адам. — Не можем да сме сигурни, че ще успеем да проникнем чисто, не и в системите на ТСП. Не искам да разберат, че знаем за тях, в момента това е единственото преимущество на Стик.

— Да, сър.

Адам устоя на изкушението да хване главата си в ръце. Седеше на твърдия пластмасов стол и се взираше в тайника на пода, докато извикваше файлове и ги отваряше във виртуалното си зрение. Някъде трябваше да има слабо звено, през което Паула беше инфилтрирала куриерите му. Когато бледата кехлибарена светлина увисна пред него, се прокле, че бе допуснал такава елементарна грешка. Стик беше взел софтуер от вътрешен човек в „Партньорство Шансорел“, същият, който ги беше снабдил с регулиран софтуер за комплекта микрофазни модулатори, осигурени от Валтар Ригин. В подрутинните му програми неизменно щеше да присъства подписа на партньорството, чието проследяване беше съвсем лесна задача.

— По дяволите — изсумтя той.

„Остарявам. И оглупявам.“

— Всичко наред ли е, сър? — попита Бжу.

— Да, мисля, че да.

Тарло чакаше в оперативното помещение на отдела по сигурността на ТСП в ЕлЕй Галактик, когато вътре влезе Паула Майо.

— Извинявай, шефе — каза той. — Мисля, че ме разкри, когато излезе от тоалетната.

Тя кимна.

— Не се тревожи.

Той погледна към служителя по сигурността на ТСП, който я придружаваше. Целият отдел се беше вдигнал да им помага безрезервно само при споменаването на името ѝ.

— Трябваше да изберем виртуално наблюдение.

— Имам подозрения за техническите им възможности. Определено откриха кутията ти твърде бързо. Ако са толкова добри, щяха да усетят виртуалното наблюдение, веднага след като го бяхме започнали. — Тя се обърна към служителя по сигурността. — Искане незаемат офис, който можем да използваме за щаб на операцията, моля.

— Да, мадам.

Той ги преведе по коридора до празен офис и активира системите, давайки ѝ пълен достъп.

— На път от Париж е помощен екип. Ще са тук след половин час — каза Паула на Тарло, когато отново останаха сами. — Те ще служат за резерви на останалата част от твоя екип.

— От самото начало трябваше да използваме повече хора.

— Знам. Имахме твърде малко време.

Паула се изненада колко лесно ѝ се удаде да излъже. Нямаше практика в тази област. Помощният екип вече беше задължителен. Това, върху което трябваше да се съсредоточи сега, бяха хората, които разполагаха с информация, преди целта да се подплаши. Оттам трябва да бе дошла пробойната.

— Сигурна ли си, че е открил кутията? — попита тя Тарло. Знанието, че той също бе част от операцията на Венис Коуст, я човъркаше.

— Изпълнява куриерска задача, нали така? — каза той. — Това ни каза ти. Само че направи малката си рутинна проверка за опашка, а след това отиде до шкафчето и взе нещо оттам. Не се прави така. Изминаваш маршрута възможно най-бързо, не взимаш други предмети с теб, това удвоява риска. Освен това го наблюдавах, той знае, че го следим. — Следователят сви вяло рамене. — Мое мнение, не знам колко тежи.

— Не се притеснявай, все още го ценя. Остава да отгатнем какъв ще е следващият му ход.

— Единственото, което може да се опита да направи, е да ни заблуди.

— Как се справяме с това?

— Каръл и останалите са в четири таксита, пред и зад него. Поеха контрол над шофьорския системен софтуер. Пътната полиция на ЕлЕй е информирана, че това е флотска операция. Имаме правомощия за всички маршрути. Няма да ни избяга в такси.

— Хмм, притеснява ме какво има в раницата, която взе със себе си.

— Сигурно е тъпкана с оръжия, подготвени за мига, в който направи опит да се отскубне.

— Може и да си прав. Във всички случаи, не можем да рискуваме. Свържи се с полицейското управление на ЕлЕй, кажи им, че ми трябва готов взвод с тактическо въоръжение.

От терминала „Каралво“ до склада на „Макс Транзит Лемюл“ в квартала Арлий бяха тринадесет километра по права линия. По канализационните тръби беше доста повече. Самият маршрут не беше директен. Роботът за сервиз и инспекция трябваше да премине през няколко кръстовища, да отваря и затваря клапи за пропускане на течението като въздушни шлюзове, за да може да се прехвърля по различните тръби. Четиридесет и три минути след като Адам пристигна в склада, той най-накрая изпълзя изпод люка. Джени се спусна в шахтата и отвори люка на дъното ѝ. Бжу и Адам стояха над нея и светеха с мощните си фенери надолу, за да може да вижда какво прави.

Адам направи гримаса, когато люкът се отвори и миризмата го облъхна. Джени се пресягаше надолу към мръсния сервизен робот, който бяха изкопирали от компанията, която обслужваше ЕлЕй Галактик. Взе пластмасовата пратка от електромускулния му крайник и бързо затвори люка.

След като излезе, Бжу затвори тайника и започна да го запечатва, в случай че ги подложеха на рутинна проверка. Джени подаде пратката на Адам, който я отвори и пъкна кристала памет в портативната си система.

— Работи — каза той, когато менюто на програмата се разгъна върху екрана на устройството. Джени въздъхна щастливо.

Адам веднага се обади на Киеран.

— Прати на Стик кода за прекъсване и бягство.

Отделът по сигурността на ТСП се пълнеше с хора. Освен помощния екип от Париж вече имаше и детектив-лейтенант от лосанджелиското управление, който служеше за свързка. Два часа след като бе напуснал ЕлЕй Галактик, преследваният не бе направил почти нищо. Просто караше из ЕлЕй, спря на Уоугроув авеню и започна да върви. Приблжи се бавно до бреговата линия, тръгна по улиците и в момента се намираше на булевард „Вашингтон“, близо до пристанището „Дел Рей“.

Тарло нареди на градския ОИ да се свърже с няколко обществени камери в района. Образите им се появиха на екраните в офиса. Паула не им позволяваше да се съсредоточат върху целта, в случай че Пазителите наблюдаваха потока на информация, затова действаха на интервали, улавяйки го спорадично, когато преминаваше покрай тях.

— Насочил се е към пристанището — каза Тарло. — Мислиш ли, че го чака лодка?

— Кой знае — отвърна тя. — Сдобийте се със списък на всички закотвени съдове от тамошния началник на пристанището.

— Заемам се — каза Рене.

Е-кономът на Паула й каза, че сенатор Бърнели я търси по кодирана линия. Тя се върна в офиса и прие обаждането.

— Паула, как си?

Една от уличните камери улови обекта им, докато той влизаше в пристанище „Дел Рей“. Двама членове на кутията бяха избързали пред него.

— Заета — отвърна тя. Офицерът за свързка от лосанджелиското управление нареждаше на взвода с тактическо снаряжение да заеме нови позиции.

— Няма да отнема много от времето ти, но реших, че ще искаш да чуеш това. Имам добри и не толкова добри новини.

— Кажете ми добрите.

— Приех доста лично това, че молбата ми относно Далечината беше блокирана, затова попитах Дой направо. Хубаво е да знам, че още разполагам с някакво влияние. Един век на обществена работа не е отишъл изцяло на вятъра. От следващата седмица всички товари за планетата ще бъдат проверявани на Буунгейт. Без изключения. Тя ще нареди на Колумбия да сформира отдел от специалисти, които да се погрижат за задачата.

— Благодаря ви много, сенаторе.

Камера над един от кейовете показва обекта, който вървеше по дървените греди към края на пристана, загледан в красивите, скъпи лодки, завързани от двете му страни. Паола се намръщи.

— Разполагаме ли с лодка, с която да го преследваме? — попита тя офицера за свръзка.

— Мога да намеря.

— Моля ви. — Тя върна обратно връзката със сенатора. — Какви са другите новини?

— Не съм сигурен как ще го приемеш — каза Томпсън. — Самият аз бях изненадан. Откакто говорихме последно, задавах въпроси в някои тъмни кътчета. Хората, които лобират срещу проверката на товарите на Далечината, работят за Найджъл Шелдън.

— Повтори, моля.

— Найджъл Шелдън е човекът, който е блокирал молбата ти.

— Сигурен ли си?

— Сто процента, Паула.

— Трябва да те видя.

— Съгласен съм. Възможно най-скоро. Мисля, че може и да е добра идея да включим в разговорите ни и баща ми.

Обектът стигна до края на кея, прескочи заграждащата верига и се хвърли във водата.

— Маmicата му! — извика Тарло. — Видя ли това?

— Тактическият взвод разполага ли с гмурци? — попита Рене офицера за свръзка.

Той се взираше невярващо в екрана.

— Аз... Ще проверя.

— Тарло — занарежда Паула, — съсредоточи всички налични камери върху водите на пристанището.

— Няма проблеми.

— Разгърнете взвода с тактическо снаряжение веднага — каза тя. — Нито една лодка да не напуска пристанището. Искам на мястото всеки свободен полицай във Венис. Всяка лодка да бъде проверена индивидуално. Пратете хеликоптер над пристанището веднага, нека да претърсят водите. Искам лодка на бреговата охрана или нещо със сонар на изхода на пристанището, веднага!

Изведнъж офиса̀т се оживи, всеки раздаваше инструкции.

— Ще трябва да ти се обадя по-късно — каза Паула на сенатора. — Тук нещата позагрубяха.

Казимир беше в малката задна градина на къщата, когато слънцето слезе зад хоризонта. По цялото протежение на канала откъм задните стени на къщите се включиха светлини. На половин километър оттам ярки старомодни улични лампи осветиха малкия мост и белите му перила. Нощните шумове на града полазиха по него, понесени от топлия муден въздух. Сирените звучаха отчетливо в съзнанието му, но все още нито една не звучеше отблизо. Таймерът във виртуалното му зрение не спираше да добавя минути, откакто Стик бе скочил във водата. Твърде много. Твърде, твърде много.

В единадесет часа хеликоптерите все още кръжаха високо над пристанището. Седнал на стола си на верандата, Казимир разполагаше с гледка през процепа между двете ниски къщи. Право срещу него бяха мощните им светлини, които се движеха напред-назад и осветяваха такелажа на завързаните лодки. Напрежението от чакането не се отразяваше добре на стомаха му. Да изчаква знака за щурм на гърба на боен кон от породата Карл Велики, си беше детска игра в сравнение с това.

— Каз?

Гласът беше слаб и изпълнен с болка. Казимир се стрелна през няколкото метра от стола си до края на водата. Лицето на Стик гледаше към него.

— Ти успя! — ахна Казимир.

— Едва. Не съм сигурен, че мога да изляза, Каз.

Казимир цопна във водата и хвана здраво стария си учител. Стик на практика бе останал без всякакви сили, така че той го вдигна в пожарникарска хватка и го дотътри до къщата.

Стиг лежеше на канапето, докато Казимир заключваше прозорците и вратите и активираше системата за сигурност. Включи осветлението едва след като дръпна и завесите.

— Мразя това шибано плуване — изпъшка Стиг. От връзката около врата му висеше маска с хриле. Малката лампичка, сигнализираща падащата батерия, светеше в меко червено.

— Аз също — каза Казимир. — Но помня кой ме учи.

Уви одеяло около треперещите рамена на Стиг и започна да сваля окаляните му панталони.

Стиг погледна надолу и изсумтя с насмешка.

— Колко гейско. Да се надяваме, че екипът на Майо няма да нахлуе през прозореца точно сега.

— Искаш ли нещо за пиене.

— Бога ми, не. Не сега, никога повече. Трябва да съм погълнал половината канална мрежа. Мислех си, че на Земята има стриктни закони срещу замърсяването. Съдейки по вкуса, вече не съм убеден. Кълна се, че там плувах през пресни лайна.

Казимир свали панталоните и уви още едно одеяло около краката на Стиг. Изглеждаше като спасен от Северния полюс.

— Нямах ли плавници?

— Само в началото. Загубих ги заедно с всичко останало... — Той се засмя немощно. — Включително ризата на гърба ми. Запомни това, Каз. Няма значение колко добри джаджи и аварийни планове имаш, истинският живот няма да ти съдейства. Сега, за Бога, кажи ми, че програмите, които донесох с мен, са у Адам.

— У него са.

Казимир пое дъх, готов да каже „Но“ и спря.

Колебанието му не остана незабелязано.

— Какво? — попита Стиг.

— Тази вечер новинарските предавания излъчиха обявление: от сега нататък всички товари за Далечината ще бъдат проверявани. Елвин и Йохансон не са казали нищо, но изглежда сме прецакани.

Членовете на персонала по сигурността на гарата бяха оградили голямо полукръгло пространство около шкафчета за багаж отляво на терминала „Каралво“. Любопитни пътници, тръгнаха към влаковете

си, се застояваха наоколо, за да видят за какво е цялата суетня. По някое време бяха възнаградени с появата на Паула Майо. Разнесоха се откъслечни ръкопляскания, някой дори подсвирна одобрително. Тя ги пренебрегна, наблюдаваше безстрастно, докато екипът криминалисти се заемаше с шкафчето. Тарло и Рене стояха зад нея и отбиваха въпросите на появилите се репортери, както и вниманието на служителя по сигурността на ТСП. Знаеха колко е важен за шефката им необезпокояваният оглед на всяко местопрестъпление.

— Е, съвпадение ли е? — попита Тарло. — Или вече е стандартната им оперативна политика, как мислиш?

— Кое да е съвпадение? — каза Рене.

— Подводното бягство. Хей, ако започнат да го правят всеки път, може би флотът ще ни плаща за модификации. Ще е яко. Бих могъл да свикна, ако ми присадят делфински сонар.

— Наистина ли? Сещам се за нещо непотребно по теб, което може да се замени.

— Това, за което се сещаш, е редовно употребявано, не, мерси.

— Не е стандартна оперативна практика — обади се Паула. — Днешният ни обект беше Пазител. Нападателят от Венис Коуст работеше за друг.

За Найджъл Шелдън. Но какво печелеше той от всичко това? Защо позволяваше на Пазителите да внасят контрабандно оръжия на Далечината, а след това атакуваше търговеца, с който работеха? Нямаше логика.

— Сигурна ли си, че днешният беше Пазител? — попита Тарло.

Рене го стрелна предупредително, но Паула не реагира.

— Проблемът ни е, че не знаем какъв ще е следващият им ход — каза тя. — Този нов етап е объркващ. Рене, искам да сформираш нов екип със задача да проучи екипировката, която Валтар Ригин събираше.

— Според доклада на оръжейния отдел са налице твърде много неизвестни — каза предпазливо Рене. — Не могат да определят конкретната употреба.

— Знам. Техният проблем е, че всички разсъждават твърде рационално. Искам този път да подходим по-мощно. Вече сме част от флота, не би трябвало да имаме проблеми с откриването и набирането на специалисти по физика на оръжията, особено такива

със свръхактивно въображение. Искам списък с възможни употреби, независимо колко далечни са предположенията.

— Да, шефе.

Лейтенантът от флота, който бе начело на криминалистите, се приближи до Паула и отдаде чест. Тарло и Рене се опитаха да сдържат усмивките си.

— Имаме съвпадение с възстановената ДНК, мадам — каза лейтенантът. — Бяхте права, от клановете на Далечината е. Събрали сме достатъчно проби с времето, за да можем да потвърдим връзката. Той е седми или осми потомък на Робърт и Минет Максоубъл. Предвид броя на вътрешни бракове в клановете е трудно да определим със сигурност.

— Благодаря ви.

Паула се обърна към Тарло и повдигна вежда. Той сви извинително рамене.

— Съжалявам, шефе.

— Добре тогава, знаем, че има още една активна контрабандистка операция, вероятно ръководена от Адам Елвин. Започнете да мислите как да я проследим.

В малкия офис на професионалния играч имаше бюро със система, свързана директно към мрежата на имението Клинтън. Той премести трупа на една страна, избърса кръвта, която бе пръснала от врата на мъжа при извиването му назад, и сложи ръка върху и-точката на системата, отваряйки директен канал към нея. Софтуерът в имплантите му инфилтрира мрежата на имението. Клубът разполагаше с изключително сложни защитни програми, граничещи с прага на интелигентност на ОИ. Предвид клиентелата му, беше неизбежно мерките за сигурност да са от най-високо ниво. Именно това правеше мястото идеално за убийството. Тук хората се чувстваха достатъчно добре и отпусаха гарда.

Софтуерът му откри възлите, които обслужваха клубните игрища за скуош, и се вмъкна в управляващите им програми, дегизиран като диагностични сонди. Не можеше да разбие възлите, това щеше да бъде засечено на мига от регулатора на мрежата. Нуждаеше се от способността да отклонява сигналите в случай на аварийна ситуация.

Когато със задоволство се увери, че малкото му изменение е внедрено и работи, той смени дрехите си. Вмъкна се в бялата риза и шортите, официалното облекло на спортния персонал на клуба. Изчака в офиса четиридесет и една минути, след това взе една ракета за скуош и се отправи по коридора към корта, който сенатор Бърнели бе запазил за урока си.

Сенаторът вече беше вътре и загреваше с топката.

— Къде е Дитер? — попита той.

— Съжалявам, сенаторе, Дитер не е добре и днес не е на работа — каза той и затвори вратата. — Аз поех уроците му за деня.

— Добре, синко. — Сенаторът се усмихна дружелюбно. — Очаква те тежка задача. Тази седмица ме победи помощникът на Голдрайх. Беше унижително. Искам реванш.

— Разбира се. — Той се насочи към сенатора.

— Как се казваш, синко?

Ръката му нанесе бърз страничен удар, врязвайки се във врата на сенатора. Гръбнакът на мъжа се пречупи с шумно пукане. Тялото на сенатора се вдърви и падна на пода, а имплантите му запищяха.

Той замръзна за секунда, докато проверяваше със софтуера си дали някой от възлите на мрежата не разтръбвява сигнала. Отклоненията работеха и пренасочваха виковете за помощ на умирация човек към адрес за еднократно ползване. Той сви ръката си в юмрук и с цялата ѝ усилена мощ разби лицето на сенатора. Ударът пръсна черепа на Томпсън Бърнели.

[1] Традиционните стражи на лондонския Тауър. — Бел.прев. ↑

22.

— Сред народа ми имаше истории за малки странни животни, които не били животни и понякога можело да бъдат видени в горите ни — каза Точий през преобладащата програма на системата. — Също така сме имали истории за гори, в които има други гори, скрити от обикновените пътешественици. Но когато сме навлезли в ерата на мисълта и науката, тези истории са избледнели и са се превърнали в легенди. Никой в модерните времена не е преживявал, което и да е от двете. Дори аз се отнасях към тях като към истории, родени в примитивното ни минало и използвани за обяснение на някакъв аспект от природата ни, или просто като предупреждение към по-младите семейни членове. Моят многоуважаван старши семеен родител беше този, който пося семето на съмнението в съзнанието ми. Точно преди да умре, ми каза, че е виждал малки не-животни и дори е пътувал по пътека към вътрешна гора преди много години, когато е бил съвсем млад, преди технологията да се разпространи повсеместно. Идеята, че легендите не са легенди и всъщност могат да бъдат преживяни, беше нещо, което не можех да пренебрегна. Скришно направих план, без да казвам на колегите си, и тръгнах към гората, откъдето старшият ми родител каза, че е посетил вътрешната гора. Прекарах много дни в проучване и най-накрая осъзнах, че не само съм се загубил, но и вече не съм в собствения си свят. И сега имам свои истории за разказване, които са по-велики от всички, събрани в архивите ни.

— Чакай — прекъсна го Орион. Върху обсипаното му с лунички лице цъфна усмивка. — Ти библиотекар ли си?

Системата избипка и каза:

— Подаден е нееквивалентен превод.

Точий продължи:

— Аз съм попечител на историята на нашата култура. Предавам историите за това, което е било и за това, което е могло да бъде, на младежите от много семейства. По този начин знанието не само се поддържа, но и бива оценено.

— Библиотекар! — ухили се Орион на Ози.

— Супер — каза Ози малко раздражено. След като преводачът вече превеждаше всичко, което казваха на Точий, му беше все по-трудно и смущаващо да обяснява изблиците на смях у Орион. Момчето изглежда намираше голяма част от културата на Точий за удивителна. Ози трябваше да признае, че животът на извънземното изглежда доста, ами... морален и подреден.

— Как разбра, че си на друга планета? — попита Орион. — Твоят народ може ли да пътува в космоса?

— Осъзнах, че планетата е различна от моята чак когато видях слънце с различен цвят в небето и различни съзвездия през нощта — каза Точий. — Ние не можем да пътуваме в космоса.

— Защо не? — Орион махна към уредите, които Точий държеше в манипулаторната си тъкан. — Очевидно сте достатъчно напреднали технологично.

— Не изпитваме нужда да го правим. За нас е нелогично да изследваме без причина.

— Искал си да откриеш легендите — каза Ози. — Това не е ли безпричинно търсене?

— Да. И с това си желание демонстрирах огромно отклонение от моя вид. Ако беше нужно потвърждение на историята на старшия ми родител, тогава с колегите ми щяхме да започнем системно изследване. Аз влязох сам, защото вярвах, че колегите ми няма да проявят интерес.

— Диво! — Орион се кикотеше отново. Ози отново го стрелна с предупредителен поглед.

— Интересно ми е, че народът ти не намира космическите полети за нужни — каза той. — Ако сте достигнали високо технологично ниво, не сте ли се сблъскали с проблема на намаляващите ресурси?

— Не. Не строим нищо, което не можем да поддържаме.

— Това е похвално. Нашият вид далеч не е толкова рационален.

— От това, на което станах свидетел по време на пътешествията ми, подобно отношение изглежда преобладаващо.

— Да, но има различни нива. Иска ми се да мисля, че сме си поставили разумни граници, но по твоите стандарти вероятно не сме.

— Това не прави никой от нас прав или неправ.

— Надявам се да е така. Все пак всички трябва да делим една и съща Галактика.

— Вярвам, че интелигентността и рационалността винаги ще бъдат по-важни от формата, които разумните същества приемат. Да не мислиш по този начин, би означавало да се съмняваш в стойността на самия живот.

Ози вдигна палеца си към голямото извънземно. Наближаваха нов стръмен наклон, който беше наполовина скала. Точий можеше да изкатерва подобни препятствия с лекота, но той и Орион трябваше да лазят и да се потят от усилие. Ози погледна към морето отляво. Вървяха по билото на крайбрежната скала вече от два дни. Височината му се менеше, но сега бяха поне на двадесет метра, а на дъното не се виждаше плаж. Не че изобщо имаше лесна пътека надолу.

— Нагоре тогава — каза той на Орион. Момчето направи физиономия и отново завърза лентата избелял син план, която придържаше дългата му коса над очите. Двамата се закатериха. Забиваха краката си в тесни процепи и се държаха за яки туфи трева, за да не загубят баланс под тежестта на раниците. Точий се движеше като поток по наклона, плътта на двигателните му ивици улавяше скалите и растителността, докато извънземното напредваше нагоре. Ози не бе попитал, но предполагаше, че е способен да се движи и по отвесна скала.

След като се качиха на върха, отново тръгнаха по ръба на скалата. Сега земята отново се накланяше надолу. Знаеше, че са на остров. Малкият хълм в центъра и джунглата, която го увенчаваше, така и не изчезнаха от дясната му страна през двата дни на пътуването им. Насочващото устройство на системата му чертаеше широкия им кръгов маршрут около него. Още не беше казал на Орион, но след миля и половина щяха да се озоват там, откъдето бяха тръгнали.

— Това там остров ли е? — каза Орион.

Право на хоризонта имаше малко тъмно петно. Ози увеличи картината върху него и то се превърна в солиден малък връх, който се издигаше над морето. Беше доста подобен на този, на който се намираха.

— Да, този е петият. Това е нещо като архипелаг.

— Не сме видели никакви кораби — каза Орион.

— Потърпи, минаха само два дни.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Откакто пристигнаха на този свят, не бе падала нощ. Всъщност позицията на яркото слънце изобщо не се беше променила. Планетата беше застопорена на едно място, едната ѝ част сочеше неизменно към слънцето. Ози не беше сигурен как е възможно климатът да функционира нормално при такива условия. Но онзи газов ореол определено не беше естествен феномен. Двамата с Точий бяха използвали всеки сензор, с който разполагаха, за да сканират многобройните блещукащи петънца, които орбитираща през газта заедно с планетата. Останалите петънца не бяха планети, това беше сигурно, макар да не успяха да открият кой знае колко повече. Не излъчваха никакви радио или микровълнови пулсации, или поне не достатъчно силни, за да могат да ги засекат от каквото и да е разстояние. Така можеше да се осланя само на краткото описание на Йохансон. Гигантски дължини от някаква разновидност на корал, които приютяваха растителност. Зачуди се дали силфените ги използват за градове, гнезда, дали изобщо им обръщат някакво внимание. Може би бяха там само за да поддържат газа в ореола свеж и годен за дишане, както горите на планетите.

Що се отнася до размерите на самия ореол, най-добрите изчисления, които успяха да направят, показваха диаметър около два милиона километра и орбита на сто и петдесет милиона километра от звездата. Не знаеха какво удържа газа, но трябва да беше някакво силово поле. Идеята, че може да бъде построена прозрачна тръба с такива размери беше умопомрачителна и загатваше за неизчерпаеми проблеми, свързани с поддръжката и инженерните тънкости. Не беше ясно и от къде идваше енергията, генерираща подобно силово поле, макар Ози да беше почти сигурен, че строителите черпеха от енергията на звездата. Честно казано, нямаше много други възможности, които да осигурят нужната енергия. Защо изобщо някой би искал да създаде подобен артефакт, беше непосилен за него въпрос. Не можеше да открие практическа цел като при Дайсъновата сфера или пък на Нивъновия пръстен. Но пък, ако някой разполагаше със способностите да построи това нещо, надали щеше да го направи, защото го е сметнал за наложително. Глождеха го натрапчиви подозрения, че ако това беше родната система на силфените, отговорът на подобен въпрос щеше да е

по-скоро: а защo не. Наистина не го интересуваше, просто беше щастлив, че някой го бе направил и той го бе видял.

— Ози, Точий, вижте!

Орион тичаше напред през тревата. Тук нямаше скала, земята се беше спуснала почти на едно ниво с морето. Пред тях се извиваше голям пясъчен плаж. Момчето затича по пясъка. На върха на една ниска дюна в задната част на плажа като кафяв флаг стърчеше мъртво папратово листо. Ози го бе забил там, когато започнаха изследователската си разходка.

Радостта на момчето угасна, когато издърпа листото от пясъка.

— Това е остров.

— Опасявам се, че е така, мой човек — каза Ози.

— Но... — Орион се обърна и погледна към малката планина. — Как ще се махнем от него.

— Мога да доплувам до другия остров — каза Точий. — За да дойдете с мен, трябва да построим лодка.

Орион погледна недоверчиво към морето.

— Не можем ли да повикаме някого на помощ?

— Никой не слуша — отвърна Ози и вдигна портативната си система. Откакто функционираше отново, устройството излъчваше стандартни сигнали за първоначален контакт, както и човешкия 308. Засега целият електромагнитен спектър мълчеше.

— Ако силфените живеят тук, къде са тогава? — настоя момчето.

— Някъде на основния континент предполагам — каза Ози. Загледа се в морето. При пълно увеличение на ретиналните му импланти се виждаха три острова, макар да не бе сигурен за разстоянието. Ако бяха големи колкото този, трябва да бяха на около петдесет мили. И предвид, че в момента се намираше само на няколко ярда над морското равнище, те трябва да бяха много отвъд хоризонта на която и да е планета с размерите на Земята. Зачуди се дали и тази беше голяма колкото Силвъргалд.

— Къде е това? — попита намусено Орион.

— Не знам. Може би в онова струпване на облаци, което видяхме от другата страна на острова.

— Не знаеш дали е така.

— Не, не знам — сопна се Ози. — Не разбирам това място, ясно?

— Извинявай, Ози — каза послушно Орион. — Просто си помислих... обикновено знаеш разни неща, това е всичко.

— Да, но този път не знам, така че ще трябва да открием истината заедно.

Каза на е-конома си да зареди всички документи за строене на лодки от паметта на системата му.

Дори в средата на лятото водите на Трине'ба бяха студени. Изпълнено от стопения през пролетта сняг и достатъчно дълбоко, за да се опази от слънчевите лъчи, то ревностно поддържаше ниски температури. Марк беше облечен в костюм грейка, докато се носеше между невероятните дендрити, перки и арки от корал, израснали от главния риф. Досега морските биолози бяха идентифицирали триста седемдесет и два вида корал и добавяха нови всяка година. Варираха от преобладаващия драконов гръб с неговите дълги аметистови и кехлибарени могили, до бежови коркови ядки с големината на речни камъчета. Групи спираловидни рогове с остри върхове се подаваха от петната ярки мандаринови коралови рифове. Радваше се, че Бари се отнася с внимание към тях. На толкова много хора им се искаше да проверят дали наистина са толкова остри, колкото изглеждат. Платът на костюмите грейки не осигуряваше защита за пръстите и дланите. Всяка година многопрофилната болница на Рандтаун лекуваше дузини случаи на набучени туристи.

Бари видя, че го наблюдава и направи с дясната си ръка знака за „Окей“. Марк му махна обратно. Навитите кобалтови змии потракваха питащо в нишите си, докато те плуваха над тях. По рифа се плъзгаха шипести килими, чиито стотици очи стъбълца се завъртаха, сякаш бяха сноп мека зелена пшеница, която се поклащаше на нежния бриз. Риби блокираха водата около тях като песъчлив калейдоскопски облак. Рояха се като хиляди частици от звезден взрив, оцветени в бляскави цветове, а иглите и вретената им пулсираха рязко и ги тласкаха по непредвидими зигзагообразни траектории. От месинговите афромрежички, дълги колкото половината му пръст, до тежкоподвижните огромни кафяви и златни риби великани, по-едри от хора, които се носеха като пияни мързеливци около по-долните рифове. Пасаж от странни млечнобели платноходки се заизвива право

пред очилата на Марк и той посегна бавно с ръцете си към тях. Дългите колкото длани създания огънаха шиповете си назад, телата им приеха формата на обтекаеми сълзи и се изстреляха надалеч.

Бари се въртеше бавно около оста си, плавниците му се движеха в прецизен ритъм. И двете му ръце стискаха люспите на изсъхнали местни насекоми, които той бавно търкаше и разделяше на парчета. Рибите го следваха и се хранеха с малките късчета. Оформяха двойни спирали след него, като два пресичащи се винта. Докато се хранеха, уникалните бактерии на храносмилателния им тракт засияха и те засветиха отвътре. Ако някой погледнеше надолу към мътното дъно, щеше да види опашката на комета с цветовете на дъгата, която се въртеше бавно в мрака.

Тъй като храната бе почти свършила, Бари плесна с ръце и около него започна да се разширява сфера от натрошени люспи. Рибите на Трине'ба се нароиха и създадоха галактика от опалесцентни звезди.

Марк се усмихна гордо иззад маската си с хриле. Момчето беше син мечта: щастлив, дързък, уверен. В тази среда растеше прекрасно. Вече ставаше все по-трудно да си спомни Августа. Никое от децата не говореше за онези дни, дори Лиз се обаждаше на тамошните си приятели все по-рядко, а той не бе говорил с баща си от месеци.

Изрита с крака и се приближи към сина си, докато облакът от светещи риби потъмняваше и се отдалечаваше в търсене на още храна. Според таймера във виртуалното му зрение бяха изследвали подводните рифове в продължение на четиридесет минути. Той посочи към повърхността. Бари му отговори с колеблив „Окей“ сигнал.

Показаха се под ярката слънчева светлина и замигаха през сълзи, докато се оглеждаха за лодката. Катамаранът се намираще на сто и петдесет метра от тях. Лиз седеше на носа и им махаше. Марк освободи маската от устата си.

— Има да плуваме доста до там. По-добре си надуй жилетката.

— Добре съм, татко.

— Аз не съм. Пропусни малко въздух, а? Зарадвай майка си.

— Добре тогава.

Марк натисна клапата на помпата на рамото си и почувства стягането на жилетката, докато материята поемаше въздух и се издуваше около него. Обърнаха се по гръб и заритаха равномерно.

Сенди все още плуваше с шнорхел около яхтата заедно с Ел, едно от децата на Дунбаванд. Лидия и двете ѝ момчета, Уил и Ед, вече се бяха върнали на яхтата и чистеха екипировката си за гмуркане. Дейвид и Лиз тъкмо се бяха заели да приготвят обяд на средната палуба.

Панда изляя радостно, когато Бари доплува до малката платформа за гмуркане на гърба на яхтата.

— Стой! — извика Лиз. Кучето сякаш отново се канеше да скочи във водата.

Бари се изкатери на платформата и свали плавниците си.

— Липсвах ли ти? — попита той Панда. — А?

Кучето още лаеше възбудено и махаше яростно с опашка. Бари се заигра с нея, докато се катереше на главната палуба по малката стълба от хром. Понечи да се протегне към едно от варените яйца в салатата, която Лиз приготвяше.

— Първо се измий и подсуши — предупреди го майка му.

Марк помогна на Сенди да се качи на платформата за гмуркане. Тя свали маската си и се усмихна щастливо на баща си.

— Видях грог там долу, татко. Беше невероятно голям.

Ръцете и се разпънаха, за да покажат точно колко.

— Това е прекрасно, скъпа — каза той и свали собствените си плавници. — Сложи ли си плажното масло, преди да влезеш във водата.

— Аха. — Тя закима енергично.

Макар кожата на Сенди да беше много по-тъмна от неговата, тилът и ръцете ѝ малко го притесняваха. Струваше му се, че са леко изгорели.

— Хм, хайде да сложим малко мехлем за след слънце, става ли?

Радостна от оказаното ѝ внимание, тя се съгласи с готовност.

— Не трябваше да се гмуркаш с него толкова дълго — укори го Лиз, когато той седна и започна да маже гърба на Сенди с мехлем. — Започнах да се тревожа. А и виж колко надалеч от лодката бяхте.

— Но, мамо, там долу беше толкова чисто днес — запротестира Бари. — Виждаше се на километри. Никога не е било толкова хубаво.

Марк погледна безпомощно жена си. Как да отнемеш такова забавление на дете? Тя изгледа раздражено двамата и продължи да приготвя салатата.

Катамаранът беше на Дейвид и Лидия, които го използваха през летните месеци, за да изследват малките заливчета и протоци по крайбрежието на Трине'ба. През зимата го издърпваха върху хелинга на яхтеното пристанище на Рандтаун. През уикендите Дейвид прекарваше часове в хангара, където рисуваше корпуса и поправяше такелаж за следващия сезон. Марк се влюби в яхтата и вече бе започнал сериозно да се замисля да си купи собствена. Не че още можеха да си я позволят. Това си беше като да имаш куче и джип, беше неизменна част от живота в Рандтаун.

Когато всички най-накрая бяха чисти, сухи и седнали около храната, електромускулният такелаж на катамарана разгърна платната си и се отправи към един от малките конусовидни атоли, които стърчаха от най-дълбоките части на езерото. Бяха обещали на децата да посетят някой от тях следобеда, за да видят дали цветята балони вече са започнали да се надуват. Вече почти беше дошло време за ежегодното събитие, което Рандтаун отбелязваше с паради и огромни вечерни барбекюта по брега на езерото.

— От Асоциацията на лозарите казаха, че не се наблюдава спад на поръчките — каза Дейвид, когато всички деца вече бяха насядали на кърмата и ядяха лилинови плодове и сладолед. — Бях на срещата снощи. Трябваше да дойдеш и ти, Марк.

— Не съм сигурен, че щях да бъда добре дошъл.

— Не бъди такъв параноик — каза му Лидия. — Та ти не получи и петнадесет минути слава, беше просто едноминутното чудо на онази вечер. В момента медиите се интересуват единствено от убийството на Бърнели.

— Онази Барон още използва фразата — каза Марк. — Според предаването ѝ всичко в Рандтаун е античовешко.

Всички в района бяха разтревожени от ефекта, който пропагандата на Барон щеше да окаже върху малката им икономика. Засега ситуацията не беше тежка. След пет дни на патова ситуация камионите на флота най-накрая се бяха върнали по магистралата и автобусите с туристи ги бяха заменили. Разбира се, летните резервации бяха направени преди месеци и беше твърде късно да бъдат отменени. Истинското изпитание щеше да дойде следващия сезон. Изненадващо голям брой от туристите бяха поздравили жителите, затова че отстояват позициите си — интервюто на Марк беше учтиво избягвана

тема. В това време хората наблюдаваха какво ще се случи с малката им износна търговия на вина и органични храни.

— Никой на Елан няма да организира бойкот, за Бога — каза Лиз. — Каквото и да става, половината от виното, което произвеждаме, се продава в самия район. А хората, които купуват органични храни, така или иначе, подкрепят действията ни.

Марк кимна унило и си наля още вино „Шапел“.

— Може и да ми се е разминало.

Дейвид се наведе и докосна чашата си до неговата.

— Ще пия за това. Хайде, бъдещето изглежда хубаво. Лиз почти разгада ризомната поредица на сорта „Кина“. Ако успеем да го накараме сам да фиксира азот, можем да го продаваме за култивиране в долината. Хората ще изтръгват старите си лози и ще ги засаждат наново. Няма да има нито едно лозе на Райсил, което да може да се състезава с това вино, когато започнем да добиваме реколта.

— Ще отнеме още известно време — каза Лиз.

Марк я прегърна.

— Ще се справиш — каза ѝ тихо.

Тя му се усмихна.

— Какви, за Бога, са тези неща? — попита Лидия. Тя пазеше сянка на очите си с една ръка, а с другата сочеше назад към Рандтаун.

Скалата Блекуотър изпълваше небето зад града, а малко по на запад от нея, където магистралата през долината се насочваше обратно към планините Дау'синг, имаше малко празно пространство. След него назъбените върхове се издигаха отново като стражи над брега на Трине'ба. Един от най-високите върхове на западната страна беше Гой'ал, най-южният от групата, която хората наричаха Регентите и където бяха базите на спортовете и състезанията със снежни колела. Чак сега посред лято, когато ледът най-сетне се бе оттеглил от закътаните висини, малките машини бяха прибрани за няколко месеца.

Около Гой'ал бавно обикаляха черни петънца. Трябва да бяха огромни, щом се виждаха от такова разстояние.

— По дяволите — промърмори Дейвид. Отпрати се директно към кабината и донесе със себе си бинокъл, изваден от шкафчето. Електромускулните макари започнаха да свиват платната, намалявайки скоростта и придавайки стабилност на катамарана.

— Хеликоптери — каза той. — Мръсници, големи зверове са. Никога не съм виждал такива като тях, имат двойни витла. Трябва да са някакви тежкотоварни машини. Виждам поне петнадесет там горе, може да има и повече.

Той предложи бинокъла на останалите. Лиз го взе. Марк не си направи труда, просто се отпусна назад в полукръглото канапе на средната палуба.

— Това е станцията на детектора — каза невярващо той. — След всичко, което направихме и всичко, което казахме, те все пак я докараха. Копелета.

Лиз подаде бинокъла на Лидия.

— Знаеше, че в крайна сметка ще се случи, Марк. Нещо толкова голямо не може да бъде спряно от група хора, застанали на средата на пътя.

— Мислех, че живеем в демокрация.

— Така е. Ние използвахме демократичното си право да гласуваме и те не ни обърнаха внимание. В крайна сметка, флотът е правителствена институция, какво очакваше от тях?

— Не знам. Малко повече разбиране твърде много ли щеше да е? Тя се приближи и седна до него.

— Наистина съжалявам, бейчо. Не ги искам тук, също като теб. Но ще трябва да се примирим и да живеем така известно време. Това са особени времена, трябва да се съобразим с тях. След като това нещо с Първите приключи и войнотворците и печалбарите спрат да изкарват ангелите на всички, станцията ще се махне. Ще направим всичко, за да се уверим, че ще вземат боклуците си със себе си, обещавам ти.

— Да — въздъхна той, осъзнавайки, че в очите на Дунбаванд сигурно прилича на капризно хлапе. — Да, предполагам, че е така. Но не е нужно това да ми харесва.

— Никой не те моли за това.

Той пресуши последната глътка „Шапел“ от чашата и погледна обратно към спокойните води на Трине’ба. Хеликоптерите вече кацаха върху обратната страна на Гой’ал.

— Най-лошите ни страхове се оказаха истина — каза говорителят на Пазителите със спокоен и сериозен глас. —

Извънземните от Дайсън се подготвят да нападнат Федерацията. Съкрушителните им сили ще се излеят през Портата на Ада и ще бъдат освободени срещу нас всеки момент. Ние ви предупредихме какво ще стане и сега, за съжаление, милиони, ако не и милиарди ще бъдат избити, за да потвърдят, че всичко, което винаги сме твърдели, е било трагичната истина. Знаем, че всеки служещ във флота ще даде всичко от себе си, когато нашествието започне — ние ги подкрепяме с целите си сърца в ужасната им задача — но те са твърде малко и корабите не са достатъчно. Ако можехме да им помогнем, щяхме, но не в това е нашата сила.

— Ние ще продължим самотния си двубой със съществото, известно като Звездния странник, причинителя на това бедствие. Рядко успяваме да изобличим някой от агентите му, защото обикновено те са добре скрити и защитени. В този случай обаче доказателствата са неопровержими. Един човек предложи изстрелването на звезден кораб, който да изследва Дайсън Алфа. Един човек в момента управлява бюджета на флота. Един човек изпраща убиеца си, за да елиминира опонентите му. Този човек е най-могъщата кукла на конци, която Звездния странник някога е използвал срещу нас. Това е самият президент Дой.

— Бъдете предупредени и помнете, че истинската криза, срещу която сме изправени, не е физическата заплаха от страна на извънземните от Дайсън. Тя е покварата отвътре. Винаги сме били честни с вас. Сега, в най-тъмния час на човечеството, ви приканваме да повярвате в нас за последен път. Дой и господарят ѝ са нашият враг, тя ще ни унищожи, ако никой не ѝ се противопостави.

— Направете го. — Говорителят сведе глава. — Благодаря ви за отделеното време.

Тази сутрин целият офис беше увлечен в попълване на доклади и финансови формуляри, които да покрият разходите по акцията в ЕлЕй. За щастие, Паула трябваше само да прегледа набързо обобщените описания и да прикрепи пълномощния си код. Това ѝ оставяше някакво време да помисли над случилото се, макар всичко, за което бе способна да мисли, да беше убийството на Томпсън Бърнели. Тарло и Рене бяха заети с пресяването на отчайващо малкото следи, които бяха останали

след преследването и можеха да послужат за изготвянето на нов план за действие. Алик Хоугън бе предпочел да проучи образите от камерите в ЕлЕй Галактик във виртуална проекция, за да открие дали софтуерът не беше предаден някъде в терминала на гарата. Тя не възрази. Макар и да бе спуснат от Колумбия, Хоугън вършеше сравнително ефективно работата си и това щеше да го държи настрана от нея през по-голямата част от деня.

Както обикновено се случваше със случая „Йохансон“, ЕлЕй се бе превърнал в проблем, който се разклоняваше неочаквано и то винаги в най-неприятните посоки. Въпреки това от цялата работа имаше и една добра новина — най-сетне знаеше, че Елвин организира нова контрабандна операция.

В единадесет часа в офиса се появи Рафаел Колумбия. Беше облечен в пълната си адмиралска униформа и водеше със себе си няколко от помощник-офицерите си. Всички в офиса спряха работата си и се вторачиха в него.

Паула стана, точно когато той стигна до вратата ѝ.

— Изчакайте ме — каза той на офицерите си и затвори вратата зад себе си.

— Адмирале — каза Паула.

Затвори файла във виртуалното си зрение. В него бяха имената на всички, които бе информирала за пристигането на обекта в Сиатъл, както и времето за действие, с което бе разполагал всеки от тях.

Той седна в стола за гости и се усмихна безрадостно.

— Командир.

— Какво мога да направя за Вас?

— Обикновено бих ви помолил да обясните последната си издънка. Но честно казано, мисля, че вече сме отвъд това, не сте ли съгласна?

— В Лос Анджелис нямахме късмет, макар да научихме, че...

— Не ме интересува. От самото начало операцията беше недомислена. А това е показателно за начина, по който се справяте с нещата. Някакъв обект се появява от нищото и без планиране или предварително предупреждение пращате екип с недостатъчно ресурси да го преследва. Не само това, но когато нещата се объркват, повличате половината управление на Лос Анджелис в операцията, тъкмо за да

могат да наблюдават как всичко отива на вятъра под носа ви. Станахме за посмешище, командир. А аз няма да толерирам това.

Паула виждаше колко много гняв се крие зад стоманеното изражение на Колумбия и осъзна, че трябва да му се подчини.

— Съжалявам за негативния ефект сред обществото, но мога да ви уверя, че операцията беше планирана доста по-рано. Използвах малък екип с причина.

— И каква беше тя?

— Вярвам, че във флотското разузнаване има изтичане на информация. От известно време провеждам операции на изолация и идентификация, за да се опитам да открия източника.

Лицето на Рафаел Колумбия потъмня.

— Изтичане? — каза той с престорено спокойствие.

— Трябва да е така.

— И не си направихте труда да информирате лейтенант Хоугън за това?

— Първо изчаках конкретните резултати.

— Значи още нямате заподозрян?

— Не, сър, все още не.

— Като оставим настрана подозренията ви, има ли дори късче доказателство, което да подкрепи обвиненията ви срещу вашите колеги офицери?

— Мисля, че на Венис Коуст...

— А! Другият ви публичен саботаж срещу нас.

— Както казвах — натърти тя, — на Венис Коуст имаше изтичане на информация. Неизвестният нападател трябва да е получил информация от източник във флота.

— И този неизвестен нападател, към чиято нервна система беше свързано най-изтънченото въоръжение, произвеждано в цялата Федерация, работи за Звездния странник на Йохансон?

— Това е възможен вариант.

— Вариант, който напоследък повтаряте твърде шумно пред политическите си съюзници.

— Някой блокира разследването ми в продължение на десетилетия. Трябва да започна да разширявам подхода си.

Едва се въздържа да не му каже какво й бе споделил Томпсън Бърнели.

Рафаел Колумбия извади от джоба си малък хартиен екран. Вдигна го, докато уредът се разгъваше.

— Познат ли ви е?

Паула се загледа в образа на екрана.

— Това е нападателят от Венис Коуст.

Изображението беше направено отвисоко и мъжът носеше бели спортни дрехи, но тя никога не можеше да сбърка лицето.

— Радвам се, че сме съгласни поне за едно нещо. От Отдела по сигурността на Сената ми дадоха това изображение. Било е снето от камера в имението Клинтън. Това е мъжът, който е излязъл от корта на Томас Бърнели, след като сенаторът е бил убит.

— Не би го направил — прошепна ужасено тя. „Шелдън елиминира политическите си врагове? Не мога да го повярвам. Великите фамилии и Междувездните династии не действат така. Нещо тук не е наред. Изобщо не е наред.“

— Кой не би го направил? — попита настоятелно Рафаел.

— Убиецът. Защо ще го използват, за да убие сенатор?

— Не знам, по дяволите. Но според вас той се разхожда на свобода и сее разруха по заповедите на някой офицер от флота.

— Не съм казала това и сте глупак, ако мислите така.

Рафаел Колумбия се облегна назад в стола си и съсредоточи погледа си върху нея.

— Когато станях началник на Дирекцията, бях също толкова впечатлен от вас, колкото и всички онези медийни идиоти, на които се умилквате по време на делата си. Легендарната Паула Майо, която разрешава всичките си случаи освен един и все още работи по него след толкова десетилетия — но никога не се предава. Затова, като всичките началници преди мен, ви дадох достатъчно пространство и никога не поставях методите ви под съмнение. В крайна сметка, Йохансон и другарчето му са само двама лунатици, фанатици на тема конспирации, които пръскат параноичната си пропаганда. Даже е някак си романтично, като пирати, които плават с кораби. Защото единствената физическа вреда, която Пазителите причиняват, е на Далечината, където никога никой не отива и със сигурност на никого не би му пукало освен на Халгарт, а те така или иначе могат да си го позволят. Само дето пиратите всъщност са били най-озверелите психопати, които са изколвали екипажите на цели кораби и са

съсипвали икономики, затваряйки търговските артерии. Виждате ли паралела? Наложила се е решителна флотска намеса, за да бъде елиминирано пиратството. Сега поставих в ръцете ви цял отдел и неограничени правителствени ресурси с една-единствена задача. Дадох ви това и ви имах доверие, защото сте Паула Майо и всички вярват, че сте единственият човек във Федерацията, който може да издири Брандъли Йохансон.

— Така е, мога.

— Но не го направихте. Причината, поради която още го преследвате — и съжалявам, ако това ви обижда, но случайно е истина — е защото сте обсебена от импулсите си. Това е единствената причина, командир Майо.

— Аз съм, каквато съм. Това ме прави идеална за тази работа.

— Не съм съгласен. Лидерските ви умения са слаби. Противопоставяте се и отчуждавате колегите си офицери. Не спазвате процедурите. Не вярвате, че другите са способни да се справят също толкова добре като вас. С други думи ги унижавате и не им се доверявате и затова се оказвате в тази каша с течовете. Трябва да е изтичане, нали така, защото няма шанс вината да е ваша, да сте се издънили вие.

— Ще кажете ли, каквото сте дошли да казвате.

— Несъмнено. От сега нататък назначавам Алик Хоугън начело на операцията Йохансон.

— Не.

— Вие, разбира се, ще продължите да бъдете част от операцията, но ролята ви ще бъде само консултантска. Хоугън ще управлява ежедневната работа в този офис и ще улесни политиката и стратегията на работа.

— Това не е приемливо.

— Вие сте флотски офицер и ще се подчините на заповедите ми.

— Не съм флотски офицер, не съм част от този бюрократичен фарс. Аз съм полицейски служител.

— Вече не. Ако откажете да се подчините на заповедта ми, ще бъдете освободена от служба.

— Това е моето разследване.

— Не, не е.

Е-кономът на Паула я уведоми, че току-що е бил изолиран от мрежата на офиса. Тя се вторачи през бюрото към Рафел Колумбия. Единствено шокът поддържаше тялото ѝ неподвижно, чувстваше как кожата ѝ се смразява. Някакво отвратително чувство — подозираше, че е нещо близо до паника — бе започнало да блокира мислите ѝ. Беше очевидно, че Рафаел няма да приеме компромисно решение, той искаше неговият човек да управлява операцията. ЕлЕй беше просто оправдание. Едно нещо беше кристално ясно, тя не можеше да продължи разследването като част от флота.

— Добре. Подавам оставка.

Паула се изправи. Колумбия трепна. Тя вдигна кварцовия холограмен куб от бюрото си и го сложи в дамската си чанта, а след това взе и рабакасовото растение от перваза на прозореца.

— Един съвет — каза Колумбия. — Следващия път, когато се подмладявате, нека отстранят доминиращите ви гени, поставени от Фондацията. Клиниките могат да направят всеки нормален в наши дни.

Тя повдигна заинтересовано вежда.

— Значи и за вас все пак има надежда.

Когато излезе, всички в офиса седяха зад бюрата си, в същата поза, както и при идването на Колумбия. Единствената разлика беше изненадата по лицата им.

— Довиждане — каза им тя. — Благодаря на всички за здравата работа, която свършихте под мое ръководство.

Тарло се изправи от стола си.

— Паула...

Тя поклати почти незабележимо глава и той млъкна. Без да поглежда наляво или надясно, излезе от офиса.

Когато се озова на улицата, по навик се отправи обратно към апартамента си, на един километър оттам. Беше на втория етаж на столетен блок. Над централния му двор, покрит с павеа, се бяха надвесили прозорци с капаци. Тясно каменно стълбище се извиваше нагоре като централен кладенец, който изглеждаше по-скоро оформен от ерозията на водата, отколкото построен от хора. Солидната дъбова врата с електрическа ключалка, монтирана над древната механична, беше единствената видима жертва, която бе направила в името на сигурността.

Вътре имаше три стаи: спалня, баня и всекидневна с малка кухненска ниша. Не се нуждаеше от нищо повече, не използваше повече. Беше удобно място за сън близо до офиса, просто адрес, на който да носят изпраните ѝ дрехи.

Когато Паула влезе вътре, роботът камериерка стоеше неподвижно в ъгъла на всекидневната. Вече беше извършил дневните си рутинни задължения, полирал беше потъмнелите с годините дъски на пода, избърсал бе всяка плоска повърхност, а съдомиялната беше заредена с приборите от закуската ѝ. Тя отвори прозореца към двора и остави рабакасовото растение на малкото шкафче до него, където можеше да пие от слънчевата светлина всеки следобед. Не ѝ остана нищо друго за вършене. Седна на края на дивана срещу окачения на стената портал.

В съзнанието ѝ изплуваха спомени. Спомени, които никога не бе изтрила или прехвърлила в трезор по време на подмладяванията си. Спомени, които смяташе за дълбоко погребани. Веднага след процеса на родителите си се бе върнала в хотела заедно с полицейския ескорт. Беше висока нова кула в столицата на Миранда, с кубични стаи, чисти, нови мебели и климатична система. Ескортът я бе оставил сама, давайки ѝ време за почивка, преди правителственият служител на Хъксли Хейвън да дойде да я прибере „вкъщи“. След като процесът приключи, тя не знаеше какво да прави. Нямаше с какво да запълни времето си, нямаше училище, нямаше я Койа, с която можеше да се размотава, нямаше момчета, които да заглежда. Тя седна на края на леглото, загледа се през големия панорамен прозорец към хоризонта от сгради на столицата и зачака. В главата ѝ се случваха странни неща — истеричният плач и молбите на Койа все още отекваха в нея — и докато очите ѝ гледаха през прозореца, тя виждаше единствено извеждането на родителите ѝ от съдебната зала. Баща ѝ беше увесил ниско глава, сякаш всичките му мечти и надежди лежаха разбити около него. Майка ѝ изглеждаше също толкова измъчена. Ребека обаче се обърна и огледа съдебната зала. Очите ѝ срещнаха погледа на откраднатата им дъщеря и тя промълви: „Обичам те.“

В малкия си празен апартамент в Париж Паула прошепна: „И аз те обичам, мамо.“ В този миг, също като в онази хотелска стая преди сто и шейсет години, Паула Майо заплака.

Подготовката бе отнела много месеци, огромни ресурси и индустриални мощности бяха отклонени от експедицията по разрастване, която течеше от другия край на червеевата дупка, но ПланинаНаЗората най-накрая беше готов. Останалите неподвижни бяха сформирали съюзи, които евентуално можеха да отправят предизвикателство към неговото господство. Бяха разтревожени от новата му технология. Той знаеше, че правят експериментални конструкции на червееви дупки. Квантовите му детектори бяха уловили издайнически флуктуации от много поселения сред системата на Първите. Ако не действаше сега, скоро силите щяха да бъдат изравнени и щеше да загуби преимуществото си завинаги.

Отвори едновременно триста двадесет и осем червееви дупки. Бяха малки, всяка от тях бе широка по метър и половина. Но това беше достатъчно оттам да преминат десетмегатоновы бойни глави. Червеевите дупки се затвориха.

ПланинаНаЗората ги беше отворил до главните струпвания на всички останали неподвижни на планетата, във вътрешността на ултрасилните защитни силови полета, които ги пазеха от небесата, до обширните сгради, които ги приютяваха и захранваха. Бойните глави се взривиха незабавно и изличиха всеки подвижен и неподвижен в радиус от двадесет и пет километра. Още докато първият залп от ядрени снаряди експлодираше, ПланинаНаЗората вече отваряше червеевите дупки отново, този път към следващата поредица от цели — филиалните неподвижни, които орбитираща около родния свят на Първите. След това се прицели към първата от двете твърди планети, после към втората. Последваха ги вътрешният газов гигант, луните му, астероидните хабитати, най-външният газов гигант, индустриалните центрове. Само за ден вълната на унищожението се разпростря сред цялата система. Не че много от останалите неподвижни изобщо разбраха, че са в състояние на война. Разполагаха със съвсем закъснели или съвсем никакви предупреждения за гибелта си. Вълната от атаки на ПланинаНаЗората пропътува през звездната система побързо от светлината.

Когато приключи и всяко струпване на неподвижни беше превърнато в езеро от радиоактивна лава, ПланинаНаЗората използва червеевите дупки отново. Този път през тях изпрати връзки чрез

микровълни или фиброоптични кабели, включвайки се към останалите без сърца комуникационни мрежи на победените си врагове. Мислите и заповедите му заляха съзнанията на оцелелите подвижни и стъпкаха наследените им инструкции, превръщайки ПланинаНаЗората в единственото разумно същество в звездната система. Всеки подвижен беше свързан към мислите му, когато пое контрол над останалите инфраструктури и космически кораби. Повече от седмица той пращаше милиардите си нови подвижни да изследват руините и да съставят списъци на системите, избегнали унищожителните атаки. Повечето от фермите и заводите за производство на храна бяха останали невредими след сблъсъка, както и много индустриални мощности. Използва информацията, за да подготви стратегия за интеграция и свързване на всеки производствен център в единна еднородна организация. Започна да произвежда хиляди подвижни в нови филиални групи, за да се справи с огромните изисквания, които поставяше управлението на цяла звездна система. В отсъствието на вражди и благодарение на обединеното действие, общата производителност на всеки завод беше по-голяма от когато и да е било.

Спомените на Боуз нарекоха това *синергия*. Понятията и думите на чуждоземеца все още се спотайваха в мислите на ПланинаНаЗората, макар вместилището им отдавна да беше изтрито. Той дори се бе застраховал, унищожавайки физически неподвижната единица, в която някога бяха запазени спомените на Боуз. Останали бяха само спомени за спомени, разпръсната информация, чиято манифестация беше странната чуждоземна фраза. Не се тревожеше от възможно замърсяване. Вече бе чист, единична форма на живот, която живееше в цялата звездна система и вече се разгръщаше във втора.

Продължи с усилията си да достигне до Федерацията. Всеки ден през междузвездната червеева дупка към междинната станция излитаха стотици кораби, носещи оборудване, с което щеше да построи новата поредица от червееви дупки.

От всичките стотици милиарди подвижни, които вършеха забързано заръчаните им задачи, един не се подчини на инструкциите на ПланинаНаЗората. Тъй като подобна индивидуалност беше немислима за Първите, той се движеше където си поиска и виждаше

каквото му беше нужно. Никой друг подвижен не притежаваше съответната индивидуална мисловна структура, за да се усъмни в действията му. Докато избягваше вниманието на главните мисловни процеси на ПланинаНаЗората, разполагаше с пълната свобода да ходи където и както си поиска.

Повече от ден той вървя около основата на гигантската планинска сграда, в която се помещаваше колосалното сърце на невъобразимото същество от взаимни връзки, което беше ПланинаНаЗората. Не се движеше така отработено като останалите подвижни, не беше привикнал с четирите крака, нито със странния начин, по който те се извиваха и огъваха. Въпреки това напредваше.

На заден план в съзнанието му бяха заповедите и мислите на ПланинаНаЗората, които излизаха от малкото комуникационно устройство, закрепено към едно от рецепторните му стъбълца. Той ги пренебрегваше, защото такава беше желанието му — способност на съзнанието, която другите подвижни не притежаваха. Въпреки това изображенията и информацията, които постъпваха от комуникационното устройство, бяха полезен ориентир за случващото се в системата на Първите.

Високо над него ослепителни светкавици се сипеха безспир по защитното силово поле и се заземяваха с пращане през върха на древната долина. Около тях бушуваха облаци с невиждана досега скорост. Бяха плътни и черни, и мусонните порои, които се изсипваха неколkokратно в рамките на час, заличаваха небето. Дъждът беше толкова тежък и неестествен, че по силовото поле се оформяха потоци, които отнасяха водата в наквазената земя отвъд него. Цели приливи от кал се плъзгаха по защитената свещена долина.

Подвижният наблюдаваше съсредоточено новото време, а една мисъл започваше да взема връх в съзнанието му: ядрена зима.

Паула Майо взе директния експрес от Париж за Уесекс. Чака дълго на тамошната планетарна гара на ТСП. Влакът за Хъксли Хейвън пътуваше само веднъж дневно. Навън беше тъмно, когато най-накрая стигна на перон 87Б в малка допълнителна зона на края на терминала. Композицията, която откри там, се състоеше от четири вагона без купета, теглени от парен локомотив, който може и да беше

излязъл право от музея. Беше забравила, че това пътуване си е чисто потапяне в миналото. На всеки друг свят подобно приспособление, което бълваше плътен черен дим и изгаряше въглища, щеше да бъде забранено от няколко закона против замърсяването. Тук, на един от Големите¹⁵, на никого не му пукаше.

Тя се качи на първия вагон и седна на едно от покритите с кадифе места. Качиха се още няколко души, които не ѝ обърнаха внимание. Точно преди предвидения час на заминаване във вагона влезе пазач. Беше облечен в тъмносиня униформа със сребърни копчета до края на жилетката и висока заострена шапка с червени ширити.

— Билета ви моля, мадам — каза учтиво той.

Тя му подаде малкото розово копие, което машината на края на перона бе отпечатала. Той извади перфоратор и проби малка Z-образна дупка в ъгъла.

— Скоро ще сме там — каза и докосна върха на шапката си.

Сто и петдесетте години на цинизъм и културно усъвършенстване, които изграждаха обичайната ѝ защитна черупка, повехнаха.

— Благодаря ви много — каза искрено тя. Чувстваше се толкова по-спокойно в среда, която беше толкова честна и пряма.

Задържа билета в ръката си и се загледа в него, докато парният локомотив свиреше шумно и излизаше от гарата наред с облак от чисто бяла пара и тракащи бутала. На теория Хъксли Хейвън представляваше домът ѝ, макар тя да не чувстваше каквато и да е привързаност към планетата и обитателите ѝ. Връщането ѝ щеше да се стори на всеки наблюдател (а тя беше сигурна, че Хоугън я следеше с виртуалното си око) като опит да се покрие, да се завърне към единственото място, където би паснала.

Последва обичайното бавно пълзене през парка на планетарната гара. Другите влакове сякаш препускаха покрай тях, а светлините от прозорците на вагоните им образуваха размазани ярки петна. В тъмната далечина като рядко населен град се беше изпънала линия от яркочервени и зелени сигнални точки. От време на време силните предни светлини на някой тежък товарен влак се понасяха по сребърните релси, последвани от тъмното туловище на вагоните, които затъмняваха парка.

Постепенното им напредване ги отведе към бледа кехлибарена светлина, която се бе разтекла върху тази част от парка като силно лунно сияние. Когато долепи лицето си към прозореца, Паула видя наредените портали. Над две трети бяха осветени от слънцата на световете, към които водеха. Пред тях релсите гъмжаха от влакове. Беше си притеснително да видиш колко малко разстояние има между машините във върволицата, в която ги подреждаше контролната система на трафика на гарата. Само единичната релса, по която се движеше парният локомотив, беше празна и отпред, и отзад. Завиха леко, за да се озоват срещу портала, който сияеше с размазана розова светлина.

Паула почувства обичайното изтръпване на кожата, докато минаваха през завесата на портала, разделяща различните степени на налягане. След миг вече се намираха на друг свят в разгара на деня му и набираха скорост през хълмист провинциален терен, състоящ се от зелени полета, разграфени като квадрати на шахматна дъска. Плътни, добре оформени плетове разделяха парцелите, а тук-там някоя каменна ограда представляваше по-сериозна преграда. Местни дървета с червеникави листа бяха примесени със земен дъб, ясен, смокини и букове. Короните на всички бяха подкастрирани, от дебелите им стилове излизаха дълги отвесни клони. Фермите използваха окастрината дървесина за подпалки през зимните месеци и така намаляваха зависимостта си от запасите изкопаеми горива. Една от добрите страни при употребата на подобна проста механична технология беше ниският разход на ресурси. Язовирните електроцентрали задоволяваха безпроблемно всичките нужди от захранване на планетата.

Виждаше фермерските къщи сред гънките на земята, големи тухлени сгради със сини покриви от плочки, сгушени сред големи навеси за сено, свински кочини, конюшни и складове. Някои от тях имаха зърнени силози, високи сгради, покрити със застъпващи се дъски, боядисани в гълъбовосиво. Знаеше, че бяха сред най-високите сгради на цялата планета. Единични жп линии се разклоняваха от основната и се извиваха към дворовете на силозите през тесни просеки и насипи. Релсите по това време вече бяха ръждиви. Беше рано през лятото, когато зърното все още не беше по полята. Само че по-късно през годината, когато реколтата вече беше прибрана и вагоните започнаха да събират ежедневно зърно, линиите отново щяха да

блестят, а тревите между дървените траверси щяха да се свият и да умрат, задушени от жегата на локомотивите и парния им дъх. Паула трябваше да признае, това беше абсолютната пасторална идилия. Сега приемаше това, което бе отрекла категорично като объркана и потресена тийнейджърка — че смисълът на това общество беше в непроменящия му се облик, че обитателите му бяха проектирани именно с тази цел. „Фондацията за изследване на човешката структура“ бе избрала технологично ниво, идентично на това от началото на двадесети век преди електронната революция. Това включваше инженерни приспособления и механика, които бяха лесни за поддържане. Нищо на планетата не се нуждаеше от компютърна диагностика при евентуална повреда. Инженерите можеха да открият повредата сред зъбците и кабелите на машината. Същото се отнасяше и до информацията, нямаше системи, бази данни, мрежи. В офисите си счетоводителите и чиновниците пазеха книги, папки и въртящи се картотеки. Фондацията бе проектирала хората, така че да работят специфични професии, които нямаше да метаморфозират с настъпването на прогреса — такъв просто не се случваше. Хъксли Хейвън осигуряваше на жителите си най-сигурното стабилно общество, което можеше да съществува. Тя все още не можеше да прецени дали Фондацията имаше моралното право да започне проекта, но сега, гледайки спретнатите поля и приличните на рисунки ферми, трябваше да признае, че той работи.

Влакът навлезе в покрайнините на Фордсвил, столицата на планетата. Вече се изкачваха по широк насип и тя можеше да гледа към улиците на външните квартали. Дълги редици от спретнати къщи с тераси се точеха в прави линии. Имаха ръждивочервени тухли и широки прозорци, боядисани във всички цветове на дъгата. Сред тях имаше по-големи обществени сгради, някои бяха четири- или пететажни и направени от тъмен сив камък. Нямаше никакви църкви, но тук нямаша религии — това беше свят, в който всеки знаеше, че е бил създаден от човека, не от Господ.

Дори когато влакът мина през центъра на града, сградите все още бяха със същите размери. Между приятните къщи се издигаха търговски офиси и много огромни паркове, които прекъсваха градското застрояване. Не приличаше на останалите градове на Федерацията,

където парите и политическата власт се натрупваха в центъра и архитектурата отразяваше тази концентрация. Тук всички бяха равни.

„Алфауей“, централната гара, вероятно беше най-голямата постройка в града след клиниката на Фондацията, построена в самото начало. Имаше три дълги извити като арки покриви от желязо и стъкло, достатъчно високи, че облаците пушек от парните локомотиви да се разсейват нависоко през комините на билото. Тя извървя перона и излезе на площад „Ричмънд“. Пътищата бяха изпълнени с тривагонни електрически трамваи, които се движеха върху релси по централните улици. По-многобройни бяха автобусите, чиито двигатели с метан ръмжаха високо, докато преминаваха из града с висока скорост. Таксите и товарни микробуси се опитваха да спечелят пространство между тях. Единственият личен транспорт бяха колелата, за които бяха отделени две самостоятелни ленти на всяка улица.

Хората я подминаваха забързано по тротоара. Много от тях поглеждаха потайно към Паула, докато преминаваха, и това ѝ се струваше забавно. Не славата ѝ печелеше тези погледи, никой тук не знаеше за нея. Беше заради непретенциозния бизнес костюм, който я издаваше като чуждоземец. За разлика от комиците на Федерацията, според чиито традиционни шеги всички на планетата бяха облечени в еднакви работнически комбинезони, хората тук носеха дрехи от всякакви модни течения, възниквали в историята на човешката раса. Единственото, което липсваше, бяха изкуствените материали.

Тя прекоси площада и влезе в главната трамвайна гара. Липсваше киберсфера, с която да се консултира е-кономът ѝ, нямаше складирана полезна информация за маршрути и спирки. Вместо това трябваше да застане пред голяма карта, върху която бяха наложени трамвайните линии, обозначени с основните цветове, и сама да разгадае коя ѝ е нужна.

Десет минути по-късно седеше в трамвая, който, както се надяваше, щеше да я отведе в квартала Ърлсфийлд. Приличаше много на превозното средство, което бе използвала последния път, когато напусна Хъксли Хейвън, макар да не можеше да си спомни номера на линията. Колкото повече се отдалечаваха от центъра, толкова повече намаляваха големите магазини и складовете, улиците придобиваха по-жилищен вид, тук-там скупчени заедно се издигаха сгради на фабрики. Докато ги гледаше да се изнизват, усети, че е все така

убедена в решението си да напусне мястото, взето преди толкова много десетилетия. След като бе израснала във Федерацията, този свят щеше да ѝ се стори твърде тих.

Не за първи път се замисли за най-радикалната възможност — да се подмлади и да изтрие всички спомени, свързани с живота ѝ във Федерацията. Без опита и богатите културни примеси, толкова любими на доведените ѝ родители, щеше да успее да се слее с това място. Само че това не беше нещо, което можеше да се принуди да извърши, поне не още. Все още трябваше да затвори първия си истински случай, макар да бе станал твърде труден и сложен.

Всичко започна през 2243 година, две седмици след като Паула премина изпитите си в Дирекцията за позицията на старши следовател. Това се случи девет месеца, след като Брадли Йохансон заяви завръщането си във Федерацията след пътешествие по пътеките на силфените и се зае с основаването на Пазителите на себесъщността. Като всеки водач на ново политическо движение, и особено такъв, който водеше въоръжени конфликти, му трябваха пари, за да подкрепи делото си. Тъй като вече нямаше директен достъп до фамилните финанси на Халгарт, той бе скроил прост план, за да открадне нужните му ресурси.

През една топла априлска нощ Йохансон и четирима негови колеги нахлули в Калифорнийския музей на технологичното наследство. Не обърнали никакво внимание на мраморните зали, пълни с огромни летящи апарати и дори по-големи космически самолети, промъкнали се покрай клетките, пълни с компютри от двадесети век, дори не погледнали към първите G5 персонални компютри очила, заобиколили първите подвижни роботи, свръхплътните лазери, микроподводницата със стелт покритие, прототипа на свръхпроводима клетъчна батерия и се отправили право към генератора на червееви дупки, който Ози Фернандес Айзъкс и Найджъл Шелдън бяха построили и използвали, за да стигнат до Марс. След много преговори и политическо маневриране музеят накрая бе придобил правата да изложи експоната.

Когато Йохансон и малкият му екип взривили главната врата към централния купол, се включили алармите и силовите полета. Пазачите на смяна реагирани бързо и обградили купола за по-малко от минута.

За да предотврати кражби, музеят бе свършил похвална работа, инсталирайки различни силови полета, които да изолират различни части от вътрешността, веднага щом се установеше някаква форма на престъпна дейност. Тъй като в централния купол се намираще най-важната, а следователно и най-ценната машина, някога построена от човечеството, неговото силово поле го затваряше напълно. Когато се беше включило, то бе пленило натрапниците във вътрешността си. Дотук всичко вървяло по план.

При наличието на над петдесет въоръжени пазачи извън купола началникът на охраната използвал музейната система за съобщения, за да нареди, според тогавашната традиция, на крадците вътре да хвърлят оръжията си и да излязат с вдигнати ръце и деактивирани импланти. След това се опитал да изключи силовото поле. Тогава разбрали, че по пътя си към вътрешността Йохансон бил прогорил главния захранващ кабел на генератора на силовото поле, както и командните връзки. Силовото поле се било включило автоматично заедно с алармата, захранвано от аварийните си резерви, но сега пазачите не можели да го изключат.

Това не било истински проблем. Трябвало просто да изчакат пет часа, за да се изтощят аварийните резерви. Само че никой от музея не се бил замислил сериозно за естеството на машината, която силовото поле на купола защитавало. Надзъртайки през малък процеп в съсипаната врата, пазачите гледали как натрапниците работят трескаво по историческото устройство вътре. Йохансон включил към него нилинговата д-яма, която екипът му бил донесъл със себе си, и бавно активирал стария генератор на червееви дупки. Може и да бил на почти двеста години, но компонентите му били в добро състояние. А и Найджъл и Ози го били построили така, че да работи дори при евентуални отклонения. След час Йохансон успял да отвори червеева дупка. Не достигала надалече, не и в сравнение с огромните си комерсиални наследници, използвани от ТСП. Това не го притеснило, той не искал да ходи на Марс или даже на Луната. Искал да стигне само на четиристотин километра от музея, в Лас Вегас. По-точно, в купола с най-затегнатата охрана, който обслужвал осемте най-големи казина на Земята.

След като отворили дупката в купола, екипът преминал през нея. Отново писнала батарея от аларми, задействани от присъствието им, и

отново от външната страна се спуснали силови полета, проектирани да затворят всеки крадец, успял да стигне толкова далеч, до идването на пазачите. Един от членовете на екипа на Йохансон използвал микротермални експлозиви около вратата на купола, за да я запечата отвътре. След това в продължение на четиридесет и пет минути те прехвърляли торби, пълни с банкноти, през червеевата дупка обратно в музея. Казината приемали валути от всяка планета на Федерацията и всяка торба съдържала банкноти на стойност от пет милиона земни долара. На всеки член от екипа му отнемало средно по минута да вдигне торба, да я пренесе през червеевата дупка и да се върне за друга.

Паула Майо беше пристигнала деветдесет минути след задействането на алармата на калифорнийския музей на технологичното наследство. През последната седмица беше работила над странен случай на открадната нилингова д-яма от фабрика извън Портланд. Никой от Дирекцията за тежки престъпления не можеше да измисли защо на някой би му притрябвало подобно нещо. Всяка компания, която имаше нужда от такова, можеше да си позволи закупуването му. Сега вече знаеха. Тя се пребори с възбудената тълпа от репортери, а след това ѝ се наложи да преодолее малката армия от лосанджелиски полицаи и музейни пазачи, които бяха обградили престъпниците. Притисна се право към съсипаната врата и пред нея се откри тясна и неудобна гледка към купола, от която едва се виждаше една от страните на древния генератор на червееви дупки. Можеше да различи движещи се наоколо фигури, докато премигваше срещу замъгления от силовото поле въздух.

Само две седмици след назначението си и вече наблюдаваше на живо най-голямата кражба в историята на човечеството.

След като и последната торба беше хвърлена в помещението под купола, Йохансон отново премести изхода на червеевата дупка, този път до неизвестна дестинация. Екипът се труди още петдесет минути, за да пренесе торбите през дупката. След това си тръгнаха и прост софтуерен таймер започна да отброява времето до изключването на генератора.

Два часа по-късно силовото поле се изключи. Паула бе сред първите, които влязоха в купола, като ръководител на екипа криминалисти, който бе повикала. Естествено, Дирекцията нямаше да

й повери случая, тя живееше първия си живот и беше твърде млада (по-особеното й наследство никога не се споменаваше). Начело на случая бяха доведени старши следователи с по двадесет години опит, а тя получи второстепенна роля в работния екип.

На сутринта казината потвърдиха кражбата на милиард и седемстотин милиона долара. Медиите нарекоха това Великия червеев обир. Старши служители на Дирекцията започнаха да уверяват контактите си, че скоро следователите ще започнат да извършват арести. Просто не беше възможно извършителите да се отърват незабелязано от парите.

Йохансон обаче беше планирал добре. Харчеше парите си при хора, които не задаваха въпроси и със сигурност не отваряше огромни мистериозни депозити в банки. На Далечината Пазителите започнаха да увеличават броя и дейностите си, подемайки кампания срещу Звездния странник и главните му агенти. Ударите понасяха изследователския институт, както и фамилията Халгарт в ролята на второстепенна жертва.

Екипът на Дирекцията успя да разпознае ДНК-то на Йохансон от пробите коса, останали в купола. В началото това не означаваше нищо. Предвид множеството хора, които се разхождаха ежеседмично в музея, той беше просто едно име сред две хиляди и петстотин потвърдени проби. В досието му имаше повдигнати въпросителни предвид обстоятелствата около предишното му изчезване преди пет години, когато бе напуснал работата и семейството си. Чак когато започнаха саботажите на Далечината и Пазителите започнаха да обстрелват унисферата с пропагандата си, успяха да напаснат парчетата от пъзела. Залавянето на Йохансон беше съвсем различна и много по-трудна задача. Той винаги използваше посредници за закупуването на оръжия, и членове на Пазителите за разпространението на пропагандата. Всички направени арести бяха незначителни. Никога не се доближиха до него.

През годините, а след това и десетилетията, следователи напускаха екипа или биваха преназначавани, или просто се оттегляха от Дирекцията. Паула израстваше в йерархията, докато най-накрая не получи командването на разследващия екип. В крайна сметка обаче, той беше тихо разформиран и случаят с Великия червеев обир изостана в списъка с приоритетите. Дори тогава тя го поддържаше жив

като част от цялостното разследване на Пазителите. Не се бе отказала сто тридесет и девет години. Не можеше да го направи.

Трамваят спря на края на главната улица „Монтапо“ и Паула слезе от него. Градът не се бе променил, поне не спрямо смътните спомени от първия ѝ живот. Погледна по улицата с малките магазинчета и хотели и видя как се спуска към залива в дъното. От едната страна имаше каменно пристанище, спомни си тя. Върху скалистия нос бяха изтеглени рибарски лодки и се сушаха опънати мрежи. Ята от големи алени птици кръжаха над пристанището — тетрачайки, чиито мазни пера им позволяваха да плуват почти като риби.

Средата на следобеда не беше особено оживено време на „Монтапо“. Повечето хора бяха на работа и тротоарите бяха почти безлюдни, а автобусите — наполовина празни. Най-близкият магазин имаше две огромни витрини, зад които бяха изложени добре облечени манекени. На Хъксли Хейвън нямаше търговски вериги или запазени марки. Технически икономиката представляваше пазарен комунизъм, който позволяваше гъвкавост в разпространението и производството на неосновните стоки и така даваше възможност за свобода и иновативност от страна на дизайнерите. Роклите на манекените определено бяха красиви, както и шаловете, загърнати около тях.

Паула влезе вътре и беше поздравена от продавачката, млада жена, чиито дрехи бяха избрани все от полиците на магазина. Миг покъсно тя усети, че разглежда жената твърде съсредоточено, но как точно изглеждаше някой, проектиран за продавач в магазин? „Точно като теб, каза си ядосано. Като обикновен човек.“ Нямаше специална каста на продавачите в магазини, фиксирани доминиращи гени просто им даряваха подходящите поведенчески черти за обществена работа. Жената също толкова лесно можеше да е готвачка или библиотекарка, или пък градинарка. Чак след началното училище, което продължаваше до дванадесетгодишна възраст, хората на Хъксли Хейвън трябваше да изберат специалност от предварително зададената им сфера на интерес.

Продавачката се усмихна бегло, докато оглеждаше дрехите на Паула.

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

На Паула ѝ отне секунда, за да осъзнае, че все още изглежда по-млада от нея, дори в официалния си костюм.

— Не се нуждая от дрехи, съжалявам. Искях да попитам как да стигна до къщата на Денкен.

— А, да. — Продавачката изглеждаше почти доволна от въпроса, сякаш бе очаквала от чужденката точно това. — Намира се на авеню „Семли“.

Тя даде поредица от указания на Паула и попита:

— Ако не възразявате, искам да ви попитам, защо искате да го посетите?

— Нуждая се от съвет.

— Наистина? Не знаех, че гражданите на Федерацията се допитват до нашите свободомислещи.

— Не го правят. Аз съм родена тук.

Тя се усмихна срещу обърканото лице на продавачката.

Авеню „Семли“ си беше същото, улица от бунгала с поддържани градини пред тях. Изключение правеха боровете и другите иглолистни, засадени по края на тротоарите. След век и половина добра грижа бяха израснали в огромни яки дървета. Силният им аромат се смесваше със свежия бриз, който идваше от морето, и придаваше на авенюто спокойна атмосфера. Заприлича ѝ на селище за пенсионери.

Къщата на Денкен беше последното бунгало, преди авенюто да се влее в парковата зона, която продължаваше успоредно на скалите. Беше по-голяма от всички останали. Това беше новост на свят, където всички печелеха еднаква заплата, независимо от работата си. Някога някой бе добавил към нея странична тухлена пристройка с няколко прости високи тесни прозорци. Не отиваше на швейцарския стил на бунгалото.

Паула мина по малката пътека до предната врата и позвъни на потъмнелия месингов звънец. Градината се отличаваше недоловимо от всички съседски, където преобладаваха строго очертани морави, цветни лехи с ярки едногодишни растения и тук-там по някой каменен басейн за птици или слънчев часовник. Тази градина беше оградена с вечнозелени храсти в разнообразие от пастелни цветове, а моравата не беше косена от седмица или повече.

Паула тъкмо щеше да натисне отново бутона на звънеца, когато някъде от къщата се обади мъжки глас.

— Идвам, идвам.

Миг след това вратата се отвори от висок мъж в средата на тридесетте, с несресана, дълга до раменете кафява коса, в която вече се бяха появили няколко сиви косъма. Носеше намачкана тюркоазеносиня тениска и чифт лимоненожълти шорти.

— Подранила си. — Погледна уморено към Паула. — Ох, не можа ли да дойдеш с майка ти?

— Нямам майка.

Можеше да различи лицето на предшественика му. Бузите му бяха по-закръглени и косата му беше по-тъмна, но носът беше същият, както и изразителните му зелени очи. Също и лекото объркване пред ежедневието.

Мъжът потърка лицето си, сякаш току-що се бе събудил и я погледна по-внимателно.

— О, чужденка. Какво правиш тук?

— Ти ли си Денкен?

— Ленард Денкен. Да?

— Аз съм Паула Майо и технически не съм от друг свят.

Ленард Денкен се намръщи, а миг по-късно на лицето му се появи стресната физиономия. Той се изправи, изведнъж напълно събуден.

— О, да, да, разбира се, последното откраднато бебе. Дядо ми! Не! Прадядо ми те е съветвал. Баща ми винаги говореше за това.

— Трябват ми още съвети.

Ленард въздъхна и се усмихна широко.

— Влез, моля. Съжалявам за бъркотията. Съзнанието ми не е толкова подредено, колкото очакват хората. Къщата е отражение на това. Матилда не престава да ме заплашва, че ще подреди, но все още не съм успял да съставя индекс. Някой ден. Да, някой ден.

И двете стени на дългия коридор бяха отрупани с книги, томове с твърди корици и с кожена подвързия. Някои от купчините стигаха до раменете на Паула и изглеждаха твърде нестабилни.

— Трябва да си купя още полици — заизвинява се Ленард, когато забеляза, че се оглежда наоколо. — На улицата има няколко дърводелци, но още не съм говорил с тях. Трябва ми и дървен материал.

Заведе я в голямата пристройка, която представляваше единична стая.

— Баща ми възнамеряваше това да е библиотеката — каза той. — Но изглежда малко съм се разпрострял.

Стените бяха заети от полици за книги, които се издигаха от пода до тавана, заемайки всеки инч. Ленард вече трупаше нови купчини по пода. Само на задната стена имаше високи тесни прозорци, отдавна покрити с още полици. Предният имаше две големи арковидни френски врати, които се отваряха към основната градина на бунгалото. От тях се откриваше прекрасна гледка към скалите и морето отвън. Пред другия имаше голямо старо бюро, затрупано със списания, вестници, книги и картонени папки.

— Моля, седнете — Ленард ѝ махна към хилав дъвен стол пред бюрото. — Матилда! Матилда, имаме гост. Искаш ли чай? Или кафе? Опасявам се, че нямам от марките на Федерацията. Имам обаче нелошо шери.

Той се заоглежда, сякаш се намираще в непозната стая, докато не видя стария часовник на дядо си.

— Или може би е твърде рано?

— Чай, благодаря.

През вратата влезе момиче.

— Това е Матилда — каза Ленард. В гласа му имаше толкова много обожание, че чак ѝ стана малко неудобно.

Паула, която беше свикнала с генно модифицираните жени във Федерацията, се изненада от красотата на Матилда. Беше в началото на двадесетте си години, имаше нежни скули, които въпреки това правеха чертите ѝ силни, допълнени от широки леденосини очи, чийто нетрепващ поглед беше смущаващо остър. Косата ѝ беше в най-светлите руси тонове. Беше много дълга, а точно сега беше сплетена в единична плитка, която се спускаше по цялата дължина на гръбнака ѝ, чак до тесните ѝ бедра. Беше висока, с дълги крака, чиято идеална форма се дължеше на мускулите, на които можеше да завиди всеки танцьор. На Паула не ѝ беше трудно да забележи всичко това. Матилда носеше само червени бикини и изрязана бяла тениска. Кожата ѝ имаше хубав тъмен тен.

Паула погледна отново през отворените френски врати и видя хавлиите в градината, където двамата явно се бяха пекли досега.

— Искам да те запозная с Паула Майо, наш забележителен гост от Федерацията — каза Ленард.

— Здравсти — каза Матилда. — Какво да ти донеса?

— Просто чай, благодаря — каза Паула.

— Добре.

Усмивката ѝ беше искрена и Паула усети, че ѝ отвърща.

— Не е ли прекрасна? — попита Ленард, когато момичето излезе от стаята. Беше срамежлив и нетърпелив като тийнейджър, който неочаквано се е озовал на среща с кралицата на бала. — Ще я помоля да се омъжи за мен. Така мисля. Няма друго, което да искам повече, но... Малко по-стар съм от нея. Не че някога е споменавала нещо по този въпрос.

— Не чакай прекалено дълго — каза Паула. — Ще се намерят още сто мъже, които да зададат същия въпрос, ако ти не го направиш. А тя е там, където иска да бъде. Това трябва да ти подсказва нещо.

— Да, о, да, много си права. — Той се поуспири и въздъхна. — Съжалявам. Не се предполага аз да искам съвет от теб.

— Няма нищо. Имам доста повече опит с тези неща. А и съм свикнала с разлики във възрастта от по век и повече. Обикновено любовта се оказва по-важна.

— Да, да, разбира се. Трябва да споделя, че е малко шокиращо, че идваш при мен, затова не се държа особено подобаващо. Писмата ти до прадядо ми са някъде тук. — Той махна към купчините в библиотеката. — Прочетох ги, когато поех работата на баща ми. Тъкмо си била получила квалификация като някакъв детектив в правителството на Федерацията.

Паула беше забравила за писмата си. Първоначално представляваха приятна връзка с единствения човек в Галактиката, който изглежда я разбираше. След това несигурността ѝ бавно отслабна и тя започна да пише само от учтивост. Естествено в един момент работата ѝ отнемаше толкова много време... Беше глупаво извинение. Трябваше да се досети, че Алексис ще запази писмата, взаимоотношенията им бяха много силни в краткия си период на съществуване.

— Да, стигнах до чин инспектор. Пожънах успехи. Без излишни скромности.

Той се усмихна по онзи горд начин, който събуди толкова много стари спомени.

— Разбира се, че си успяла. Несъмнено си била най-добрата за всички времена. Не че са щели да го признаят.

— Трябва да благодаря на праядо ти. Той ми каза да си тръгна. Знаеше, че няма да съм щастлива тук, не и след като бях видяла толкова много от Федерацията.

— Бих оспорил това, но аз не съм той, а ти очевидно си преуспяла там. Трябва да попитам, извинявам се, ако е твърде нахално, но някога изпитвала ли си колебания относно процеса на подмладяване? Очевидно си го преминавала няколко пъти. Мисля, че си била тийнейджър, когато си напуснала Хъксли Хейвън.

— Не, не съм имала колебания. Никога. На света има толкова много престъпления.

— И никой друг не може да свърши тази работа.

Тя направи изненадана физиономия. Толкова приличаше на Алексис.

— Неколцина може и да се справят — призна тя.

— Питам, защото подмладяването предизвиква постоянен спор сред моята каста. Просто не можем да решим дали трябва да го възприемем и тук.

— Бих казала, че е противоположно на цялата ви етика. Това общество е създадено, за да могат хората да живеят живота си и да бъдат доволни. Огромна част от това задоволство се корени в естествения цикъл, който никога не е бил нарушен и пренареден от Фондацията. Те просто са ви дали възможността да се наслаждавате на това, което съществува в сравнително проста рамка — поне в сравнение с преобладаващата част на Федерацията. За теб винаги ще има работа, независимо кой си. Работа, цел, която ще ти е приятна и за нея ще бъдеш възнаграден финансово с не повече и не по-малко от всеки друг. Ако възприемете подмладяването, ще трябва да се развиете отвъд това, което икономиката ви може да поддържа в момента. А сегашната ви технология е единствената, пригодена за фиксирани ви характерни касти. Най-доброто, което Фондацията е могла да зашифрова в гените ви, е поведение, подходящо за определена професия заедно с няколко допълнителни черти като например сръчност за докторите. Но вие просто не можете да произведете

техници по ядрен синтез или микробиолози, тези професии имат твърде много изисквания, при тях няма установен модел. За да поддържате модерна технология, ще трябва да оформите специализирани черти до степен, в която те на практика ще изчезнат. Ще се превърнете в нормални хора, живеещи в условия на икономика, която е идеологически задвижена вместо пазарно ориентирана. Няма да има какво да спре хората да си потърсят по-добре платена работа на друга планета, особено след няколко столетия работа в един и същ офис.

— Невероятно, а аз си мислех, че само свободомислещи като мен могат да построят здрави логически аргументи.

Матилда се върна с поднос с чаши чай.

— Не го оставяй да те забаламосва — каза тя и подаде чаша на Паула. — Той е много добър свободомислещ. Винаги задава въпроси, никога не им отговаря.

— За да мисля за нещата, първо трябва да ги познавам.

Матилда сви рамене към Паула, сякаш ѝ казваше „нали ти казах“, докато подаваше чашата на Ленард.

— С какво се занимаваш ти? — попита Паула.

— Сестра съм. Работя в майчинското отделение в местната болница. Обичам децата.

Тя погледна многозначително към Ленард. Той се изчерви.

На Паула ѝ се искаше да му се развика: „За Бога, помоли я.“ В тази къща имаше твърде много рециклирана история. Неподвижното, безбрежно общество беше едно, но то можеше да стигне до екстремни граници. По онова време, преди повече от столетие и половина, тя беше по-млада от Матилда, а Алексис беше по-възрастен от Ленард. Напускането ѝ разби сърцето на Алексис, а той беше този, който я отблъсна, наясно, че това беше единственият начин тя да получи бъдеще. Макар че ако имаше място, на което можеше да бъде щастлива на Хъксли Хейвън, щеше да е тук с него. Това беше проблемът със свободомислещите, имаха свръхактивно въображение, което ги правеше много несигурни. „Може би затова винаги са мъже, Фондацията просто усилва естествената им неспособност да се обвързват.“

Матилда премести поглед от любовника си към Паула.

— Ще ви оставя насаме, за да говорите. Извикайте ме, ако искате още нещо.

Тя целуна Ленард по челото и излезе отново в градината. Докато наблюдаваше как се измъква от дрехите си, за да легне на хавлията, Паула изведнъж си спомни за Мелани и Мортън, двойка, която много ѝ се искаше да забрави.

— Само че не си ли ти идеалното опровержение на собствения си аргумент? — каза Ленард.

— Един човек наскоро ми каза, че моята черта, заложенa от Фондацията, е маниакално-обсесивно разстройство. Беше идиот, но в думите му може и да е имало нещо вярно. Това е прекрасно качество за полицейски служител. Моят тип е може би единственият, който може да се нагоди към Федерацията — тя направи пауза, разтревожена от посоката, към която я водеха мислите ѝ — и вероятно свободомислещите.

Ленард хвана чашата си в две ръце и се вгледа в нея иззад ръба ѝ.

— Не сме толкова свободни, колкото си мислят хората. Ако трябва да ни опиша по някакъв начин, ще е като психиатрите на обществото. Фондацията сметнала за необходимо да помогне на този свят да се справи с въпросите и проблемите, които прекрочват нормалното. Като група, на практика ние сме политици. Съветът ни трябва да предлага алтернативи, които да бъдат гласувани от всички. — Лицето му поомекна. — Има нещо като мит, че гените на всички са наредени така, че да ни се подчиняват. Макар да трябва да призная, че възможностите за диктатура са огромни.

— Не мисля, че от теб ще излезе добър диктатор, Ленард.

— Не, предполагам, че си права. Иронията е, че сме популярни по-скоро с работата си на микро- отколкото на макрониво. Наистина се отнасят с мен като с местния психолог, знаеш ли. Само да се появи някой малко по-необичаен проблем и къщата ми е първата им спирка.

— Същото важи и за мен.

— Разбирам. За какво си дошла тук в такъв случай?

— Може да се наложи да подготвите някакви решения за тази планета. Следите ли новините за двойката Дайсън и извънземните, които живеят там?

— О, да, това се появи във вестниците, макар да се опасявам, че нямаме много колонки, посветени на делата във Федерацията. Обаче

получих няколко доклада от отдела й тук, във Фордсвил. Свързана ли си с него?

— Бях. — Тя му заразказва какво се бе случило.

Два часа по-късно, когато приключи, по лицето на Ленард се четяха признаци на страх. Той притисна ръцете си към слепоочията и издиша шумно.

— Освен че искам да отида при този Рафаел Колумбия и да го ударя здраво в муцуната, не виждам как мога да ти помогна. Наистина ли работиш по това дело повече от сто и тридесет години?

— Да. Не е в природата ми да се отказвам.

— Не. Не, разбира се, че не. Съжалявам, просто не съм свикнал да работя с такива времеви отрязъци. И каква искаш да е следващата ти стъпка?

— Инстинктът ми подсказва да заловя Йохансон.

— Да, разбирам. Е, естествено, разполагам с някаква власт в ръцете си, записано е в хартата на Фондацията. Мога да уредя хазната да ти плаща месечна заплата. Няма да е много, но ще ти остава време да преследваш този дяволски човек, без да се тревожиш за пари.

Паула се засмя малко неучтиво. Започваше да си мисли, че бе направила голяма грешка, идвайки тук. Но и сега тя просто бе последвала инстинкта си. Ленард беше свободомислещ и последната връзка с Алексис, с която разполагаше. Остави погледа си да си рее из библиотеката, чудейки се как ли щеше да устрои бунгалото, ако беше останала. Замисли се за боята, мебелите, тапетите, които можеше да използва, за да прогони вехтата академична атмосфера.

— Ленард, за сто и петдесет години Федерацията ми плащаше добра заплата и още повече, за да си покривам разходите. Изплатих апартамента си преди сто и осем години. Ям предимно в столовата на работа. Купувам само по шест костюма на година и някои ежедневни дрехи. Също като пенсията ми за подмладяване и възстановяване, всичките ми пари отиват във фондова сметка, управлявана от СИ. Парите там не спират да се натрупват въпреки инфлацията. Не се нуждая от финансиране, но ти благодаря за предложението.

— Как тогава да ти помогна?

— Предполага се, че свободомислещите възприемат обективно по-голямата картина. Исках мнението ти за това как да постъпя. Макар и това да ми прилича обезпокоително на църковно опрощение.

— Какво общо има религията... не, забрави за това. Искаш да кажеш, че аз трябва да ти кажа какво да правиш сега?

— Може би да ме убедиш. Бих се радвала, ако се ограничиш до по-глобалните решения и не навлизаш в подробности.

— Дори не съм сигурен, че мога да обхвана цялостната картина в твоя случай. С какви избори разполагаш? В природата ти е да не се отказваш. Знаеш, че Йохансон трябва да бъде задържан. Използвай таланта си, Паула, залови го.

— Но дали трябва? — промърмори тя. Самите думи запратиха тръпки по ръцете ѝ.

— Защо да не трябва?

— Ами ако е прав? Ами ако има Звезден странник, зло извънземно, което влияе на човешките политици?

— О, възможно ли е това? На мен ми звучи много подозрително като теория на конспирацията.

— Знам. Но в случая се появява нарастващо количество несъответствия, които ме затрудняват. Досега наистина изглеждаше така, сякаш Йохансон е имал много проста мотивация, че Пазителите са били сформирани първоначално, за да му помогнат да открадне парите от Лас Вегас, а впоследствие да прикрият живота му, за да може той да живее от плячката. Но ако е прав и Звездния странник наистина някак ни е накарал да пратим кораба до Дайсън Алфа, това ще обясни много неща. Най-малкото той никога не е показвал колебание в разпространението на вярата си в Звездния странник. Единственият човек, когото познавам и който е способен да поддържа такава твърда позиция толкова дълго, съм аз.

— А, сега разбирам защо си дошла при мен. Това е морален въпрос. Интересува те дали трябва да прекратиш преследването на Йохансон, макар и да си сигурна, че е извършил престъпления, и да тръгнеш по следите на Звездния странник, чието съществуване все още не е доказано.

— Да, така е.

Тя не спомена, че няма с кого друго да обсъди ситуацията. Точно сега не беше сигурна на кого може да се довери.

— Колкото и да ме ласкае появата ти днес, не мисля, че мога да преценя правилно в тази ситуация. Нямам познания за политиката на

Федерацията и не я разбирам. А този проблем, струва ми се, опира точно до това.

— Не, не е така. Политиците и целите им са дълбоко преплетени в случая, особено що се отнася до Колумбия, но не техните борби за власт ме тревожат, а именно резултатите от тях. Дори и да се съмняваш в съществуването на Звездния странник, предлагам да проучиш името Найджъл Шелдън. Някак си той е забъркан в това. Както и да го погледна, Йохансон се противопоставя на някой с политическа власт. В този случай той може да работи заедно с друга малка политическа групировка. Това несъмнено ще обясни защо получава вътрешна помощ от правителството на Федерацията в продължение на толкова много време.

— Чакай малко. Останах с впечатление, че Шелдън е предотвратил инспекцията на товарите, пристигащи на Далечината.

— Така ми каза Томпсън Бърнели.

— Как тогава би могъл да е този, срещу когото действа Йохансон?

— Не знам. Да приемем, че не е. Ако Бърнели е прав. Ако Йохансон може да убеди Найджъл Шелдън, че Звездния странник е заплаха, нямаше да има нужда от Пазителите и Великия червеев обир. Старата ми Дирекция и всяка друга правителствена агенция щяха да насочат усилията си, за да открият извънземното. Но той не го е убедил, въпреки че Шелдън все пак блокира инспекцията.

— Колко надежден беше този сенатор?

— За нещо като това? Напълно надежден.

Ленард се облегна умислен назад.

— Това не е логично.

— Изглежда парадоксално, защото все още не разполагаме с цялата информация.

— Това обяснява и решеността ти да продължиш работата по случая, разбирам. Но по коя част от него? Хм, забавна дилема. Можеш ли да говориш директно с Шелдън?

— Предвид сегашното ми положение, вероятно мога да си издействам един разговор с един човек от властта. Затова трябва да избирам внимателно. Ако Шелдън е забъркан в това, просто ще отрече и може би аз ще споделя съдбата на сенатора.

— Да. Това трябва да се избегне. Разбира се, ако успееш да заловиш Йохансон, той ще може да отговори на много от въпросите ти.

— Ако открия Звездния странник, също ще сложа край на това.

— Как би го направила?

— Ще отида на Далечината. Ако Йохансон е прав, там ще има изобилие от доказателства в Института „Мария Селесте“.

— Това няма ли да е опасно?

— Рискът е приемлив. Никой няма да очаква да направя подобно нещо. А и ще стане бързо.

— Виждам предимствата на този подход. Звездния странник ще е по-голямото зло, което ще можеш да преследваш с чисто съзнание. В случай че си сигурна, че това не е просто реакция, предизвикана от шока след освобождаването ти от работа.

— Не е. Все някога ще заловя Йохансон. Въпреки това, трябва да имам предвид, че в условията на ситуацията с Първите, може и да не разполагам с много останало време. Особено ако Йохансон е прав и всичко е било оркестрирано в наша вреда. Ако Звездния странник бъде изобличен пред властите, това ще предотврати евентуален конфликт.

— Не обръщай внимание на фактора време, това е неизвестна, която не можеш да предвидиш. Трябва да тръгнеш след Йохансон. Знаеш как работи, познаваш почерка му. Освен това имаш огромно преимущество.

— Как така?

— Ако работиш сама, няма да има информация, която да изтича към него. Няма да знае, че си по петите му.

Тя се усмихна тънко.

— С Алексис си приличате повече, отколкото си мислех.

— Благодаря ти. Как ще процедираш в такъв случай?

— Ще пътувам до Далечината и ще се свържа с Пазителите. Те ще ме заведат до Йохансон. Както каза, той няма да ме очаква от тази посока.

— Ох, предполагам, че знаеш какво правиш, но моля те, бъди внимателна. Искане ми се да си представям, че праправнучето ми ще седи тук и ще слуша за следващия ти проблем.

Тя се изправи и му подаде ръка.

— Кажу ми да се оглежда за мен.

— Наистина ли ще последваш съвета ми?

— Да, помогна ми да се съсредоточа върху това, което трябва да направя.

Той погледна през френските врати към Матилда, която все така се излежаваше върху хавлията.

— Тогава наистина и аз трябва да послушам твоя.

Пред входа на жилищната сграда на Паула беше паркирана огромна черна лимузина „Зил“, която блокираше улицата почти изцяло. Остана изненадана, че полицията не я бе извлякла. Най-малкото трябваше да глобят шофьора. Когато стигна до нея, една от страничните врати се отвори тихо като крило на чайка. Отвътре се показва глава на мъж, чиято кожа бе чисто злато.

— Трябва да поговорим — каза той на Паула.

23.

Имението Тюлип се намираше на съвсем малко разстояние извън Ню Йорк, в Рай Каунти. Самата сграда бе кацнала на върха на една от малките планини, от които се състоеше преобладаващата част от назъбения район. Беше обградена от борови гори, каквито имаше в изобилие по съседните хълмове. Сред високите дървета имаше огромни рододендроновы храсти, които вирееха върху каменистата почва и разцъфтяваха в най-изящен цветен килим. Хората, чиито домове бяха наоколо, обикновено се задържаха тук в продължение на много животи и векове. Близостта на Рай Каунти до града правеше района идеален за тези, които можеха да си позволят цената на недвижимите имоти. Не беше толкова шикозно като Източен и Западен Хемптън, но беше изключително удобно.

Майлс Форан — милиардер, спечелил богатството си в Интернет, чиито акции постигнаха почти балистична нарастваща траектория, — бе разсъждавал по същия начин, когато започнал да строи имението си в началото на двадесет и първи век. Целта му с проекта Тюлип била да построи „първия истински американски дом на великолепието през новото хилядолетие“. Не го устройвали обичайните модели на имения с дървено скеле, облечено в тухли и камък. Думата „имитация“ била изхвърлена от речника на наетите архитекти. Пищно украсените каменни стени имали сърцевина от бетон и стомана, предвидена да устои столетия. От целия свят със самолети били докарани всякакви занаятчии. Майстори дърводелци и масони задяляли и заизсичали материала, изработвайки истинско произведение на изкуството, пригодено за живот. Сключени били договори с дизайнери на аристократи, за да изградят класически интериор, пред който дворците на нефтените владетели да изглеждат евтини и кичозни. Земите наоколо били оформени и подредени в градини, които не отстъпвали на Версайските.

Проектът, продължил десетилетие, бил напреднал значително, когато Джеф Бейкър пуснал на световния пазар новата си кристална

памет — върхът сред носителите на електронна информация, който елиминирал всички останали системи, заличил авторското право и революционизирал Интернет, превръщайки го в инфосфера. Изведнъж гравитацията сграбчила здраво растежа на акциите на Форан и дори правото на Единадесета глава^[1] не успяло да го защити от бедствието.

Няколко години по-късно банките кредитори се зарадвали тихо, когато Гор Бърнели им отправил скромно предложение за имението и полужавършената скъпа и безполезна прищявка. Работата продължила. Тичинката на централната кула била завършена и тя била коронясана със златен прашник. Четирите крила били разположени около него като венчелистчетата на цвете. Издължените овали били покрити с извити алени и черни тавани, чийто дизайн бил откраднат направо от оперната зала в Сидни. В тях имало приемни, бална зала, огромна зала за банкети, петдесет спални за гости, библиотека, плувни басейни, солариуми, игрални зали и подобни на пещери подземни гаражи, запълнени с колекции от автомобили, за които всеки уредник на музей на моторната история би извършил престъпление.

Накратко, беше разточителство, граничещо с вулгарното, но Жюстин прекарваше повече време в имението Тюлип, отколкото в която и да е друга семейна резиденция. Ако изобщо имаше нещо като дом, той беше тук. А сега трябваше да приюти в градините му годишното парти на Мюриъл в момент, който беше чудовищно неподходящ.

Само че партито беше планирано преди месеци. Преговорите между адвокатските екипи, които представляваха Бърнели и Константин, бяха затворени. Съюзът им трябваше да се склучи под лупа заради движението на собственост между двете фамилии. Не че това щеше да се отрази на стопанската им сърцевина. Сравнително ниското положение на младоженците означаваше, че ще получат само няколко второстепенни пакета акции, няколко малки филиални компании, виртуална финансова къща и недвижими имоти в космоса от етап три. Макар и сливането да беше между преки наследници, адвокатите бяха оставили възможност за по-голямо сближаване между децата в следващите няколко века. Беше интересна динамика на взаимоотношения, чието избистряне бе отнело дълго време.

Мюриъл през сълзи, но смело бе предложила да отложат празненството. Все пак Томпсън беше неин предшественик. Жюстин

се усмихна на обърканото момиче, което още живееше първия си живот, и каза: „В никакъв случай, желанието на Томпсън щеше да е да не се отказваш.“

Затова по обяд тя стоеше под покрития с таван от рози белведер и посрещаше гостите, които прииждаха в модерни лимузини и невероятни антични коли. Не обръщаше внимание на возилата. Още преди векове се бе отегчила от постоянната надпревара в обществото. Въпреки това трябваше да признае, че обръщаше внимание на дрехите, които гостите носеха. Според етикета на празненството костюмите трябваше да са тематично подбрани от петдесетте години на двадесети век и павилионите, разположени из издигнатата морава на градината, отразяваха тази тенденция. Сервитьори в униформи от онзи период поднасяха коктейли от отминатата ера.

Жюстин бе избрала за себе си официална морскозелена вечерна рокля с пола, оформена като опашката на русалка. Дължината ѝ обаче стигаше само до токетата.

Наблизо паркира модел „Олдсмобил ’56“ и от задната му врата бавно се подаде Естела.

— Какво, за Бога, ти се е случило? — попита Жюстин, когато приятелката ѝ докуцука до белведера.

Естела носеше алена рокля на бели точки, както и розови слънчеви очила с огромни рамки. Вместо обувки имаше чифт електромускулни поддържащи ботуши.

Приятелката ѝ я целуна леко по двете бузи.

— Съжалявам, че ще проваля изгледа на събирането, скъпа, но си изкълчих и двата глезена. Болеше отвратително, изобщо не се шегувам.

— Как се случи?

— Стана невероятно глупаво. Танцувах на масичката за кафе на един купон. Когато скочих от нея, паднах лошо на краката си. Не разбирам, скъпа, танцувала съм на тази маса стотици пъти и нищо подобно не се е случвало.

Жюстин не я укори, щеше да прозвучи твърде родителски.

— Мен никога не ме канят на такива купони.

— Не би трябвало, сенаторе, вече трябва да мислите за репутацията си.

— О, благодаря. Трябва ми подкрепа именно от хора като теб.

— Знам, скъпа. — Естела докосна ръката на Жюстин. — Как вървят нещата? Толкова ли е ужасно?

— Екипът на Томпсън е отличен. Аз просто гласувам, както ми наредят те. Не съм започнала сама да сключвам договор. Все пак това е само временна работа, макар сенаторите единодушно да ми гласуваха доверие да продължа да го представям. Никога преди не е имало убийство на сенатор. Това уж трябва да бъде послание до убиеца — че не можеш да спреш политиците по този начин. Затова всичко, което правя, е просто да удържам крепостта, докато той излезе от клиниката.

— Бъди смела.

— Познаваш ме. — Тя се разсмя тихичко.

— Знаят ли вече кой го е извършил?

— Не. Нито защо. Толкова е глупаво. Кой в наши дни убива хора? Вече не сме във варварската епоха.

Естела подръпна роклята си.

— Този следобед сме.

— Да. Ще останеш ли за постановката тази вечер? Ще играят „Сън в лятна нощ“. Актьорите от Толторп уж са много добри, а градинарите построиха открита сцена пред буквите гори в по-ниската част.

— Миличка, няма да мърдам никъде. Едно силно питие и хубавичък сервитьор в първия си живот са всичко, от което имам нужда.

— Добре. Ще говорим по-късно, нали?

— Естествено. Това ли е Мюриъл?

— Разбира се.

Жюстин запозна приятелката си с момичето и годеника ѝ, които се намираха от другата страна на белведера. Мюриъл носеше копие на бялата рокля на Мерилин Монро от „Проклетите седем години“. Жюстин трябваше да признае, че ѝ стоеше много добре. Фигурата ѝ наистина беше невероятна. А и предвид прекрасното ѝ слънчево излъчване, тя си даваше сметка сама колко стара и уморена се чувства напоследък, въпреки младата плът на тялото. Младият Старал Константин очевидно бе силно влюбен, както си личеше от начина, по който двамата се държаха за ръце. Жюстин се уморяваше дори само от близостта до тях. От години споделяше радостта и наивния ентузиазъм на Мюриъл по отношение на годеника ѝ, брака, съвместното им

бъдеще и многото деца, на които искаше да вдъхне живот (и то с естествена бременност, за Бога) заедно с красивия си любим. Възможността да помогне на момичето да планира всичко беше нещо, което прекрасно отвлече вниманието ѝ. Мюриъл живееше в имението Тюлип през последните пет месеца, откакто бе завършила Йейл. Дори Първите и флотът за нея бяха просто случващите се по същото време неща.

И тогава някакъв луд уби Томпсън.

„Защо?“

Сега трябваше да бъде твърда и да покаже решителност, да се държи така, както всички очакваха от един старши Бърнели. А в същото време единственото, което искаше да направи, бе да прегърне малкия си брат и да го гушка, както когато тя беше на пет, а той беше бебе.

— Добре ли си, височайша? — попита Мюриъл.

За неин ужас Жюстин осъзна, че очите ѝ се бяха навлажнили. „Не сега, по дяволите.“

— Справям се — каза тя стоически. — Просто си спомням за него от време на време. Това е всичко.

Мюриъл прегърна Жюстин. Беше толкова детска постъпка, спонтанна и истинска, че тя почти се разхлипа на висок глас.

— Всичко е наред, Височайша — каза ѝ нежно тя. — Той ще се върне скоро.

— Да. Благодаря ти. — Жюстин кимна с благодарност, искаше да избяга от голямата, загрижена усмивка на Мюриъл. — Съжалявам, че съсипвам всичко.

— Ние сме семейство, Височайша. Това означава да приемаме тежките моменти заедно с приятните и да се държим заедно през всички трудности.

Жюстин посегна към презрамките на момичето и ги нагласи.

— В добро и лошо, а?

— В момента ми се пада доброто. — Тя погледна към Старал, който ѝ се усмихна разбиращо. — Той е доста добър в леглото, нали знаеш — каза с нисък поверителен глас.

— Да, скъпа, каза ми.

— Нямам нищо против, ако искаш да прекараш няколко ноци с него, Височайша. Преди да се оженим.

Жюстин се закикоти. Не можа да се въздържи. Мюриъл беше напълно сериозна. Какво чудо беше да си млад.

— Всичко е наред, мила. Наслаждавай му се сама, той наистина е страхотен улов, видно е за всеки. Води го в спалнята всяка нощ и се увери, че повече няма да може да го вдигне с друга.

— Ще направя всичко възможно да съм непослушна — каза примерно Мюриъл.

— Добре. Ние, момичетата Бърнели, трябва да поддържаме репутацията си, нали знаеш. Разчитам на теб да защитиш семейната чест. Ако все още могат да вървят на сутринта, значи не сме били достатъчно непослушни.

Сега Мюриъл се кикотеше. Старал погледна с леко подозрение и притеснение към малкия семеен конспиративен събор.

— О, невероятно — промърмори Жюстин. Току-що бе видяла как една дълга „Шкода“ паркира. — Виж кой е тук, а освен това за наша радост е довела новата си курва.

Двете Бърнели изправиха фигури и наложиха изкуствените си усмивки, докато Алесандра Барон се приближаваше към тях.

— Скъпа ми сенаторе, толкова съжалявам за брат ги — каза Алесандра. — Беше такова удоволствие, когато Томпсън гостуваше в предаването ми. Винаги съм го наричала добър политик. Един от последните.

Жюстин прати на знаменитостта претенциозна и преувеличена въздушна целувка.

— Благодаря ти. Той мислеше същото за теб.

— Веднага щом тялото му дойде в съзнание, кажи му, че съм питала за него. Би било страхотно, ако може да ми гостува отново.

— Ще му кажа. Благодаря ти.

— Искам да те запозная с най-новия и най-добрия си репортер съдружник — каза въодушевено Алесандра. — Това е Мелани Рескорай.

Жюстин се усмихна, докато се ръкуваше с младата жена. Живееше първия си живот, беше някъде на същата възраст като Мюриъл, но това беше единствената прилика между двете. Жюстин видя в това момиче суров уличен боец, изпълнен със заплашителна амбиция. Странно, че Алесандра не го бе забелязала. Може би сваляше гарда си, когато се оглеждаше в огледалото.

— За мен е чест, сенаторе — каза Мелани. — Домът ви тук е прекрасен.

— Благодаря ти. Няколко пъти съм се свързвала към репортажите ти. Изглежда градиш доста сериозно име, особено на Елан.

— Онези хора са ужасни в желанието си да се противопоставят на флота по този начин. Федерацията трябва да знае какво правят.

— Сигурна съм, че е така.

— Мелани, на празненство сме все пак — сгълчи я Алесандра.
— А това трябва да е прекрасната булка.

Тя се ръкува с Мюриъл.

— Поздравления за годежа ти, скъпа. Изглеждаш невероятно. Засрамваш всички ни в тази рокля. И така трябва да бъде.

— Благодаря ви — каза мило Мюриъл.

— Да, поздравления — присъедини се Мелани. — Голяма щастливка си.

Последното прозвуча почти сякаш го казваше искрено.

Жюстин изчака репортерките да поздравят Старал и напусна белведера.

— Напомни ми пак, защо я поканих?

— Това е сватба в Обществото, Височайша. Такива са правилата.

— О, да, знаех, че е имало добра причина.

— Мислиш ли, че Гор ще дойде? Цялата фамилия на Старал е тук.

— Не се безпокой, ще дойде. Знае какво ще му причиня, ако не се появи.

Гор Бърнели наистина се появи с огромната си лимузина „Зил“, макар че това се случи чак след пет часа. Жюстин се отдели от групата Халгартови, с които говореше, и отиде да поздрави баща си. Той носеше идеално скроен смокинг, но дори и с него златното му лице и ръце не изглеждаха човешки. С него имаше жена, която Жюстин не разпозна в първия момент. Беше много привлекателна, младото ѝ лице имаше някои ориенталски черти, черната ѝ коса беше прилежно вързана. Носеше модерен бизнес костюм, който подразни Жюстин, все пак поканите включваха съвсем ясни инструкции.

— Не се мръщи — каза Гор. — Паула е мой гост.

— Радвам се да ви видя — каза Жюстин. Разпозна жената, без дори да се допитва до е-конома си. — Следовател, през годините съм следяла много от случаите ви.

— Ексследовател — каза Паула. — Бях освободена.

— И затова сме тук — каза Гор.

Жюстин не знаеше защо, но се бе надявала, че поне този път празненството няма да се окаже поредното прикритие за бизнес и сделки, че хората всъщност ще се отпуснат и ще се позабавляват.

Тя въздъхна.

— Ще използваме кабинета ти.

Също като Жюстин, Гор възприемаше имението Тюлип като генерален щаб за операциите им. Не само, че беше идеално подсигурано от физическа гледна точка, но и разполагаше с връзка към киберсферата, която беше по-голяма от тази на повечето корпоративни центрове. Централният достъп беше от кабинета му. Като самия Гор, и той представляваше абсолютния връх на интерфейсната технология. Когато се свържеха заедно, потъваха в дълбока синергия. Техниците от лабораториите на фамилията постоянно го престрояваха и модифицираха системите, въвеждаха подобрения, които нямаше да се появят на търговския пазар в продължение на години.

Визуално беше трудно да се прецени истинския му размер, нямаше точки, които да послужат за ориентир. Повърхността беше от твърда перленобяла пластмаса, която светеше отвътре. Жюстин винаги си представяше, че се намира в огромен фотонен процесор.

След като вратата се затвори, тримата сякаш бяха наложени върху празна холограмна проекция. От пода се издигаха извитите форми на столове, изваяни като скулптирани бобови торбички. Вътрешният им блясък се променяше от неутрален цвят до бледо медно, което ги правеше видими за окото. Тримата седнаха и отгънъкът избледня.

— Ще назнача Паула в Службата по сигурността на Сената — обяви Гор. — Ще има пост на началник на отдела, а ти трябва да уредиш това.

— Ясно — каза спокойно Жюстин. — Каква е причината?

— Убийството на брат ти беше извършено от някой, свързан със случая, по който работех — каза Паула.

— Имаш предвид Йохансон? Не искам да ставам критична, особено сега, но вече работиш по него от много време. Това беше причината Рафаел Колумбия да те освободи, нали така? Липса на резултати.

— Колумбия е шибан идиот — каза Гор. — Ще трябва да го наблюдаваме. Това малко лайно няма да се задоволи, докато не го коронясаме за император.

Жюстин погледна право към Паула.

— Въпреки това той има право. Разполагаше с почти сто и четиридесет години.

— Случаят включваше много повече от Великия червеев обир — каза Паула. — Винаги съм знаела, че Йохансон се ползва със защитата на някой в Сената или пък в правителството. Брат ти потвърди тази информация. След това беше убит.

— Кой го е убил?

— Не знам. Убиецът е неизвестен агент. Не знам и за кого работи, макар да имам подозрения.

— Кой? — каза през зъби Жюстин.

— Звездния странник.

След като бе натрупала толкова очакване в себе си, Жюстин се отпусна обратно в стола, изпълнена с отвращение.

— За Бога!

— Аз й вярвам — каза Гор.

— Татко! Не може да го казваш сериозно?

— Бяхме изиграни от завършен майстор. Знаех си, че има нещо подозрително във формирането на флота. Стана твърде лесно. Някой друг беше положил политическите основи.

— Глупости. Никой не знаеше, че се нуждаем от флот преди завръщането на „Втори шанс“. Аз самата все още не съм напълно убедена. Намесихме се само заради договорите.

— Абсолютно вярно. Това е нашата мотивация: чистата алчност, страхът да не обеднеем, да загубим защитни позиции, контрол. То ни познава много добре, не е ли така?

— Не. — Жюстин поклати глава. — Какво ти каза брат ми? — попита тя Паула.

— От десетилетия настоявам за проверка на всички внесени стоки на Далечината. Ако можем да пресека всички пратки на оръжия,

това щеше да ми помогне да разреши случая Йохансон веднъж завинаги. Брат ти откри, че Найджъл Шелдън предотвратява това.

— Това е... това е... — Жюстин се обърна към баща си с умолителен поглед. — Не може да вярваш на това!

— Защо да е невъзможно Звездния странник да съществува? — попита Гор на свой ред.

— Институтът на Далечината щеше да го е открил.

— Според Йохансон наистина са го открили — каза Паула. — Той е бил директорът, спомняш ли си?

— Знам, че е било така — каза тя недоволно. Мислите й се плъзнаха към слънчевата поляна в гората, където се бе приземил хиперплъзгачът й. Спомни си милия, сладък Казимир и безкомпромисната му вяра в откачената му кауза. — Добре, да приемем, че извънземното наистина съществува и Найджъл Шелдън работи за него, или е бил омагьосан от него, или каквото и да е. Как това ни води до убийството на Томпсън?

— Той най-накрая спечели борбата за инспекциите — каза Паула. — Аз самата осъзнах значението на това чак предната нощ, но поддържането на канала към Далечината отворен и недосегаем за официална намеса е било нещо като дяволски съюз между двете фракции. Пазителите на себесъщността искат това, за да могат да вмъкват контрабандно оръжията си. Звездния странник го иска, за да може да се завърне.

— Да се завърне? Имаш предвид на кораба си? — попита Жюстин.

— Да. В това вярват Пазителите — че когато съсипе Федерацията, той ще се върне.

— Защо. Корабът е развалина, планетата е наполовина мъртва. Знам го, била съм там.

Забеляза промяната: отклоняването на погледа, нарушаване на дишането, още дузина други дискретни знаци. Повечето хора нямаше да ги забележат, но Жюстин играеше играта повече от три и половина столетия, през които бе имала вземане-даване с корпоративни магнати и политици от най-висша класа. За нея езикът на тялото беше като телепатично излъчване с капацитет от милиони ватове. Последното й изказване я бе превърнало в най-новия заподозрян на Паула Майо.

— Никой не разбира мотивацията му — каза Паула. — Може би с изключение на Йохансон. А аз не бих разчитала на него, дори накрая да се окаже, че е бил прав. Можем да разчитаме единствено на пропагандата на Пазителите. Те твърдят, че той възнамерява да се завърне.

— И ти смяташ, че това е било причината за убийството на брат ми?

— Той се превърна в препятствие на пътя му.

Жюстин се втрени задълго в баща си, оглеждайки собствения си изкривен образ в гладкото златно огледало на лицето му. Мълчанието му ясно показваше на коя страна е.

— Как тогава назначаването ти в Отдела по сигурността на Сената ще ни помогне да намерим убиеца?

— Ще ми даде пълен достъп до всякакви разузнавателни данни по случая. Ще мога да наблюдавам какво вършат, но те няма да знаят, че надничам над рамото им. По този начин мога винаги да съм с един ход пред тях.

— Почакай малко — възрази Жюстин. — Кого се опитваш да заловиш?

— Крайната ми цел е Звездния странник. Но за да направя това, ще ми трябва Йохансон. Той е единственият експерт, с когото разполагаме. — Паула погледа към Гор. — Освен ако не отида на Далечината.

— Изключено — отвърна мигновено Гор. — Казах ти. Твърде ценна си, за да се пропилиеш в преследване сред непознат природен терен с партизани. Освен това не си подготвена за подобна операция. Публичният ти профил е твърде познат, трябва да те скрием зад някое бюро за известно време. След като вече знам какво всъщност се е случвало, мога да изпратя няколко тайни агенти от екипите по сигурността на фамилията, които да огледат под лупа и двете фракции на Далечината. Искам да знам какво точно става там.

— Много добре — каза Жюстин. — Ще се погрижа от офиса на Томпсън да уредят акредитациите ти. Би трябвало да можеш да започнеш от утре.

Не че беше съгласна с баща си. Просто за момента не виждаше друг възможен начин на действие.

Мелани беше сигурна, че Мортън щеше да хареса партито. Беше пълно с играчи от много по-висока лига в сравнение с тези, в които се бе движил той на Дъбов лес. Дори онази въздухарка Мюриъл имаше повече пари в тръста си от целия капитал на любимата на Мортън „Гансу Кънстракшън“. Той щеше да започне със сделките от момента, в който пристигнеха, и щеше да продължи, чак докато кетъринг роботите не започнеха да разчистват в малките часове на нощта.

Имението Тюлип ѝ действаше хипнотично. Толкова много богатство, древност и стил в една опаковка бяха смазващи за момиче от Дарклейк Сити. Всеки, израснал в подобно обкръжение, неизменно щеше да разполага с истинско самочувствие и хладнокръвие. Да прекараш детството си тук сигурно беше магическо изживяване. Можеше да си представи банди дечурлига, които тичаха по тревата, свободни и щастливи, играейки на гоненица, потопени в безвремието. Безучастната ѝ усмивка прикриваше завистта ѝ.

Докато наблюдаваше красивите хора, които си говореха на групички, пръснати из моравата, не можеше да се отърси от чувството, че живее в нечия друга телесензорна биодрама. Знаеше как да маневрира сред тях, как да се смее на глупавите им шеги. Кога да се усмихва разбиращо, докато си разменяха клюки. Знаеше имената на вина и храни, както и правилното им произношение. Изкуството все още ѝ създаваше затруднения. Великите фамилии и Междузвездните династии като че ли разполагаха с достъп до енциклопедична история на изкуството, заложен на генетично ниво. Е-кономът ѝ обаче пазеше нужните файлове в състояние на бързо повикване.

— А, ето го Кембъл Шелдън — каза Алесандра. Ръката ѝ махна дискретно към една от шатрите. — Виждаш ли го?

Мелани се обърна бавно и огледа групата около шатрата, чиито очертания бяха покрити от един от гигантските цветни аранжimenti. Виртуалното ѝ зрение показва снимката на Шелдън и тя я свърза с истинския човек.

— Видях го.

— Тази вечер ще изучаеш Кембъл. Той е бил главният преговарящ от страна на тяхната фамилия по време на преговорите за флота, така че ще има достъп до подробностите. Как върви графикът на строежите, с колко е надвишен бюджетът. Знаеш какво ни трябва.

Мелани не каза нищо.

Алесандра я погледна неодобрително.

— Няма да ми омекнеш сега, нали? Има около милиард други момичета, които биха искали да заемат мястото ти.

— Знам. Но той е Шелдън, няма да ми издаде цифрите и друга подобна информация като тази. Не е глупав.

— Разбира се, че не. Той знае коя си и защо искаш да смучеш оная му работа. Той няма да ти даде цифрите, но ще ни покаже правилната посока. Всички са на война един срещу друг, млада ми Мелани. Всички се борят за надмощие и информацията е тяхното оръжие. Ако някой от враговете му не се справя добре, ще ти каже за това.

Мелани погледна отново към групата. Беше шест и половина, бе изпила твърде много коктейли и бе участвала в твърде много безсмислени разговори, в които всяко изречение започваше и завършваше със „скъпа“. В шатрите бяха включени лампи и пътеките из ливадите светеха в синьо, сякаш бяха фосфоресцентни потоци.

— Защо са им тези шатри? Това място трябва да разполага със силови полета. Ще ги включат, ако завали.

— Сигурна съм, че ще го направят — каза раздражено Алесандра.

— Щом няма да се измокрим, защо трябва да опъват шатри?

— Отиди и питай Кембъл. Шелдънови са скучни технолози, сигурна съм, че с удоволствие ще ти обясни всичко.

— Ти хареса ли си някой?

— Харесвам теб.

Алесандра се наведе и я целуна настоятелно. Мелани не й отвърна веднага.

— Не бъди такава кучка — оплака се Алесандра.

Мелани се загледа в нея през алкохолната мараня. В следващия миг премигна и се втрени през сгъстяващия се сумрак.

— Това е Майо.

— Паула Майо? — Алесандра не успя да скрие възбудата в гласа си.

— Да.

— Любопитно. — Тя все така гледаше към Мелани. — С кого е?

— С никого. Служител по сигурността. — Мелани беше доста доволна, че успя да го различи.

— Значи има вземане-даване с Бърнели.

— Нека аз се занимая с това.

— Трябва да спреш с манията си по тази жена.

— Историята е добра и ти го знаеш. Ще изчукам когото искаш, но ми дай това.

— Това е моята Мелани. Добре, мога да ти отпусна няколко дни. Ако откриеш каква е работата ѝ с Бърнели, ще бъда впечатлена. Но ако не успееш, те искам обратно на Елан до четиридесет и осем часа.

— Благодаря ти. — Мелани я целуна, този път, както трябва.

— Добре — каза накрая Алесандра, кикотейки се щастливо. — Кембъл! Помниш ли? Сега тръгвай.

Мелани хвърли коктейла си в розовите храсти, отметна разрошената си коса назад, навиря циците си и се отправи към мишената.

Годежното парти в крайна сметка се развиваше добре. Жюстин наблюдаваше гостите, докато те прииждаха вътре за вечерния бюфет. Група от двадесет музиканти се бе устроила пред големия басейн с фонтан и свиреше весели мелодии от петдесетте години на двадесети век. Чуваше се много смях сред жуженето на разговорите. През свежия нощен въздух се носеха плътни цветни аромати. Над моравата съзвездията горяха ярко. Надолу към буковата гора трупата от Толторп правеше последната си репетиция със сценичните техници.

Настроението ѝ се бе повдигнало значително, след като баща ѝ и Майо си бяха тръгнали. Предполагаше, че не трябва да се изненадва, задето баща ѝ възприема конспиративни теории в отчаяното си желание да хване убиеца. Само дето той винаги беше безмилостният логик. Убийството на Томпсън трябва да го бе разтърсило повече, отколкото си признаваше.

На сутринта щеше да отдели време и да говори с него както трябва за цялата ситуация. Междувременно обаче все още можеше да си прекара доста добре. В списъка с гости имаше няколко мъже, с които щеше с радост да прекара нощта. Когато започна да се оглежда, видя Кембъл Шелдън. На лицето му бе грейнала блажена усмивка,

докато говореше с Мелани Рескорай. Момичето очевидно бе решило, че той трябва да я заведе в леглото. Жюстин завъртя очи, раздражена от глупавата мъжка психика. Добре де, той все пак беше голям, сигурно щеше да оцелее след преживяването.

Рамон ДБ беше под шатрата и оглеждаше дълго и виновно храната. Тя му се усмихна топло. В залата на Сената той беше като кула от мощ зад гърба ѝ, помагайки и през дългите трудни дни. Предстоеше му подмладяване след още една година. Щеше да ѝ липсва през това време. Но пък беше толкова красив на двадесет.

— Забравихте това, мадам.

Жюстин се обърна и се озова лице в лице с млад сервитьор, който ѝ подаваше сребърен поднос. На него нямаше чаши, само една раздърпана, избеляла слънчева шапка.

— Не мисля, че...

Тя млъкна. Втренчи се в слънчевата шапка. Изведнъж някаква странна сила я стисна за гърлото и ѝ стана трудно да диша. Заради същата тази сила недоверчиви сълзи запариха в очите ѝ, когато погледна нагоре към лицето на сервитьора.

— Ох. Боже мой. Казимир!

Краката ѝ почти я предадоха, но тя все пак успя да увие ръцете си около него. Беше по-голям. По-възрастен. С много по-широки рамене. Абаносовочерният му перчем се поклащаше върху челото на тъмното му красиво лице. Беше обзет от същия екстаз като нея.

— Всяка нощ мечтаех за теб, ангел мой — прошепна той в ухото ѝ, докато ръцете му галеха косата ѝ. Тя притисна здраво ръце към гърба му, още малко щеше да разкъса плата на келнерското му сако.

— Всяка нощ.

Той вече трепереше.

— Всяка нощ исках да бъдеш щастлива. Исках да обичаш красивия си живот. И дори когато ти пожелавах всичко това, копнеех да те погледам само още една минута.

— Шшшт.

Тя плъзна пръст по клепачите му и го целуна. Първоначално нежно, не вярваше, че е истински. След това се притисна към него по-силно, по-страстно, разтрепери се в прегръдката му.

Той се отдръпна и се втренчи съсредоточено в очите ѝ. Учудената му усмивка беше все така ярка, дори по-ярка, отколкото в

спомените ѝ.

— Ти си — каза екзалтирано тя. — Наистина си ти.

— Трябваше да дойда, ангел мой. Различни светове или различни галактики, не можех да бъда разделен от теб. Трябваше да открия път. Прости ми.

— О, Казимир.

Знаеше, че ще заплаче и не ѝ пукаше за това. Великолепният ѝ, романтичен, глупав любовник я бе последвал през звездите.

— Ела с мен — каза нежно тя и го придърпа умолително, с копнеж, към имението Тюлип.

В пълния среднощен мрак холограмните проектори обгръщаха откритата сцена в наметало от дебели щрихи в основните цветове. През буковите дървета се сипеше призрачно сух лед. Умно разположени силови полета позволяваха на Пък и феите да летят грациозно във въздуха. Монолозите се декламираха с увереност и величие и бяха приветствани с енергични аплодисменти от публиката.

Жюстин нито чу, нито видя каквото и да е било от най-добрия час на трупата от Толторп. В мрака и тишината на спалнята ѝ собственото ѝ тяло изпълняваше най-еротичните и чувствени действия, които можеше да постигне физически. Беше забравила какво е да я обожават толкова цялостно, толкова негоистично. Тази вечер беше толкова по-отзивчив, доставяйки ѝ същото удоволствие, което тя му даваше с лекота, нетърпелив и желаещ да я задоволи. Бяха ту нежни и бавни и се движеха в чувствен ритъм, ту свирепи и почти се бореха, за да достигнат оргазъм. Нямахше значение, и двата вида любов бяха правилните за тях. Сред копринените сенки тя многократно наблюдаваше как напрегнатите му възторжени черти омекват в усмивка на непоносима радост само за да се изгуби сама в същия този делириум. Този път нямаше химикал или програми, които да ѝ помагат. Това беше истинско.

Когато зората нахлу в спалнята с вялата си сива светлина, Жюстин се усмихна, докато наблюдаваше телата им, все още преплетени заедно. Потта им се сливаше върху кожата, лицата им бяха на инчове едно от друго и те споделяха пълното си тайно задоволство.

— Обичам те — каза уплашено той.

— И аз те обичам.

— Няма да те пусна отново.

Тя се усмихна с възхищение на решителността в гласа му.

— Какво правиш на Земята?

Знаеше какъв отговор иска да получи: че беше тук заради нея и само заради нея.

— Имах шанс да те видя. Как можех да го пропусна?

— Моята прекрасна любов.

Докосна с пръст гръдния му кош и бавно прокара линия надолу по гръдната му кост, следвайки игриво ивиците яки мускули. Тялото му беше невероятно. Колко много време беше отнело на момче, родено в условия на ниска гравитация, да изгради такава физика и да успее да се справи със стандартната гравитация? Какви усилия трябва да беше положил, каква невероятна твърдост на духа. Беше доволна, че самата тя бе продължила с часовете си по аеробика и следваше диетата си, вследствие на което сега все още беше слаба и стегната.

— Ще бъде трудно да се измъквам, за да те виждам, но ще се справя.

Пръстът ѝ спря точно преди пъпа му. Знаеше, че ще последват лоши новини.

— Ще се измъкваш от кого?

— От Пазителите, разбира се. Тук съм на мисия.

— О, Исусе.

Тя се оттласна от тялото му и се плъзна по чаршафите, докато не се намери на една ръка разстояние, взирайки се смаяна в него. Младото му красиво лице вече гледаше объркано.

— Мисия — каза дрезгаво тя. — Тук си заради някаква мисия на Пазителите?

— Да.

— О, Казимир, не. Не можеш да правиш тези неща тук. Това тук не е Далечината. Трябва да спреш.

— Не мога да спра. Това е нашето време. Сега планетата ще си отмъсти на Звездния странник. Аз съм част от това, Жюстин. Брэдли Йохансон ме избра.

Тя искаше да закрие главата си с ръце или пък да вкара с юмруци малко разум в неговата.

— Казимир, слушай ме. Вече разполагаме с флот, който има цял отдел, посветен на това да спре Йохансон. Стотици офицери работят по случая. Ще те хванат. Ще го направят.

Милата му усмивка беше просто неразбираема за нея.

— Няма. В пълна безопасност сме.

— Казимир, това не е игра.

— Винаги съм знаел, че не е. А сега и ти стана жертва на Звездния странник. Плаках, когато чух, че създанието му е убило брат ти. Колко е жестока съдбата — от всички хора във Федерацията да нарани единствения човек, когото обичам.

— Не, Господи, не, това не може да се случва. Казимир, моля те, няма Звезден странник. Брат ми беше убит от враговете си. Грозно е, жестоко е и никога не се е случвало в политиката на Федерацията преди. Но не е дело на някакво потайно извънземно.

— Политиците също са негови създания. Те са най-лесно покваримите хора.

— Чуй се. Ти просто повтаряш заучени лозунги. Йохансон е един зъл стар човек, който те използва, както и всички останали кланове на Далечината.

— Жюстин, съжалявам, но ти си човекът, който не може да прозре истината в този случай.

— Не мога да повярвам, че водим този спор. Трябва да спреш, Казимир, просто се оттегли. Ще се погрижа за всичките проблеми, свързани с участието ти. Господ е свидетел, ти си бил индоктриниран от самото си раждане. Никой няма да те обвини.

— Как можеш да ме молиш за това? — попита настоятелно той с болка в гласа. — Надявах се, че ще ни помогнеш. Отмъщението на планетата може да бъде и твоето отмъщение, ако позволиш това да се случи. Можеш да осигуриш победата на Звездния странник.

— Какво? За какво говориш?

— Направи така, че да премахнат инспекцията на товарите.

— Какво?

Нямаше да я отврати повече, дори да я беше шамаросал.

— Затова ли дойде? — попита тя.

— Не! — възпротиви се той. — Рискувах всичко, за да дойда при теб. Всичко. Обичам те, Жюстин, и се боря, за да спася твоя свят.

Тя се наведе напред и хвана ръцете му, беше наясно до степен на отчаяние колко млад беше и какъв идеалист, колко много трябваше да се доказва.

— Не искам да го правиш, не по този начин. Казимир, много по-смело и доблестно е да признаеш грешката си. Знам, налагало ми се е да го правя много пъти. Моля те, обмисли идеята да напуснеш Пазителите и да ги оставиш да се справят без теб за известно време. Заедно можем да го обсъдим.

— Искаш да ме сплашиш.

— Изобщо не искам това. Само искам да разбереш, че има и други гледни точки освен тази на Пазителите.

— Не мога да изоставя другарите си. Не трябва да ме молиш за това. Гледах как най-добрият ми приятел загива пред мен. Загубил съм и много други. А сега ти казваш, че всичко е било напразно.

— Какво ще правиш?

— Какво ще правиш ти? — контрира я той. — Ще се опиташ ли да ми попречиш да се върна при другарите си? Няма да позволя на вашите служители по сигурността да ме разпитват.

— Успокой се — каза припряно Жюстин. — Никой няма да те спре. Не искам да си тръгваш, но това е единствената верига около врата ти — огромната ми любов и желанието ми да не те виждам наранен.

— Минал съм през много битки. Не се страхувам от врага си.

— Господи! — изръмжа тя през стиснати зъби. — Мъже!

Той се усмихна неуверено и слезе от леглото.

— Къде отиваш? Няма да си тръгнеш сега, нали?

— Налага се. — Той сви рамене и почти се изчерви. — Не очаквах, че ще прекарам нощта тук.

Тя почувства, че бузите ѝ се изчервяват при тези думи.

— Искам да прекарваш всяка нощ тук, Казимир. Искам всяка нощ да е като предишната. Вече не ми се случва... По дяволите, мислех... не мислех, че някога отново ще ме е грижа за някого по този начин, вече не. Но ти...

— Когато това приключи, когато нищо не стои между нас, ще бъда твой колкото дълго искаш да ме имаш.

— По дяволите. — Очите ѝ се изпълваха със сълзи.

— Не плачи. Не искам красивото ми момиче да плаче заради мен. Не го заслужавам.

— Заслужаваш го. Толкова много го заслужаваш. Нямах представа.

Той приключи с обличането и я прегърна дълго.

— Ще се върна за теб — обеща той с цялата си сериозност. — Кълна се.

Тя кимна, твърде изцедена емоционално и физически, за да направи каквото и да е друго. След малко със стичащи се по бузите ѝ сълзи се обади на Алик Хоугън в офиса му в Париж.

Час преди зазоряване заваля, студени капки западаха по паветата, образуваха мръсни ручейчета и зашуртяха по улуците. Уморена, нещастна и гладна, Мелани стоеше под портала на три етажа под апартамента на Паула Майо в Париж. Слънцето изгряваше и изпод сивите сенки се показва тясна средновековна улица. От огънатата от времето носеща греда над нея капеше постоянно на главата ѝ и съсипваше скъпата ѝ прическа. Нямахше време да се приготви както трябва. Знаеше, че Алесандра няма да ѝ отпусне и секунда повече от тези два дни, освен ако не попаднеш на наистина добра история. Затова яката на сакото ѝ беше обърната нагоре в жалък опит да отблъсне част от студа, тъй като роклята ѝ от петдесетте години на двадесети век, която носеше на партито, определено не ставаше за това. И двата ѝ крака бяха прогизнали в ръчно шитите ѝ италиански кожени обувки, които вече бяха напълно съсипани.

Монотонността на ранната сутрин от време на време биваше прекъсната от преминаващите покрай нея обществени работи за общи дейности. До шест часа хората вече бяха излезли на улицата. На няколко пъти я изгледаха любопитно. Очите им се плъзгаха настрана, преценявайки я като проститутка, която чака сводника или дилъра си след кофти нощ.

„Близко сте“, казваше на гърбовете им, докато те се отдалечаваха.

В седем и половина Паула Майо излезе на улицата. Носеше дълъг незакопчан шлифер, под който се виждаше обичайният ѝ бизнес костюм. Краката ѝ бяха защитени от високи кожени ботуши. Тя

включи чадър от модифицирана пластмаса, който се разгъна в широка черна гъба.

Мелани изчака, докато жената не достигна почти до края на улицата, и напусна оскъдното прикритие на портала. Виртуалното ѝ зрение показваше малка карта на местността. Както и очакваше, Майо се бе отправила към най-близката метростанция. Поддържаше разстояние от двадесет метра зад нея и се опитваше да не бие на очи. По по-широките улици имаше някакво движение и пешеходци, които улесняваха прикритието ѝ. Фаровете прожектираха ярки отразени ивици върху черния тармак, а гумите им оставяха тънки пръски кал. Миризмата на прясно опечен хляб се понесе от сладкарниците, които отваряха врати. Стомахът ѝ заръмжа от изкушението.

Пред нея Майо сви зад ъгъла. Мелани забърза напред. Когато зави, знакът на метростанцията светеше ярко на петдесет метра напред. Майо беше изчезнала.

— Къде...

Огледа се наоколо. Жената не беше пресякла от другата страна на улицата. Нито един от магазините не беше отворен, така че не можеше да се е скрила някъде.

— По дяволите.

Беше скроила идеален план: щеше да проследи Майо до където и да работеше. Това щеше да ѝ подсказе каква работа върши за Бърнели и дори дали работеше за тях. Каквото и да се окажеше, щеше да даде достатъчно интересни въпроси на Алесандра, за да я остави да се занимава с Майо.

— От теб щеше да излезе ужасен оперативен агент.

— А. — Мелани се обърна стреснато.

Майо стоеше пред нея, държеше чадъра право над себе си и я гледаше насмешливо.

— Незаконно е да претърсваш с програми градските списъци с ограничен достъп. Пол Крамли, хакерът, когото си използвала, е достатъчно възрастен, за да знае това.

— Какво ще правиш, ще ни арестуваш?

— Не. Срещу него ще бъде отправено формално обвинение. Вероятно ще получи глоба и техниката му ще бъде конфискувана.

— Кучка!

— Нарушил е закона. Както и ти. Това, че си репортер, не те поставя по-високо от закона, мис Рескорай. Трябва да се съобразяваш с правилата като всеки друг гражданин, независимо колко неприятно е това за така наречената ти професия.

— Никога не съм чувала за Пол Крамли. Не можеш да докажеш нищо.

Погледът на Майо се концентрира върху нея.

— Не ми се налага. Пречиш на правителствен служител, което също е престъпление.

— Не си, ти си увол... — Мелани си пое дълбок дъх. — Съжалявам, отчаяно исках да взема интервю от теб.

— Не давам интервюта. Всеки в твоя бранш знае това.

— Но трябва да е възможно да ми кажеш, дали има заподозрени за убийството на Бърнели.

— Попитай флотското разузнаване за нова информация.

— Те не са толкова добри като теб. Ако заловят някого, ще е благодарение на работата, която си свършила ти. Искам цялата история.

— Освен това не се поддавам на ласкателства.

— Не те лаская. Презирам те. Но освен това съм и реалист.

Тъмна сива лимузина паркира до бордюра до тях. Задната ѝ врата се отвори.

— Губиш си времето да ме следиш — каза Майо. Чадърът ѝ от модифицирана пластмаса се сви обратно в обикновена дебела пръчка. — Дори и да можеше да свършиш работата както трябва, това, с което се занимавам, нямаше да ти е интересно по никакъв начин.

— Къде мога да намеря нещо, което да ми е интересно?

— В интерес на истината не съм сигурна. Може да опиташ космоса, дълбокия космос.

Тя влезе отзад в лимузината и вратата се затвори зад нея.

Мелани остана наред студа, разтреперана и загледана как алените задни светлини на луксозното возило се сливат с парижкия трафик.

— Вярно ли е, че тя никога не лъже? — попита тя СИ.

— Вярно е, че никога не казва директна лъжа. Въпреки това е способна да промени истината, ако това може да помогне на разследването ѝ.

„По дяволите. Дълбокият космос. Кой знае нещо за дълбокия космос?“

Предната нощ на Висшия ангел имаше голямо празненство. „СвАсаф“ се бе завърнал от още един полет след разузнаването на единадесет звезди. Капитан Макклеин Гилбърт докладва, че не са открили активност на червееви дупки, отворени от Първите. След това отиде заедно с адмирал Кайм и капитан Оскар Монро, за да наблюдава разкачването на „Неустрашим“ от монтажната му платформа. Дизайнът на бойния кораб се различаваше значително от „Втори шанс“ и по-ранните разузнавачи. Беше построен с единичен тристаметров корпус, оформен като издължена сълза, а в задната му част осем изтъпени термални радиаторни перки завършваха илюзията за аеродинамичност. На тридесетчленния екипаж беше поверен хипердвигател от клас капер 4 с максимална скорост от една светлинна година в час. Притежаваше седемслойно силово поле, допълвано от фиксирано молекулно поле на корпуса, петдесет ракети, съдържащи по петнадесет подглави с ускорение петнадесет же, които носеха заряди от стотици мегатонове, способни на аномални енергийни функции, както и тридесет насочени енергийни лъчеви оръжия. Бяха монтирани петнадесет нилингови д-ями с голяма вместимост, които да удовлетворяват енергийните нужни на хипердвигателя и бойните системи. Захранването им до готовност за полет вече беше отвъд възможностите на генератора на Керенск, който към този момент осигуряваше енергия за цялата флотилия от разузнавателни кораби. ТСП полагаше свръхпроводими линии към други планети, за да захрани планираната флотилия. Построяването на нови генератори даваше началото на разрастващ се пазар от захранващи мрежи във Федерацията, а предприемачите и вече съществуващите компании се надпреварваха, за да доставят гигавати на флота.

„Неустрашим“ се разкачи точно по график. Малки сини йонни пламъци около основата му бавно го оттласнаха далеч от откритата монтажна платформа. Корабът се изви около „Висшия ангел“, така че хората в кристалния купол получиха добра гледка към пълните размери и формата му, докато той преминаваше пред Икаланайз. След

това включи хипердвигателя си и изчезна сред експлозия от виолетова светлина.

— Три са завършени, одобрена е работата по още десет — каза Уилсън, когато големият кораб се плъзна над Бабуян Атол. — „Защитник“ е следващият. Твой е, ако го искаш — каза той на Оскар.

— О, да. Да, определено го искам.

Мак се засмя радостно и поздрави стария си приятел. След това двамата се оттеглиха и се отправиха към града, доколкото имаше такъв в Бабуян Атол, за да пият за новото командване и успешното завръщане.

Оскар изпъшка нещастно, когато експресът се изстреля в силната лимоненожълта слънчева светлина, която нахлуваше през прозорците на купето първа класа. Посегна към слънчевите си очила.

— Е, къде приключихте снощи двамата? — попита Антония Кларк от мястото срещу тях.

— Нямам никаква идея — изсумтя Оскар. — Имаше някаква група. Така мисля. Може би джазова?

Той вдигна чашата черно кафе, която стюардът току-що му беше налял, погледна я, почувства размърдването на странни течности в стомаха си и припряно я свали обратно.

Антония се засмя. Вече ѝ се бе налагало да го наглежда като малко дете по време на пътнически полет при нулева гравитация от Висшия ангел до гарата на Керенск. В тези условия се бе оказало доста трудна задача да опазят униформата му чиста. Някои от останалите пътници се бяха оплакали.

— Подготви ли речта си? — попита тя.

— Майната ти.

— Искаш още една инжекция?

— Стига! Просто млъкни... О, Господи, да моля.

Ухилена, тя извади комплекта от тръбички и допря една до врата му. Чу се електрически вой, когато мембранната повърхност на единия край изстреля наркотика в кръвообращението му.

— Това е лимитът ти. Няма да получиш повече през следващите шест месеца.

Той допря внимателно върховете на пръстите си до покритото си с пот чело, за да провери дали болката отслабва.

— Печатат това само за да затворят устите на адвокатите. Можеш да поемеш поне двойна доза и нищо лошо няма да ти се случи.

— Винаги оптимист. Как си?

— Мисля, че всъщност може и да проработи.

— Браво.

Експресът премина през още един транспортен портал и светлината стана дори по-ярка, остро синьо-бяло сияние. Антония погледна през прозореца.

— Пристигнахме. Кръстопътният възел Нова Коста. Хайде.

Изправи се.

Оскар изгледа дълго чашата кафе и реши да не го пробва.

Един от старши управителите от клиниката беше на перона, за да ги посрещне. Беше им подготвил кола, която се плъзгаше плавно по магистрала 37.

— Дотам е десет минути — обеща им управителят. — В момента се обръщат смените, така че трафикът е лек.

Хотел „Надсис“ се намиреше зад магистралата. Беше двадесететажна сграда с X-образна форма и пет отделни крила. Над хиляда репортери от медиите се бяха натъпкали в аудиторията „Битам“, където щеше да се проведе церемонията по посрещането. Двамата почетни гости и всички останали високопоставени особи се качиха вкупом на сцената, посрещнати от мощни ръкопляскания. Дъдли Боуз, дългурест юноша с червеникаворуса четина, която не поддаваше пред усилията на никой фризьор, спря да се мръщи и се усмихна на публиката, преди да вдигне палци, запазената му марка по време на интервюта. Емануел Фербеке изненада тези, които се бяха подготвили допълнително и бяха изчели досието ѝ. На „Втори шанс“ бе толкова разумна и стриктна, че чак изглеждаше скучна. Беше жена с по-скоро незабележими черти, която не се интересувахе от външния си вид. Днес бе почти неразличима от всяко друго осемнадесетгодишно момиче, живеещо първия си живот. Беше избрала лилава рокля с презрамки и къса пола, която разкриваше дългите ѝ крака, тонизирани до съвършенство от физиотерапевтите на клиниката. Тъмната ѝ коса, все още къса, въпреки ускорения растеж след клонирането, беше оформена в красиви къдрици, които подчертаваха младостта ѝ. Неизменната ѝ радостна усмивка и съвсем момичешкият

й кикот бяха рядък пример за човек, който бе цялостно податлив на процедурата по съживяването.

По план Оскар трябваше да изнесе първата реч. Той поздрави всички. След това трябваше да представи героите — нещо доста глупаво. Последва „личното“ му приветствие на бившите му другари от екипажа. Разказа една весела случка от мисията на „Втори шанс“, за да покаже колко добри приятели бяха всички, а в същото време му се искаше да разкаже как Боуз бе успял да прецака филтъра на душовете за цялата палуба.

След пет минути мъчение той си седна на мястото, съпроводен от учтивите аплодисменти и насмешливата усмивка на Антония. Следващ по ред беше вицепрезидент Биклу, който отправи официалната приветстваща реч. Беше висок мъж, с генно програмирани и профилирани черти. Беше красив, без да изпъква, с нордическа бяла кожа, контрастираща с африканския произход на Дой. Оскар трябваше да седи и да не сваля усмивката от лицето си, докато вицепрезидентът изнасяше изключително силната си реч, изпълнена с множество леки шеги, които разсмиваха медийните представители и караха останалите гости да се усмихват одобрително. В сравнение с него Оскар изглеждаше като подгриващ аматьор.

Когато дойде нейният ред, Емануел се изправи и мило целуна вицепрезидента по бузата. Усмихна се на голямата публика, каза колко е хубаво да е отново там, колко е впечатлена от напредването на флота, колко много иска да се присъедини към него, веднага щом навърши нужната възраст. Последваха ръкопляскания и няколко подсвирвания, а след това тя отправи голямо „здравей“ към всичките си приятели, както и благодарности за подкрепата, която ѝ бяха оказали, докато преминаваше през процедурата по съживяване.

Намигна окуражително на Дъдли Боуз и слезе от подиума.

— Този следобед чух много думи за отдадеността и приятелската атмосфера на „Втори шанс“ — каза Дъдли. Ръката му несъзнателно се вдигна и се заигра с ухото му. — Какъв велик кораб е, каква невероятна работа е свършил по време на мисията. Това ме обърква. Защото аз със сигурност не летях на него. Копелетата от екипажа ми ме ОСТАВИХА ТАМ. САМ! Така нареченият ни капитан дори не се увери, че сме още живи, беше толкова отчаян да спаси собствения си задник.

Ръката му се изстреля нагоре, изпънатият му пръст сочеше към тавана.

— Аз все още съм там, нали знаете. Някак си. Някакво извънземно ме поддържа жив, или поне части от мен. Защо тогава съм и тук? Какво правите с мен, лайна такива?

Той слезе с тежки стъпки от подиума и остави всички високопоставени гости зяпнали смутено едни в други.

— Направи нещо — каза Антония с ъгълчето на устата си.

— Защо аз? — измърмори й Оскар. Всички репортери в публиката гледаха очакващо към тях и предаваха образа им през унисферата. Много от тях се усмихваха. Не със симпатия.

— Ти си церемониалмайсторът.

— О, мамка му. — Оскар бавно се отправи към средата на сцената, където бяха фокусирани множество светлини. Прочисти гърлото си.

— Днес сме малко вдетинени, а? — Никога не се бе изправял пред толкова дълбока и ненарушима тишина. — Вижте. Добре. Съжалявам, че д-р Боуз се чувства така. Ако бяхме останали на Наблюдателната кула, всички щяхме да загинем. Толкова просто е. Първите стреляха по нас с ядрени оръжия. В такива условия нямаш право да се мотаеш и да философстваш.

Сред първите редове на публиката се изправи Алесандра Барон.

— Капитан Монро, „Втори шанс“ разполагаше със свръхсветлинен двигател. Първите нямаха такива възможности. Защо тогава не обърнахте и не се върнахте впоследствие, за да проверите какво се е случило с другарите от екипажа ви?

— Главната ни мисия беше да докладваме за откритията ни във Федерацията. Всички на борда знаеха това, включително д-р Боуз. Всички приемахме рисковете.

— Само че действията ви в този случай не повишиха ли рисковия фактор? Една проверка нямаше да застраши никого на борда. Не бяхте ли загрижени за другарите си.

— Те се издъниха — отвърна рязко Оскар, ядосан на обвинението. Спомняше си твърде ярко каква беше ситуацията на борда в онзи момент. Сега тази видиотена дива поставяше под съмнение решенията, защитени от изминалото време и разстояние. — Или поне Боуз се издъни. Не беше правилно обучен за

изследователския екип. Никой не искаше стария идиот на борда още от самото начало.

Този път тишината, която се отвори, за да го погълне, беше дори по-дълбока. В следващия миг срещу него вече се задаваха едновременно хиляда въпроси.

Ръката на Антония се уви защитно около рамото на Оскар.

— Благодаря ви за времето, дами и господа — извика тя през усилвателя, увеличавайки го докрай. — В момента в салона се сервират питиета и сандвичи. Забавлявайте се.

Издърпа със сила Оскар от подиума, сграбчила го в нещо подобно на борческа хватка. Той улови за миг дяволската победоносна усмивка на Барон, преди да достигнат кулисите.

Бялата кожа на вицепрезидент Биклу бе станала червеникавокафява.

— Защо никой не ме предупреди, че ще се държи враждебно? — викаше той на помощниците си. Забеляза Оскар. — Ти! Какво по дяволите беше това?

— По-късно — изчурулика весело Антония, докато все така дърпаше Оскар след себе си. Стигнаха до сервизните коридори на хотела и спряха.

Оскар сложи ръка на челото си. Беше горещо и потно. Главоболието му се беше завърнало с всичка сила. Когато отдръпна ръката си, почти очакваше влагата по нея да се окаже кръв.

— О, Господи, наистина ли казах това?

— Да — каза Антония с прекомерно задоволство. — Беше време някой най-сетне да го направи.

— О, Господи. Мисля, че току-що профуках капитанството си на „Защитник“.

— Не ставай глупак. Хайде. Това е хотел. Някъде наблизо трябва да има бар. Ще те черпя, за да ти оправим махмурлука, нуждаеш се от това.

Дъдли не обърна внимание на никого: на правителствените представители, на хотелския персонал, дори на сестрата от клиниката. Веднага щом напусна сцената, се затича, препъвайки се в лабиринта от коридори, докато не стигна до голяма пуста кухня. Чак тогава спря и

си пое разтреперано дъх. Притисна страната на главата си в големия хладилен шкаф и се порадва на хладната повърхност от неръждаема стомана върху кожата си. Сърцето му хлопаше и ръцете му се тресяха. Не само заради бягането.

— Направих го — прошепна той и се усмихна сам на себе си. Беше казал какво мисли пред всеки важен репортер във Федерацията, както и пред вицепрезидента. Самата мисъл запращаше тръпки по крайниците му.

Някой започна да ръкопляска почти подигравателно.

Дъдли се изпъна. Почти очакваше да се появят телохранителите на вицепрезидента и да размахат йонни пистолети срещу него.

Вместо това се оказа младо момиче с къдрава златиста коса, която падаше под раменете ѝ. Носеше блузка с деколте от някаква ръждиворозова прозрачна материя, изпъстрена с шарки на сребърни листенца, както и чифт стегнати избелели сини дънки. Върху една от халките за колана имаше малко сребърно М. Докато се приближаваше, върху устните ѝ играеше крива усмивка. Зъбите ѝ бяха изключително бели, забеляза Дъдли, наред с това, че блузата ѝ прозираше. Лицето му започна да поруменява.

— Искане много кураж, за да кажеш това — каза тя. — Имаш уважението ми.

— Благодаря ти.

Думите му не излязоха чак като заекване. Знаеше, че зяпа, но просто не можеше да се спре. Беше твърде привлекателна, тялото ѝ изглеждаше толкова здраво, че гледката го омайваше. Температурата на собственото му тяло нарастваше неконтролируемо. Още не беше правил секс, не и в това тяло. Само много ноци, прекарани в мастурбация, откакто стана физически способен. А и това не беше отдавна. Спомени за жените, с които бе преспал, постоянно се появяваха в съзнанието му, както и за всички останали, които никога не бе събрал смелостта да заговори. Знаеше, че старото му аз никога нямаше да покани на среща момиче като това.

— Трябва да е било отвратително да осъзнаеш какво са сторили — каза тя. — Да приемеш какво предателство са извършили спрямо теб.

— Да. Да, така беше.

— Без теб нищо от това нямаше да е възможно, нито един от звездните кораби нямаше да бъде построен. Бившите ти другари нямаше да заемат важните постове, които са си извоювали.

— Не мога да повярвам, че го направиха. Оставиха ни да умрем. — Дори сега след всичките тези месеци, през които бе премислял случилото се, опитвайки се да го приеме, днес горчилката беше също толкова силна, както в деня, когато му съобщиха новината. — На нито един от тях не му пукаше за мен.

— Знаем — каза нежно тя. — Много от нас го знаят.

Усмивката ѝ беше омайваща.

— Спомням си, когато откри забулването. Тогава отварях репортажи за теб, все още бях в училище. Мислех си, че искам да стана астроном заради теб.

Той размърда некомфортно раменете си. Близостта ѝ беше опасна. Чувстваше как ерекцията му нараства. Страхуваше се, че ще я забележи. Искаше да я види гола. Искаше да я чука като демон до пълно изтощение.

— Така... така ли? Такава ли си? Астроном?

— Не. Опасявам се, че не съм от интелектуалния тип. В крайна сметка избрах спортна програма, бях в отбора по гмуркане.

— А.

— Знаеш ли, трудно ми е да повярвам, че говоря със стария си идол.

— Аз не съм ничий идол. Не съм сигурен дори, че съм себе си.

— Започна да удря юмрука си в хладилния шкаф, отново и отново. Дори когато говореше с нея, не можеше да отклони мислите си за дълго. — Нали знаеш, че истинският Дъдли Боуз още е някъде там. Още гледа към чуждите звезди, но вече от много по-близо.

Засмя се пискливо, почти загуби контрол над гласа си.

Ръката ѝ хвана юмрука му и го задържа.

— Аз съм Мелани.

— Радвам се да се запознаем.

Единственото, което чувстваше, беше хватката на пръстите ѝ върху китката му, силата и топлотата ѝ. Ухаеше едва доловимо на парфюм. Той вдиша дълбоко аромата, който беше толкова различен от филтрирания климатизиран въздух на клиниката. Аромат на човек.

— Навън има наета кола. Имам и стая в този хотел.

За Дъдли се оказа почти болезнено да каже каквото и да било.

— Да.

— Така. Мога да те закарам на най-близкия Тих свят. Или можем да се качим горе. Сега. Веднага.

Хотелската стая беше еднотипна и неразличима като всеки друг продукт на Августа. Беше дълга и L-образна, в единия ѝ край имаше тераса, а в другия — мраморна баня. Голямото двойно легло беше вдигнато по-високо от обичайното, а завесите около него можеха да го изолират от останалата част.

Навън беше тъмно, когато Оскар най-накрая отвори вратата и с препъване влезе вътре. Беше прекарал два часа заедно с Антония в малкия, ограничен за гости на хотела салон за коктейли на петия етаж, преди репортерите да ги открият. Така приключи купонът им.

Остави светлините включени и отиде до кухненската ниша. През широките стъклени врати на терасата влизаше достатъчно слънчева светлина, за да види бирените бутилки в хладилника. Избра си една и махна капачката. Антония беше права, алкохолът винаги беше подобър лек от инжекция. Махмурлукът му съвсем се беше изпарил. Хотелското меню беше на бара. Той го взе и излезе на тесния балкон. За вечерта имаше планиран официален банкет, който да завърши приветстващото събитие. Затова имаше и стая на свое име. Но вечерята беше отменена. Ако искаше да яде нещо, трябваше да ползва румсървиса.

Навън Нова Коста блещукаше ярко под нощното небе, сякаш беше увеличително огледало, което отразяваше съзвездията над себе си. В посока обратна на океана, на север хоризонтът сияеше с наситена кехлибарена отсянка там, където стоманолеярните се нижеха по протежение на хълмовете Корли. Истинска фалшива зора. Спомни си за малък свят с оранжево слънце, който бе изследвал преди осем-девет години. Короната на Нова Коста бе по-ярка от дребното светило. Магистралите бяха бавно движещи се пиротехнически реки, които се извиваха неуморно между искрящите решетки. Тесни ивици мрак прорязваха града. Това бяха железопътните релси, по които дълги проблясващи влакове се нижеха безкрайно между дворове, гари, и фабрики.

Оскар се усмихна безучастно на индустриалния мегаполис, както винаги зашеметен от невероятните му размери и енергия. Вятърът Ел Йопи духаше силно тази нощ и топлия му сух въздух помиташе магистралите и булевардите. Отпи от бирата. Някъде навън в обсипаната със скъпоценни камъни решетка от светлини се намираха заводите, в които ТСП строеше хиперпространствените си двигатели. В Първа база обикаляха слухове, че последните варианти са по-бързи от капер 4, много по-бързи. Ето това щеше да е страшен звезден кораб.

— Този следобед се справи много впечатляващо.

Оскар подскочи при звука на гласа. Бутилката бира се изплъзна от пръстите му и падна беззвучно към тъмния паркинг петнадесет етажа надолу.

— Мамка му.

Когато нахлу обратно в стаята, на дивана седеше мъж. Оскар така и не го бе усетил да влиза.

— Някои хора никога не се променят — каза мъжът. — Винаги си си паднал малко повече по добрата стара пиячка.

— Кой? Какво?

Последва тихо подсмиване и мъжът запали лампата на масата. Оскар се загледа в натрапника. Беше доста стар, вероятно на около шейсет, не се бе беше подмладявал. Лицето му беше закръглено и издаваше добро здраве, бузите му бяха червени. Кожата му изглеждаше малко грапава — белег у хората, които използват твърде често клетъчно препрофилиране. Тялото му беше по-едро от нормалното, но не беше в лоша форма, не и за човек на неговата възраст.

— Съжалявам, познавам ли ви?

— О, да, Оскар, познаваш ме.

Оскар се приближи до дивана и го погледна по-отблизо, опитвайки се да напасне лицето, което виждаше, към собственото си минало.

— Не...

— Не се опитвай да ме познаеш с паметта си. Нищо не е останало от начина, по който изглеждах. През десетилетията се препрофилирах стотици пъти, за да съм винаги на няколко крачки пред закона.

— О, по дяволите. — Силата напусна краката на Оскар. Той седна тежко на другия край на дивана. — Адам? Адам, ти ли си това?

— Аз и никой друг.

— О, Господи. Минаха четиридесет години.

— Тридесет и девет.

Оскар погледна с искрен страх мъжа, който някога беше негов приятел и другар.

— Какво искаш.

— Така ли поздравяваш стар другар?

— Недей.

— Какво? — изплю думите Адам. — Да не ти напомням какъв беше едно време? Да не ти напомням, че едно време имаше идеали? Принципи? Да не ти напомням какво правеше за каузата?

— Никога не съм забравял, по дяволите! — извика Оскар. — Мили Боже. Никой не би могъл да забрави. Не и това. Не и това, което направихме.

— Радвам се да го чуя. Не знам защо си мислих, че си постъпил на работа в най-голямата корпорация, позната на човешката раса, да ѝ помагаш да сее потисничеството и развалата си на нови светове.

— Четиридесет години и още не си измислил нова реч. Имаш ли представа колко изтъркани са тези глупости? Не забравяй да използваш думата „плутократ“, важни думи като тази винаги впечатляват невежите младежи, които примамваш да дадат живота си за каузата ти. Така си мислят, че си интелектуалец, някой, на когото могат да се доверят, някой, който знае какво прави.

— Това беше и твоята кауза, Оскар. Отказал ли си се от социалната справедливост? Това ли е цената на подмладяването тези дни? Това ли е валутата на новия Оскар Монро?

— О, спести ми го. Бях млад само веднъж и бях шибан първосигнален глупак, лесна мишена за копелета като професор Грайва, които можеха да ме експлоатират. По дяволите, бяхме деца. Просто деца, не знаехме нищо. Ти ми говориш за поквара, но не е нужно да погледнеш много надалеч, за да видиш откъде наистина тръгва всичко.

— Партията е права и ти го знаеш. Това общество не е справедливо.

— Давай, кажи го! — Оскар се наклони напред, пръстите му се свиха в юмруци. — Давай, нещастно копеле. Кажи го! Кажи го, дявол

да го вземе: целта оправдава средствата. Затова си тук, нали? Това искаше последния път.

Адам извърна поглед от гневните му очи.

— Нищо не оправдава това, което направихме — каза той толкова тихо, че Оскар едва го чу. — И двамата знаем това.

Седяха в двата края на дивана и не вдигаха поглед един към друг. След минута Адам изсумтя презрително.

— Колко жалко. Като женена двойка сме, винаги се караме.

— Защо си тук, Адам? Дойде, за да ме заличиш с величествения си пламък?

— О, не, няма да се измъкнеш толкова лесно.

— Какво искаш тогава? — Очите му се свиха, докато преценяваше стария си приятел. — Пари? Сигурно ще се нуждаеш от подмладяване доста скоро.

— Не съм сигурен, че мога да понеса да продължа да живея в тази Вселена.

— Дори ти не си толкова глупав. Не можеш да умреш. Това означава, че си пропилял целия си живот.

— Поне е живот, по време на който съм бил верен на себе си и на принципите си. Ти можеш ли да се похвалиш с това?

— Да. Помогнал съм за откриването на дузини нови светове. Дадох на вида ни многобройни шансове за ново начало. Космосът от етап три не е същият като етапи едно и две. Няма революции, не и такива с коктейли „Молотов“ и хора, които се пребиват до смърт на улицата, но разлика има.

— Хмм. — Адам кимна, все едно някакъв въпрос получи правилен отговор. — Същата кауза, различен ъгъл, а?

— Както и да е. Не съм тук, за да преживявам отново старите битки с теб. Всички те бяха водени и загубени и от двама ни. Какво, по дяволите, искаш, Адам?

— Бях изпратен, за да те помоля нещо, което няма да ти хареса.

Това, което стресна Оскар наистина, беше начинът, по който го каза. Сякаш почти се чувстваше засрамен. Само че Адам Елвин никога не се срамуваше от стореното. Никога. Това не беше негов проблем. Причината да обърнат гръб един на друг преди толкова много десетилетия. Наистина злъчно сбогуване.

— Съмнявам се, че нещата могат да продължат по-зле.

— Не бъди толкова убеден. Искам да прегледаш информацията за полета на „Втори шанс“.

— Да прегледам... — За малко да се задави. — Почакай. Каза, че някой те е изпратил. Кой те праща? Какво имаш предвид под „изпратен“?

— Мъжът, с когото работя понякога, вярва, че по време на полета ви до двойката Дайсън, на борда на „Втори шанс“ е имало извънземно влияние. Ако дневниците на полета преминат през професионален анализ, в тях може да има доказателства, които да потвърдят това.

Оскар се вгледа в стария мъж от ужасното му минало, а мислите му опипваха казаното дума по дума.

— Брадли Йохансон — каза той най-сетне. — Работиш с Брадли Йохансон? Присъединил си се към Пазителите на себесъщността? Към онази шайка луди? По дяволите, Адам. Кажи ми, че се шегуваш. Това е болна шега. Трябва да е така. Мамка му, не може да не е шега.

— Не съм се присъединил към Пазителите. Познавам Йохансон. Имаме взаимно удовлетворяваща ни уговорка.

— Ти — Оскар посочи към него с треперещ пръсти. — О, Господи, ти си атакувал „Втори шанс“. Ти си бил.

Адам се усмихна със зле прикритата гордост.

— И никой друг.

— Ти, побъркан, смахнат психопат! — Оскар сви юмрук, готов да удря, да мачка... — Терористичната атака почти уби половината ми приятели. Съсипа екипировка и база за милиони долари, забави изстрелването с месеци.

— Знам. Мисля, че губя форма. В старите времена щях да ви надхитря и да взривя звездния кораб.

— Ти си луд. Умряха хора, Адам.

— Всички са съживени. Също като приятеля ти д-р Боуз.

— Ще се обадя на флотското разузнаване.

— А, най-големият оксиморон на Вселената. Колко години прекъсване на живота мислиш, че ще получиш?

— Не ми пука за мен. Вече не. Ти трябва да бъдеш спрян.

Оскар почти го направи, почти нареди на е-конома си да се свърже. Щеше да го направи. Наистина щеше да го направи. Всеки миг.

— Не, Оскар. Ти и флотът бъркате, сега вие сте заплаха за човечеството. Виж до къде ни доведе скъпоценният ти „Втори шанс“.

— Какво ти има? Ти не вярваш в глупостите на Пазителите — президент Дой била агент на извънземно. Хайде де! Не и ти.

Той огледа закръгленото лице на стария мъж, търсейки белег на вина.

— Това, в което вярвам, няма значение, нали? — попита Адам.
— Важно е какво искам от теб. Искаме информацията от дневниците да бъде прегледана и ти си идеалният избор. Имаш неограничен достъп и това е специалността ти.

— О, сега разбирам. Ако проуча информацията и не открия доказателството ти, някой ще се обади на Рафаел Колумбия. Така ли?

— Не, Оскар, честен съм с теб. Искам да извършиш истинско, цялостно търсене.

Алкохолът, който течеше сладко през съзнанието му, спря Оскар да се изсмее на мига.

— Мили Боже, никога не съм си помислял, че ще стигнеш дотук. Имам предвид, винаги си представях, че продължаваш да изпълняваш плана на партията. Всеки път, когато някое от сепаратистките движения станеше център на внимание в унисферата, си мислех: „Обзалагам се, че Адам е там и работи зад кулисите, настървява войските, дава съвети на водачите им, независимо дали те ги искат, или не.“ Накрая щеше да се шмугнеш обратно във Федерацията, преди ТСП да затвори портала и да изградиш тайни мрежи от клетки на всеки свят. Щеше да разполагаш с хиляди верни активисти, готови за деня, когато цялата Федерация ще пропадне в гражданска война и революция. Представях си, че ще бъдеш като някой Ганди или Мандела, или може би просто някой Наполеон. Но със сигурност щеше да бъдеш някой. Не и това, обаче. Господи, виж се. Просто поредният дебел застаряваш бунтовник, който е изгубил каузата си преди десетилетия. Толкова отчаян, че се е присъединил към най-жалката шайка от загубеняци, която Вселената може да предложи.

Това не е истина, Адам, няма извънземно. Бях на борда на онзи звезден кораб повече от година, никога не се сблъсках с него под душовете, никога не го заварих да си краде закуска от столовата късно през нощта, на палуба тринадесет нямаше нито един призрак. Ето тук конспиративната ти теория се разбива с гръм и трясък в стената на

реалността. С Йохансон можете да си седите у дома, да пресявате всички слухове в унисферата и от тях да градите кулата на вашия Факт. Всичко това са глупости. Няма доказателства. Затова, преди да си тръгнеш, просто остави кристалната памет на масата, а аз учтиво ще я игнорирам. Когато те няма, а аз съм още по-пиян, ще вляза във файла, който приятелите ти са скалъпили, и ще преценя дали да го включа в официалния запис за теб, за да се спася от прекъсване на живота. Защото съм твърде жалък страхливец, за да поема отговорност за това, което някога сторих.

— Трябва да посетиш психолог, за да се погрижи за тази себеомраза. Не е здравословна.

— Майната ти — каза Оскар. Болката, която чувстваше, вече беше близка до физическа. — Просто остави кристалната памет и си върви.

Адам го удари по бузата. Ударът беше толкова силен, че почти го събори от канапето.

— Мамка му. — Оскар докосна устата си и замига, за да прогони черните сълзи, предизвикани от парещата болка. Струйка кръв се процеждаше от ъгъла на устните му. Той погледна обезумяло Адам. — Какво ти става? Казах, че ще го направя. Какво още искаш?

— Това не е подправен файл, кучи син. По-истинско от това няма накъде. А аз ти казах, че на борда е имало чуждо влияние, не оцъклено чудовище. Звездния странник работи чрез хората. Някой на борда на „Втори шанс“ е изключил бариерата — дори не се опитвай да ми кажеш, че е било съвпадение. Същият този е направил така, че Боуз и Фербеке да бъдат оставени от кораба. Не мислиш ли, че е поне малко подозрително, че от всичките свръхтехнологични, многократно обезопасени играчки, с които разполагахте на борда, точно простото комуникаторно устройство да се развали в най-неподходящия миг? Защото аз мисля и още как.

— Някой? — попита цинично Оскар. — Член на екипажа?

— Да. Един от безценния ти екипаж. Един от приятелите ти. Може би повече от един. Кой знае? Това трябва да разбереш.

— Това е дори по-лошо от извънземен незаконен пътник. Знаеш ли през колко тренировки и проучвания преминаваха хората, за да се качат на борда? Никой дори мъничко подозрителен не беше допуснат близо до кораба.

— Имаш предвид хора като теб и Дъдли Боуз?

Оскар го изгледа в продължение на дълъг, смразяващ кръвта миг.

— Виж, Адам, това, за което ме молиш, не е възможно. Физически ми е непосилно. Осъзнаваш ли колко много данни има в тези дневници?

— Знам. Затова никога нямаше да успеем да ги откраднем и анализираме сами. Не е нужно лично да пресяваш всеки байт. Знаеш кои са най-важните части от полета. Ще търсиш там. Не в основните събития, случилото се на мостика и в инженерните отдели, там всичко ще е чисто. Важно е това, което е ставало на фона им. Кой е бродил по тринадесета палуба, когато е паднала бариерата? Открий ги, не просто заради мен или заради себе си, а заради всички. Трябва да знаем какво се е случило наистина.

— Това е... Не мога...

— Извънземното става все по-активно. Трябва да признаеш, че напоследък се случват странни неща. Онази експлозия на Венис Коуст, която отстрани снабдителя ни с оръжия, убития сенатор.

— Глупости. Това беше някаква тайна операция на правителството или на някоя Междузвездна династия. Всички го знаят.

Адам се усмихна злобно.

— Звучи ми като теория на конспирацията.

— В голяма грешка си. Защо никога не можеш да си го признаеш?

— Тогава го докажи. Кой точно ще предадеш, ако прегледаш информацията? Ако бъркаме, няма да изгубиш нищо. Ако, Господ да ни опази, сме прави, трябва да го знаем. Ще бъдеш герой. Това е достатъчно, за да донесе опрощение за миналите ти грехове.

— Не ми трябва опрощение.

Адам се изправи.

— Знаеш, че съм прав. А аз знам, че никога не можеш да признаеш това в лицето ми. Затова нека да спрем с мачовските пози. Ще се свързвам с теб на всеки две седмици, за да следя напредъка ти.

— Няма да го направя.

— Да, и аз казах същото, когато Йохансон ме помоли да се свържа с теб. Само че ние с теб никога не сме имали избор, не е ли така? Не и след гарата „Абадан“. Пази се, Оскар, много хора разчитат на теб.

[1] Глава от кодекса, регулиращ банкрутите в САЩ, която позволява реорганизиране на дружества според законите за банкрута в страната. — Бел.прев. ↑

24.

Керис Пантър откара спортно-градския си модел „MG“, сив металик, до възела Нова Коста и веднага влезе в автомобиловозния влак за Елан. Вагонът беше напълно затворен, представляваше тръба от алуминий с ярка полисветлинна ивица по продължение на тавана и няколко тесни прозорци от всяка страна. Нейният „MG“ беше с толкова ниско окачване, че се намираха под зоната ѝ на зрение. Шофьорската система на колата я прокара точно до голямо BMW 6089 с предни и задни предавки, преди да активира напълно спирачката. Зад нея паркира „Форд Икон“.

Тя нареди на седалката да се отпусне назад и се настани за пътуването. Е-кономът ѝ изведе във виртуалното ѝ зрение цял чаршаф от сюжетни идеи и схеми. Тя започна да ги запълва и да ги снажда в сложни цикли. В момента имаше голямо търсене на саги с щипка фантастика, които бяха нейният предпочитан жанр. Ант, агентът ѝ, беше нетърпелив да се възползва от пазара. Каза, че точно сега несигурността около ситуацията с Първите отблъсква хората от суровия реализъм. Те искаха ескейпизъм. Той знаеше най-добре. Ант всъщност беше по-стар и от Найджъл Шелдън и се занимаваше с една и съща работа век след век. Беше станал свидетел на всяка творческа мода, докато модният цикъл постоянно въртеше жанр след жанр.

Минаха двадесет минути, преди влакът да започне да се движи напред, дърпан от електрическата машина „Фантом T5460“. От Августа се озоваха право в Ню Йорк. Оттам трансземната връзка ги отведе през Талахаси, Едмънтън, Сиатъл, ЕлЕй Галактик, Мексико Сити, Рио и Буенос Айрес, преди най-сетне да прекосят Тихия океан до Сидни, откъдето влакът беше пренасочен към Уесекс. Пътуването през Земята отне около час. Спряха на пет от гарите, за да могат още коли да се качат на автомобилоносача. След като стигнаха Уесекс, направиха по-дълъг престой, докато прикачваха още шест вагона, а разстоянието от парка на гарата до портала на Елан им отне още пет

минути. Минута по-късно вече намаляваха скорост успоредно на дългия перон на Рънуич, столицата на планетата.

Шофьорската система на нейния „MG“ я свърза към пътното пренасочване на града, плати местната автомобилна такса и я откара в покрайнините на летището. За свое учудване този път хвана връзката си по график. На плаца я чакаше голям шестструен самолет с перки, модел „Сидли-Локхийд СР-505“. Тя закара колата до задната рампа и я вкара в зяпналото товарно отделение, където електромускулните скоби хванаха здраво гумите ѝ. Вътре имаше още петнадесет коли, както и два автобуса. Самолетът можеше да носи общо до шейсет и пет тона товар в допълнение към сто и двадесетте пътници на горната палуба.

Керис прекара следващите три часа в удобно място в първа класа, а през това време красив стюард в първия си живот ѝ сервираше шампанско и самолетът се носеше над Екватора със скорост от 0,95 мах. Ант я потърси два пъти, за да се посъветва с нея относно няколко ръкописа и да поиска позволение да раздвижи преговорите по договорите ѝ. Беше си ласкаещо, че работеше с нея лично. Списъкът му с клиенти беше затворен вече от повече от век. Ако всичко минеше добре, последната ѝ сага щеше да излезе в унисферата след шест месеца.

Кацнаха на летището в Кингслийр на Райсил и тя се прибра обратно в колата си. На излизане от столицата на южния континент, видя планините Дау'синг, които се извисяваха над хоризонта.

Върху предната част на високата кабина за пътни такси в началото на магистралата към Рандтаун имаше монтиран нов знак, който гласеше: „Не е позволено преминаването на военни превозни средства.“ Някой беше напръскал върху него в светец оранжев спрей: „СМЪРТ ЗА АНТИЧОВЕШКИТЕ ИДИОТИ ИЗМЕННИЦИ.“

— Това сигурно ще е забавно — измърмори тя, докато спираше до кабината и слагаше кредитната татуировка на палеца си върху четеца. Подсилената бариера се плъзна нагоре и тя потегли по магистралата. Широка ивица от ензимно подсилен бетон изглеждаше напълно пуста по цялото си протежение. Керис си помисли, че прилича на стартовата отсечка на огромна състезателна писта, което си беше интересно предизвикателство. Извика целия набор от програмни инструменти на шофьорската система във виртуалното си зрение и проследи нагаждането им към простата система за управление на

трафика на магистралата. Скоростният ограничител беше малка стара програма, лесно податлива на модификацията, която беше стандартен елемент от модерните агресорни кодове на „MG“. Отстрани неприятното софтуерно наблюдение на колата и натисна здраво с крак ръчния ускорител.

В осевите двигатели нахлу порой от мощ, която я притисна в седалката. Тя задържа скоростта, прехвърли радарната и навигационната функция на кормилната програма и остави пълния контрол на шофьорската система. Електромускулните ленти в стените на гумите реагираха на нарасналата скорост и промениха профила си, увеличавайки допирателната повърхност, за да осигурят още по-голяма тяга. На лицето ѝ изгря зла усмивка, когато колата връхлетя върху първия склон в полите на планините с триста километра в час.

— Останал съм бил верен — каза Дъдли Боуз. — Бил съм глупав. Чу ли какво казах? Видя ли записа? Предупредих ги, казах им да се махат. Тогава гласът ми прекъсна. Извънземните сигурно са ми затворили устата и са ме наказали, задето съм провалил плановете им. А през цялото време аз си рискувах задника за Уилсън Дагоеба Кайм. Копелето ме остави там да изгния, да умра под извънземното слънце. Жертва ме заради собствената си безопасност.

— Ти си съвсем жив, любов моя — каза му Мелани. Лежах заедно на двойното легло в така наречения с тънък усет към сатирата „младоженски апартамент“ на хотела. Завесите бяха дръпнати и Дъдли виждаше безценните си съзвездия. Мелани трябваше да полага усилия, за да не започне да се прозява, отчаяно искаше да заспи. Нещо, на което на този нов Дъдли Боуз явно изобщо не беше способен без помощта на силни успокоителни. Тя се зачуди дали ще успее да пусне още едно от хапчетата в питието му. Беше почти три часът сутринта. Само че шампанското, от което толкова енергично бяха отпивали порано, вече беше изпито и дори „Пайн Харт Гардънс“, най-добрата марка на Рандтаун не предлагаше румсървис по това време. „Дяволите да го вземат това затънтено място.“

Не разполагаше с много други възможности, освен да се върне на Рандтаун, за да предаде продължението на репортажа си за блокадата. Алесандра искаше да знае дали местните се бяха отказали от

антихуманната си позиция, след като станцията от мрежата на детектора на червееви дупки беше монтирана принудително в планините Регенти над града. Искаха да покажат хора, изпълнени с угризения, обърнали гръб на тъпите селяци като Марк Върнън. За Мелани щеше да е лесно да уреди подходящи интервюта, колкото по-цветуци, толкова по-добре.

Не искаше да го прави, не просто, защото ненавиждаше Рандтаун и самодоволното провинциално мислене тук. Случаят Майо беше много по-важен за нея. Ако успееше да пробие там, вече дори нямаше да се нуждае от патрон в лицето на Алесандра. Само че работата се оказа трудна. След величественото фиаско с флотската церемония по посрещането бе прекарала ден и половина заключена в стаята си с Дъдли Боуз, потапяйки го в секс марафон, какъвто повечето мъже познаваха само от телесензорните порнопредавания или от сънищата си в кризата на средната възраст. Не й каза нищо. Не спираше да говори в паузите между сексуалните подвизи, които тя вършеше в негово име, но темата беше винаги една и съща: той и дали все още е жив на Дайсън Алфа. От време на време получаваше почивка под формата на гневни тиради срещу Уилсън Кайм, бившата му жена и флота като цяло. Спомените му все още бяха твърде хаотични, за да получи нещо полезно от тях.

Почти го беше зарязала в хотела на Августа, когато дойде времето да си хваща влака за Елан. Почти. Някакво натрапчиво съмнение, за което се надяваше да се окаже разцъфващата ѝ репортерска интуиция, ѝ каза да упорства. Беше сигурна, че той знае нещо, което може да ѝ помогне. Въпреки това започваше да се чуди дали не бе прочела твърде много в думите на Майо.

Най-накрая се обади на Алесандра и призна, че не е отбелязала никакъв напредък по случая с Майо и ѝ се наложи да изтърпи самодоволното жило на учителката си. Каза на Дъдли, че ще прекарат уикенда в уединен курортен град, в който щеше да изпълни най-горещите му и мръсни фантазии. Това щеше да е последният ѝ шанс да отгатне какво ѝ спестяваше Майо. Той я последва като послушно дете.

— Но жив ли съм там? — Дъдли посочи едва-едва към отворения прозорец на младоженския апартамент.

— Не. Само ти си. Ти си неповторим. Трябва да разбереш това и да спреш да се притесняваш за стария си живот. Той приключи. Това е

ново начало за теб. А аз съм тук, за да го направя възможно най-приятно.

— Богове, това е кръстовидната група Земплар.

Дъдли слезе от леглото и се отправи към прозореца. Отвори го и подаде глава навън. Свежият бриз от Трине'ба лъхна в стаята и Мелани се разтрепери върху леглото си.

— Така и не ми каза къде сме — каза Дъдли.

— Къде ли? Рандтаун. Казах ти.

— Не, Елан. Това трябва да е Елан. Прав съм, нали?

— Да, любов моя, това е Елан. — Беше впечатлена. Трансферът на спомени очевидно беше сработил идеално, единствено личността му не беше преживяла процедурата гладко. — Сега затвори прозореца, моля те. Замръзвам.

— Това е най-близкото място до Дайсън Алфа с изключение на Далечината. — Главата му все още беше навън и гласът му достигаше до нея приглушено.

— Да.

— Пазителите на себесъщността идват оттам, нали знаеш.

— Знам. — Тя се пресегна за юргана и спря. — Знаеш ли нещо за Пазителите?

— Малко. Стана само веднъж.

— Кое?

Той се извърна от прозореца и погледна засрамено надолу.

— У нас влезе крадец. В крайна сметка разбрахме, че са били Пазителите. Според главния следовател курвата, за която бях женен, се беше срещнала със самия Брадли Йохансон.

— Кой главен следовател? — попита Мелани, опитвайки да потисне вълнението си.

— Онази странната, от Кошера, Паула Майо.

Мелани се просна обратно по гръб и вдигна триумфално юмруците си във въздуха.

— Да!

— Какво има? — попита нервно той.

— Ела тук.

Изчука го. Както винаги, попадна изключително лесно под контрола ѝ. Ако му позволеше, щеше да достигне оргазъм за секунди, затова беше строга, прикоткваше го, провокираше го и му отказваше,

за да продължи толкова дълго, колкото искаше тя. Този път беше различно поради една причина — тя също си позволи да свърши. Не се преструваше, нямаше звукови ефекти. Актът се превърна в нейното егоистично празненство, той беше тук заради нейното удоволствие.

Трябва да беше усетил, че нещо се е променило, сигурно беше усетил промяната в нея. Погледът му по-късно, докато лежеше на леглото, беше изпълнен с обожание.

— Не ме напускай — помоли я той. — Моля те, никога не ме напускай. Не бих го понесъл. Няма да мога.

— Не се тревожи, любов моя — каза му тя. — Още не съм свършила с теб. Сега бъди добър и вземи едно от хапчетата за сън.

Той кимна, нетърпелив да задоволи желанията ѝ. Глътна едно хапче и изпи остатъците от шампанското. Мелани разбухна възглавниците и потъна обратно в тях, усмихвайки се към тавана. За пръв път от четири дни се отпусна в дълбок, приятен сън.

Марк беше навън сред лозите и оправяше един от автоматичните берачи, който беше закъсал. Бари и Сенди бяха с него и изгаряха от желание да помогнат с поправките. Помощта им се изразяваше в препускане нагоре-надолу по лехите, докато кучето лаеше възбудено и се стрелкаше между тях. Голямата дълга машина беше стигнала до средата на третата леха и тогава контролиращият ѝ софтуер беше осъзнал, че гренчамовите плодове не се плъзгат през централния канал. Подобните му на октопод ръце бяха замръзнали в различни позиции, докато късаха гроздовете от лозите.

Това беше едва третият ден от прибирането на реколтата. В собственото му лозе се бяха разваляли машини вече на два пъти. Съседите му все по-често и отчаяно му се обаждаха, за да им помага с проблемните работи. Той се провря между машината и обсипаните с листа лози и отключи панела за проверка на товарния механизъм. Също като преди, през канала бяха минали лози, увивайки се около различни зъбчати и въртящи се механизми. Издърпваха ги ножиците и берящите ръце. Нищо по-различно от всичко в този живот, ако се замислиш — софтуерен проблем. На следващата година трябваше да напише поправка на програмата, която да различава лозите. Дотогава трябваше да прерязва жилавите лози с прост чифт градинарски

ножици, а след това да ги издърпа с ръце. Смачканите гренчамови плодове правеха цялата работа бавна и лепкава.

— Гледай, татко — извика Бари.

Марк извади последните късове лози от пълнещия механизъм и погледна нагоре. Някой шофираше с невероятна скорост по гъсто настлания каменен път на долината. Беше ниско сиво возило, зад което се издигаше завихрена опашка от прах.

— Идиот — изсумтя той. Панелът за проверка щракна обратно на мястото си. Той удари няколко пъти с върха на клещите си по заключващите игли, за да се подсигури. Е-кономът зададе на автоматичния берач инструкция да продължи работата си и ръцете отново се изпънаха бавно. Ножиците закълцаха гроздовете. Движенията започнаха да се ускоряват. Марк кимна доволно и извади слънчевите си очила от джоба на работния си комбинезон.

— Идват насам, тате — извика Сенди.

Колата беше намалила скорост, за да завие по алеята към лозето на Върнън. Изобщо не изглеждаше като нещо, чийто собственик можеше да е жител на Рандтаун.

— Хайде — каза Марк на децата. — Да отидем да ги посрещнем.

Те се прикриваха между лозите, докато тичаха към алеята, викайки Панда, запиляла се да лови уоби, местният еквивалент на полските мишки. Марк стигна до края на лехата, откъдето огледа добре луксозната кола, която се приближаваше към къщата. Елегантната ѝ пригладена форма му подсказа кой им беше дошъл на посещение.

Моделът „MG“ спря до пикапа на „Ейбълс“. Окачването се спусна обратно от високата позиция за шофиране по неравен терен и гумите се прибраха в шасито. Отстрани, като крило на чайка, се отвори врата и от нея излезе Керис Пантър. Носеше шикозна пола, ушита от различни парчета велур, скъпи ръчно измайсторени ботуши и бяла блуза. Държеше чантата си „Стетсън“ в една ръка.

Бари се провикна приветстващо и се втурна напред. Сенди се усмихваше щастливо, посещенията на леля им винаги бяха вълнуващи.

— Хубава железария — каза саркастично Марк.

— О, това ли? — Керис махна небрежно към модела „MG“. — Това е колата на жената на гаджето ми.

Марк обърна театрално поглед към небесата. Всеки път трябваше да се появи с гръм и трясък.

Нито една от двете камериерки, които донесоха закуска в стаята в единадесет часа, не срещнаха погледа на Мелани. Оставиха големите подноси на масата и си излязоха.

— Майната ви — каза Мелани, след като вратата се затвори след тях. Заповдига сребърните подноси от чиниите. Румсървисът може и да беше боклук, но кухнята без съмнение беше четиризвездна. — Намествай се — нареди тя на Дъдли.

Той седна срещу нея, нервен като ученик пред директор. Тя си спомняше усещането достатъчно добре.

— Какво искаш от мен? — попита той.

— Историята ти.

— Само това ли съм аз, просто история?

— Всички, в крайна сметка, сме истории. Искам да ти помогна, Дъдли, наистина е така. Ако някой успее да различи какво се е случило, ще се чувстваш много по-щастлив. Мисля, че мога да направя това за теб. Наистина.

— А ние? Какво ще стане с нас?

Тя се усмихна безсрамно, вдигна една ягода и я облиза по подобаващо покварен начин.

— Нали не смяташ, че се отдавам по този начин на някой, за когото не ми пука?

Усмивката му изразяваше предпазливо облекчение. Тя издърпа стола си около масата, докато не се притисна до него. Докато той я наблюдаваше в тих транс, вдигна още една ягода и я задържа нежно в зъбите си. Много бавно развърза халата си и го разтвори, след това се наведе към него и насочи ягодата към устата му. Той я ухапа и устните им се докоснаха.

— О, Господи. — Трепереше и очите му бяха навлажнени.

— Сега ме нахрани.

Дъдли вдигна тънък резен палачинка, от която капеше кленов сироп. Тя се засмя, когато капките паднаха на гърдите ѝ, и сдъвка парчето. Дъдли ѝ се нахвърли и събори подносите със закуска по масата. Беше удивена, че досега бе показал такъв контрол и се засмя

отново, когато столът ѝ полетя назад. И двамата се затъркаляха на пода, докато Дъдли отчаяно се опитваше да свали собствения си халат.

Изчука я върху скъпия килим музакни, докато върху тях капеше портокалов сок от обърнатите върху масата чаши. След това я пренесе на леглото и я изчука отново.

— Ще трябва да се изкъпя пак — каза тя, след като той най-накрая се изтощи. Въпреки че се бе постарал да оближе целия сироп и сладките зърна от гърдите и бедрата ѝ, все още беше ужасно лепкава.

— Ще се присъединя.

Тя се усмихна и се сгуши в него.

— Кога се срещна с Паула Майо?

— Преди полета — каза той с въздишка. — Изведоха ме от процедурата по подмладяване, за да ме разпитат.

— Какво са направили?

— Преди полета преминах през частично подмладяване. Нямаше време за цялостно, но бях доста стар физически и трябваше да смъкнат възрастта ми колкото се може, преди да започна обучението си. Паула Майо нареди да ме изкарат. Разпита мен и Уенди. Не мога да си спомня много от това, което казах, но беше доста обърквашо, когато прекъснах процедурата. Затова и не бях толкова млад, колкото исках, когато тръгнахме. Не и толкова млад, колкото искаше Оскар Монро.

— Не започвай отново да обръщаш внимание на онзи стар пияница. Ти каза, че Майо те е разпитвала за някакъв обир.

— Да. Бившата ми говорила с Бродли Йохансон, който се бил дегизирал като репортер. Попитал я за организациите, които финансираха наблюденията ми. Веднага след това научихме, че в дома ни е влизал крадец и е копирал всеки файл от домашната система.

— Каква беше връзката според Майо?

— Онзи идиот Йохансон вярваше, че една от благотворителните организации, които финансираха наблюденията ми, е параван на Звездния странник. Това е извънземното...

— Знам какво е Звездния странник. Кога точно стана това?

— Точно след нападението срещу „Втори шанс“. Майо беше получила правомощия да прави общо взето каквото си поиска, когато ѝ дадоха онзи случай, включително и да ме извади от подмладяващата процедура.

— И беше проследила тази връзка. Защо?

— Нямам представа. Каза, че просто търсела аномалии. Всеки, свързан с „Втори шанс“, бил под лупа. Но най-странното беше, че Йохансон знаел, че тя ще открие връзката и казал на Уенди да ѝ предаде съобщение.

— Наистина ли? Какво беше то?

— Спри да се съсредоточаваш върху подробностите, важна е голямата картина.

— Странно. Спомняш ли си коя благотворителна компания е заподозрял Йохансон?

— Да, Благотворителност за образование „Кокс“.

— Никога не съм чувала за тях. — Тя потупа ръката му и се изправи. — Знаеш ли какво направи току-що?

— Какво?

— Говореше за това какво се е случило с предишното ти тяло, сякаш говореше за себе си. Започваш да свързваш телесните си животи. Браво. Казах ти, че ти се отразявам добре.

Тя го целуна по сепнатото младежко лице и влезе в банята.

Голямата дълбока вана беше пълна до ръба, а по повърхността на водата плаваше айсберг от сапунени мехурчета. Мелани се потопи и с удоволствие почувства нежния поток на въздушни мехури, който отнемаше болките, около тялото си. Дъдли не беше нежен през цялото време. Отчаянието и ожесточеността му бяха направили обичайното му монотонно изпълнение доста по-интересно.

Тя увеличи музиката и облегна глава на възглавниците на ръба. Виртуалната ѝ ръка докосна иконата на СИ.

— Трябва ми финансова информация — каза тя.

— Знаеш, че не можем да ти дадем достъп до поверителни записи. Мелани.

— Трябва ми само информация от обществените записи. Просто е възможно проследяването ѝ да се окаже малко трудно, а не искам да използвам търсачите на предаването.

„А и вече не мога да използвам горкия стар Пол Крамли.“

— Добре.

— Благотворителност за образование „Кокс“ е помогнала с финансиране за наблюденията на д-р Боуз. Колко са му дали?

— Цялата сума е равна на едно цяло и три милиона земни долара в продължение на единадесет години.

— От къде идват парите им?

— Частни дарения.

— Какво означава това?

— Източникът на парите не е достъпен.

— Добре тогава, кой я управлява?

— Регистрираните правоносители са трима адвокати: г-н Далтра, г-н Помански и г-н Сийтън. И тримата работят за „Бромли, Уотърфорд и Гранку“, нюйоркска правна фирма.

— Хмм. — Тя прокара гъбата по краката си. — Какво друго подкрепят от „Кокс“?

— Допринесли са за работата на над сто университета и колежа във Федерацията. Искаш ли списъка?

— Не точно сега.

— Искаш ли общата сума, дадена на други институции?

Тя отвори очи и изведнъж се заинтересува — за СИ не беше обичайно сам да предлага информация.

— Да, моля.

— Седемдесет земни долара.

— На всеки?

— Не. Това са всичките им плащания.

— Дявол да го вземе. Колко време е продължавало това.

— Четиринадесет години. Прекъснали са дейността си две години, след като Дъдли Боуз е наблюдавал забулването и шест месеца, след като Паула Майо го е разпитала.

— Е, най-омразни човеко във Федерацията — каза Керис, подкачайки го с усмивка. — Страхотна титла. Все едно че марксистите са го гласували в анкета в унисферата. Никога не съм подозирала, че малкият ми племенник ще стане толкова известен.

Марк просто изсумтя в отговор и потъна още по-дълбоко в любимия си стол. Седяха заедно в дневната, а Керис опитваше от миналогодишното вино на долината Улон преди обяда.

— На никой тук не му пука — каза той. — Това не е важно.

— О, да. Отнася се само до нас, нали. Ние, упадъчните типове от метрополисите, които упражняваме интелектуалното си снобарство върху вас, горките провинциални глупаци.

Марк сви рамене и се усмихна.

— Ти го каза.

— Събуди се и подуши въздуха — тросна му се тя. — Медиите ще направят така, че красивия ви малък град да потъне в земята. Знам от познатите си, че Алесандра Барон планира продължение на репортажа. Опитал ли си да запазиш ски ваканция тук за следващия сезон? Аз пробвах. Вече предлагат петдесетпроцентни намаления. Никой не иска да дойде.

— И ти можеш да оправиш това, така ли?

Керис размени погледи с Лиз.

— Нуждаете се от сериозен пиар, Марк. А аз съм единственият експерт, с когото разполагате.

— Ти си я повикала! — обвини Марк Лиз.

— Трябва се вслушаш в някого, бебчо. Всички наоколо внимават да не те обвиняват. Лично.

Той се обърна умолително към Керис.

— Изобщо не казах нещата по този начин, по който бяха представени в интервюто. Редактирали са думите ми, за да прозвучи зле.

— Техническият термин е вулгаризиране — каза Керис. — Можем да го използваме, за да отвърнем на удара.

— Как? — попита подозрително той.

— Мога да уредя да те интервюират в други предавания. Студийни интервюта на живо, за да не могат да си играят с думите ти. Ще трябва да те обучим, преди да те пуснем да приказваш и освен това ще трябва да развиеш прилично чувство за хумор. Можем да го направим.

— Аз имам чувство за хумор — възрази възмутено той.

Керис отвори устата си, за да му отговори. Навън присветна ярка светлина. Марк и Лиз се намръщиха едновременно. Никъде не се виждаха буреносни облаци.

В градината Сенди пищеше, като че ли от болка. И двамата родители скочиха от столовете си и се втурнаха през отворените врати на вътрешния двор.

— Какво има, кукло? — попита Марк.

Панда беше подивяла, лаеше, скачаше нагоре-надолу. Сенди изтича при майка си с широко разтворени ръце.

— В небето — изстена тя. — Очите ме болят. Виждам в лилаво. Системата на китката на Марк блокира. Небето на югоизток бе станало ослепително бяло.

— Какво по дяволите...

Всички автоматични берачи бяха спрели работа, както и тракторите. Всеки робот, който виждаше, беше застинал и тих.

Петното от копринена светлина над планините се оцеддаше и оставяше след себе си обикновеното синьо небе. Тогава иззад върховете в синевата се покатери розово-златно слънце, върху чиято повърхност се гърчеха мрежи от черен пламък. Хвърляше дълги движещи се сенки по земята.

— О, Господи — прошепна Лиз.

Новото слънце се издигаше върху стъбло от ослепителни бушуващи пламъци. Целият останал сняг на Регентите се изпари в една-единствена мощна бяла експлозия. Върховете сякаш вибрираха. Започнаха да се ронят, веднага щом хищният облак от изпарения се завихри около тях и ги скри от поглед.

Письците на Сенди достигнаха кресчендо.

— Взривиха я — извика изумен Марк. — Взривиха станцията на детектора.

Гледаше как гъбестият облак набъбва, как цветовете му потъмняват и стават все по-плътни, докато синкавата му повърхност се разстиляше по чистото небе. В този миг ги застигна звуковата експлозия.

Мелани си поръча лека салата от румсървиса, преди да облече джинсите и черния като въглен пуловер на любимата си марка. Завърза косата си и пусна съвсем обикновената опашка назад. Не си сложи грим, само овлажнител за лице. Беше важно да изглежда сериозна по време на обаждането.

Една от намръщените камериерки донесе салатата, докато Дъдли радостно се плацикаше в банята. Тя прекара няколко минути в чистене на бъркотията от сутрешните подноси. Мелани ѝ даде двадесетдоларов бакшиш. Когато си отиваше, се мръщеше още повече.

— Да ти го начукам двойно — каза Мелани на вратата.

За кратко се порови в салатата, избистрайки наум репликите си, а след това седна на бюрото и използва настолната система на стаята, за да се обади на Алесандра.

Образът на Алесандра се появи на екрана на системата. Седеше в гримьорския стол на зелената стая. Около врата ѝ имаше хартиен лигавник, за да предпази прекрасната ѝ рокля.

— Къде, по дяволите, беше? — попита я настоятелно тя.

— На Елан съм.

— Добре, в такъв случай ще те оставя да живееш. В този момент си ей толкова близо до уволнение. — Тя вдигна ръката си. Показалецът и палецът ѝ почти се докосваха. — Никога повече не блокирай кода на адреса си в унисферата. Сега, трябва ми продължение на интервюто ти до час. Постарай се да е достойно за награда или мъничкият ти задник ще се озове в орбита.

— Попаднах на нещо.

— Какво?

Мелани си пое дъх.

— Паула Майо смята, че Звездния странник е истински.

— Направо не мога да повярвам, знаеш ли? Давам ти всякакви шансове, повече, отколкото съм давала на когото и да било, и не само защото си добра в леглото. И в крайна сметка какво, измисляш този боклук?

— Слушай! Тя ме насочи по следите на Дъдли Боуз.

— Знаеш ли къде е той? Всички в шоубизнеса са станали на маймуни да го търсят.

— Да, чуках го за информация. — Тя отметна глава и запази каменно изражение, докато гледаше образа на Алесандра. — А както каза, съм много добра в това. Открих нещо.

— Добре, скъпа, имаш своите петнадесет секунди на слава. Какво е то?

— Една от благотворителните компании, които са финансирани наблюдението на двойката Дайсън, което Боуз е извършвал, е параван. Звездния странник е манипулирал събитията, така че да видим забулването. Искан е да изследваме бариерата.

— Доказателства? — каза рязко Алесандра.

— Благотворителната организация е била финансирана от тайна банкова сметка — каза тя, молейки се на Господ да е поне близо до

истината. Просто нямаше друг начин, трябваше да привлече Алесандра в разследването. — Проверих всичките ѝ останали дарения. Символични са, колкото да отчетат дейност, ако някой направи бърза проверка. А след откритието е била затворена. Но важното е, че Майо е знаела още преди години. Не разбираш ли какво означава това? През всички тези години, в които не успяваше да залови Йохансон и Елвин, е знаела. Може дори да работи с Пазителите!

— Това е твоя лична вендета — каза Алесандра.

Мелани забеляза несигурността ѝ и я притисна упорито.

— Само че ще е твоята история. Дай ми екип за разследване, позволи ми да я разработя. По дяволите, сама оглави разследващия екип. Това е посланието на Майо. Към нас, медиите. Това е информация от публичен източник, потвърдима е, ако знаеш къде да търсиш. Можем да докажем, че Звездния странник съществува. За Бога, Уенди Боуз всъщност е срещнала Бродли Йохансон! Това някога появявало ли се е в някое интервю? Това е истина, Алесандра, имаш думата ми.

— Искам да говоря с Боуз.

— Добре.

Иконата на СИ изскочи във виртуалното зрение на Мелани.

— Легни на пода зад леглото — каза ѝ той.

— Какво?

— Флотската мрежа от генератори засича червееви дупки, отварящи се във Федерацията — каза СИ. — Станцията на детектора на върха на Регентите е подложена на атака. Залегни зад леглото, ще ти осигури някаква защита.

— Мелани? — попита Алесандра намръщено.

— Трябва да тръгвам — каза колебливо тя, без наистина да вярва на случващото се. Виртуалното ѝ зрение изведнъж започна да ѝ показва включващи се импланти, активирани от СИ. Появяваха се системи, които тя нито можеше да разпознае, нито да разбере.

— Ще се опитаме да поддържаме контакт с теб — каза СИ.

— Мелани, има някакъв аварийен сигнал — каза Алесандра, а гласът ѝ беше изпълнен с притеснение. Мелани се хвърли към леглото. В небето навън проблесна ослепителна светлина.

Уилсън беше сам в ужасния си, блестящ в бяло офис и чакаше хората да пристигнат за втората организационна среща за сутринта, тази, която касаеше графика на производство на кораби и контрола над доставките на подчастите. Приоритетното обаждане, което дойде от Отдела по планетарна защита, го накара да се изправи в стола си, докато то извеждаше големи аварийни икони във виртуалното му зрение. Мрежата от детектори на червееви дупки засичаше непознати квантови сигнатури в космоса на Федерацията. Червеевите дупки се отваряха в няколко звездни системи.

Офисът започна да притъмнява, алени и сапфирени цифри плъзнаха по тавана и надолу по стените, а в същото време по пода разцъфтяваха смарагдови графики. Проекциите се стабилизираха и оформиха арки, поставяйки Уилсън в центъра на тактическата звездна карта. Той беше близо до границата на Федерацията, където космосът от етап три изтъняваше в галактическата нощ. Двадесет и три звездни системи бяха оградени от кехлибарени икони, а малките текстови прозорци бяха пълни с цифри и икони.

— Двадесет и три червееви дупки! — прошепна смаяно той. Флотът разполагаше едва с три функциониращи бойни кораба и осем разузнавача, пригодени за носене на бойни глави. В този момент потокът от информация се увеличи, хвърляйки светлина върху информацията, постъпила от детекторната мрежа. Във всяка от двадесет и трите звездни системи бяха отворени по четиридесет и осем отделни червееви дупки, което правеше общо над хиляда и сто. Приблизително толкова, колкото бяха порталите на ТСП.

— Копелета.

Не можеше да повярва на цифрите — той, който беше стигнал до Дайсън Алфа и сам беше видял мащабите на цивилизацията на Първите.

Започна да получава още информация, която допълваше мрежата на флота. Киберсферите на Аншун, Белеме, Мартабан, Балкаш и Самар вече страдаха от сериозни повреди и локални засечки. Сигнали за експлозии идваха от правителствените системи на тези планети, като в почти всички случаи съпадаха със зоните на електронни повреди. Двадесет и три полупрозрачни сфери се разшириха в образа около Уилсън, обозначавайки атакуваните планети. Трудно му беше да намери подробни изображения от която и да е от тях. Сателитите за

наземно наблюдение, геосинхронните предавателни платформи, индустриалните гари и високо разположените метеорологични сензори биваха систематично взривявани в орбита. Червевите дупки представляваха ярки алени диаманти, обградили планетите. Проблясваха и изчезваха, и се появяваха отново, променяйки с минути позициите си, така че сензорите не можеха да се прицелят в тях. Радарите проследяваха високоскоростните снаряди, които излитаха от тях при всяко появяване.

Флотът губеше контакт със станциите на детекторите на Елан, Уолтън, Помона и Натаваара, всички планети в космоса от етап три с относително малко население. Една по една станциите изчезваха от мрежата и разделителната способност на изображението отслабваше. На Молина, Оливенза, Козани, Баляя нямаше нито една оцеляла станция. Все светове, което още дори не бяха отворени за свободно заселване.

До него като призрачно сиво очертание се материализира Ана. Сякаш двамата отново бяха на антиускорителните си столове на „Втори шанс“.

— Започнаха с ядрени оръжия! — каза изумено тя.

— Знаем как водят битките си — каза той. Умишлено говореше сурово, за да се подготви за истинското значение на графиките върху дисплеите. Когато тя беше до него, му беше по-лесно да възпре собствените си емоции. Той беше командирът, трябваше да бъде спокоен и аналитичен, да потисне тази малка част от себе си, която искаше да избяга от офиса и да се втурне към хълмовете.

— Включи Колумбия в командния кръг. И ми дай позициите на корабите.

— Всички ли? — Във въпроса се усещаше силна горчивина.

— Направи го! — Собствените му ръце бяха заети да издърпват планетарна правителствена информация за гражданската защита от унисферата. Малки сини светлинки се появиха върху моделите на двадесет и трите планети — градовете със силови полета. Върху четирите новоразработени свята бяха защитени единствено гарите на ТСП.

Рафаел Колумбия се появи онлайн от другата страна на Уилсън спрямо Ана.

— Толкова са много — каза той и за първи път прозвуча сплашен и несигурен. — В момента изстрелваме бойни аероботи. Трябва да прихванат някои от снарядите, но само около главните населени центрове. По дяволите, трябваше да построим десет пъти повече.

— Вдигни всяко работещо силово поле — каза му Уилсън. — И не просто тези на двадесет и трите свята. Нямаме гаранция, че инвазията им ще се ограничи с това. Използвай планетарните сфери, за да отправиш масово предупреждение, искам хората да намерят прикритие. Това като за начало.

— А после?

— Когато разполагам с повече информация, ще ти кажа. Трябва да знаем какво се готвят да направят след първоначалната бомбардировка. Ана, свържи ни с останалата част от стратегическия и командния екип, моля те. Днес ще се нуждаем от много помощ.

— Да, сър. В момента засичам звездните кораби.

В звездното поле се появиха бели индикатори, етикетирани с разпознавателна информация. В обсега на мрежата от детектори разполагаха със седем кораба. Два разузнавача бяха на дни път извън Федерацията. Бойните кораби и останалите разузнавателни кораби бяха пръснати по неясната граница на космоса от етап три. Уилсън взе решение.

— Свържи се с капитаните — каза той на Ана. — Искам да се срещнат на една светлинна година от Аншун.

Старата им база беше възловата планета на ТСП за сектора и като такава беше най-гъсто заселена.

— Ще започнем контраатаката си оттам.

Поне никой не се изсмя открито на думите му.

— О, по дяволите! — изсумтя Рафаел.

В тактическия дисплей присветваше нов рояк от кехлибарени предупредителни икони, много по-дълбоко в космоса на Федерацията, около планета четиридесет и две — Уесекс.

— Направи каквото можеш за тях — каза Уилсън на Рафаел. Искаше му се да не бе прозвучало като лоша шега. „Можехме ли да знаем, че атаката ще е толкова масирана?“ В съзнанието му се промъкна ужасна мисъл: „Пазителите знаеха.“

— Сър! — възкликна Ана. — Разполагам с директна връзка с капитан Ту Лий. Те все още са в базата на Аншун.

— Какво?

— Тя е на „Втори шанс“.

Виртуалната ръка на Уилсън се разфокусира, докато мушкаше комуникационната икона.

— Как е ситуацията при вас? — попита той, когато загриженото лице на Ту Лий се появи във виртуалното му зрение.

— Разкачихме се от дока. — Ту Лий трепна. През образа ѝ премина вълна на смущение. — Посрещаме вражески огън. Силовото поле се държи. Какви са заповедите ви?

Уилсън почти извика на висок глас: „Най-накрая добри новини“.

— Елиминирайте колкото можете от снарядите, насочени към планетата. Не опитвайте, повтарям, не опитвайте да стреляте по червеева дупка. Все още не. Трябва ми информация за тях.

— Да, сър.

— Успех, капитане.

Голямото животоподдържащо колело на „Втори шанс“ завърши аварийната процедура по спиране на въртенето, която объркваше маневрите им и създаваше проблеми с напредването.

— Пълно ускорение — нареди Ту Лий на пилота. Вече беше капитан от седмица. Беше заела поста, когато корабът влезе в док след последната си мисия. Флотът го беше изпратил на далечна разузнавателна мисия на триста светлинни години от Федерацията. Скоростта му не можеше да се сравнява с тази на новите разузнавателни кораби, но пък ги превъзхождаше по издръжливост. Също така разполагаше с количества делта-V, каквито имаха само новите бойни кораби.

Плазмените им ракети откликнаха плавно на инструкциите на пилота и произведоха ускорение от едно и половина же. Бяха на хиляда километра над нощната страна на Аншун и завиваха над втория най-голям океан. Големите портали в предната част на мостика показваха ослепителните бели пламъци на ядрени бомби, които избухваха под тях. Ту Лий стисна гневно зъби пред гледката на унищожение. За нея цветовете на светлината бяха внимателно програмирани, а интензитетът — намален, но за всеки на повърхността тя означаваше почти мигновена смърт.

— Ларох, разполагаме ли с модел на поредицата на появяване на дупките? — попита тя.

— Потвърждавам четиридесет и осем червееви дупки — каза Ларох, който управляваше конзолата със сензорите. — Но те не спират да подскачат безразборно наоколо. Единствената постоянна величина е височината им, на около хиляда и петстотин клика.

— Добре, нека да летим под това ниво и да проследим снарядите в обсега ни. Оръжия, стреляйте, винаги когато прихванем мишена. Пилот, ако се натъкнем на група, приближи ни до нея.

— Атакувани сме — каза Ларош.

Осем извънземни ракети свистяха към „Втори шанс“. Пилотът обработи векторите на плазмените двигатели и промени траекторията. В средната част на кораба изгряха плазмени копия и прорязаха космоса, преди да се разпаднат в силовите полета на ракетите. Лазерите ги прихванаха и заизточваха гигавати енергия, омаломощавайки сериозно силовите полета. Плазмените копия стреляха отново и най-накрая претовариха щитовете на ракетите. Над планетата разцъфнаха многобройни детонации. Плазмените им облаци се сляха във врящо петно от чиста светлина, широко над петдесет километра.

— Появи се група от шестнадесет снаряда — обади се Ларош. — Насочени са към планетата.

В порталите на мостика върху тях се появиха етикети, зелени игли с векторни цифри, които прескачаха с голяма скорост. Ту Лий повика корабната команда за изстрелване на снаряди и прати залп от прихващащи ракети. Те се хвърлиха с ускорение от петдесет же, а през това време тя активира поредицата от променени енергийни функции в бойните им глави. Прихващащите се разделиха в каскада от независимо насочени носители, чиито ракетни дири растяха като експлозии на светкавици, докато се пръскаха в преследване на извънземните снаряди. Взривяваха се мегатонни бойни глави, верига от ослепителни светлинни петна изкриви йоносферата на планетата в огромни извивки, вследствие на мощните електромагнитни влияния, пръснати като вълни от променените енергийни функции.

Няколко от оръжията на извънземните моментално излязоха от строя и дирите им избледняха, докато те се запремятаха по инерция към тъмната повърхност на хиляди километра под тях. Взриви се втора

вълна от бойни глави. Този път изменената енергия беше канализирана през единични изстрели на рентгенови лазери, пренасочвайки седемдесет процента от мощта на експлозията в единствен тънък лъч от ултрасилна радиация. Всички оцелели снаряди се разпаднаха и греещите останки от тях полетяха настрани в зловеща имитация на метеоритен дъжд.

Още четири червееви дупки се отвориха в близост до „Втори шанс“. От всяка излетяха по тридесет и две ракети. Нежни ветрила от сензорна радиация погалиха звездния кораб. Посоката на ускорение на мостика се промени и притисна Ту Лий странично към стола. Коланите се затегнаха около раменете и талията ѝ, придържайки я на място.

— Може и да са много — каза Ларош, — но софтуерът им е безполезен. Засичам голямо количество на микровълнови емисии от червеевите дупки. На ракетите постоянно се подава нова информация и насочващи инструкции.

„Втори шанс“ заизстрелва залп след зали от плазмени копия по новите нападатели, докато те се приближаваха със скорост от двадесет же. Мощна поредица от ядрени експлозии превърна космоса извън звездния кораб в ослепителна равномерна белота. Вълни от изтъняла плазма се плъзнаха по външното силово поле и разтресоха суперструктурата. Ту Лий чу шумните металически пъшкания на корпуса, който се извиваше и огъваше под ударите. Сякаш летяха през короната на звезда, заслепени от горещия радиационен блясък и подмятани от релативистични течения от частици. Звездният кораб се изплъзна от енергийната буря като проблясващо алено балонче, зад което се извиваха дълги водопади от водородна плазма. Двадесет и четири извънземни ракети го преследваха, за да пресекат пътя му.

От всяка конзола на мостика запищяха аларми. На екраните заизскачаха схеми, докато екипажът и ОИ се опитваха да възстановят функциите.

— Направи скок — нареди Ту Лий.

На хиперпространствената конзола Линдзи Сансън активира генератора на червееви дупки. „Втори шанс“ изчезна от космоса около планетата.

— Колко скапан е този софтуер? — попита Ту Лий.

— Странен е — каза Ларош. — Липсва му всякаква гъвкавост, изобщо не е толкова напреднал като нашия. Изглежда така, сякаш

изобщо не разполагат с интелигентни програми.

— Можем да се възползваме от това — каза Ту Лий. Тя погледна към дисплея с основните показатели на кораба. Системите не бяха понесли никакви критични щети. С изключение на малко драскотини по корпуса и няколко пробива в резервоарите, по-голямата част от щетите бяха усвоени от периферните части на животоподдържащото колело. При отсъствието на научноизследователските екипи разполагаха само с четиридесет души на борда, никой не се намираше в непосредствена опасност.

— Всички да облекат костюмите — каза тя, докато извикваше дисплей, показващ резервите им от ракети. — След това ни върни там.

На осемстотин километра от столицата на Аншун, Трелоар, от нищото изникна трепкащо петно тюркоазена светлина. От центъра му изскочи „Втори шанс“, докато нимбът се свиваше. Звездният кораб изстреля петнадесет ракети, след което генераторът на червееви дупки изкриви отново космоса и той изчезна обратно в хиперпространството. Почти мигновено се появи отново на около пет хиляди километра, този път над Бромрайн, крайбрежен град, чието население от двеста хиляди души се беше свило под защитния силов купол. Още петнадесет ракети бяха изстреляни, преди корабът да се върне отново в хиперпространството.

Направиха още девет скока около планетата, изстрелвайки всички сто седемдесет и три останали ракети. Веднага щом ги освобождаваха, снарядите от всеки залп активираха за кратко ракетите си, пръскайки се от точката на изстрелване, и след това ги спираха. Сензорите им сканираха наоколо и търсеха червееви дупки. Когато такава се появеше, ракетите се активираха отново и се впускаха към нея с ускорение от петдесет же. Извънземните снаряди едва успяваха да се подадат извън очертаванията на червеевата дупка, преди да бъдат подложени на атака с електромагнитни полета, електронни оръжия, рентгенови лазерни импулси, кинетични удари и ядрени взривове. Много малко от тях успяваха да преминат и да се разбият на планетата.

„Втори шанс“ отново се появи внезапно от хиперпространството и започна кратка трансмисия на информация към подложения на бомбардировка свят под себе си, уведомявайки флота как бяха минирали космоса в близост до орбита.

Появиха се осем червееви дупки, които обградиха звездния кораб на разстояние от петстотин километра. Линдзи Сансън активира хиперпространствения двигател.

— По дяволите!

— Какво? — попита Ту Лий. Порталите на мостика все още показваха Аншун под тях. Някога пасивните му облачни форми се вихреха, възбудени от експлозиите.

— Интерференция. Пространството е толкова изкривено от червееви дупки, че не можем да отворим своя. Нарочно търсен ефект е, модифицирали са квантовите флукуации, за да ни блокират.

— Придвижи ни — извика Ту Лий на пилота.

Плазменият двигател на „Втори шанс“ се включи. Корабът започна да ускорява с над три же. Още осем червееви дупки изникнаха около него.

— Мамка ви! — извика Ту Лий по адрес на Първите.

От всяка червеева дупка излетяха по деветдесет и шест снаряда.

Найджъл Шелдън закусваше в имението си в Нова Коста, когато аварийният сигнал от детекторната мрежа го достигна. Не се бе прибирал на Кресат, семейния свят на фамилията му, през последните пет месеца. Прекарваше времето си между Августа и Земята. Чувстваше, че е разумно да не стои твърде далеч, в случай че нещо се случи, въпреки благословията на модерните комуникации. Сега предположенията му се бяха оказали плашещо верни.

Около имението се активираха силови полета, комуникацията премина в режим на защитени връзки. Той затвори очи и се отпусна в стола си, докато вътрешните полета се включваха и изолираха стаите. Пълният спектър на интерфейсните му импланти се включи, позволявайки на сетивата му да усвояват дигитална информация в ускорен режим. От точки, разположени по покрайнините на Нова Коста бяха изстреляни аероботи. Стреснатите жители се зазяпаха в яркото сутрешно небе към тъмните фигури, които се понесоха нагоре към патрулните постове на големи височини. Силови щитове затвориха небето зад тях.

След като активира защитите на Августа, Найджъл се съсредоточи отново върху атаката. Модифицираният му дисплей

показваше двадесет и три планети на Федерацията, където се бяха отворили извънземните червееви дупки. Усещаше червеевите дупки като убождания от иглички по кожата си. СИ отвърна на молбата му и се присъедини към него в тактическата репродукция — малка топка от сплетени мандаринени и тюркоазени линии, които флукутираха ритмично, докато се носеха в нищото до него.

— Това са много червееви дупки — каза той.

— Димитри Леополдович през цялото време твърдеше, че нападението ще бъде в огромен мащаб. Това вероятно не е показателно за пълната им мощ.

В невъобразимо разширените възприятия на Найджъл се появи фонов шепот, докато регистрираше суматохата от заповеди от главния щаб на флота на Висшия ангел, които координираха сензорната информация и подреждаха наличните ресурси.

— Горкият стар Уилсън — промърмори той.

Съсредоточи се върху няколко икони в малката галактика от символи, които се носеха на заден план. Те се задвижиха послушно. Основан на дълбоки невронни връзки в мозъка му, този интерфейс създаваше чувство по-скоро за телепатия, отколкото за простите виртуално свързани с мозъка системи на домашните интерфейсни програми.

Около всяка планетарна гара на ТСП във Федерацията се вдигнаха силови полета. На двадесет и трите свята, подложени на атака, не беше дадено почти никакво предупреждение. Местните влакове, които влизаха в гарите, набиха рязко спирачки, машините им се плъзнаха по релсите, докато се приближаваха към непоклатимите полупрозрачни бариери, които се бяха издигнали пред тях. Не всички успяха да спрат навреме. Няколко машини удариха силовите полета, изскочиха от релсите и се преобърнаха. Товарните и пътническите вагони се огънаха като сгъваемо ножче, смачкаха се едни в други и се разкъсаха. Нагънаха се и захвърлиха пътници и стоки по насипите и изкопите. Колите и камионите, които се движеха по магистралите, получиха инструкции да спрат от управляващия пътен софтуер. Челните превозни средства се набиха в силовите полета. Назад по пътищата колите се удряха една в друга като домино.

В съзнанието на Найджъл се появи информация за пораженията и жертвите. Бяха нищо в сравнение с унищожението, което се сипеше

от небето около тях. Той пренебрегна цифрите. Нямаха избор. Без гарите и безценните им портали, повече нямаше да има Федерация.

Оцелелите гари във Федерацията поне дадоха достъп на пристигащите влакове, преди да вдигнат силовите си полета. По магистралите навън по всяко шосе се оформяха огромни опашки, километри наред. Хората, пленени във вътрешната част, се подготвиха задълго чакане, тайно благодарни, заедо се бяха озовали от тази страна на силовото поле.

Найджъл видя как Рафаел задейства щитовете на градовете. Беше активирал новата планетарна защитна мрежа с по-висок приоритет от местните цивилни власти. Той запрати аероботи като ракети в небето. Те стреляха в полет — големи машини, чиято грозота веднага ги отличаваше като военна собственост. Взривяваха спускащите се снаряди на Първите още в стратосферата, но поради огромните количества няколко успяха да преминат през препятствията и да се ударят в силовите полета. Огромни райони от околните територии бяха засегнати и сведени до езера от стъкло, но силовите полета удържаха.

Гарата на ТСП на Уесекс дори изпревари мрежата от детектори на флота и първа уведоми Найджъл за отварящите се над планетата червееви дупки. Когато пренасочи вниманието си натам, веднага усети командните програми на Алан Хътчинсън, които наводниха киберсферата на Уесекс. Основателят на света от Големите¹⁵ бе поел командването на собствените си защити. Многобройни силови полета се активираха около Нараби, местния мегаград. Малката тактическа защитна бригада на планетата получи заповеди да се разгърне около периметъра и да активира прихващащите си батареи земя-въздух. Взводове от бойни аероботи бяха изстреляни от силовите си, за да патрулират небесата над силовите полета.

Лицето на Алан Хътчинсън прехвърча през съзнанието на Найджъл, дивашки ухилено. Три от аероботите му стреляха с атомните си лазери, сваляйки прииждащите снаряди на Първите, докато последните навлизаха в горния слой на атмосферата.

— Добра стрелба — каза Найджъл.

— Приятно разнообразяване на финансовите доклади — беше грубият, но сърцат коментар на австралиеца.

Нов залп от снаряди излетя от четири червееви дупки. Отговори им стена от огън от повърхността на планетата.

— Благодарности на Господ за това — каза Алан, когато степените радиоактивни останки се посипаха надолу към океана. — Можем да ударим копелдаците.

Информацията, постъпваща от останалите нападнати светове на Федерацията, беше потискаща. Освен градовете, защитени от силови полета и аероботи, планетите бяха съвсем неподготвени.

— Можеш да извадиш от строя някой друг снаряд — каза Найджъл. — Но с тези темпове ще загубиш. Те разполагат с хилядократно превъзхождащи те ресурси.

— Кажи ми тогава добрите новини, няма ли да го направиш най-сетне?

И двамата мълкнаха, за да наблюдават как „Втори шанс“ полита над Аншун.

— Давай, Ту Лий, давай — прошепна високо Найджъл. Опита се да не се притеснява за младата си потомка. Емоционалното разсейване беше последното, което можеше да си позволи точно сега.

Още стотици снаряди бяха изстреляни към Уесекс. Алан не разполагаше с достатъчно аероботи, за да покрие по-отдалечените местности. Градовете, пръснати из земеделските земи, опасващи континентите, бяха изтрети от падащите свободно снаряди.

— Кучи синове — изръмжа Алан. — С какво тези хора някога са ги застрашили?

— Можеш ли да различиш някакъв модел на атака във всичко това? — попита Найджъл СИ. — Имат ли стратегия? Или просто се опитват да ни заличат?

— Изборът им на планети подсказва, че имат двойна цел — каза СИ. — Двадесет и трите външни свята са силна опора за Федерацията. Завземането на Уесекс и порталите му към планетите от етап две ще им позволи да окупира огромна част от територията ни и на практика да прекъснат съществуването на Федерацията като обединен субект. Особено ако успеят да превземат и Земята.

— Никога няма да получат гарата Нараби — каза рязко Найджъл. — Лично ще се постарая това да не се случи.

— Не могат да знаят как точно ще реагираме — каза СИ. — За тях тази атака е със също толкова изследователски характер, колкото е

и за нас. Целта да си осигурят Уесекс е логична. Могат да си позволят да претърпят поражение, но ако все пак се сдобият с порталите в гарата Нароби, ще получат ключ към задния двор на шейсет развити свята.

— За какво по дяволите им е това? Какво искат от нас?

— Съдейки по целите на снарядите, трябва да заключим, че желаят да придобият колкото се може повече човешка инфраструктура с практически цели. С радост биха елиминирали по-малките градски местности, за да спечелят по-големите. Дори и да ги отблъснем веднага, по-голямата част от оцелялото население на двадесет и трите свята ще трябва да бъде евакуирано. Земята около градовете е радиоактивна сгурия, посевите са опропадени, климатът е разстроен. Заплашени са да загубят статуса си на животоподдържащи планети, ако не бъде приложено изключително скъпо ретрооформяне.

— Копелета — изсумтя Найджъл. — Ти ми описваш геноцид.

— Вероятно.

— О, Господи — възкликна Алан. — Пипнаха я.

Найджъл наблюдаваше през радара и оптичните сензори как „Втори шанс“ храбро ускорява извън орбита, борейки се да се отърси от обкръжаващите го червееви дупки на Първите. В следващия миг ослепителните плазмени ракети угаснаха в ядрена пещ от елементарни частици, която се разпростря на разстояние от петстотин километра.

— Копелета! — излая Найджъл. „Ту Лий, справи се прекрасно, толкова се гордея с теб. Ще чуя смеха ти отново.“

— Дявол да го вземе — каза Алан. — Съжалявам, Найджъл.

— Не можем просто да си седим тук и да търпим тази саморазправа — каза Найджъл. — Трябва да им покажем, че сме способни да им отвърнем.

— Адмирал Кайм нареди на корабите да се съберат заедно — каза СИ.

— Обзалагам се, че тези извънземни копелдаци треперят в ботушите си. Уау, три кораба са се отправили към тях.

Аероботите на Уесекс унищожиха още един залп снаряди. Първите изглежда бяха спрели да обстрелват малките градове, пръснати по останалата част на планетата. Нароби и външните му квартали вече обираха цялата мощ на повсеместната атака.

— Няма да получите гарата ми — каза им решително Найджъл. Отвори многобройни командни връзки право към генераторите на червеевите дупки на трите портала на гарата на Нараби. Установи достъп до защитения трезор със спомени. Старите спомени се надигнаха и се наместиха в изкуствена невронна мрежа, давайки му достъп до цялото познание, което някога бе притежавал за екзотичните материи, енергийните преобразуватели, супергеометрията, квантовата математика. Започна да черпи от всички налични спомени и да качва нови нареждания в машините, които генерираха червеевите дупки, водещи към Луйзиада, Ламайта и Тубуай. Около него засвяткаха предупреждения от защитните механизми за обратна връзка. Дори неговата контролна система не можеше да се справи самостоятелно с три червееви дупки.

— Малко помощ би била добре дошла — каза той на СИ.

— Много добре.

Найджъл въздъхна тихо и облекчено. Нямаше как да отгатнеш дали СИ ще благоволи да помогне, или ще се прави на голяма работа. Помисли си, че нашествието бе объркало дори великия изкуствен интелект. Все пак Винмар физически се намираше в космоса на Федерацията.

След като СИ се зае да превежда и да задвижва машините, за Найджъл остана единствено да управлява процеса. Под неговото ръководство СИ преформатира вътрешната квантова структура на трите червееви дупки, които беше избрал. Той прибра отворите на далечните им портали и ги превърна в отворени процепи, извиващи се през време-пространството.

Една от червеевите дупки на Първите се появи отново над Уесекс и Найджъл нанесе удар. Псевдотелекинетичният му контрол започна да движи иконите със свръхзвукова скорост. Трите изхода на червеевите дупки на ТСП се материализираха във вътрешността на натрапника в транспространствено сечение и създадоха масивно изкривяване, което предизвика огромни колебания в енергийната тъкан на извънземната червеева дупка. Електрическата мощ на осем от ядрените електроцентрали на Нараби беше изпомпена през механизмите на портала, за да бъде подсилена нестабилността и насочена обратно към Първите.

Натрапилата се червеева дупка изчезна наред с страховитата гравитационна имплозия, която освободи взрив от ултрасилна радиация. Найджъл зачака, а хисрадарът му сканираше космоса над Уесекс. Първите вече разполагаха само с четиридесет и седем червееви дупки, които се появяваха и изчезваха. От портала Малайта идваха шумни предупреждения, които го информираха, че цялата машина намаляваше притока на хранене, за да предотврати допълнителни поражения. Прекомерното натоварване, което беше стоварил върху нея, бе изгорило много от компонентите ѝ.

— Проработи — заяви той.

— Разбира се — отвърна безстрастно СИ.

— Можеш ли да отстраниш и останалите? — попита Алан.

— Нека да видим.

Доколкото подобно нещо беше възможно, ПланинаНаЗората изпита кратко чувство на възбуда, докато подреждаше мислите си, преди да даде старт на нашествието. Чуждоземната Федерация беше огромно неизвестно, независимо от спомените на Боуз. Спомняше си живота там, спомняше си какво беше обществото, но разполагаше само с неясни представи за истинските ѝ индустриални и военни възможности. Това му даваше поводи за притеснение.

Близо до родната му система имаше няколко други звезди, около които имаше планети, годни да поддържат животоформи на Първите. Вече бе отворил червееви дупки до осем от тях и изпрати стотици милиони подвижни, за да започнат заселването. Беше много по-лесно да се разпростре върху животоподдържащите планети, отколкото върху студените, безвъздушни луни и мъртви астероиди на родната му система. Нямаше нужда от машини, които да обгръщат в защитни какавиди новите поселения. Установяването на тях беше по-лесно. Групите неподвижни вече се образуваха на новите планети и възприемаха основните мисловни процеси на ПланинаНаЗората. Вдъхвайки упойващата наслада от бъдещето, той вече се бе разпрострял на разстояния от стотици светлинни години.

Някога това щеше да му бъде достатъчно. Дори първият велик враг, неизвестният, щеше да се затрудни да построи бариери около толкова много звезди. Само че в Галактиката имаше повече от един

враг. Можеше да предвиди какво щеше да се случи, когато експанзията му срещне препятствието, поставено от хората и техните територии. Две несъвместими форми на живот щяха да се съревновават за едни и същи планети и звезди.

ПланинаНаЗората знаеше, че мирното съвместно съществуване не е възможно. Всъщност не можеше да си представи как би позволил на друго чуждоземно да споделя Галактиката с него. В крайна сметка звездите бяха само краен брой. След като вече знаеше как и можеше да присъедини към себе си всяка от тях с помощта на червееви дупки, щеше да ги присъедини всичките. По този начин можеше да си гарантира безсмъртие. Нямаше значение колко звезди щяха да умрат или да се превърнат в нови, той все още щеше да е жив. И първото препятствие по пътя му беше Федерацията, пълна с опасни независими хора и техните превъзходно развити машини.

ПланинаНаЗората отвори хиляда сто и четири червееви дупки на координатите, които бяха дошли заедно със спомените на Боуз. Някои се отвориха съвсем до целите си, други бяха наблизко, а трети се намираха на половин светлинна година или повече. Прекара през тях сензори и събра информация относно позициите им, използва я, за да усъвършенства звездната си карта. Определи точните местоположения на звездите на Федерацията. Изходите на червеевите дупки бяха пренаредени около първоначалните цели. ПланинаНаЗората с интерес установи, че спомените на Боуз бяха точни за методите на колонизация на хората. Видът им използваше чудовищно малка част от потенциала на световите, които заселваше. Общият им брой едва стигаше, за да запълни един-единствен свят, камо ли стотици. Индивидуалността беше ужасна слабост.

Изпрати снаряди през дупките, прицелвайки ги към по-малките обитаеми зони и по периметрите на по-големите. Откри и други цели — човешки квантови сензори, комуникационни мрежи, сателити, хранващи мрежи — и насочи снарядите си към тях. Намерението му беше да елиминира самите хора, като запази индустриалните им центрове в сравнително добро състояние. Възнамеряваше да изкара от сградите тези, които не успееше да порази, и да ги пръсне из неизползваемата земя, правейки ги безполезни.

Над градовете се активираха силови полета. ПланинаНаЗората не беше очаквал това. В спомените на Боуз нямаше познание за такива

неща. Не можеше да отвори червеевите си дупки във вътрешността им. Предвид огромните разстояния, с които работеше, най-доброто, на което беше способен, бе да ги разположи на разстояние до две хиляди километра от планетата. За да установи прецизни изходи, му трябваха портали, които да служат за котва на червеевите дупки.

Малки летящи машини, аероботи, се издигнаха над градовете и започнаха да изстрелват снаряди. ПланинаНаЗората нямаше избор и увеличи броя снаряди, които пращаше през отворите, насочвайки ги така, че да предизвика най-голямо опустошение.

Когато отвори червееви дупки над основния свят, Уесекс, се сблъска с още по-силна съпротива. Виждаше мегаграда под себе си. Две трети от него представляваха индустриални мощности. Мащабите надхвърляха повечето от планетарните му поселения, а ефективността на човешките системи, снабдени с електронен контрол, надхвърляше всичко, което той беше постигнал.

Над Аншун полетя човешки звезден кораб и обезвреди дузини снаряди. Отговорът на ПланинаНаЗората беше стандартен, изпрати още. Когато човешкият кораб започна да се появява и скрива в собствената си червеева дупка, ПланинаНаЗората отклони още групи неподвижни, които се концентрираха върху механизмите на собствения му генератор на червееви дупки и промениха енергията, така че действието ѝ да е възпиращо. Десетки хиляди неподвижни се съсредоточиха върху проблема, което го доведе до границите на възможностите му. След като приклеци звездния кораб в истинското пространство, изстреля умопомрачителен залп от снаряди.

Нещо се случи с една от червеевите му дупки над Уесекс. По разпадащата се материя на пространственото изкривяване премина вълна от енергия. Претовари генериращия механизъм, който бе построил на един от четирите гигантски астероида в орбитата на междувездната червеева дупка на междинния му пост. Последвалата експлозия разби кулата, в която складираше снарядите, и достигна до ескадрилата от кораби, които чакаха над нея.

ПланинаНаЗората започна трескаво да претърсва спомена си за събитието. Докато се занимаваше с това, още две червееви дупки се разпаднаха и енергийните експлозии съсипаха генераторите. ПланинаНаЗората осъзна, че всъщност бяха претоварени от външна сила. Пренасочи още групи неподвижни към решението на проблема и

увеличи захранването към останалите генератори, за да блокира петте следващи опита за дестабилизиране.

Борбата прерасна в съревнование на енергийна мощ. ПланинаНаЗората захранваше червеевите си дупки през мегапоточни изсмукващи дискове, пуснати в короната на звездата до междинния пост, които прехвърляха захранване към астероидите през малка червеева дупка. Дори когато пренасочваха максимални количества, съществуваше граница, с която самите генератори на червееви дупки можеха да се справят. А хората променяха нападателните си подходи със скорост, която той не можеше да достигне, модифицираха моделите на интерферентно и резонантно усилване за наносекунди. Освен това сякаш също разполагаха с неизчерпаеми източници на захранване.

Нови двадесет и седем генератори на червееви дупки или експлодираха, или се свиха в разтопени развалини. ПланинаНаЗората прекрати опита си да плени Уесекс и отклони останалите червееви дупки към планети, на които тази намеса липсваше. На повечето от тях резултатите от бомбардировките бяха разочароващи. Човешките защити обаче бавно биваха избутвани назад от огромното количество снаряди, които изстрелваше. Той спря стрелбата и прати първите кораби във Федерацията.

Беше събрал флота от четиридесет и осем хиляди за първоначалния етап на експанзията.

В средата на тактическия дисплей на Уилсън вече ставаше доста пренаселено. Призрачният образ на самата Илейн Дой се бе присъединил към него заедно с Найджъл Шелдън. Ефирното им присъствие придаваше на заповедите му върховна изпълнителна тежест. За съветници по тактическите и технологичните въпроси разполагаше със сенките на Дмитри Леополдович и Тънди Сътън зад себе си.

Точно сега с радост щеше да приветства някой истински дух, който да му каже какво се задава в следващите мигове или поне да направи сносно предположение. Наблюдаваха как последните снаряди на Първите се устремяват надолу към двадесет и един обсадени свята — на него това му се виждаше страховита картина, а останалите

изглеждаха преизпълнени с радост. Уесекс успешно беше отблъснал извънземните червееви дупки, но Оливенза и Балия бяха откъснати от унисферата при пробива на силовите им полета. Планетарната гара на ТСП на Аншун беше изключила свързващите ги портали.

— Не можеш ли да претовариш и останалите червееви дупки на извънземните? — попита Дой Найджъл. Беше нетърпелива за нови победи.

— Изгорих осемнадесет от нашите генератори, за да премахна тридесет от техните — каза Найджъл. — Направи сметката сама. При всички случаи се съмнявам, че разполагаме с достатъчно енергийни резерви точно сега.

Уилсън остана безмълвен. Бе наблюдавал безпомощно как Шелдън изсмуква още и още енергия от хранващата мрежа на Федерацията. Всички светове от Големите¹⁵ бяха включили резервните си нилингови д-ями, след като ядрените им генератори бяха мобилизирани. Земята претърпя безпрецедентна пълна загуба на цивилно хранване, когато Шелдън пренасочи цялото производство на лунните клетки, за да продължи огъващата пространствена битка над Уесекс. Всички останали светове от етап едно и две претърпяха частична или пълна загуба на хранването, когато местните им генератори бяха призовани на фронта. За кратко всичко висеше на косъм: няколко от силовите полета на градовете бяха запремигали заплашително след енергийните загуби. В момента всички бяха заети да презареждат резервите си.

Беше отчаяно действие, макар Уилсън да признаваше, че не разполагаха с друга алтернатива. Ако Първите бяха избрали този момент, за да пратят нова вълна от атаки, резултатите щяха да са катастрофални. На Уилсън му оставаше само да се моли.

— Искаш да кажеш, че ще останат тук? — попита Дой.

— Засега да — каза Уилсън.

— Господи, имайки предвид парите, които ти дадохме...

— Достатъчно, за да подготвя три бойни кораба — отвърна й язвително Уилсън. — Не съм сигурен дали дори триста биха свършили работа днес.

— Аероботите и силовите полета свършиха много добра работа — каза Рафаел. — Без тях щетите щяха да са многократно по-големи.

— Само че какви жертви понесохме — каза президентът. — Мили Господи, загубихме два милиона души.

— Повече — каза мрачно Ана. — Много повече.

— И ще стават още — каза Уилсън с умишлена суровост. — Димитри, можеш ли да ни предложиш някакви възможности за следващия им ход?

— Силата на атаките им отслабна — каза руският академик. — Логичното следствие са мащабни окупационни действия.

— Тънди, какви са екологичните щети на нападателите светове?

— С една дума — лоши. Аншун е поела най-тежки поражения. Бурите там едва започват и ще разпрострат радиоактивния прах по цялата планета. Бомбите на Първите са с доста високо ниво на радиоактивност. Очистването ще струва цяло състояние, дори да беше практически изгодно, което ме съмнява. По-евтино би било да евакуираме всички и да ги пратим на нов свят от етап три. Останалите светове са в различни етапи на климатичен разпад и ядрено замърсяване. Предвид обичайното отношение на населението към ядрените и екологичните въпроси, не вярвам някой да иска да остане и без това.

— Съгласен съм — каза Уилсън. — Искам да започнем да ги евакуираме днес.

— Всички ли? — попита Дой. — Не мога да дам съгласието си за това. Къде, по дяволите, ще отидат?

— При приятели, роднини, в хотели и правителствени лагери. На кого му пука. Това не е мой проблем. Трябва да съберем всички на тези планети под силовите полета, а след това да ги махнем оттам. Искам военните ни резерви да бъдат пратени там и да помагат. Всеки правителствен офицер, всеки полицейски взвод с тактическо въоръжение. Всичките аероботи, които можем да отпуснем. Самите планетарни правителства разполагат с достатъчно боен персонал, за да сглобят прилично големи армии. Мадам президент, искам да подпишете заповед, с която да ги поставите под командването на адмирал Колумбия.

— Аз... Не съм сигурна.

— Ще те подкрепя — каза Найджъл. — Както и Междузвездните династии. Уилсън е прав, трябва да се задействаме.

— Можеш ли да отвориш червееви дупки в другите градове на тези планети? — попита Уилсън. — Никога няма да успеем да превозим всички до столиците.

— Порталите на гарата в Нараби не са в цветуща форма точно сега — каза Найджъл. — Но ще се справим, така или иначе цялата влакова мрежа е спряна. Можем да отклоним порталите, които са останали на Уесекс, но няма да ползваме влакове. Хората ще трябва да преминават пеша или с автобуси.

— Ами Оливенза и Балия?

— Можем да използваме червеевата дупка на изследователското поделение на Аншун, за да установим нов контакт, да проверим дали има някакви живи хора.

— Червеевите дупки на Първите спряха да се движат наоколо — каза Рафаел. — О, Господи, ето ги.

Радарът и визуалните сензори показаха излитащите от червеевите дупки кораби на Първите над всеки от обсадените светове.

— Ако започнат да кацат, можем да забравим за всеобщата евакуация — каза Димитри. — Няма време. Трябва да извадим от строя операционните им центрове, да ударим червеевите им дупки от другата страна, където са уязвими.

— След колко време корабите ще стигнат до Аншун? — попита Уилсън.

— Два вече са до точката на среща — каза Ана. — Още осем часа, докато пристигне и последният.

— Кучи синове! Рафаел, започни незабавно евакуацията във всички столици. Ще изчистим поне тях.

— Ще отворя червееви дупки в защитените градове — каза Найджъл.

— Ами хората навън? — каза Дой. — В името на Бога, трябва да направим нещо за тях.

— Ще видим как можем да помогнем — каза СИ.

На Марк му отне четиридесет минути, но най-накрая успя да подкара пикапа на „Ейбълс“. Много от веригите бяха изгорели. Той импровизира на места, а на други съши системите, заобикаляйки повредите. Лиз и Керис прекараха времето в приготвяне на багаж.

Изкараха няколко куфара с дрехи и цялата екипировка за бивакуване на семейството.

— Мисля, че киберсферата се връща към активност — каза Лиз, след като хвърли последната чанта в задната част на пикапа. — Системата на къщата изведе основно комуникационно меню.

— Системата на къщата работи? — попита изненадано той. Беше понесла много повече от прости електронни повреди. Повечето от прозорците бяха строшени, дори трислойните. Всички стаи бяха покрити с парчета стъкло. Да види пораженията, нанесени върху дома му, беше също толкова голям шок, като това да бъде свидетел на самата експлозия. Освен това беше многократно по-разстройващо. Сякаш всяка стая беше умишлено и злостно нападната от вандали.

Въпреки това според Марк вероятно се бяха отървали много по-леко от повечето хора. Поне къщата им от сух корал се състоеше само от куполи и вълната от взрива се беше плъзнала по тях. Плоските вертикални стени сигурно бяха отнесли тежки удари. Не можеше да понесе гледката към лозята. Почти всяка леха беше изравнена със земята. Навсякъде по долината Улон, докдето стигаше погледът му, беше така.

— Не мога да се свържа с нея — каза Лиз, — но резервният екран в стаята за сервизни дейности е оцелял, така че ще въведа ръчно няколко команди. Деветдесет процента от системата е забила и не мога да включа програмите за презареждане и поправка. Протоколът за работа на мрежата общо взето е единственото останало там. Със сигурност е свързан с възела на долината. Кабелът е фиброоптичен, може да оцелее след доста по-тежки неща.

— Опитва ли се да се обадиш на някого?

— Разбира се. Първо опитах с Дунбаванд и Конант. Никакъв резултат. След това пробвах с общината. Пробвах дори Черната къща. Няма никой.

— Или пък не са осъзнали, че системата се изгражда наново. Ще отнеме време, преди генетичните алгоритми да възстановят щетите.

— Вероятно никога няма и да разберат, ако имплантите им са прецакани. Кой ли знае как се работи с клавиатура в наши дни.

— Аз знам — каза Бари.

Марк прегърна сина си. Лицето на момчето още беше омазано с кал и сълзи. Изглежда обаче се възстановяваше от шока.

— Това е защото си гений — каза му Марк.

— Задават се облаци — каза Керис. Гледаше на север, където дълги серпантини от бели изпарения се плъзгаха ниско и бързо над планините Дау'синг. Приличаха на пухкави копия, насочили се към задушението от смог останки на Регентите.

Лиз го погледна уморено.

— Ще вали дълго. И силно. — Обърна се към Марк. — Накъде ще тръгнем?

— До магистралата има много път — каза той.

— Ако още е там — каза Керис. — Използваха ядрена бомба, за да се справят с отдалечена станция от детекторната мрежа, Господ знае с какво са ударили гарата на ТСП. А магистралата е много дълга, ще трябва да изминем много дълъг открит път. След това трябва да прекосим океан.

— Няма друг път навън — каза той.

— Знаеш, че трябва да проверим и останалите — каза Лиз. — Искаме да заведем децата на сигурно място преди всичко, но трябва да знаем къде е това, А точно сега не съм убедена, че сигурността се намира от другата страна на Дау'синг.

Марк погледна към небето, внезапно уплашен от гледката. Никога не бе съзнавал колко голямо беше.

— Ако предположим... че дойдат?

— Тук? — каза язвително Керис. — Съжалявам, но Рандтаун трудно може да се нарече стратегическият център на Вселената. Без детекторната станция е нищо.

— Вероятно си права — каза Марк. — Добре, ще се насочим към града и ще проверим няколко от съседите ни по пътя.

— Хубав план — каза Лиз. — Трябва да разберем какво се случва в останалата част от Елан и във Федерацията. Ако правителството прави някакви опити да се свърже с нас, трябва да идем в града.

— Ако има правителство — каза Керис.

Лиз я погледна остро.

— Ще има.

— В пикапа! — каза Марк на децата. Те се покатериха на задната седалка, без да кажат и дума. Панда скочи след тях също толкова примирено. За малко да нареди на кучето да излезе, но след това се

смили. Точно сега се нуждаеха от всяко зрънце утеха, която можеха да си позволят.

— Ще ви последвам — каза Керис.

— Добре. Дръж портативната си система включена.

Бяха изровили три стари модела от къщата, които бяха изключени, когато електромагнитното поле бе покрило долината. За Марк беше съвсем проста задача да измени програмите им, така че да могат да ги използват като прости комуникационни устройства с обсег от пет мили.

Керис му махна насърчително, докато вървеше към своята кола. За пълна изненада на Марк системите на спортната кола бяха оцелели без никакви повреди след електромагнитната атака. Това спечели уважението му, макар и да си го призна доста неохотно.

— По-добре вземи това — каза Лиз. Подаде му ловната му пушка, мощен лазер с мерник. — Проверих я, все още работи.

— Господи, Лиз. — Той я грабна бързо и погледна гузно към децата. — За какво ми е?

— Хората могат да се държат зле в моменти на стрес. А и не съм убедена, че извънземните ще ни оставят на мира, както смята Керис.

Тя отвори якето си и му показа йонния пистолет в раменния кобур.

— Мамка му. Откъде взе това?

— От един приятел. Марк, живеем на километри от всички населени места, а теб те нямаше през деня.

— Но... пистолет!

— Просто мисля практично, бебчо, момичетата трябва да могат да се грижат за себе си.

— Добре — каза глуповато той.

Днес някак си това не изглеждаше важно. Всъщност по-скоро се радваше, че го бе взела. Качи се на предната седалка на пикапа и подкара колата по дългата пътека към главния път на долината.

Рандтаун все още се държеше. До известна степен. Регентите бяха насочили основната сила на експлозията нагоре, но страховитите вълни от огромно налягане, спуснали се от планините, бяха достигнали града с лекота.

Металните и бетонните панели на всяка сграда бяха огънати и откъснати. Навсякъде лежаха смачканите им правоъгълници: по тротоарите или забити в други сгради, а по-леките плаваха върху Трине'ба. Дебелите изолиращи листове се развяваха върху оголените носещи греди. Покривите представляваха очертания на скелети, почти напълно лишени от слънчевите си панели. Най-странното от всичко беше сиянието. Целият град блестеше под завивка от призматични дъги. Всеки прозорец в Рандтаун беше строшен. По тротоарите и улиците се бяха разпилели късове и зърна стъкло, изхвърлени като дълги пера от взрива и нападали като разпилени торби с диаманти.

Марк спря пикапа на улица „Лоу Уест“, само на неколкостотин метра от магистралата.

— Господи, не знаех, че има толкова много стъкло на цялата планета, камо ли тук.

— Гумите ще издържат ли? — попита Лиз. Тя гледаше по улицата и се опитваше да види дали наоколо има някой. Няколко колони пушек се извисяваха над разрушените покриви в по-централната част на града.

— Трябва да се справят. От гелопяна са.

— Добре тогава. — Лиз вдигна портативната система към устата си. — Керис, влизаме. Твоят „MG“ ще се справи ли?

— „MG“ ще проведе неприятен разговор с адвокатите ми, ако не се справи.

Марк се подаде от страничния прозорец. Дейвид и Лидия Дунбаванд бяха на задната седалка, седнали върху торбите с екипировката за бивак. И трите им деца се бяха натъпкали в колата на Керис. Зад нея джипът на Конант играеше роля на ариергард. Юри тъкмо го беше оправил, когато пристигнаха в тяхното имение.

— Влизам — викна им той.

Дейвид вдигна мазерния си жезъл.

— Разбрано, ще си държим очите на четири.

Марк поклати глава, докато натискаше ускорителя с крак. Какво толкова им ставаше на хората с оръжие по време на бедствие? Пикапът тръгна бавно, а големите му гуми хрускаха непрекъснато по кристалното покритие на пътя.

Откриха жителите, когато се приближиха до центъра. Почти всички, които се бяха озовали навън по време на взрива, имаха рани.

Хората, които се бяха разхождали по тротоара, бяха тежко пострадали от паднали стенни панели. Тези, които бяха избегнали срутващите се части, бяха попаднали сред картечната стрелба със стъкло. Мнозина бяха пострадали и от двете.

Когато приближиха края на главната улица, пътят беше изцяло блокиран от паркирани превозни средства. Марк спря пикапа, всички заедно излязоха навън и тръгнаха пеша.

— Оставете Панда вътре — каза Лиз на децата. — Не може да върви по стъклото, ще си нареже лапите.

Кучето залая жално, докато те се отдалечаваха от колите.

Половината от сградите на главната улица бяха изкривени под заплашителни ъгли. Носещите им греди бяха извити прекомерно от подивелия въздух, който се бе спуснал върху тях. Търговското сърце на града беше оживено по всяко време, кафетата бяха пълни с хора, които спокойно обядваха, масите по тротоарите бяха пълни, по улиците се тълпяха зяпачи.

— О, Исусе — изпъшка Марк, докато очите му обхождаха гледката. Почувства се слаб и изтощен, трябваше да се хване за най-близката огъната стена, за да не рухне.

Не го ужасиха хората, чиито тела все още лежах на земята. Нито спасителите, които все още се бореха да освободят пленените жертви. Нито импровизираните болнични екипи, които превързваха порязвания и разкъсвания. Щеше да издържи дори и смразяващите стонове и хлипания. Но не и кръвта. Кръвта покриваше всичко. Плочите на тротоара дори не се виждаха през съсирващата се алена течност, която течеше по цялото продължение на склона. Могилките трева лепнеха от нея. Изкривените стени бяха покрити с кървава глазура от ужасяващи пръски, които вече придобиваха черен цвят.

Марк се сви на две и повърна върху ботушите си.

— Обратно — нареди на Лиз на децата. — Хайде, връщаме се в пикапа.

Тя забра децата и ги поведе към колата. Лидия и Дейвид се притекоха на помощ. Сенди, Ели и Ед плачеха. Бари и Уил сякаш всеки момент щяха да се присъединят към тях. Възрастните оформиха защитна завеса и нежно ги насочиха назад.

— Ще проверим дали някой е измислил някакъв план — извика Керис след тях.

— Добре — каза Лиз. Бореше се със собственото си отвращение.
— Поддържай връзка.

— Ами ти? — попита Керис Марк. — Добре ли си?

— Не, по дяволите, не съм. — Той избърса уста с ръкава си. — Исусе!

Шокът бе смразил кръвта му. Не беше очаквал това. Краят на света трябваше да бъде окончателен, безкрайност от нищо. Щяха да получат благословия. Вместо това трябва да се справят с последиците в свят на болка, кървища и страдание.

— Ще се справиш — каза сурово Керис. — Налага се. Хайде, да видим дали можем да помогнем.

Юри Конант помогна на Марк да се изправи. Той също не изглеждаше особено добре. Олга бе притиснала парче плат плътно към устата си. Очите ѝ бяха навлажнени.

Четиримата тръгнаха по главната улица, ботушите им жвакаха отблъскващо на всяка стъпка. За подметките им залепваха разни неща. Марк извади парцал от работните си дрехи и го завърза около носа и устата си.

— Марк? — обади се някакво момиче.

Беше Манди от „Чай за двама“. Тя и още няколко души бяха наобиколили мъж на средна възраст, чийто крак беше понесъл тежко разкъсване. Около раните бяха увити импровизирани превръзки, вече пропити с кръв. От плата се подаваше грапаво копие от ръждясал метал. Очевидно беше проникнало дълбоко в плътта му. Една от жените се опитваше да го накара да погълне обезболяващи.

— Ранена ли си? — попита я Марк. Лицето ѝ беше изцапано със сажди и петънца засъхнала кръв. Там, където сълзите бяха текли по бузите ѝ, се виждаха ивици чиста кожа. Ръцете и престилката ѝ бяха покрити с кръв.

— Няколко порязвания — каза тя. — Нищо сериозно. Откакто се случи, се опитвам да помогна на хората.

Гласът ѝ почти ѝ изневери.

— Бари и Сенди добре ли са?

— Да, добре са. В долината не беше толкова тежко.

— Какво направихме, Марк? Защо ни сториха това? С нищо не сме им навредили. — Тя започна да хлипа. Той я прегърна и я притисна нежно към себе си.

— Нищо не сме направили — зауспокоява я.

— Тогава защо?

— Не знам. Съжалявам.

— Мразя ги.

— Бихте ли ни помогнали? — каза един от останалите, които се грижеха за ранения мъж. — Вече можем да го пренесем.

— Къде? — попита Керис.

— Болницата работи, успяха да възстановят част от захранването. Саймън командва там.

— Къде е тя?

— На две преки — каза автоматично Марк.

— Ще го пренесем — каза Юри.

Дори и с импровизираната носилка работата беше трудна. Трябваше да отбягват толкова много отломки, а китайският ресторант на ъгъла на Матюс и втора улица гореше. В отсъствието на пожарникарските работи и доброволните пожарни отряди пламъците заплашваха да обхванат и другите сгради. Трябваше да направят голямо отклонение по една от страничните улички. Докато вървяха, светлината постепенно избледняваше. Облаци покриха небето и се завихриха бавно в циклонна формация, фокусирана около Регентите. По-плътни и тъмни облаци прииждаха от хоризонта. В далечния край на Трине'ба вече валеше. Широката завеса напредваше към града. Поне щеше да угаси огньовете, помисли си Марк.

Голяма тълпа от хора обикаляше около моравите пред главната болница. Множеството се разтвори неохотно, за да пропусне групата на Марк и носилката. Вътре светеше и част от медицинското оборудване все още работеше. Спешното отделение беше пълно с деца и най-тежко ранените възрастни. Рецепцията беше пълна със случаи на дълбоки рани и загуба на кръв. Сестрата на входа хвърли бърз преценяващ поглед към мъжа, който бяха внесли, обяви го за некритичен случай и им каза да му намерят място в коридора. Екип с метли и лопати разчистваше строшеното стъкло по полирания под. Марк спря на участък, който току-що бяха изчистили, и постави ранения на земята.

Когато се изправи, видя Саймън Ранд, който крачеше в средата на коридора. Оранжевата му роба висеше като обикновен плат. Дори той беше пострадал от стъклото. На ръката му имаше голяма лечебна

лепенка и друга — в долната част на врата му. Кортетът му беше по-малък от обикновено. До него вървеше млада жена, облечена в черна блуза и дънки. Беше Мелани Рескорай, все така омагьосващо красива, въпреки сериозното решително изражение на лицето ѝ. Марк изобщо не се изненада, че на лицето ѝ нямаше и драскотина.

Тя забеляза, че я е зяпнал и му се усмихна тъжно.

— Я виж ти! — каза Керис. — Точно когато си мислиш, че денят не може да се влоши повече.

Марк последва Саймън и Мелани заедно с Керис, Юри и Олга. Саймън стигна до напукания и хлътнал портал на входа на многопрофилната болница и вдигна ръце.

— Хора, моля ви, съберете се около мен.

Тълпата по поляните се приближи към тях. Към Мелани бяха отправени много ядосани погледи.

Тя се изправи пред тълпата, без да трепне.

— Знам, че не съм най-обичаният човек в града точно сега — каза им тя. — Но разполагам с връзка към унисферата. Накратко казано, двадесет и четири планети на Федерацията бяха атакувани.

Докато тя говореше, Марк вдигна портативната система, която носеше със себе си. Не можеше да открие нито една мрежова връзка към планетарната киберсфера, камо ли унисферата.

— Не, не разполагаш — прошепна той.

Мелани погледна към него. Току-що беше приключила с разказа си как Уесекс е отблъснал атаката. Ръката ѝ махна ненатрапчиво, пръстите ѝ трепнаха в слабо ехо на виртуалния ѝ интерфейс. Портативната система на Марк внезапно се свърза с унисферен възел в Рънуич. Беше с много ниско качество, достатъчно само колкото да задейства основните информационни функции.

— Репортер съм — каза тихо тя. — Имам някои широкообсежни импланти.

Тук имаше нещо гнило. Марк знаеше как работят мрежите и това, което твърдеше тя, бе глупост. Не можеше да проумее как му бе осигурила връзката.

— Точно сега флотът организира евакуации на всяка нападната планета — каза Мелани на тълпата. — Гарата на ТСП на Уесекс е започнала отварянето на червееви дупки към всяка изолирана общност.

Включително и към нас. Ще е трудна операция при липсата на портал в единия край, но СИ им помага в управлението на процеса.

Саймън пристъпи напред.

— Ще бъде мъчително да напуснем, знам го. Но трябва да се изправим срещу реалността тук и днес, хора. Болницата не може да поеме всички ранени. Останалата част от планетата все още е подложена на атаки от различен мащаб. Не мислете за това като за евакуация, просто се прегрупираме, това е всичко. Аз ще се върна. Ще построя къщата си наново. Надявам се, че всички вие ще се върнете с мен.

— Кога тръгваме? — попита Юри. — С колко време разполагаме?

— Флотът изготвя списък — каза Мелани. — Трябва да се уверим, че когато червеевата дупка се отвори, всички от околните области са тук и са готови да напуснат. Ще преминем заедно.

— Къде се намираме в списъка? — чу се вик от тълпата.

Мелани погледна напрегнато Саймън.

— Ние сме номер сто седемдесет и шест — каза Саймън.

Тълпата млъкна. Дори Марк почувства разочарование, но поне имаше изход. Накара портативната си система да провери дали това е истина, дали наистина бяха толкова надолу в списъка.

— Погледни към малката си приятелка — каза Керис. Погледът ѝ беше прикован върху Мелани. — Получава лоши новини.

Марк вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как Мелани се извързва наполовина от тълпата и скрива лицето си от тях. Очите ѝ се бяха разширили от тревога. Устните ѝ оформиха някаква псувня. Тя подръпна робата на Саймън. Двамата заговориха скришом от останалите.

Марк нареди на системата да проследи цялата официална информация, касаеща сегашната ситуация на Елан.

— Няма налична информация — каза му безстрастно машината.

Саймън отново вдигна ръце към тълпата, която наблюдаваше тревожно двамата с Мелани.

— Малка промяна в плана — провикна се той над нервния шепот. — Трябва веднага да излезем от града. Ако имате кола, която работи, моля ви, откарайте я на автобусната гара. Трябва да се отправим към Хаймарш в конвой. Червеевата дупка ще бъде отворена

там. Искам да помоля тези, които са в състояние, да отнесат ранените на гарата. Всеки с технически познания ще ни е нужен, за да подкараме автобусите. Отидете в инженерния офис на гарата, когато пристигнете там.

Хората се развикаха.

— Защо?

— Какво става?

— Кажете ни, Саймън.

— Кажете ни.

Мелани застана до него.

— Извънземните идват — каза простиичко тя и посочи към небето над тях.

Тълпата се обърна и се вгледа в тъмните дъждовни облаци над Трине'ба. Там, във висините, се открояваха две бели флуоресцентни петна, сякаш през облаци сияеха двойка слънца. Ставаха все по-големи и по-ярки.

Беше предаването на живота ѝ. Алесандра Барон знаеше, че никога нищо няма да може да се сравни с отразяването на извънземната атака. За щастие, имаше достатъчно здрав разум да смени пищната си рокля със спретнат сив костюм, какъвто от гардеробната пазеха в готовност за случаи на бедствия и неприятни ситуации. Сега седеше зад студийното си бюро и с отработено умение ръководеше и насочваше предаването, докато холограми на аналитици, политици и младши флотски офицери се включваха и изчезваха от шоуто, за да отговорят на въпросите ѝ. Между тях пускаха преки предавания от атакуваните планети, всеки път, когато Бъни, продуцентът на шоуто, успееше да се добере до прилична връзка. Фактът, че унисферата можеше да пострада, че комуникациите, които бе приемала като даденост през всичките си животи, изведнъж не бяха повсеместни и гарантирани, притесняваше Алесандра почти толкова, колкото ядрените експлозии, макар изражението ѝ да запази професионално спокойствие през цялото време. Що се отнася до шокиращите енергийни загуби, докато Уесекс отблъскваше червеевите дупки на Първите, те приближиха битката до всички и ги накараха да се почувстват част от ставащото.

В продуцентския офис на студиото Бъни поддържаше многобройни паралелни информационни потоци, достъпни за зрителите. Данните даваха резюме на състоянието на събитията на всяка от двадесет и четирите планети. Потоците от Оливенза и Баля бяха заплашително празни от известно време. Виртуалното зрение на Алесандра ѝ подаваше решетка от висококачествени изображения, дошли от различни репортери, които бяха извадили лошия късмет да се озоват близо до фронтовата линия. Силовите полета над градовете непрекъснато припламваха в блещукаща опалесценция, докато отблъскваха отломки или виещи радиоактивни урагани. Репортерите, които бяха достатъчно смели и глупави да застанат в близост до тях, разкриха гледки към пустините навън: плашещо гладки кратери със сияещи дъна, обградени от равна земя, превърнала се в пустош от черен като нощта въглен. Освен това имаше и истории, проследяващи човешката гледна точка. Интервюта с ужасени, плачещи и почти загубили разсъдъка си жители на градовете. С онези от външните градове, които се бяха добрали под силовите полета навреме. Онези, чиито семейства и приятели все още бяха някъде навън. Цялото им страдание, мъка и ярост бяха умело вплетени в гоблен от истории, от който зрителите нямаше как отвърнат очи.

Бъни и Алесандра наблюдаваха сериозно на една тема и непрекъснато повдигаха един и същ въпрос: „Къде е флотът?“ Отново и отново повтаряха ярката експлозия на „Втори шанс“ и смъртта на кораба в битката над Аншун.

Информацията от обсадените планети караше Алесандра да се чувства благодарна, че се намира в сигурността на Августа, на стотици светлинни години зад фронтовата линия. Зададе свързан с това въпрос на Ейндж, аналитик от Института за стратегически науки в Санкт Петербург, чиято холограма седеше до нея.

— Смятам за показателно, че нападат само световите ни, които са най-близо до Дайсън Алфа — каза Ейндж. — Това подсказва за обсега на техните генератори на червееви дупки.

— Само че Усекс се намира на сто светлинни години от границата на космоса от етап три — каза Алесандра.

— Да, но от тактическа гледна точка, рискът да се опитат да го пленят си е струвал. Ако бяха успели, щяхме да загубим значителна част от космоса от етап две. Това почти сигурно щеше да гарантира

евентуалното ни поражение. Дори сега ще ни е трудно да отвърнем на удара. Знаем с какви ресурси разполагат те. Много е възможно никога да не успеем да си върнем тези двадесет и три планети.

— Какво е мнението ти на професионалист, можем ли да спечелим тази война?

— Не и днес. Трябва да преосмислим стратегията си радикално. Трябва ни и време, а това е фактор, който до голяма степен се определя от Първите.

— Според флота бойните ни кораби пътуват, за да се притекат на помощ на атакуваните планети. Как оценявате шансовете им?

— Трябва ми още информация, преди да мога да дам реалистична оценка. Всичко зависи от това колко добре са защитени червеевите дупки на Първите. Адмирал Кайм трябва да успее да изпрати боен кораб през тях и да атакува междинния им пост. Това е единственият начин да ги забавим.

Бъни уведоми Алесандра, че имат връзка с Мелани.

— Мислех, че Рандтаун е откъснат от киберсферата на Елан — каза Алесандра.

— Така е, но тя е намерила някакъв начин да се свърже.

— Добро момиче. Разполага ли с нещо интересно?

— О, да. Пускам я на живо. Бъди готова.

Във виртуалното зрение на Алесандра се появи нова решетка от изображения и премина в позиция на живо излъчване.

Мелани се намираше на нещо като открита автобусна гара, голямо квадратно пространство, покрито с тармак. От всяка страна имаше чакални за пътници. Всеки прозорец от фасадата на сградата беше строшен, а поддържащите колони бяха изкривени и половината от покрива със слънчеви колектори липсваше. Въпреки че навън беше изключително ярко, от забуленото в облаци небе се сипеше плътен дъжд. Неумолимият потоп стъжняваше още повече живота на хората, които се тълпяха на гарата. Осъществяваше се масово преселение. До скупчените неподвижни автобуси се извиваха опашки. Здравите се движеха по двойки с леко ранените и им помагаха. Четири автобуса бяха преустроени в импровизирани линейки. Седалките им бяха махнати и натрупани на купчини до съсипаната чакалня. Тежко ранените отнасяха в автобусите върху груби носилки. Много от тях

бяха зле, раните им бяха обработени по най-примитивен начин, обвити в платнени превръзки вместо в лечебни лепенки.

Инженерите се бяха скупчили около отворени отделения отстрани на автобусите и снаждаха наново свръхпроводниковите батерии. Мелани обаче не отдели време за въвеждащи образи. Пътищата около гарата бяха задръстени от джипове и пикапи, пълни с деца и здрави родители.

— Мелани — каза Алесандра. — Радвам се да видя, че още си с нас. Каква е ситуацията в Рандтаун?

— Погледни това — каза безстрастно Мелани.

Визуалната панорама, която постъпваше от имплантите ѝ, продължи да се движи, докато не се спря върху разрушения град. Автобусната гара очевидно се намираше в дъното на Рандтаун, където от земята започваха да изникват хълмове. От позицията ѝ се виждаха разбитите покриви и Трине'ба отвъд тях. Тя вдигна глава към грамадата черни облаци, покрили като таван огромното езеро. Най-накрая Алесандра разбра защо бе толкова светло.

На петдесет километра от надиплените буреносни облаци се подаваше двойка сияйни тумори, огромни гърчещи се подутини, които се спускаха надолу. Видя как основата на най-големия се пръсна, когато осем тънки линии непроницаема светлина я прорязаха и докоснаха повърхността на езерото. Ударът предизвика експлозия от пара и около него в кръгове се пръснаха каскади от пламтяща мъгла, понесена над разбушуваните води. Светлината беше толкова силна, че градът и природата около него се очертаха в ярки контрастни черно-бели краски. Ретиналните импланти на Мелани включиха най-силните си филтри, но дори така едва издържаха. По-голямата част от гражданите се криеха от експлозията и вдигаха ръце, за да покрият очите си. Викове и писъци на паника идваха от всички посоки. Всички те бързо замлъкнаха, когато пронизителният рев достигна града и разтърси оцелелите сгради. Усилваше се неумолимо, докато целият скелет на Мелани не запулсира болезнено. Образите, които ретиналните ѝ импланти пращаха в студиото на Алесандра, бяха сведени до размити черно-бели щрихи. Над самия Рандтаун облаците страдаха, изтезавани от борещите се високоскоростни фронтове на налягане. Спокойният дъжд се промени за секунди, извивайки се почти

хоризонтално заедно с вятъра. Всяка капка жилеше болезнено, когато се забиеше в незащитена кожа.

— Плазмени двигатели — надвика Мелани непрекъснатите гръмотевици. — Корабите слизат долу.

Вторият тумор в облаците се разкъса, пронизан от още осем нажежени до бяло копия. На Мелани най-сетне ѝ се наложи да покрие очи. Образът се превърна в еднообразна кървавочервена мъгла, тъй като ръката ѝ бе станала почти полупрозрачна. Дори през жулещия дъжд жегата, която прииждаше от плазмата, беше по-силна от тази на което и да е обедно пустинно слънце. Капките дъжд вдигаха пара, сипейки се като куршуми през атмосферата.

Усети се малко отслабване на светлината. Мелани свали ръката си. От облаците се бе спуснал кораб — тъмна конична форма, яхнала яркото сияние на неумолимите си плазмени опашки. В следващия миг изчезна зад непроницаема стена от сияеща пара, която извираше от езерото.

— Видя ли това? — извика Мелани с прегракналото си гърло. — Идват.

— Махай се от там. — Осем милиарда зрители видяха как самообладанието на Алесандра се пропуква. — Не рискувай сигурността си, бягай.

— Не можем...

Образът изчезна наред хаос от лилави смущения.

Алесандра се скова зад бюрото си. После прочисти гърло.

— Това беше репортаж на Мелани Рескорай, един от най-обещаващите и талантиви нови членове на предаването през последните години. Молитвите на всички ни в студиото са отправени към нея. А сега, обратно при Гарт Уест, който отразяваше цветарския фестивал на Слиго. Какво е положението там, Гарт, има ли някакви следи от кораби на Първите?

— Корабите приближават горната атмосфера на Аншун, Елан, Уолтън, Помона и Натаваара — докладва Ана със спокоен глас.

Когато корабите на Първите достигнаха стратосферата, аероботите откриха стрелба. Всички, които споделяха пространството в тактическия дисплей на Уилсън, наблюдаваха съсредоточено, когато

енергийните оръжия набелязаха целите си и пронизаха пространството над себе си. Ефект нямаше. Уилсън чу няколко изумени ругатни. Силовите полета, които защитаваха спускащите се кораби, бяха твърде мощни и непробиваеми за оръжията от среден калибър, носени от аероботите. Тогава Първите започнаха да се прицелват в дребните нападатели под тях.

— Махнете ги оттам — каза Уилсън. — Прегрупирайте ги около защитените градове. Ще се нуждаем от тях по-късно.

— Заемам се — каза Рафаел.

— Уцелихме ли някой от тях? — попита Найджъл.

— Не, сър — каза Ана. — Нито един. Силовите им полета са твърде силни.

— Начало на атмосферно навлизане на Белембе, Мартабан, Слиго, Балкаш, Самар, Молина и Козани. Излизат през червеевите дупки със скорост един на всеки четиридесет секунди. Траекториите им са различни, не се съсредоточават върху столиците. Изглежда се насочват към бреговете.

— Бреговете?

— Получавам визуални образи.

На огромния тактически дисплей се появиха различни визуални предавания. Във всяка от картините ослепителни серпантини прорязваха небеса с различни цветове.

— Копелетата са големи — обади се Рафаел. — Тежат хиляди тонове.

— Това са отходни материали от ядрен синтез — каза Тънди Сътън. — Температурните показатели и спектралните излъчвания предполагат деутериева реакция.

— Потвърждавам, насочват се към водните площи — каза Ана.

— Има логика — каза Найджъл. — Дори със силови полета не бих искал да приземявам някое от тези чудовища върху твърда земя.

— Това ни дава някакво пространство на свобода — каза Уилсън. — Ще трябва да се придвижат до брега. При това в по-малки съдове. Може и да успеем да пратим подкрепления до столиците и по-големите градове.

— Последните ескадрили от аероботи се изтеглят от обсега им — каза Ана.

— Ще ни отнеме твърде много време да пратим подкрепления — каза Рафаел. — Всеки, който разполага с каквато и да е военна мощ, не изгаря от желание да се откаже от нея.

— Мобилизирайте офиса си да разреши този проблем — каза Уилсън на президента. — Трябва да покажем на хората, че сме способни да се защитаваме адекватно.

— Ще говоря с Патриша.

— Ще се наложи да искате лично услуги от водачите на световите — каза Найджъл.

— Така да бъде.

Ако Дой се подразни от назиданието, не го показва.

— Какво става с евакуацията? — попита Уилсън.

— Вече пътуват влакове от Аншун, Мартабан, Слиго, Натаваара и Козани — каза Найджъл. — Отклонявам ги от Уесекс право към Земята. След това ще бъдат пренасочени към окончателна дестинация, грижата ми е единствено да ги разкарам от местата, от които идват. Ще се опитаме да затворим портала към Трусбал на Уесекс и да го отворим наново на Битран или Слиго. Там има много пленени туристи, отишли за цветния фестивал.

— Има ли кораби на Първите в близост до тези места? — попита Уилсън.

— Дванадесет се приближават — каза Ана. — Но Битран е на сто и тридесет километра от брега. Това трябва да отнеме време.

През следващите тридесет минути Уилсън наблюдаваше изменящата се информация на дисплея, който му показваше потока от военна екипировка и персонал, натрупващи се на Уесекс. Персоналът на ТСП и СИ най-накрая успяха да отворят червеева дупка и да я стабилизират зад силовите полета на Битран. Бегълците се впуснаха през него пеша и във всяка кола, с която разполагаше градът. В следващия миг вече бяха проблем за работниците на гарата на Нароби, които трябваше да ги качат на пътнически влакове и да ги придвижат. Подобно огромно струпване на хора толкова далеч от който и да е пътнически терминал беше извън всякакви аварийни планетарни предвиждания. В крайна сметка освободиха една жп линия, заградиха я с предупредителни холограми и наториха хората по шесткилометровия път до най-близкия перон. От всяка от страните им свистяха влакове. Празните вагони заминаваха за нападнатите светове.

Претъпканите вагони се връщаха от тях. Товарни влакове, заредени с аероботи и въоръжени сили от цялата Федерация, бързаха, за да подсилят изолираните градове.

Мениджърите на ТСП успяха да отклонят още транспортни портали за евакуационни цели, а паркът за сортировка се превърна в импровизиран междинен пост. Товарни влакове спираха до него. Аероботите, които носеха, излитаха от отделенията им и преминаваха през червеевите дупки над главите на бежанците. Взводове от войници в тежки брони маршируваха из парка, предизвиквайки одобрителни възгласи и ръкопляскане.

Първото основно усилие беше насочено към столицата на Аншун, Трелоар. Уилсън искаше да я запази цяла и с функционираща гара, за да могат да канализират потока от аероботи през нея и да го разгърнат около останалите защитени градове на планетата. Ескадрили от тридесет и пет свята бяха насочени натам. Пристигането им трябваше да е факт, веднага щом измъчената железопътна мрежа на ТСП успееше да ги достави.

Когато първите пристигнаха на Трелоар, прелетяха през временни процепи в силовото поле и започнаха да разгръщат формациите си по посока на брега. Двеста кораба на Първите вече се бяха потопили във водите на Аншун, а над хиляда бяха в различни етапи на спускане. На Уилсън не му се искаше да мисли какъв ефект ще има това върху вече измъчената околна среда на планетата. Той обаче бе виждал единствения обитаем свят на Дайсън Алфа, а там корабите непрекъснато кръжаха над него. Приоритетите на Първите бяха доста по-различни от тези на хората.

— Изстрелваме скаути от Трелоар — каза Ана. — Първите са кацнали точно до крайморски град, наречен Скраптофт. Намира се на шейсет километра. Всеки миг трябва да получим картина.

Уилсън се обърна към видеодисплея, който показваше напредването на челния скаут след напускането му на Трелоар. Летеше с девет маха, пилотиращата му система го държеше на постоянна дистанция от двадесет метра над земята. Зад него яростната му опашка разравяше стометров разтег от пръст. Разкъсаният въздух смилаше на прах дървета, храсти, растения, а и сгради, докато машината прелиташе над тях. Когато приближи бреговата линия, изхвърли от

корпуса си стотици малки облечени в стелт покритие сензорни сонди и засне много по-широкообхватно изображение.

Когато се изстреля над скалите към Скраптофт, камерите му показаха тридесет кораба на Първите, които плаваха сред плътни вихри от пара. Големите конуси бяха почти напълно черни и обкръжени от искрящи силови полета. В средата на всяка суперструктура навън се бяха разтворили врати и оформяха хоризонтални платформи. От отворите излизаха по-малки съдове. Представляваха тумбести сиви цилиндри с метални насекомоидни крака, свити под тях. Три енергийни лъча удариха скаута и образът изчезна на мига.

Защитените под стелт покритие сензори, пръснати зад скаута, следяха как летящите апарати на Първите се плъзгат над морето и изучаваха електрическата, термалната, магнетичната и механичната им структура, както и оръжейните и защитните им параметри. Бяха няколко вида, от които някои бяха просто летящи оръженосни платформи, докато по-големите носеха някакви малки единици, защитени от индивидуални силови полета.

— Това трябва да са те — промърмори Найджъл. Дори сега беше любопитен как изглеждаха. Бойните аероботи засвистяха към Скраптофт с дванадесет маха. Летящите съдове на Първите се обърнаха в дъги, за да ги пресрещнат. Небето помежду им беше надупчено от енергийни лъчи и експлозии, превръщайки се в огромно петно от електрически зареден газ. Посипаха се светкавици и задраха земята на километри от сблъсъка.

Осем от големите кораби на Първите, които слизаха през атмосферата, промениха леко траекторията си. Опашките им облизаха бреговата линия и мигновено я унищожиха. Пръстта и скалата се разтопиха и се оттекоха от свръхгорещите лъчи плазма. Вълни от плътни нажежени изпарения се изстреляха нагоре и завряха високо над облаците, докато не бяха разкъсани от струите на корабите. На метри над повърхността аероботите и летящите апарати на Първите предприеха високоускорителни маневри в опит да избегнат облаците от огнени частици. Осемте кацащи кораба на Първите спряха над Скраптофт, балансирайки върху опашките на двигателите си. Започнаха да стрелят с оръжията си и да изтриват аероботите от небето.

Найджъл наблюдаваше как върху земята се премята цунами от мръсни газове. Намираше се на над двадесет километра над повърхността и се разстилаше, докато осемте гигантски кораба продължаваха да висят във въздуха, а ядрените им двигатели изпепеляваха земята. Фронтът погълна силовото поле на Трелоар и спусна внезапна нощ над града.

Защитени от замърсения въздух, летателните съдове на Първите започнаха да се спускат в покрайнините на Скарптофт. Скритите сензори продължиха тихите си предавания, показвайки каквото можеха през тъмните тежки изпарения, които задушаваша земята. Сензор, предаващ във визуалния спектър, се съсредоточи върху един от летящите апарати, които бяха кацнали сред тлеещите руини на туристически комплекс. В цилиндричния корпус се бяха отворили отделения, от които се протягаха рампи. По тях слязоха извънземни, чиито тела бяха покрити в черни брони, подсилени от силови полета.

— По-високи са от нас — отбеляза безстрастно Найджъл.

— Ходят странно — отвърна Уилсън. Наблюдаваше четирите крака на създанието, начина, по който бяха извити, и кривите им пръсти, оформени като изтъпени нокти. Погледът му се плъзна нагоре по торса и четирите ръце. Всяка държеше оръжие. Върхът на костюма представляваше тумбеста полусфера, разделена на четири части, върху всяка от които имаше еднаква концентрация на сензори.

— Около тях се наблюдава голямо количество електромагнитна активност — каза Рафаел. — Общуват непрекъснато едни с други и с летателния апарат. Съдовете са свързани с кацналите кораби, същото важи и за корабите, които се настаняват в орбита. Сигналите напомнят силно на онези, които записахте в Дайсън Алфа.

— Ту Лий докладва, че снарядите са изисквали постоянно подновяване на насочващата информация — каза Тънди Сътън.

— Какво означава това? — попита Рафаел.

— Възможно е командирите на Първите да не позволяват много свобода на бойния фронт.

— Добре — каза Уилсън. — Ана, разполагаме ли със системи за електронна война, които можем да разгърнем?

— В централния регистър се водят на отчет няколко аеробота за електронни атаки.

— Добре. Бързо ги прати там. Разрушете връзките. Нека да видим какъв ще е резултатът.

Рандтаун най-накрая се бе поддал на паниката. Веднага щом извънземните кораби се потопиха в Трине'ба, семействата с коли, паркирани около автобусната гара, се насочиха към долините зад града, където смятаха, че ще бъдат в по-голяма безопасност. Клаксони запищяха яростно, общата гюрултия беше почти толкова силна, колкото и ревът на корабите. По протежение на пътя се сблъскваха возила, докато правеха обратни завои или слизаха от бордюрите, върху които чакаха.

Погледът на Марк непрестанно се стрелкаше сред хаоса наоколо, докато заедно с Напо Лангсал поправяха захранването на един от автобусите. Двамата почти бяха успели да монтират байпас около регулатора на свръхпроводимата батерия.

— Съвсем полудяват — изсумтя Марк.

Опашката за автобуса се бе превърнала в истинска схватка около отворената врата. Бутането бе прераснало в размяна на юмруци. Хората викаха и заплашваха него и Напо, настояваха да оправят автобуса на всяка цена.

В средата на автобусната гара някой стреля с пушка. Всички замръзнаха за миг. Марк се бе свил инстинктивно и сега предпазливо вдигна глава. Самият Саймън Ранд бе стрелял с древна помпа право нагоре във въздуха.

— Благодаря ви за вниманието, дами и господа — каза Саймън. Високият му басов глас стигна до всички краища на гарата, след като мъжът описа пълен кръг. Дори хората, боричкащи се около возилата навън, спряха, за да го чуят. — Нищо не е променило спешната ситуация, затова ще се придържате към плана, който начертахме.

Той презареди пушката и употребената гилза падна настрани.

— Има достатъчно автобуси, които да откарат всички, и те ще тръгнат скоро, така че, моля ви, спрете да тормозите инженерите. Сега, за да сме сигурни, че ще стигнем в безопасност Хаймарш, ще помоля екип от доброволци да остане с мен тук, в града и заедно да изиграем ролята на ариергард, за да може конвоят да набере преднина. Всеки с оръжие, моля да се отчете в чакалнята, за да получи инструкции.

Той отпусна пушката.

— Господи! — изръмжа Напо.

Марк затвори кутията с кабелите и стартира отново машината.

— Как е сега? — извика на шофьора. Жената вдигна палци.

— Отивай при следващия автобус — каза той на Напо.

Напо погледна колебливо ловния лазер на Марк.

— Не може да те принуди, нали знаеш.

— Знам. — Марк погледна към двата обширни мъгляви облака, които се бяха настанали над Трине'ба и скриваха очертанията на корабите. Повърхността на водата все още се вихреше след сблъсъка с машините. Големите вълни се сгромолясваха на брега и покриваха успоредната на променадата стена. — Въпреки това е прав. Хората се нуждаят от време, за да се изтеглят.

Дъдли Боуз погледна паникьосано Мелани, докато двамата се приближаваха към автобуса. Тълпата ги притискаше плътно и ги избутваше напред.

— Мислиш ли, че ще има място? — попита той. Автобусът вече изглеждаше пълен. Хората бяха изпълнили седалките. Между тях се тълпяха още.

— Ако не на този, на следващия — каза му тя. — Нищо лошо няма да ти се случи.

— Аз...? Ами ти?

— Аз ще се кача на някой от следващите.

Едва виждаше Дъдли, виртуалното ѝ зрение показваше толкова много символи и икони. Много малка част от информационния поток беше смислен. Беше доловила частици стандартна информация сред лудешките многоцветни вихри, които изглежда представляваха някаква сензорна информация. Новоактивираните ѝ импланти сканираха облаците от пара над Трине'ба и анализираха скритите в тях кораби. Опитваше се да наблюдава всичко отдалеч, да бъде безстрастен репортер, но адреналинът, който препускаше в кръвта ѝ, караше сърцето ѝ да бумти и тялото ѝ да се тресе. СИ непрекъснато ѝ повтаряше да се успокои. Беше трудно. Определено не бе очаквала това, когато сключи сделка с него.

— Не! — извика Дъдли. — Не, не можеш да ме оставиш. Не сега. Моля те, обеща ми.

— Дъдли. — Тя постави длани около главата му и го задържа мирно, а след това го целуна напред сред буцащата се тълпа. Като се съсредоточаваше върху това да го успокои, усмиряваше собствените си страхове. — Няма да те оставя. Обещах ти го и ще изпълня обещанието си. Само че има неща, които трябва да свърша тук и които никой друг не е способен да направи. Сега, качвай се на автобуса, а аз ще последвам конвоя.

Бяха стигнали вратата. Тя го пушна и му се усмихна окуражително. Беше искрена усмивка. Нямаше начин да го изпусне точно сега. Той беше нейният коз, той я правеше истински играч. Предвид плашещите възможности, които имплантите на СИ ѝ предоставяха, даже започваше да си мисли, че вече няма нужда от предаването на Алесандра. Не знаеше дали може да ги контролира самостоятелно, но самият факт, че ги притежаваше, ѝ даваше непознат до преди кураж. Преди време щеше първа да се покатери на автобуса, избутвайки деца и дребни стари дами от пътя си.

Тълпата избута Дъдли по стълбите и тя се изниза от множеството. Той хвърляше трескави погледи назад, докато напредваше по пътеката между седалките.

— Обичам те! — извика с цяло гърло.

Мелани се усмихна и му прати въздушна целувка.

Лиз и Керис чакаха до пикапа. Марк се усмихна и помахна на Бари и Сенди, които стояха на задната седалка заедно с Панда.

— Ще помогна на Ранд — каза той. — Закарайте Бари и Сенди в Хаймарш.

— Оставам с теб — каза Лиз.

— Но...

— Марк, искрено се надявам да не ми излезеш с някакви глупави аргументи, че това е мъжка работа.

— Те се нуждаят от майка.

— Както и от баща.

— Не мога да изоставя Ранд. Те унищожават живота ни. Най-малкото дължа това на хората. Някои от нас трябва да се спасят, това е единственият начин да възстановим загубеното.

— Съгласна съм. Затова ще ти помогна.

— Керис? — примоли се той.

— Не си и помисляй да ме въвличаш в този спор. Ако вие, кукувици, се присъедините към партизанската армия на Ранд, аз ще взема децата и ще се измъкна с колата. — Тя потупа едра издутина върху сакото си. — С мен ще са в безопасност, обещавам. А и освен това разполагаме със системите, ще поддържаме връзка.

Марк почти започна да пита кога семейството му се е превърнало в група въоръжени бойци, борещи се за оцеляването си, но вместо това целуна бързо Керис.

— Благодаря.

На двамата с Лиз им беше изключително трудно да прилъжат децата да се качат в колата ѝ. Обещаха им, че мама и татко ще ги следват плътно.

Тъмни петна изхвърчаха със свистене от облака, който беше покрил половината от Трине'ба. Насочиха се с голямо ускорение към Рандтаун.

— Идват — извика Лиз.

Марк вкарваше пикапа на заден ход в гаража на „Ейбълс Моторс“, където нямаше да се вижда. Дейвид Дунбаванд стоеше зад автомобила и му помагаше с викове и трескави жестове на ръцете. Марк никога досега не бе осъзнавал колко е трудно да шофира без микрорадара, който сканираше за близки предмети.

— Достатъчно — каза Дейвид. — Да тръгваме.

Спусна предпазителя на мазерния си жезъл, докато излизаха от задния вход на гаража. Също като повече сгради, и тази бе пострадала от взривовете. Всичките прозорци на офиса в предната част липсваха, а външните стени бяха разкъсани. Основният скелет обаче не беше повреден. Щяха лесно да я построят наново, ако разполагаха с малко пари и време.

Именно този начин на мислене — да си представя едно напълно нормално бъдеще — позволяваше на Марк да продължава напред. Той клекна до Лиз зад една дебела каменна стена, която граничеше с бирената градина на „Либра бар“. Взривът беше запратил дървените маси и столове из моравата. Бяха се изпотрошили в стената на съседната фирма за коли под наем — „Заню“. Двамата с Лиз бяха идвали много пъти тук в летните нощи, за да хапнат и да пийнат.

Седяха заедно с приятели в градината, откъдето можеха да наблюдават как лодките идват и напускат кейовете по брега.

Сега се откриваше същата чиста гледка към брега през мерниците на оръжията. Дъждът беше стихнал до леко ръмене, преплетено с няколко тънки следи сив пушек от гаснещите огънове. Марк виждаше извънземните летящи съдове, които се плъзгаха към него само на няколко метра над вълничките.

— Стойте в готовност — разнесе се гласът на Саймън от портативната система. — Изглежда забавят ход. Може и да приложим план А.

Имаше много викове, докато Саймън събираше шарената си банда от две дузини партизани в пътническата чакалня. План А предвиждаше, че извънземните ще кацнат в града, което щеше да позволи на партизаните да стрелят от прикритие по тях и да забавят напредването им. Според план Б, най-лошия сценарий, щяха да прелетят над града, за да атакуват директно конвоя, в който случай трябваше да засипят корабите със залп от изстрели, докато преминаваха над тях и да се надяват да улучат някоя жизненоважна част. Всички знаеха, че това щеше да е почти безполезно. Както винаги, Саймън надделя.

Марк погледна зад рамото си. Последните автобуси се виждаха по магистралата в основата на скалата Блекуотър. Движеха се твърде бързо за машини, които не разполагат с работещи програми и системи за сигурност. Нужни им бяха само още няколко минути и щяха да се доберат до Хаймарш.

Сега, когато виждаше извънземните летателни машини, Марк изобщо не беше убеден, че долината ще се окаже убежището, за което говореше Саймън. В личната си картина на бъдещето той си представяше, че извънземните ще дойдат на брега с лодки и ще им отнеме дни да стигнат до Хаймарш.

— Керис, къде си? — попита Лиз.

— Тръгнахме по пътя през Хаймарш преди няколко минути.

— Имат въздушни кораби. Изглежда обаче, че ще кацнат тук.

— Добре, уведовете ме, ако тръгнат към нас. Трябва бързо да се махна от пътя.

— Ще ти се обадя.

Марк погледна към екрана на машината. Сигналът им преминаваше през все още функционалните части на кварталната мрежа. Няколко възела по протежение на Хаймарш все още работеха и им позволяваха да поддържат крехката си връзка около планините. Беше почти сигурен, че няма да издържат дълго, след като извънземните кацнеха и започнеха да сканират със сензорите си.

Първата летяща машина стигна до брега. Носеше се съвсем близо над водата. Изпод цилиндричния ѝ корпус се разгънаха източени метални крака. След миг на колебание кацна върху широката променада, до кея на небесните разходки. Задната ѝ част се удари в стената и срути петметров участък, отваряйки дупка в дългия романтичен кей.

— Чакайте. — Гласът на Саймън ги успокои с тихата си увереност. — Трябва първо да кацнат възможно най-много от тях и тогава ще започнем атаката си.

Марк се зачуди от къде Саймън имаше толкова опит във воденето на битки. Звучеше, сякаш разбираше за какво говори. Най-вероятно беше от телесензорните драми. Погледна отново към езерото и се стресна колко много машини идваха към тях.

— Майко мила — прошепна Дейвид.

Летателният апарат до кея на небесните разходки бе отворил врати и през тях тежко и бавно се спускаха извънземни.

Личните предположения на Марк засега не се изпълняваха. В никакъв случай не бе очаквал нещо толкова... подобно на робот. „А може би наистина са роботи?“ Докато наблюдаваше как се разгръщат, бързо размисли. Движеха се бързо и веднага търсеха прикритие. За секунди проникнаха в къщите, обърнати към променадата.

Дванадесет машини кацнаха на брега. Тези от втората вълна прелетяха над тях и заобиколиха градския парк зад главната болница, преди да удължат краката си и да ги забият в земята. Някои се отправяха към скалата Блекуотър и началото на магистралата.

— Бъдете готови — каза Саймън. — Не очаквайте оръжията ни да проникнат през силовите им полета, старайте се да причините възможно най-голямо разрушение около тях. След това се изтеглете незабавно.

Марк погледна към Лиз. Тя разтегли широко устните си, опитвайки да се усмихне.

— Добре.

Той внимателно подаде глава над стената и вдигна лазерната си пушка. Няколко извънземни чевръсто прекосяваха откритото пространство на променадата и се насочваха към първата линия от сгради. Подозираше, че Саймън бе прав, пушката му нямаше да премине през бронята им. Вместо това премести мерника към сградите и се зачуди дали няма да успее да разбие част от някое скеле и да срути покрива.

Някой друг стреля. Дори успя да види въздушната искра около извънземното, когато енергийният лъч бе отразен от силовото му поле. Отговорът им беше ужасяващо бърз. Сградата на „Кебапите на Баб“ на улица „Суифт“ експлодира.

Марк се сниши, за да избегне тлеещите отломки, които се премятаха из въздуха.

— По дяволите!

Четири от летателните апарати, които се бяха отправили към скалата Блекуотър, свърнаха рязко и прелетяха обратно ниско над града. Мазерите им се впиха в повърхността и начертаха дълги линии от огън и пара по покривите.

— Ударете ги — извика някой от портативната система. — Ударете ги. Отвърнете на стрелбата.

Още две сгради се взривиха и запратиха строшени носещи греди във въздуха. Бетонни панели се запремятаха по улицата като търкалящи се храсти. Лазерни изстрели, йонни снаряди и дори куршуми се изсипаха от сградите по брега. Върху силовите полета около две от машините над тях за кратко трепнаха смущения.

— Ще ни изколят.

— Застреляйте ги, избийте ги, претрепете копелетата.

Въздухът около Марк съскаше и цвърчеше. Проблесна линия в бледовиолетово. От всеки празен прозорец на ресторанта „Вавилонска градина“ зад него избухнаха пламъци.

— Изтеглете се. Махайте се оттук, по дяволите.

— Не! Ще ни видят. Свалете машините.

— Къде е конвоят? Измъкнаха ли се?

— Хей, йе! Ударих един, видях как върху него пада стена. О, мамка му...

Сигурно вече двадесет сгради горяха. Още три се взривиха бързо една след друга.

— Господи, не. Какво направихме?

— Саймън, кучи сине. Всичко това стана заради теб.

— Запазете спокойствие. Стойте под прикритие.

Марк погледна към Дейвид, който се беше притиснал плътно към стената. Очите му бяха затворени, докато се молеше, хлипайки.

— Искаш ли да пробваме да се измъкнем? — попита Марк Лиз.

— Не и с пикапа — каза тя. — Ще го видят.

— Добре. — Той вдигна портативната система до устата си. — Керис?

Ръката на Лиз се уви около ръката му.

— Не може да е истина.

Марк се изви и проследи невярващия поглед на Лиз.

— Какво, в Божието име...?

Мелани вървеше по улицата покрай гаража на „Ейбълс Моторс“, устремена към брега. Придържаше се към средата на пътя и избягваше най-едрите отломки. Косата и раменете ѝ бяха влажни от падналия дъжд. С изключение на това външният ѝ вид беше безукорен, както винаги. Плътни мрежи от сребристи ОВ-татуси проблясваха по лицето и ръцете ѝ. Сякаш това беше истинската ѝ кожа, която сияеше и прозираше изпод старата.

— Залегни! — извика ѝ Марк.

Тя се обърна към него и му се усмихна благо. Около очите ѝ като спирала се изви почти сублимната форма на златен фрактал.

— Стой там — каза му спокойно. — Това не е по силите ти.

— Мелани!

Тя направи още няколко крачки, преди четири извънземни да разбият оцелелите алуминиеви стенни панели и да изскочат с гръм и трясък от магазина за плетки на Кейт. Ръцете им се вдигнаха, за да насочат оръжия към нея. Движенията им се забавиха и спряха. И четиримата застанаха напълно неподвижно в средата на пътя.

Марк осъзна, че всички летателни апарати във въздуха постепенно се спускат към повърхността. Над Трине'ба машините, устремени към Рандтаун, се наклониха леко и след това се забиха рязко във водата. Големи струи вода се изстреляха нагоре и след падането си закриваха поклащащите се на повърхността кораби.

— Мелани? — изграчи Марк. — Ти ли правиш това?

— Да, с малко помощ.

Той се изправи бавно, опитвайки се да успокои треперещите си крака. Лиз застана до него и се втренчи уморено в младото момиче. Дейвид подаде глава над стената.

— Исусе!

— Вземете оръжията им — каза Мелани. Лицето ѝ вече беше почти изцяло сребърно, бяха останали само няколко ивички кожа около скулите и челото.

— Шегуваш се — каза Марк.

Четиримата извънземни изпуснаха оръжията си на пътя.

— Не се шегуваш.

— Трябва да успеете да пробиеете силовите им полета с тях — каза Мелани. — Вероятно ще са ви нужни, когато ви подгонят отново.

Тя си пое дълбок дъх и затвори хромовите си клепачи.

— А сега тръгвайте.

Марк погледна надолу. Гласът ѝ се беше разнесъл и от портативната система.

— Всички, качвайте се на колите си и се изтеглете — нареди тя. — Присъединете се към конвоя.

— Какво става? — попита Саймън.

Марк вдигна системата до устата си.

— Просто го направи Саймън, Тя ги спря.

— Как ги спря?

— Марк е прав — каза някой друг. — Виждам цяла група извънземни. Те просто си стоят там.

— Тръгвайте — каза Мелани. — Нямате много време. Давайте!

Марк погледна към оръжията, които лежаха върху покритието от тармак, сякаш беше изправен пред някакво училищно предизвикателство. Извънземните все така не помръдваха.

— Хайде — каза Лиз и се втурна напред.

Марк побърза след нея. Оръжията бяха грамадни, твърде тежки, за да ги носят лесно, камо ли да се прицелят с тях. Той издърпа две. Докато дращеше около краката им, хвърли предпазлив поглед към високите, тихи и неподвижни извънземни, сякаш това можеше най-сетне да развали магията и да предизвика отмъщението им. Дейвид дойде до него и вдигна един от обемистите цилиндри.

— Да се махаме оттук, за Бога — каза Лиз.

Марк успя да хване трето оръжие и офейка с всички сили от странната застинала картина.

— Сега какво? — попита Лиз Мелани.

— Тръгвайте.

— А ти? Ще се справиш ли?

— Да. — Тя прати на Марк една от застрашително еротичните си усмивки. — Квит ли сме?

— Да — каза той. — Квит сме.

— Благодаря ти — каза Лиз.

Тримата се втурнаха към пикапа. Метнаха задигнатите извънземни оръжия отзад и Марк натисна ускорителния педал до пода на колата. Хвърли един последен поглед на Мелани в страничното огледало. Видя силуета на малко момиче, застанало непокорно пред четирите големи бронирани извънземни. Тя чакаше и наблюдаваше, също толкова тихо, като армията, която беше замразила.

Имплантите на Мелани я захранваха с обновена представа за света. Вече не под формата на информация, а като продължение на собствените ѝ сетива. Беше способна да види електромагнитните емисии, които извираха от извънземните, когато те атакуваха крайбрежието. Всеки пламтеше ярко в черния спектър. Дълги, сложни и бавни сигнали се плъзнаха помежду им през проводник от плътно насложени аналогови синусоиди, които танцуваха и пращяха една около друга. Оформяха мрежи, кратки, ефимерни схеми, които постоянно се преобразуваха и свързваха отделните извънземни, а след това прескачаха назад-напред между летателните апарати, които ги препращаха в нови комбинации към големите конични кораби по повърхността на Трине'ба. Огромни колони от информация се точеха и от двата кораба, извираха се през атмосферата и изчезваха в транспространствения вихър на червеевите дупки високо горе.

Контрастът с ограничената електронна мрежа на Рандтаун, чиито фини нишки от внимателно пакетирани двоични импулси препускаха целенасочено около нея, беше стряскащ. Докато човешките системи бяха подредени и ефективни, тези извънземни пороци бяха груби. Въпреки това, трябваше да признае, че притежаваха известна

интегрална елегантност. Както всички органични форми. Мелани се съсредоточи върху прилива на странни вълнови форми, които един от летателните апарати на Първите излъчваше, докато маневрираше над променадата, готов за кацане. Новосъбудена група от импланти зажува с електрически вибрации вътре в плътта ѝ. Наясно беше с присъствието на СИ вътре в тях. Той анализираше данните, които бе открила за него, и разплиташе изменчивите сигнали, за да открие смисъла им. Докато емисиите на машината протичаха през имплантите, тя чу суров неразбираем глас в дъното на съзнанието си. Той се усили до хор от шепоти. Последваха образи, които изтичаха от сигналите като някакъв отдавна забравен сън. Получи объркана множествена гледна точка на подвижни, които изплуваха от езерото на растежа, милиони, натикани нагъсто, които се хлъзгаха и падаха, докато газеха към брега. До тях се издигаше огромната планина, надупчена като пчелен кошер от стаи и зали, там, където беше съсредоточен целият живот на звездната система. Планина, където някога, много отдавна светлината бе греела сутрин. Сега небето бе тъмно под тежките облаци и вечната нощ, прекъсвана единствено от непрестанните проблясъци на светкавици, на чиято светлина се виждаше мръсният дъжд и суграшицата, изсипващи се върху силовите полета. Черно небе, което виждаше и от астероидите високо в орбита, небе, което обгръщаше цялата планета. Бушуващата му повърхност изсветляваше до невзрачно сиво под лъчите на слънцето и пламтящите струи на ядрените пламъци. Животът все още мъждукаше под булото, вплетен неразделимо в отделни групи. Гъмжеше и оцеляваше навсякъде, на малки студени планети, на луни, които обикаляха около планетите си, и на далечни астероидни селища. Живот, който вече се бе разпрострял до други звезди и планетите им. Живот, който бе прелетял през червеевите дупки, за да достигне Елан, където се разстиляше над езерото, за да докосне земята.

Животът шепнеше сам на себе си, насочваше подвижните си войници да се движат напред в крехките кутийки сгради. Търсеше хора и машините им, но не откриваше нищо. Въпреки това забелязваше движение. Присвяткваха издайнически инфрачервени сигнали и войниците подвижни умело се насочваха към тях. В дъното на индустриалната зона дълги превозни средства препускаха надалеч от града. Летателни кораби се отклониха, за да разследват ситуацията.

Някой стреля по един от войниците. Той отвърна веднага и стреля обратно, разрушавайки района, от където бе дошъл изстрелът. Летящите машини се спуснаха нетърпеливо и разораха сградите с кохерентни радиационни гама-лъчи.

— Ще унищожат всичко — каза Мелани.

— То — поправи я СИ. — То е едно-единствено. Интересен модел. Животът е постигнал единство, не просто със себе си, но и с машините си.

— Не ме интересува, то ще убие хората.

— Знаем.

В имплантите на Мелани нахлуха програми и мощ, които активираха още повече функции. Не ѝ оставаше друго освен да добави към тях собствените си желания. Невероятно сложни ОВ-татуси запълзяха по кожата ѝ и се сляха в единична верига. От нея потекоха сигнали и се насложиха върху тези, които обединяваха подвижните. Моделите на интерференция се сборичкаха и разкъсаха гладката мисловна последователност на стадото воители. В разкъсването нахлуха нови инструкции.

Мелани излезе от убежището си и бавно се отправи към Трине'ба, откъдето можеше да наблюдава по-добре. Горкият Марк Върнън се опита да я предупреди, затова тя им даде няколко от оръжията на Първите и се увери, че ще напуснат заедно с всички смели и безполезни защитници на Рандтаун.

— Осъзна, че нещо не е наред — каза СИ. — Усещаш ли го?

Сигналите, които се изливаха през червеевите дупки, се променяха. Вместо заповеди, във войниците подвижни се опитваха да проникнат запитвания. Първият искаше да разбере каква болест беше поразила единиците му.

СИ запази модела на интерференция сред подвижните воители в Рандтаун и оформи един-единствен фокусиран отговор, който изправи през имплантите на Мелани.

— Ще те спрем — каза интелектът на ПланинаНаЗората.

Мелани осъзна вълната от шок, която плъзна през опасващата планети мисъл, отстояща на стотици светлинни години.

— Кой си ти? — попита извънземният.

— Ние сме СИ, съюзник на хората.

— Спомените на Боуз те познават. Ти си човешкият неподвижен. Крайната точка на тяхната индивидуалност. Те са те създали, защото знаят, че не са свършени без теб.

„Спомените на Боуз, помисли си Мелани. О, по дяволите, това не е хубаво. Макар че може би така Дъдли ще получи някакво чувство за завършеност.“

— Прочитът ти на спомените на Боуз е неправилен — каза СИ. — Но ние няма да оспорваме дефинициите ти. Свързахме се с теб, за да те помолим да спреш атаките си срещу хората. Безсмислени са. Ти нямаш нужда от тези планети.

— Нито пък хората.

— Въпреки това те живеят на тях. Ти ги избиваш. Това трябва да спре.

— Защо?

— Грешно е и ти го знаеш.

— Животът трябва да оцелява. Аз съм жив. Не трябва да умирам.

— Не си заплашен. Ако продължиш агресията си, ще бъдеш.

— Останалият живот е заплаха за мен със съществуването си. Само когато постигна абсолюта, ще осигуря своето безсмъртие.

— Дай ми определение на този абсолют.

— Един живот навсякъде.

— Това никога няма да се случи.

— Ти ме заплашваш. Ще бъдеш унищожен.

— Излагам факти. Няма да успееш да ни разрушиш. Нито ще успееш да разрушиш множеството други цивилизации, които живеят в тази Галактика. Трябва да се научиш да съжителстваш с нас.

— Това е противоречие на условията. Има само една Вселена и тя може да съдържа само един живот.

— Това не е противоречие. Просто нямаш опит с подобни понятия. Уверяваме те, че е възможно.

— Предаваш себе си, като вярваш в това. Животът расте, границите му също. Това е неизбежно. Това съм аз.

— Истинският живот еволюира. Можеш да се промениш.

— Не.

— Трябва да се промениш.

— Няма. Ще раста. Ще се уча. Ще ви надмина. Ще ви унищожа, и двама ви.

Мелани усети, че естеството на сигналите, които идваха през червеевите дупки и се сипеха върху планетата, се променя. ПланинаНаЗората даваше ясни заповеди на войниците подвижни в кацналите кораби и след това ги разкачваше от комуникационната си мрежа. Макар и да не разполагаха с кой знае какви възможности да се оправят сами, войниците можеха да изпълняват прости инструкции и да използват собствените си бойни системи без директно реалновремево управление.

От двата кацнали кораба излетяха шестнадесет летателни апарата и започнаха да ускоряват с пет же. Прицелващите им сензори започнаха да сканират Рандтаун. Бяха ярки като търсеци прожектори за усилените възприятия на Мелани.

— Дядо! — извика тя.

Зад нея се отвори кръгла червеева дупка, малка точка на изкривяване, която се носеше на метър над пътя и произвеждаше интересен увеличителен ефект във въздуха. Тя бързо се разшири до неутрален сив кръг, широк два метра. Мелани скочи през него.

Две секунди по-късно шестнадесет атомни лазери разрязаха празния въздух, където беше стояла.

Мелани се изправи върху тревата и премигна срещу топлата светлина, потръпвайки заради болката в коляното. Беше го наранила, когато падна лошо на земята. Кожата ѝ се охлаждаше, платиненият блясък отстъпваше бавно на здравословния тен, който поддържаше благодарение на скъпия си салон на Августа. Дотук с чувството за неузвзимост, което ѝ даваха имплантите.

Порталът зад нея беше построен в гладка висока скала. Над скалата беше изпънат някакъв триъгълен навес от зебло. Отпред... Мелани забрави за насинените си колена и за малко да падне. Имаше нещо много сбъркано в чувството ѝ за равновесие. Земята се изви над главата ѝ. Световъртеж, напомнящ за морска болест, я връхлетя безмилостно.

— Къде по дяволите се намирам? — изписка тя.

— Не се стряскай — каза СИ. — Това е единственият генератор на червееви дупки във Федерацията, който беше способен да достигне до теб.

— Хм...

Някой наистина си беше поиграл с обширните пейзажи във вътрешността на цилиндъра. Навсякъде около нея се издигаха грамадни планини с водопади, които се пенеха върху дълги скалисти отсечки. Големи езера и реки изпълваха дъната на долините. Светлината идваше от увито по продължение на оста вретено.

— Това не е Висшият ангел — каза тя.

— Разбира се, че не.

— Но пък има изкуствена гравитация. Ние не сме способни на това. Да не е извънземна космическа станция?

— Това е човешка структура, чийто собственик разполага с огромно богатство. Гравитационният ефект е резултат на просто въртене, като животоподдържащото колело на „Втори шанс“.

— О, да, ясно. В училище не се занимавах с наука.

— Ти не се занимаваше с училище, бибчо Мел.

— Благодаря ти, добър момент избра да ми го припомниш, дядо. Кой живее тук в такъв случай?

— Собственикът пази уединението си. Но предвид обстоятелствата не мисля, че ще има нещо против посещението ти. Вече препрограмирах червеевата дупка да те върне на Августа. Моля те, премини през нея.

Мелани все още оглеждаше вътрешността на цилиндъра.

— Фантастично е. И има своя частна червеева дупка? — Тя се усмихна щастливо. — Ози.

— Ще трябва да уважиш уединението му.

— Да, да.

Тя млъкна. Напливът на адреналин, който я бе поддържал по време на сблъсъка в Рандтаун, най-накрая беше секнал. Вдигна ръка и не видя никакви ОВ-татуси по нея.

— Ами конвоят?

— Всички стигнаха до долината Хаймарш.

— Но... флотът няма да ги евакуира в продължение на дни. Извънземното чудовище ще избие всички.

— Да, ще опита да го направи.

— Отвори червеева дупка обратно към Хаймарш. Трябва да ги измъкнем оттам.

— Това не е практично предложение. Тази червеева дупка е малка. Бегълците от Рандтаун ще трябва да пристъпват един по един.

Процесът ще отнеме часове и ще предостави идеална възможност на ПланинаНаЗората да ги вземе на мушка.

— Отвори я!

Тактическият дисплей на Уилсън показваше аероботите за електронна война, които излитаха от Трелоар. Пет от тях прелетяха в подобна на клещи формация през смога, за да обградят войските на Първите, които се разгръщаха от Скраптофт. Върху позициите на извънземните се движеха мрежи, оцветени в оранжево и нефритено, докато странните им комуникации проблясваха помежду им. Непостоянните им, на пръв поглед случайни изблици, напомняха на Уилсън за синаптичните електрически размени между отделни неврони.

Скритите със стелт сензори му показваха изображения на бронирани Първи, които се движеха измежду останките на сградите на Скраптофт. От начина, по който се движеха, Уилсън заключи, че имат значителен опит в градски войни. Вече бяха убили няколко души, които бяха останали в малкия крайбрежен град. Използваха оръжия с достатъчна мощ да отнесат половин сграда с един-единствен изстрел. Медийните репортажи от други нападнати светове показваха подобни зверства. Първите не се интересуваха от заложници.

Над петнадесет хиляди бронирани извънземни бяха слезли от големите кораби, за да овладеят Скраптофт. Бяха заети да установят защитен периметър с десеткилометров радиус около града. Товарни летящи машини доставиха няколко генератора на силови полета заедно с оръжия, способни да свалят всеки аеробот, който се осмелеше да се приближи твърде много. Поне това означаваше, че осемте кораба в защитна формация най-сетне се бяха потопили във водата. Горещият мътен смог, който бяха създали, се разнасяше бавно.

Четири кораба, които се потопиха първи, бяха излетели отново, обратно към червеевите дупки над планетата. Уилсън не искаше и да си помисля какво ли щяха да донесат, когато се завърнеха.

— Аероботите за електронна война преминават в активен режим — каза Ана.

Стройната машина се появи на хоризонта и започна да блокира сензорите на оръжията в защитения периметър. Нищо не стреля по

тях. Те се приближиха по-близо и започнаха да саботират многобройните предавания на Първите.

— Кучи син — каза Уилсън. Усмиваше за пръв път днес. Стелт-сензорите показваха как бронираните Първи забавят движенията си и започват да се движат некоординирано, като войници с часовников механизъм, чиято енергия се изчерпва.

— Върни бойните аероботи — каза Уилсън на Рафаел. — Удари копелетата.

Аероботите за електронна война разшириха обсега на атаката си и взеха на мушка комуникационните връзки между летателните апарати и корабите в морето. Получи се същият ефект. Машините продължиха да летят напред или се запремятаха лениво във въздуха.

На хиляда километра над Аншун осем кораба на Първите промениха траекторията си на спускане, така че да прелетят на Скраптофт. Промяната запремигва на тактическия дисплей.

— Виж дали можем да поразим и тях — каза Уилсън. — С колко системи за ЕВ разполагаме?

— Откривам само още седемдесет и три в правителствения регистър — каза Ана.

— Искам всичките да бъдат разгърнати.

— Да, сър.

— Искаме да предложим нещо — каза СИ. — Може би ще е възможно да използваме оцелелите елементи на планетарните киберсфери, за да произведете подобен ефект. Сигналите на Първите са извънредно податливи на интерференция. Дори невоенни системи трябва да са достатъчни, за да създадат значително объркване.

— Ще ни помогнеш ли с това?

— Разбира се.

— Адмирале — каза Ана, — звездните кораби пристигнаха.

Първият говорител на Аншун, Гилда Принцес Мардън, и кабинетът се намираха в центъра за цивилни извънредни ситуации на двадесет метра под двореца на Регентството и се опитваха да координират евакуацията на столицата и изискванията на флота за разгръщането на войници и аероботи. Вследствие на това не виждаха небето. Не че имаше някакво значение. Отвратителните изпарения,

които все още се вихреха около силовото поле на града, ограничаваха видимостта. Други градове на Аншун обаче не страдаха от подобно забулване, както и милиони хора, озовали се извън защитните градски силови полета, които все още се опитваха да стигнат до тях. Дори от слънчевата страна на планетата все още се виждаха опашките на корабите на Първите, които прорязваха космоса, издигайки се и спускайки се от червеевите дупки. Появиха се нови светлини, яркият тюркоаз на радиацията на Черенков пламтеше надолу, сякаш в орбитата на планетата изведнъж бяха пламнали малки звезди. Бяха пет, разположени на равни разстояния от три хиляди километра над екватора на планетата. Бойните кораби „Неустрашим“, „Непреклонен“ и „Десперадо“ се плъзнаха в истинското пространство заедно с разузнавателните кораби „Конуей“ и „Галиби“. Вече беше невъзможно да се гледа право към небето. Ядрените двигатели начертах огромни линии от ослепителен огън върху съзвездията, докато ускоряваха рязко кораби и снаряди. Тихо разцъфнаха ядрени експлозии, които набъбнаха, сливайки се в по-ярка от слънчевата светлина мъглявина, която ограждаше целия свят. От време на време енергийни лъчи пронизваха атмосферата и се превръщаха в ослепителни искрящи колони от виолетова светлина, високи десетки километри за цяла секунда или повече. Там, където докоснеха повърхността, земята изплюваше нагоре смъртоносни пръски от разтопена скала и подхранваше подивелия огън, който бликаше навън от точката на удара. Огромни радиационни експлозии подпалваха йоносферата и запращаха ураганни бури около глобуса на планетата.

Битката продължи над час, след което мъглявината се разсея, йоните ѝ се понесоха към вътрешнопланетарното пространство, охладиха се и започнаха да се разелектризират с разпръскването си. След нея от червеевите дупки се показаха още кораби на Първите и отново изпълниха ниската орбита със стройните си ярки опашки. В продължение на часове големи пасажи от пламтящи метеорити падаха върху земята, а зад тях се нижеха дълги ивици от черен пушек.

Всички, които все още се намираха на открито, следяха с изплашен поглед небето над себе си и отбягваха падащите късове, докато с удвоени усилия се опитваха да се доберат до убежище.

Пикапът на „Ейбълс“ подскачаше лудешки, докато Марк го пришпорваше по пътя от каменни стружки, който минаваше по дължината на долината Хаймарш. Той беше начело на малката група от коли, които превозваха оцелелите членове на ариергарда на Саймън Ранд. На няколко километра пред тях автобусният конвой също препускаше напред. Не можеше да види колата на сестра си, макар да знаеше, че е там, доста пред автобусите. Разполагаше с комуникационна връзка с Керис. Мрежата по протежение на Хаймарш се беше самовъзстановила до цели тридесет процента от първоначалния си капацитет.

— Стигнахме до кръстопът — каза им Керис. Гласът ѝ, идващ от портативната система, беше слаб и измъчен. — Бари казва, че това е пътят, който води към Улон.

— Какво да правят? — Марк попита Лиз. — Да се върнат вкъщи ли?

— Един Господ знае. — Тя натисна една от иконите на системата. — Саймън, имаш ли някаква представа накъде трябва да тръгнем?

— Мисля, че трябва да спрем в долината Турквино — каза Саймън. — Относително тясна е, има високи стени, които ще затруднят полета на извънземните.

— Само че е задънена — възпротиви се Юри Конант.

— Има пътека, която води към Сончин — каза Лидия Дунбаванд.

— Пешеходна пътека — каза Марк. — За планински кози. Дори и джиповете не могат да минат по нея.

— Въпреки това, ще тръгнем натам — каза Саймън. — Просто трябва да оцелеем, докато флотът отвори червеева дупка и ни евакуира.

Лиз удари по таблото.

— Осемстотин седемдесет и шесто място в списъка, по дяволите — изсумтя. — Дотогава от нас ще са останали само няколко въгленчета.

На системата запремигва икона, която означаваше сигнал по общия канал.

— Отворих червеева дупка в долината Турквино — каза Мелани. — Не е голяма. Опасявам се, че ще отнеме много време, преди да

преминат всички. Ако извадим късмет, може и да успеем, преди Първите да открият какво се случва. Саймън?

— Небесата да те благословят, Мелани — каза Саймън. — Добре, хора, чухте я. Нека конвоят да продължи към Турквино.

— Оставихме Мелани зад нас — каза безстрастно Марк. Едва бяха стигнали до скалата Блекуотър, когато огромна, могъща експлозия изравни почти една трета от града. Изглежда беше концентрирана върху гаража на „Ейбълс Моторс“, където бяха изоставили Мелани. Когато станаха свидетели на това, той си каза, че тя щеше да намери начин да се измъкне. Не че имаше някаква представа как щеше да стане това. Сега, вместо да изпита облекчение, започваше малко да се тревожи заради Мелани Рескорай и нейните способности.

— Тя каза, че някой ѝ помага — отбеляза Лиз.

— Кой, по дяволите, може да осигурява помощ с такива мащаби?

— Или някой като Шелдън, или дори самият СИ. Не мога да се сетя за друг начин да сътвори подобни неща.

— Боже всемогъщи, защо тя?

— Не знам, бибчо — каза Лиз. — Може би Бог все пак има чувство за хумор? Така или иначе, радвам се, че е на наша страна.

— По дяволите.

Той стисна здраво кормилото и се загледа кисело през напуканото, мръсно предно стъкло. Дълга линия от пикапи, джипове и автобуси се отклоняваше от пътя Хаймарш точно преди главния кръстопът и поемаше по по-малко шосе, което се нижеше успоредно на високите тъмнефритени лийтополи, които обозначаваха границата на чифлика Калсор.

— Керис? — попита Лиз.

— На пътя към нищото сме. Надявам се малката ви приятелка да знае какво върши.

— Аз също.

Долината Турквино беше тясна дори по стандартите на северните стени на Хаймарш. Представляваше почти симетрична V-образна форма, която започваше на двеста метра над дъното на Хаймарш. Стрелотревата се катереше по ниските склонове на стените ѝ и малко над тях, но след около петдесет метра растителността и каменистата почва отстъпваха на гола скала. От назъбените върхове се

процеждаха ручейчета, които захранваха бързотечащия поток, пенещ се в дъното, преди да се разлее в Хаймарш.

Там, където стигаше до входа на Турквино, пътят вече едва се различаваше от пътечка отъпкана стрелотрева. Само най-смелите и глупави овце и кози оставаха в тази долина.

Юри Конат водеше конвоя с джипа си. Пътят вече се катереше под стръмен ъгъл, когато стигна до леденостуден поток, извиращ от Турквино. През предния прозорец виждаше издигащите се над тях внушителни планини, които пазеха входа. Колата на Юри трудно щеше да стигне по-далеч. Автобусите със сигурност нямаше да успеят да прекосят потока. Той мина през водата и наби спирачки.

Когато излезе навън, осъзна, че никога няма да забрави гледката на конвоя, който се клатушкеше нагоре по склона. Широкият слънчев лъчи си пробиваха път през сивите облаци над тях и се заиграваха върху мръсните окаяни коли. Пикапите бяха пълни до пръсване. Всички автобуси бяха отворили врати, за да се проветряват, тъй като климатиците бяха повредени. Хората седяха по редиците между седалките. Шумът на уплашените деца и ранени възрастни го достигна много преди самите превозни средства. Най-очевидна беше красивата металическа сива спортна кола на Керис, чиито широки колела се бяха смъкнали под шасито върху телескопични носещи опори. Автомобилът се катереше по набръчкания терен не по-зле от който и да е джип.

Мина без затруднения през потока и спря до него. Страничният прозорец се смъкна.

— Някакви следи от червеевата дупка? — попита Керис. Бари и Сенди се бяха свили във втората предна седалка, а Панда лежеше отзад.

— Не, не и оттук.

— Добре, ще продължа колко се може по-бързо.

Той махна унило, докато тя продължаваше надолу по долината успоредно на потока. Няколко джипа я последваха. След това пристигна първият автобус и той се зае да помага с пренасянето на ранените.

Когато Марк спря на импровизирания паркинг, сцената вече напомняше на тази от автобусната гара. Множество от хора се катереха по покрития със стрелотрева склон, за да влязат в долината, мъкнейки

децата си след себе си. Още дузини обикаляха четирите автобуса, които носеха ранените, и изкарваха носилките от вратите.

— Намерих я — възкликна ликуващо Керис по портативната система. — На петстотин метра от началото на долината сме. Мелани е тук и чака. Не се е шегувала. Никога преди не съм виждала толкова малка червеева дупка.

— Прекарай ги през нея! — възкликна Марк. Усети здравата хватка на ръката на Лиз в своята собствена.

— Излизайте от колата — каза Керис. — Още пет метра. Мелани казва здрасти. Да, здрасти. Добре, Бари, хайде, миличък. Браво. Дръж се за ръката ми, Сенди. Марк, в безопасност сме.

Той изхлипа. До него Лиз се усмихваше, въпреки че очите ѝ бяха мокри. Те се изгледаха дълго.

— Май е най-добре да отидем и да помогнем — каза тя.

Саймън събираше малката си група от последователи от едната страна на пенливия поток. Подаде ръка, докато Марк, Лиз и Дейвид преминаваха.

— Хората с оръжия трябва да се окопаят тук, при входа на долината, и да прикриват приятелите и семействата ни. Ще мине известно време, преди всички да преминат, а извънземните вероятно ще ни подгонят.

Марк погледна отчаяно към Лиз.

— Мисля, че отново има предвид нас — каза той, останал без дъх.

— Да. Е, поне вече имаме сериозни оръжия.

Лиз вдигна един от големите цилиндри, които беше взела от Първите.

— Не знаем какво представляват или как работят.

Тя му се усмихна хищно.

— Какъв късмет, че с нас е най-големият техничар на Рандтаун, нали така, бибчо?

В обсега на тактическия дисплей в продължение на няколко минути тегнеше тишина, след като „Десперадо“ активира отново хиперпространствения си двигател и се оттегли от битката над Аншун. Уилсън прокара ръце през иконите и издърпа на преден план

сензорните дисплеи. Аншун бе останала с малко работещи сензори, но аероботите осигуряваха пресекливо сканиране на космоса право над бушуващата йоносфера. Четиридесет и осем червееви дупки все така оформяха ефимерна огърлица на две хиляди километра над екватора. Докато наблюдаваше, няколко вида кораби на Първите заизлитаха от тях и започнаха да ускоряват към радиоактивния ад на облака от космически прах и отломки, който кипеше около планетата.

— Още са там — промърмори ужасено Илейн Дой. — Не успяхме да затворим дори една от тях. Дори една!

— Трябва да се доберете до генераторите — каза Димитри Леополдович. — Ако просто ги удряте с груби енергийни изстрели от тази страна, няма да има никакъв ефект, те самите са възплъщение на организирана енергия.

— Благодаря ти, академик — каза Рафаел. — Току-що видяхме как четири от корабите ни умират в опит да ни защитят, така че, освен ако не можеш да добавиш нещо конструктивно, млъкни, по дяволите.

— Петдесет и два унищожени или нефункционални извънземни кораба — каза Ана. — Снарядите ни се справиха по-добре от техните във всички случаи. Но те са твърде много. Това е неизбежното им предимство.

— Какво ще правим? — попита президентът.

Уилсън беше отвратен колко хленчещо прозвучаха думите й.

— Аероботите ни успяха да нанесат удари по всички приземени сили, докато звездните кораби бяха вкопчени в битка над планетата — каза Рафаел. — Изтрихме деветдесет процента от тях. Ще трябва да започнат окупацията наново.

— За която цел не се съмнявам, че разполагат с достатъчно ресурси — каза президентът. — Отново числено превъзходство.

— Вероятно през това време можем да завършим евакуацията.

— Вече разполагаме с осем свободни червееви дупки, които можем да отворим във вътрешността на силовите полета — каза Найджъл Шелдън. — Още три часа и евакуацията на Аншун трябва да е приключила.

— А останалите планети? — попита хладно Дой. Успешно възвръщаше самообладанието си след загубата на звездните кораби.

— Стратегията ни за провеждане на електронна война дава добри резултати — каза СИ. — Определено забавя напредъка им, след

като стигнат до повърхността на планетата. Ще трябва физически да премахнат всички киберсферни възли един по един, докато продължават експанзията си. Въпреки това, последните кацания дават поводи за притеснения.

— Какви? — попита Уилсън.

— Използвахме стелт-сензори, за да проучим товарите, които в момента свалят на няколко свята. Изглежда са машини за изграждане на портали. Те биха им позволили да закотвят червеевите си дупки на повърхността на планетата.

— Ако започнат да прииждат на самите планети, никога няма да можем да спрем нашествието им — каза Найджъл.

— Ако трябва да сме реалисти, така или иначе никога няма да успеем да ги спрем — каза Уилсън. — Не и до степен, че да си върнем планетите. Погледнете състоянието на нападнатите светове.

— Да не би да ги отписваш от сметките? — попита Дой.

— Като цяло, да — каза Уилсън.

— Те ще ни разпънат на кръст — каза тя. — Сенатът ще свали всички от постовете ни и най-вероятно ще ни вкара в затвора.

Във виртуалното зрение на Уилсън се изписа: „НЕДЕЙ, ТЯ НЕ СИ СТРУВА УСИЛИЯТА.“ Оригиналният код на текста обозначи подателя като Ана.

— Не знаехме, че ще е толкова тежко — каза кротко той.

— Да, знаехме — възрази Димитри.

Уилсън се обърна към полупрозрачните модели на планетите. Киберсферите на всички тях бяха обозначени с бледи златни линии. Имаше черни зони, които ограждаха всяко от местата на кацане на Първите — тъмнина, която бавно изяждаше все повече и повече от златото.

— Нямаме с какво повече да ги ударим — каза Уилсън. — Всичко, на което сме способни, е да се оттеглим и да се прегрупираме.

Той си пое дълбок дъх няколко пъти. Дори приливът на кислород обаче не можеше да спре черната умора. В човешката история не бе имало война, по време на която толкова много да е изгубено за толкова кратко. „А аз съм командващият. Димитри е прав, наистина знаехме, просто не искахме да го признаем.“

Капитан Жан Дювоа чуваше бръмченето на работещите вентилатори зад решетките, докато те изсмукваха парещия пушек от мостика на „Десперадо“. Бойният кораб бе извадил късмет. Последният насочен енергиен изстрел почти бе проникнал през полето на корпуса, след като няколко локални пробива бяха пратили по дяволите хранващите вериги. Стабилизаторите бяха свършили възможно най-добра работа, но дори свръхпроводниците не можеха да се справят с приливи на енергия от мегатонни взривове. С опасно отслабени защити той бе прибрал „Десперадо“ обратно в хиперпространството, за да избегне снарядите, които се носеха срещу тях.

— По дяволите — изсумтя той, когато се появи извън ореола на системата на Аншун. Според виртуалното му зрение електронните системи на кораба се самовъзстановяваха. Вече разполагаха с много малко резерви. Нямаха шанс да преживеят нова атака. А именно това ги чакаше, ако се върнеха. Корабите и снарядите на Първите бяха неизчерпаеми.

Върху комуникационните икони, които представляваха останалите четири звездни кораба, присвяткваха червени знаци „нефункциониращ“.

— Какво е положението там? — попита той Дон Лантра, който работеше със сензорите.

Дон го погледна уморено.

— Току-що загубих „Неустрашим“. Не остана никой от тях, шефе.

На Жан му се искаше да забие юмрука си в конзолата. Безполезно и доста трудно изпълнимо действие в условия на свободно падане. Познаваше по-голямата част от екипажите. На Висшия ангел се бяха размотавали заедно, бяха като едно голямо братство. Сега щеше да ги види чак след процедурите по съживяването им. Дори това не правеше шока по-поносим. Щяха да минат години. Ако приемеха, че Федерацията щеше да просъществува толкова дълго.

Във виртуалното му зрение запремигва комуникационната икона на адмирал Кайм.

— Какво е състоянието ви, Жан? — попита Уилсън.

— Стабилизираме нещата. Скоро ще можем да нанесем нов удар.

— Не. Връщайте се на Висшия ангел.

— Имаме още седем ракети.

— Жан, вече пристигнаха още петдесет кораба. Всички вие се справихте страхотно, но евакуацията почти приключи.

— Ще изоставите Аншун?

— Налага се. Евакуираме всички атакувани светове.

— Не! Всички? Но ние трябва да направим нещо. Не можем да им позволим да победят. Ако днес им позволим да ни отнемат двадесет и три свята, утре ще бъдат сто. Трябва да отвърнем на удара.

— Борихме се, Жан, спечелихме някои победи. Вие и останалите спечелихте ценно време на Аншун. Но вашият е последният останал боен кораб, така че се връщайте в базата, за да можете да се сражавате отново друг ден.

— Победи? Не мисля така. Димитри беше прав, трябваше да минем през червеевите дупки и да ги блокираме от другата страна.

— Знаеш, че не можехме, бяха твърде добре защитени. Ще открием звездата, която използват за междинна станция, Жан. Ще ги ударим там. Ти ще командваш ударната част.

— А колко дълго ще ни отнеме да построим толкова много кораби, адмирале?

— Колкото трябва. Сега се връщайте в базата.

— Да, сър.

Дювоа нареди на коланите от модифицирана пластмаса на ускорителното си кресло да се отпуснат и сви мускулите на стомаха си, принуждавайки тялото си да заеме седнала позиция. Всички на мостика го наблюдаваха.

— Не съм готов да приема поражението днес — каза им той. — Обнових защитения си трезор със спомени, преди да напуснем Висшия ангел и ще се присъединя към другарите си в новия им живот. Ще отведе този кораб обратно на Аншун, където той ще заслужи името си. Ако някой иска да напусне сега, използвайте аварийните совалки, флотът ще ви прибере.

Видя единствено усмивки, както и няколко мрачни изражения. Никой не прие предложението му.

— Много добре, дами и господа, за мен беше удоволствие и чест да служа заедно с вас. По волята на Господ ще служим отново заедно, след като бъдем съживени. А сега трябва да препрограмираме

хипердвигателя. Ще трябва да премахнем огромно количество предпазни ограничители.

С края на деня облаците най-накрая започнаха да се разнасят и през пролуките в Хаймарш се промъкна розов сумрак. Приведен ниско зад струпване на канари на тридесет метра по склона на долината Турквино, Марк Върнън наблюдаваше как земята пред него попива светлината и придобива бледи оранжечервеникави краски. Не можеше да види долината Улон оттук, за което беше благодарен. Възможността да види дома си, докато чакаха да напуснат планетата, щеше да е непоносима.

— Още малко остана, бебчо — каза Лиз.

Той ѝ се усмихна, удивен колко добре познаваше настроенията му. Тя си почиваше, седнала с гръб към канарите. Около раменете си беше загърнала дебела вълнена дреха, за да се предпази от мразовития въздух, които планините Дау'синг канализираха по протежение на Турквино.

— Май да.

Виждаше края на опашката под него, бяха останали едва хиляда души, които се примъкваха по брега на малкото поточе и ледената му вода. Дори червеевата дупка се виждаше от позицията му — малък сив кръг, който бавно се разтваряше в дълбоките сенки, обгърнали основата на долината. Колата на Керис беше паркирана от едната ѝ страна, първият от няколко автомобила, които бяха изоставени върху жалката пътека. Не беше далече. За пореден път Марк отброи в съзнанието си колко щеше да му отнеме, за да изтича долу по неравния склон. Не че щеше да има някаква полза да тича. Първо всички останали трябваше да преминат. Дори сега, когато оставаха само здрави възрастни, те като че ли се мотаеха. Не осъзнаваха ли колко важно беше да бързат?

— Стигнаха Хаймарш — каза Мелани.

Марк погледна раздражено към портативната система. От къде по дяволите знаеше това? В този миг на дисплея на системата му един възъл в далечния край на Хаймарш изгасна. „Ясно.“

Лиз вдигна несъразмерното извънземно оръжие и приклепна до Марк.

— Двадесет минути — каза тя и погледна крадешком към линията от хора. — Това е. Може би по-малко.

— Може би.

Помисли си, че тълпата започна да се забързва — малко. Екранът на портативната система показва как още два възела изгасват по протежение на Хаймарш. Чу се слаб звук, който може и да беше резултат на експлозия.

— Готови ли сме? — попита Саймън. Намираше се на обратната страна на долината спрямо Марк и държеше друго от големите оръжия на извънземните. На Марк не му бе отнело много време да пригоди спусъците, така че да могат да бъдат употребявани от човешки ръце. Представляваха странна подредба на два бутона, които трябваше да бъдат натиснати в трудна за човешките пръсти последователност. Едно от тях изстрелваше експлозивни микроснаряди, а останалите три бяха изключително мощни лъчеви оръжия.

— Предполагам — каза кисело Марк.

Лиз вдигна портативната система до устата си.

— В готовност.

— Запомнете, веднага щом стреляте с оръжията си, се изтеглете.

Тя завъртя отегчено очи и се усмихна на Марк.

— Да, ще го запомним.

Марк се наклони напред и я целуна.

— Не мисля, че имаме време — каза игриво тя.

— За всеки случай — каза той малко смутено. — Искам да знаеш, в случай че стане нещо. Наистина те обичам.

— О, бибчо. — Тя го целуна. — Когато минем през онази червеева дупка, първата ти работа ще е да си свалиш панталоните, господине.

Той се ухили. Още един възел в Хаймарш угасна. По неговите сметки този се намираше в близост до чифлика на Марли. Може би на километър от входа на Турквино.

— Ще се върнем ли обратно тук? Имам предвид, за да живеем.

— Не знам, бибчо. Саймън смята, че ще го направим.

— Искаш ли, ако е възможно?

— Разбира се, че искам. Тук прекарах най-хубавото време от всичките си животи. Ще продължим да живеем така.

Още три възела изчезнаха.

— Ето ги — промърмори Марк.

След два часа, прекарани в модифициране на различни системи, „Десперадо“ отново се вмъкна в хиперпространството. Ако поддържаха най-високата скорост на движение, от Аншун ги дяляха две минути. Жан Дювоа беше напълно погълнат от хисрадарния дисплей, който показваше червеевите дупки, оградили планетата като ярки диаманти петънца. Той си избра една и насочи бойния кораб право върху нея.

Когато се намираха на тридесет секунди полетно време от червеевата дупка, той нареди на ОИ на кораба да изчисли точката им на излизане. Обикновено ОИ програмираше защитни механизми, които подsigуряваха отделянето от хиперпространството, като ограничаваха относителната скорост на отвора. Ако излизаха в планетарна орбита, траекторията на отвора щеше да съвпада с местната скорост на откъсване и по този начин щеше да гарантира безопасно навлизане в истинското пространство. След като ограничителите бяха премахнати, Жан зададе на отвора една пета от скоростта на светлината.

Радиация на Черенков нахлу в процепа в пространство-времето на петстотин километра от червеевата дупка на Първите. „Десперадо“ проблесна в центъра на виолетовото сияние, устремен с една пета от светлинната скорост, когато се удари в силовото поле, покрило червеевата дупка. Взривът беше мигновен и веднага преобразува огромен процент от масата му в енергия под формата на ултрасилна радиация, която проби силовото поле, сякаш беше просто мехур крехко древно стъкло. Червеевата дупка зейна отворена пред пълната мощ на новото ефимерно слънце, което бе изгряло над Аншун.

Един от цилиндричните летателни апарати на извънземните бе прехвърчал в края на долината Турквино. Марк се опита да го проследи с дулото на оръжието си, но той се скри зад стръмния склон от другата страна, преди дори да доближи мерника до него. Откъм Хаймарш се разнесе продължителното боботене на разбеснял се въздух.

Появиха се още две летателни машини, които се движеха много по-бавно от първата. Марк успя да прихване една от тях в центъра на мерника си и натисна спусъка. Силовото ѝ поле пламна в неясна тюркоазена светлина. Тънки пипала от статично електричество удариха многократно земята под нея. Лиз стреля с лъчевата си пушка и короната се сгъсти още повече. От другата страна на долината Саймън изстреля снаряда си. От разколебаното поле излезе хоризонтално опашка от син огън и около тресящия се съд закапаха пламтящи огнени топки. Той зави рязко и се скри от взора им. Другият също се оттегли.

— Движи се! — извика Марк.

Бягаше надалеч от канарите, приведен ниско, а оръжието тежеше в ръцете му. На петдесет метра напред и малко по-нависоко по склона се намираше друга скална група. Краката му тупкаха по еластичната стрелотрева, сърцето му бумтеше, а Лиз крещеше лудешки до него. Той почувства, че се усмихва глуповато. Сякаш почти се забавляваше.

Бяха на пет метра от укритието, когато мощен изстрел разкъса камънаците, които бяха ползвали до преди малко. Той се хвърли по лице на земята. Настроението му мигновено се смени с неподправен страх.

— Добре ли си? — извика, докато ревят на летателния апарат разтърсваше въздуха.

Лиз вдигна глава.

— По дяволите! Да, бибчо. Хайде, движи се.

Навсякъде около тях чаткаха късчета гореща скала и пушеща пръст. Зад тях широк кръг от стрелотревата гореше. От него се носеше гъст, неприятен на миризма пушек.

Той наполовина пропълзя, наполовина се изкатери върху следващата група канари и се просна, пъшкайки тежко. Краката му трепереха. Рисува да погледне нагоре и видя един от летателните апарати, който беше увиснал неподвижно над входа на долината. Знаеше, че трябва да стреля отново, но просто не можеше да се накара да насочи оръжието. Докато наблюдаваше, машината стреля по втори съд, който се виеше около първата планина. Последвалата експлозия беше невероятно мощна и освети цялата долина Турквино, а парчетиите се разхвърчаха из въздуха.

— Какво...

— Мелани — каза Лиз. — Поела е контрол над него.

— Дявол да го вземе.

Машината се стрелна настрани. След секунди тясната долина беше разтърсена от шума на експлозии.

Марк погледна към опашката пред червеевата дупка. Всички бяха залегнали.

— Хайде — изръмжа към тях. — Ставайте, жалки задници. Ставайте! Движете се.

Нямаше как да са го чули, но онези, които бяха най-близо до червеевата дупка, се изправиха с мъка и се затичаха към нея. Отчаянието им отключи вълна от паника и всички се впуснаха към входа ѝ. Около спокойния сив кръг се заоформя боричкане.

— О, страхотно — процеди през зъби Марк. — Точно от това имаме нужда.

— Впечатляващо е, че толкова дълго удържаха реда — каза Лиз.

След няколко минути бутането се поуспокои, макар че всякакви опити да се поддържа опашка бяха преустановени. Всички се тълпяха около червеевата дупка. Здрачът притъмняваше и дъното на долината беше почти черно, а те приличаха на пчели, роящи се около кошера си.

— Движение отпред — изпраща гласът на Саймън по портативната система.

Облечени в броня извънземни притичваха сред изоставените автобуси и коли. Виждаха се трудно сред сенките. Нямаше следа от летящи машини. Марк погледна отново към гъмжилото около червеевата дупка. Оставаха поне четиристотин души.

— Марк? — попита Саймън. — Готов ли си?

— Предполагам.

Марк вдигна ловната си пушка и включи мерника. Зигзагообразната бариера от автобуси се открояваше като неоновосин разрез на фона на сивата като стрида повърхност. Вече виждаше извънземните с лекота. Бяха повече, отколкото си мислеше, много повече. Плъзгаха се сръчно край човешките превозни средства, където сенките бяха най-плътни. Завираха оръжията си през отворените врати или през прозорците на камионите, докато търсеха признаци на живот. Ако стигнеха до началото на потока, всички, скупчени около червеевата дупка, щяха да бъдат детински мишени. Щеше да настане клане.

Марк върна мерника към челния автобус и проследи корпуса му, докато не откри отворен люк. Бе му отнело над час да подготви свръхпроводниковите батерии. Производителите използваха толкова много защитни системи, че беше трудно да ги разкачи. Най-накрая обаче ги бе свързал в една-единствена гигантска захранваща верига. Батерията изпълни мерника на пушката. Марк стреля.

Свръхпроводимата батерия се пропука и изпусна единичен мощен енергиен взрив. Последва верижна реакция. Всяка батерия се взриви в пламък от електрони и нагreti до бяло части. Извънземните изхвърчаха във въздуха или се забиха в земята, шрапнели и пращящи електрически пламъци претовариха силовите полета на костюмите им. Няколко от собствените им оръжия също се взривиха и допринесоха за касапницата.

Марк и Лиз се затичаха, веднага щом взривовете започнаха. Насочиха се надолу по склона, по-близо до безценната червеева дупка. Оставаха само двеста души, всички се бяха снишили инстинктивно след последния трясък.

— Това трябва да ги забави — извика Марк. — Да се махаме веднага.

Те притичаха покрай последното струпване на скали, които си бяха избрали за прикритие. Прецапаха през потока и стигнаха до края на трескавата тълпа хора, които се притискаха към червеевата дупка. Когато погледна назад, виждаше само червеното сияние на горящата стрелотрева около входа на долината.

— Саймън? Саймън, какво става?

— Добра работа, Марк — обади се Саймън, спокоен както винаги. — Спряха. Ще им отнеме няколко минути да се прегрупират. Всички ще успеете да преминете.

Марк се опря на ръката на Лиз, докато се надигаше на пръсти, за да погледне над главите на хората пред него. Надали имаше повече от стотина. Може би две минути, ако всяка секунда преминаваше по един. Не, със сигурност можеха да се промушват и по двама заедно. В такъв случай, само минута. Най-много минута и половина.

Долината Турквино бе заляна от слънчева светлина. Марк наклони главата си назад и се зазяпа в небесата. Високо над тях пет малки синьо-бели звезди блестяха с болезнено сияние, което растеше

ли растеше. Той гледаше втренчено в новия феномен, а изненадата му отстъпи място на гняв.

— О, стига! — извика към ужасните светлини. Краката му поддадоха и той падна на колене. Въпреки това вдигна юмруци към новата заплаха. — Не можете да сторите това, копелета. Остава само една минута. Една проклета минута и щях да се махна оттук.

По бузите му се застичаха сълзи.

— Копелета. Копелета.

— Марк. — Лиз стоеше върху влажната почва до него, ръцете ѝ прегръщаха трясещите се рамене. — Марк, хайде, бибчо, почти стигнахме.

— Не, не сме, никога няма да ни пуснат, никога.

— Това не са те — каза Мелани.

— А?

Марк погледна нагоре. Момичето стоеше над него и гледаше към петте ослепителни светлини.

— Това сме ние — каза тя. — Ние направихме това.

— Изправи се — каза Лиз по-строго. — Веднага, Марк.

Тя хвана здраво едното му рамо и го задърпа. Мелани го хвана от другата страна. Двете заедно го вдигнаха на краката му. Последните жители на Рандтаун притичваха през червеевата дупка. Над него новите звезди се смаляваха. Мракът отново нахлуваше в долината. Марк се запрепъва напред към червеевата дупка. Все още не вярваше, очакваше жестоката лазерна експлозия да го удари в плещите.

— Чакаме те, Саймън — каза Мелани.

— Не мога да си тръгна. Това е домът ми. Ще направя каквото е по силите ми, за да спра чудовищата.

— Саймън!

— Вървете. Пазете се. Върнете се, ако можете.

Марк стигна до червеевата дупка. Последният му спомен от Елан беше изоставеният спортен модел „МО“ и Мелани, която гледаше яростно към дивата малка долина. След това премина отвъд. В безопасност.

Многобройните машинни сетива на ПланинаНаЗората наблюдаваха квантовите изкривявания около последния звезден кораб,

който се връщаше на бойното поле над Аншун. Подготви корабите за стрелба с ракети и лъчеви оръжия. Хората приближаваха бързо. Бяха близо. Опасно близо...

Нямаше предупреждение. Нямаше никакво време. Сурова енергия проби право през червеевата дупка и разцъфна от другата ѝ страна, където се намираше астероидът с генератора. Дупката в пространство-времето се затвори мигновено с унищожението на генератора, но не преди целият внушителен потоп от енергия, освободен от умиращия кораб, да се излее през нея. Хиляди кораби над астероида пламнаха мигновено, когато корпусите им се изпариха в огромния радиационен гейзер. Генератори на червееви дупки имплодираха сред спазми от гравитонични огъвания. Астероидът се разтресе под влиянието на двеста осемдесет и седем разпадащи се червееви дупки, а след това се пръсна на парчета. Енергията, която се съдържаше в генераторите и червеевите дупки, се освободи в единствен внезапен удар, който засили вече смъртоносния потоп, огрял междузвездната червеева дупка.

ПланинаНаЗората наблюдаваше с ужас как масивният портал, който свързваше междинната станция с родната му система, потрепна и се разколеба. Той отклони стотици, а след това хиляди групи неподвижни, за да произведат правилните командни поредици, които щяха да успокоят и удържат нестабилността. Дивите енергийни трусове бяха постепенно укротени и получиха нов фокус. Дейността на оцелелите сегменти на генератора бяха пренастроени, за да компенсират повредите.

Той проучи разрушенията на междинната станция. Един астероид и цялата екипировка на него бяха безвъзвратно изгубени. Хиляди кораби бяха съсипани или нефункционални. Цели групи от товарни единици се превъртаха в празнотата, разтопени късове екипировка се пенеха по всяка повърхност. Над три хиляди групирания на неподвижни с различни размери бяха облъчени и умираха. Почти сто хиляди подвижни бяха мъртви или умираха.

Всичко можеше да бъде заменено и построено наново, макар че подобно усилие щеше да му отнеме много време. Загубата на четвърт от червеевите дупки несъмнено щеше да забави първоначалния му план за експанзия сред човешките светове. В родната му система

много групирания на неподвижни започнаха да планират защити срещу друга самоубийствена атака.

През това време ПланинаНаЗората започва да насочва наново оцелелите червееви дупки към всеки от двадесет и трите нови свята, които бе присъединил към владенията си. След известно време корабите полетяха отново и понесоха останалите запаси към планетите. Докато хората бягаха през червеевите дупки в защитените си градове, подвижните почти не срещнаха съпротива, напредвайки през новите земи.

25.

Колкото повече време минаваше, толкова по-объркан се чувстваше Ози. Просто не разбираше планетата, на която се намираха. Като за начало, климатът не се променяше, задушливата топлина беше постоянна, а бавният бриз духаше в една и съща посока. На планета без приливи беше логично да има силни ветрове, които да пренасят топлината от слънчевата страна към студената тъмна част. Големи циркулационни течения, които трябваше да духат непрекъснато около глобуса, а не този немощен зефир. Разбира се, островът може би се намираще в центъра на мъртва зона, което означаваше, че ветровете наистина са някъде там отвъд смущаващо далечния хоризонт.

Ози бе конструирал малки метеорологични модели в портативната система, които като цяло потвърждаваха теорията му. Моделът обаче не взимаше предвид факта, че планетата орбитираще във вътрешността на газов ореол. Беше пълна неизвестна как това се отразяваше на атмосферата в близост до повърхността. Системата определено не разполагаше с алгоритмите, нужни за разрешаването на проблем от подобен характер.

Освен това го глождеше и далечният сив облачен фронт, който едва се виждаше над хоризонта. Всеки път, когато отиваха до централния хълм, за да съберат още дърва, проверяваше позицията му. Изобщо не се помръдваше. А това беше посоката, от която се носеше бризът. Опита се да изчисли разстоянието до близките острови. Използва функцията за инерционна навигация на системата, за да премери ъгъла на наблюдение от двете страни на острова, на който се намираще. Грубите тригонометрични сметки определиха разстоянието до най-близкия на около четиридесет и пет мили, а според тези данни планетата беше невъзможно голяма.

Самият газов ореол беше още по-голяма енигма. Не можеше да определи какво представляваха ярките петънца, които се носеха във вътрешността му. Спектрографският сензорен анализ показа, че са съставени от вода.

— Има ли наистина значение? — попита Орион, когато Ози отново замърмори по адрес на последните резултати от сензорите. — Знаем, че трябва да се доберем до друг остров и да намерим пътека, която да ни изведе отгук. На кого му пука какво има в небето?

— Да, има значение — процеди раздражено през зъби Ози. — Не разбирам как е възможно да се оформят подобни водни сфери. Не може да е резултат на капкови сблъсъци, твърде големи са. Някои от тях са широки стотици мили.

— Е, и? Сам каза, че газът на ореола става за дишане. Защо да не може в него да има вода?

— Няма смисъл, мой човек. Въпросът трябва да е друг — защо е там?

— Защо тогава е там?

— Не знам, по дяволите!

— Била е поставена там — каза Точий. — Ако приемем, че ореолът е изкуствен, строителите му трябва да са вградили водата в него с някаква цел.

— Благодаря ти, Точий — каза Ози и се обърна към Орион. — А аз бих искал да разбера каква е тази причина. За да го направя, ми трябва малко базова информация.

— Като например? — попита момчето.

— Съдържанието на водни изпарения в газовия ореол. Налягането на газовия ореол. Какво е количеството изпарения на водните сфери. Температурата им. Такива неща. Но с това оборудване дори не мога да започна.

Ози махна раздражено към малката си колекция от сензори.

— Но защо това е толкова важно? — продължи да настоява Орион.

— Защото на това място са активни много сили, които не можем да видим. Ако разбера повече за газовия ореол, може би ще успея да си обясня доста неща за тази странна планета.

— Тя просто е голяма, сам го каза. По-голяма от Силвъргалд.

Ози се предаде.

— Да, мой човек, така изглежда, няма спор. — Той се загледа предизвикателно в небето и множеството проблясващи петънца върху него. — Е, да върви по дяволите, трябва да се оправяме с по-належащи проблеми, нали така?

— Приготовленията са към края си — каза извънземното. —
Трябва да направим още една обиколка за събиране на плодове.

— Разбира се.

Ози погледна недоверчиво към готовия им съд. Когато решиха да построят лодка, си бе представял нещо като скиф с гладък корпус от плътно наредени греди и извито платно, в който той самият щеше да наглежда руля и да ги насочва към следващия остров. Все пак, след като хармоничното острие работеше отново, дърводелската работа трябваше да е лесна задача. Документите от енциклопедията на системата обаче даваха доста оскъдни инструкции за самите корабостроителни техники. Резултатът беше сал, който изглеждаше годен за плаване, колкото тухла.

Първия ден прекараха в сечене на дърва — по едно от всеки от петте вида, които растяха на хълма. Точий ги извлачи на плажа. Един по един ги избутаха в морето. Повечето от палмовите стволове потъваха все по-надълбоко, след като попиеха от водата. Само един се задържа стабилно над повърхността — върлинестата разновидност с дългите разперени сиви папрати. Разбира се, това беше най-редкият вид на острова.

През следващите пет дни отсякоха почти цялата популация, която растеше на хълма. Ози и Орион се редуваха с хармоничното острие. Режеха клоните на повалените дървета, за да останат сравнително равни стволове, които Точий извличаше надолу по хълма.

След този етап дойде време да сплетат въжета. Файловете на енциклопедията предоставяха малко повече подробности по този въпрос. Изсушените палмови листа, които използваша, бяха яки и остри и пръстите на Ози и Орион започнаха да кървят минути след началото на работата. Трябваше да извадят шивашкия комплект и да попроменят старите си ръкавици, за да се справят с папратите. Дори манипулаторната плът на Точий беше уязвима за остриите като бръснари листа. В крайна сметка обаче се сдобиха с достатъчно въжета, за да привържат дънерите едни към други. Три дебели снопа, дълги по пет и половина ярда, осигуряваха плавателността, а палуба от още стволове, поставена под прав ъгъл, ги държеше заедно. Платното беше направено от вездесъщите палмови листа, сплетени в квадрат, който приличаше по-скоро на парче ракитен килим, отколкото на някакъв плат.

Според Орион салът беше фантастичен, истинско приключение, което се канеше да им се случи. Точий, както обикновено, тихо одобри резултата от усилията им. Ози се чувстваше като човека, на когото се пада да им съобщи, че Дядо Коледа не съществува. Не можеше да спре да мисли за сала като за нещо, което шайка осемгодишни хлапетии биха построили през някое дълго скучно лято.

Ози вдигна раницата си и тримата се отправиха към вътрешността на острова, за да потърсят още плодове. Бяха открили няколко вида. Всичките растяха по храсти и минипалми близо до брега. Той прерязваше стъблата им с джобното си ножче и пълнеше раницата. Орион и Точий шумоляха сред гъстата растителност от двете му страни. И двамата бяха развълнувани от перспективата да напуснат острова. На Ози му се искаше да може да сподели настроението им. Всеки път, когато погледнеше към газовия ореол, знаеше, че нещо в цялата картинка не се връзваше. Защо ще строят такъв феноменален артефакт и ще забучат нещо толкова тривиално като планета в самия му център? Газовият ореол несъмнено бе предвиден да може да поддържа живот и да лети. Птичарникът на самия Господ. Водните сфери и плаващите във въздуха коралови рифове на Йохансон представляваха пътни станции за същества, които не се нуждаеха от гравитация, които живееха възможно най-освободено физически. Мислеше си, че ако истинската сърцевина на цивилизацията на силфените беше физически съсредоточена на определено място, подходящ дом за нея просто не съществуваше.

„Цяла вселена, която е толкова малка и въпреки това толкова огромна във вътрешността си, че никога не може да бъде изцяло позната, му я бе описал Йохансон. Пристан на мистерии, забулени от най-напредналата наука. Колко време само съм се дивил на този парадокс.“

Ози се мъчеше да си спомни какво още бе казал мъжът. Да измъкне поне нещо, което можеха да приложат на практика. Йохансон обаче не беше от хората, които говореха конкретно. Въпреки това в думите му имаше нещо като намек, че се бе завърнал във Федерацията право оттук.

На Ози му отне около четиридесет минути, за да напълни раницата си.

— Това трябва да е достатъчно — каза той.

— Супер — каза с широка усмивка Орион и захапа един от тъмнолилавите плодове с умерено изразен вкус на малина. Гъстият сок прокапа през устните му и той го обърса с опакото на ръката си.

Ози погледна за миг момчето. Орион носеше само чифт прокъсани шорти, изрязани от стари панталони. Вече изобщо не беше толкова кльощав, както когато потеглиха по пътищата преди толкова много месеци. Вървенето и физическата работа бяха добавили доста мускули по тялото му. Бледата му кожа беше плътно покрита с лунички, тук-таме беше изгоряла, тук-таме — почерняла, а напоследък — почти постоянно покрита с мръсотия. Първите редки косъмчета на брадата му се къдреха около брадичката му. Червеникавата му коса избуяваше в оплетени кичури, които скоро щяха да конкурират по непокорност афроприческата на самия Ози. Накратко, момчето се превръщаше в истински малък дивак. Трябваше му само копие и препаска и трите хилядолетия човешка цивилизация съвсем щяха да са го подминали.

„Вината е моя, помисли си гузно Ози. Трябваше да бъде по-твърд от самото начало, да го изпратя обратно в Лидингтън. Или поне да настоявам за някаква форма на образование.“

— Какво? — попита Орион, докато се оглеждаше, за да види в какво се бе втренчил Ози.

— Кога се изми последно?

— Тази сутрин плувах.

— Със сапун и вода.

— Нямаме, каза, че тежат твърде много, за да ги мъкнем с нас от Ледената цитадела.

— О, да, вярно. Ами гелът за зъби? Използвал ли си го напоследък?

— Има само още една туба, а тя е твоя. Зъбите ми са си добре. Какво искаш?

— Трябва да се погрижим някак за косата ти. В нея живеят разни неща, мой човек.

— Говори за себе си.

Ози подръпна брадата си. Изведнъж си даде сериозна сметка за примера, който даваше.

— Добре тогава, от утре и двамата ще започнем да наваксваме с личната хигиена. Дадено?

— Както кажеш. — Орион сви равнодушно рамене.

Ози си помисли, че жестът беше почти идеална имитация на собственото му изразяване на непукизъм.

— Добре. В такъв случай на портативната система има няколко файла, които искам да прегледаме заедно.

— За какво става дума?

— Малко основна информация — каза мъгляво Ози. — Можеш да четеш, нали?

— Ози!

— Спокойно, мой човек, просто питам. Утре тогава, а?

— Каза, че утре сутрин ще отплаваме.

— Знам. На сала няма да има кой знае какво за правене, нали така?

Орион почеса косата си, очевидно объркан от новото държание на Ози.

— Предполагам, че не.

Бяха разположили бивака си на плажа, където строяха сала. Ози и Орион използваха относителната тъмнина в палатките, когато искаха да поспят. Постоянната светлина не притесняваше Точий. Извънземното така или иначе не спеше, а само почиваше.

Когато се прибра обратно, Орион се зае да разпали наново огъня и да сготви рибата, която Точий бе уловил. Ози слезе до началото на водата и използва филтриращата помпа, за да напълни всичките им манерки. Морето не беше особено солено, но със сигурност нямаше да им се отрази добре, ако пиеха направо от него.

Започна да събира багажа им, докато Орион привършваше с готвенето. Планът беше съвсем прост. Когато с момчето се събудеха, щяха веднага да отплават със сала. Разполагаха с достатъчно плодове и пушена риба, за да изкарат няколко дни, а при наличието на филтъра нямаше да имат проблеми с водата. Ози тайно се надяваше, че подготовката им щеше да се окаже излишна. В случай че, както силно подозираше, платното им се окажеше почти безполезно, бяха издълбали няколко груби гребла, а Точий винаги можеше да ги дърпа след себе си. Със сигурност нямаше да им отнеме повече от няколко дни, за да стигнат до следващия остров.

На сутринта се увери, че Орион използва малко от намаляващия зъбен гел. След това двамата се заеха да разплитат възлите и сплъстени

кичури в косата си. Ози подхвана брадата си с бръснача — вероятно най-люксоznата принадлежност, която беше запазил. Острието с диамантено покритие премина лесно през космите въпреки псувните, предизвикани от липсата на огледало.

— Защо просто не използваш портативната система? — попита Орион. Натисна няколко икони и вдигна дисплея пред лицето на Ози. Екранът се бе разгърнал и показваше директно изображение от камерата. Лицето на Ози беше значително увеличено.

— Благодаря ти, мой човек — каза той и отново заработи с бръснача, вече малко по-умело. Може би все пак нямаше да е твърде трудно да научи момчето на това-онова.

След кратка закуска прибраха пътните си принадлежности в раниците и различни чанти. След това поставиха храната, която бяха събрали, в кошници. Тримата се подредиха зад сала. Бяха го построили на няколко ярда от края на спокойната вода в очакване на този миг. Точий застана в средата и тримата започнаха да бутат и да плъзгат сала върху мекия пясък към морето. Ози се бе напрегнал сериозно, когато предницата най-накрая облиза вълничките, които се плискаха на брега. Почти не искаше да гледа. Ако проклетото нещо потънеше, нямаше идея какво да правят след това.

Салът се наклони застрашително напред, когато предната му половина се плъзна по хребета на вълната, и влезе във водата, а след това плавно се надигна отново. Ози нагази до кръста и побутна съда напред. Точий заплува около него и се скри под водата. През първия им ден на острова извънземното ги бе изненадало с грацията, която демонстрира във водата. Сякаш се чувстваше по-добре в морето, отколкото на земята. Плътта на двата му еластични манипулатора се сплеска и оформи дълги перки, благодарение на които можеше да се движи със завидна скорост, а освен това умееше да задържа дъха си за дълго. Резултатът от тези умения бяха местните риби, които им бе наловил.

Водата стигаше до коленете на Орион. Момчето се усмихваше гордо към сала.

— Не е ли великолепен, Ози?

— Да, мой човек, спор няма, великолепен е.

Ози погледа още малко съда, който бяха построили, като все така очакваше да потъне всеки момент. Не се държеше толкова високо във

водата, колкото му се искаше, и щеше да потъне още, когато се качаха върху него. Но все пак плаваше...

На двадесетина ярда от тях Точий изхвърча от водата и се превъртя наполовина във въздуха, преди да цопне обратно сред грамадна експлозия от пръски.

— Явно го одобрява — каза под нос Ози.

Върна се на сушата, хванал придържащото въже, и го уви около един кол, който бяха забили в пясъка до купчината им багаж.

— Хайде, мой човек, да го натоварим.

Орион излезе от водата.

— Ози, как ще го наречем?

— А?

— Сала? Как ще го наречем? Всяка лодка трябва да си има име.

Ози отвори уста. Пълно отчаяние? Титаник II? Орион чакаше и го гледаше с наивния си нетърпелив поглед. Все пак бяха прекарали дни наред в здрава, болезнена работа, за да построят проклетото нещо.

— Не съм сигурен — каза Ози. — Какво ще кажеш за „Пътеводителя“?

— Брей, това наистина е добро, Ози. Харесва ми. — Той се поклони пред сала. — Назовавам този кораб „Пътеводителя“, Бог да благослови него и всички, които плават с него.

„Най-вече тези, които плават с него.“

— Добре, хайде да качим тези неща на борда.

Ози вдигна няколко от ракетните кошници и нагази обратно.

Качиха всичко за петнадесет минути. Точий се показа отново от водата, многоцветните му перести листа лъщяха под ярките слънчеви лъчи. Той се разтърси необуздано и запрати капки навсякъде около себе си.

— Готови ли сме? — попита през системата.

— Не мога да измисля и една причина да останем — каза Ози.

„Пътеводителя“ се разклати притеснително, докато се набираха върху не съвсем стабилната палуба, особено когато Точий се качи от едната страна. Ози провери отново плаваемостта. Водата почти стигаше палубата, но все още плаваха. Виждаше малки рибки, които плуваха под тях. „Само че не дребните ме притесняват.“

— Добре тогава. Екипаж, заемете места, моля.

Ози седна от едната страна, Точий се намести по средата, а Орион от другата. Всички извадиха греблата си и започнаха да гребат. В началото напредваха със смешна скорост, но после Ози започна да налага ритъма и те се научиха как да координират загребванията си. Когато вече бяха на стотина ярда от брега, Ози почувства бриза по лицето си.

— Стига толкова — каза той. — Да изпробваме платното.

Двамата с Орион опънаха въжетата и вдигнаха грубия квадрат от изплетени листа върху четири и половин ярдовата мачта, която някога се бе подвизавала като най-високото дърво на острова. Последва силно скърцане, когато въжетата поеха напрежението. Вълните вече бяха доста по-големи, откакто напуснаха завета на острова.

Орион гледаше замислено към плажа.

— Движим ли се?

Манипулаторната плът на Точий спусна пипало и потоци връхчето му във водата.

— Движим се.

— Йей! — Орион плесна щастливо с ръце. Веднага погледна напред, където се намираха няколко малки тъмни петънца, които бяха другите острови от архипелага. — Към кой ще се насочим?

— Добър въпрос — каза Ози. — Точий, можеш ли да се опиташ да ни насочиш към втория от лявата страна? Мисля, че това е най-близкият.

— Ще се постарая — каза Точий. Извънземното свали руля в задната част на сала във водата. Приспособлението представляваше широко дървено гребло върху груба ос, която бяха монтирали към съда.

След като вече се бяха отдалечили от брега, Ози несъмнено усещаше вятър, който ги избутваше напред. Седна отстрани, провеси крака във водата и се загледа към острова, който бавно се смляваше зад него.

Единственият начин да оцениш благословията на цивилизацията е тя да започне да се руши около теб. Онзи ужасно дълъг ден на Елан бе показал на Мелани колко близо се намираха до разрухата. Страхът изкарваше на преден план стремежа за оцеляване у хората, който бе

толкова силен, че всички останали поведенчески правила отпадаха пред него. Никога нямаше да забрави последните часове, през които стоеше до малката червеева дупка в долината Турквино. Как тълпата бе изпаднала в паника, как всички се бутаха напред, как отчаянието и дивацината в тях растяха. Дори предвид, че хората разчитаха на силен лидер като Саймън Ранд, който да удържа нещата.

И все пак, само седмица по-късно всичко изглеждаше толкова далечно. Тя стоеше пред прозрачната стена в апартамента на Алесандра на петдесет и шестия етаж на върха на небостъргача и гледаше към Саламанка. Градовете винаги изглеждаха толкова живи през нощта и столицата на Нова Иберия не правеше изключение. Светът беше богат, бе сред първите от етап едно, а населението му вече приближаваше два милиарда. Само Саламанка беше дом на дванадесет милиона души. Светлините ѝ проблясваха чак до хоризонта. Тук, в центъра, където височината на металните и кристалните небостъргачи беше сред най-ценните недвижими имоти, улиците бяха наредени в стандартна решетка. Отвъд района подредбата ставаше по-хаотична, докато градските схеми не се слеяха с размътената светлина, пръсната като отпадни газове над външните квартали. Радиалната мрежа от сребърни релси неизменно присъстваше в градския пейзаж и прерязваше направо прецизните бледи линии. Преминаваше през решетки от блокове и надлези, винаги с предимство, за да могат влаковете да придвижват ценните си стоки между кварталите и планетарната гара на ТСП. Може и да се дължеше на въображението ѝ, но ѝ се струваше, че тази вечер по релсите не се движеха толкова много влакове, както обикновено. Но, разбира се, почти всяка дейност във Федерацията беше спряла по време на инвазията. Нещата едва започваха да се връщат към нещо, наподобяващо старите спокойни дни.

Погледна нагоре и едва успя да различи ефимерните проблясъци на силовото поле над града. Беше странно да го види тук, замъглило звездите отгоре. Макар и повечето основни градове да разполагаха с полета, никога не ги пускаха, освен за да отблъснат най-силните урагани и торнадни ветрове. В момента бяха включени постоянно.

— Всичко си е както преди, нали? — каза Алесандра, която се приближи зад Мелани и застана зад нея. — Поради някаква причина очаквах да открия промени, когато се прибера обратно. Но пък

гледката към него вдъхва такава сигурност. Стояла съм с часове тук просто да го наблюдавам.

Бе отнело няколко дни, преди ТСП да възобнови стандартната пътническа услуга между планетите. Милиони бегълци от нападнатите светове получиха приоритет, докато търсеха подслон в останалата част на Федерацията.

Усекс още не бе възстановил пълните си оперативни възможности. ТСП бяха заети с поправката на генераторите на червееви дупки, повредени по време на битката на Найджъл Шелдън, освободила екзотични енергии над планетата. Услугите в този цял сектор от космоса от етап две си оставаха откъслечни, макар световите все още да бяха свързани през унисферата. Влакът между Августа и Нова Коста обаче вече работеше, което позволи на Алесандра да се върне у дома три дни след последния полет на „Десперадо“.

Това беше първото посещение на Мелани в апартамента на Алесандра след случилото се в Рандтаун. Преди два дни тя и последните бегълци най-накрая бяха напуснали ексцентричния астероид на Ози през червеевата дупка, която беше пренасочена към Августа. Прекара времето заедно с Дъдли, успокоявайки го и събирайки сили, за да си възвърне самообладанието. След като всички импланти на СИ изпаднаха отново в летаргия, новооткритата ѝ увереност беше постихнала. Не беше сигурна как трябва да подходи към разследването си на Майо и Звездния странник. Вероятно в обърканите спомени на Дъдли се криеше още информация. Щеше да ѝ отнеме известно време, за да се увери, че е измъкнала всичко, от което се нуждае. Засега го беше скрила на сигурно място в евтина крайбрежна дървена вила, в курорт на Дъбов лес. Там бе прекарала много от ваканциите си през ранното си детство. Никой нямаше да може да го проследи, поне не веднага.

Ръцете на Алесандра се плъзнаха по раменете на Мелани.

— Чухме няколко странни истории от бегълците от Рандтаун. Някои от тях твърдят, че са били на извънземен кораб.

— Лъжат. Беше стара жилищна станция до индустриален завод в дълбокия космос. В момента ТСП я извеждат от служба и за щастие червеевата дупка все още работеше.

— Интересно. — Хватката на Алесандра се засили и прерасна в небрежен масаж. — Това е единствената част от инвазията, която ни бе

забранено да отразим. Нито една от другите медийни компании не е получила достъп. Някой оказва натиск. При това адски силен натиск.

Мелани се обърна към нея и се вгледа съсредоточено в идеалните ѝ класически черти.

— Нямам вина за това.

— Хмм. — Алесандра погали нежно с пръст бузата на Мелани.
— Променила си се.

— Бях на повърхността, когато извънземните ни нападнаха. Това някак си те променя.

— Не се съмнявам, мила. — Тя се наведе, за да я целуне, но Мелани я спря с ръка. — Още не.

— О, наистина? — Една от елегантно оскубаните вежди на Алесандра се надигна леко. — По-добре влез в настроение възможно най-бързо. Поканих за вечеря Робин Далсол, той е главният помощник на Голдрайх. Трябва да знам колко пари ще похарчи правителството за обратния удар. Дватама трябва да си легнете заедно. Минали са само десет години от подмладяването му.

— Изчукай го сама — промърмори Мелани.

— Мелани, мила, вече не правя това. Не ми се налага, разполагам с теб. С теб и още петдесет други момичета.

— Добре тогава, повикай някоя от тях.

— Водили сме този разговор и преди. Започва да ми доскучава.

— Не ми пука за бюджета на флота. Едва ли ще бъде таен, ще ни кажат, веднага щом предложението бъде внесено в Сената.

— Бог да ни е на помощ! Мила, не е важно дали ще разберем, а кога ще разберем. Аз съм най-добрата, защото успявам първа да разглася новините.

— А какво става с моята история? — почти извика Мелани. — Това е единственото важно нещо. За Бога, току-що ни нападнаха и сега можем да проследим причината. Няма нищо по-важно от това. Дойдох, за да разбера с кого ще проучвам случая и откъде можем да започнем, не да смуча хуя на някой гъзолизец заради теб.

Алесандра се намръщи.

— За какво говориш?

— За Звездния странник! — изсъска Мелани. — Ще го открия.

— О, това са глупости. — Алесандра постави театрално ръка на челото си. — Бъркаш. Проверих вместо теб. Благотворителност за

образование „Кокс“ е напълно легитимна и все още работи на пълни обороти. Мисля, че Бъни дори говори с един от попечителите, Мис Далтра. Тя ни увери, че финансовият им баланс е добър и че в сметките постъпват суми на всеки единадесет месеца, както е регламентирано. Погледни сама, ако искаш.

— Какво! — Мелани не можеше да повярва на чутото.

— Объркала си се, мила. Нищо особено. Всички правим грешки, докато се изкачваме по стълбата. Ето ти един съвет, ако го искаш — трябва да спреш да чукаш Дъдли Боуз, обременен е с много психологически проблеми. Като всички съживени по принцип. Все ще ги преодолее в даден момент.

— Не. — Мелани тръсна глава. — Не, това не е така. Дъдли само...

Гласът ѝ затихна, когато шокът от чутото я удари с цялата си тежест, достатъчно силно, че ръцете ѝ да настръхнат целите. Едва се удържа да не отстъпи назад.

— Не разбирам.

— Направила си грешка — каза ѝ Алесандра. В усмивката ѝ вече нямаше веселие. — Поредната. А аз не си падам много по онези глупави съдебни практики — „три страйка и си вълн“. Честно казано, държим те в предаването заради репортажа ти от Рандтаун. Онзи материал показва много потенциал. Само че трябва да се изправиш пред фактите, мила, не ставаш за следовател. Господи, толкова си тъпа, че не ставаш и за колеж. Днес всеки отива в колеж и получава диплома. Така че, фокусирай се върху това, в което си добра, и поразклати стегнатия си малък задник пред мъжете, които ти посоча. Ясна ли съм?

Мелани сведе глава и дори успя да издаде звук, който подозрително напомняше на хлипане.

— Да.

— Добро момиче. — Алесандра хвана главата на Мелани в ръце и я целуна по челото, сякаш я благославяше. — Сега, защо не облечеш нещо хубаво за Робин. Нали се сещаш, той попита специално за теб. Мисля, че също е останал впечатлен от Рандтаун. Вече си знаменитост, мила.

— Добре. — Мелани напусна дневната и внимателно затвори вратата зад себе си, когато излезе в главния коридор на апартамента.

— Има ли някакви специални пазачи пред предната врата? — попита СИ.

— Само обикновените защитни системи и аларми.

— Страхотно.

Почти се затича към високите двойни врати. Те се отвориха автоматично и тя се заоглежда обезумяло напред мраморното антре зад тях. Имаше само още три врати към останалите апартаменти на върха на небостъргача, два асансьора и едно стълбище. Е-кономът обмени данни с управляващата система на небостъргача и я уведоми, че асансьорите пътуват нагоре. Беше твърде разтревожена, че Алесандра може да я забележи и тръгна надолу по стълбите.

— Уреди някой от асансьорите да ме чака на шейсет и втория етаж — каза на СИ.

Платформата я чакаше, когато се спусна лудешки по стълбите. Скочи вътре и вратите се затвориха.

— Към фойето — каза на СИ. — Там ще има хора, би трябвало да съм в безопасност.

— Какво има, Мелани?

Тя притисна главата си към хладните метални стени на асансьора и зачака препускащото ѝ сърце да се успокои.

— Аз така и не казах на Алесандра името на фондацията.

— Не би било особено трудно да го открие сама.

— Ще направиш ли нова проверка за мен, моля те.

— Обществените записи са били променени миналата седмица.

— По дяволите!

Погледна нагоре, сякаш очакваше Алесандра да разкъса покрива на асансьора като някой психопат от долнопробна телесензорна драма.

— Според сегашните данни Благотворителност за образование „Кокс“ е работила без прекъсване, откакто е създадена, и все още дарява суми на различни научни групи — каза СИ.

— Всичко това е фалшифицирано, знаеш го.

— Наистина, но официалните записи са изчерпателни.

— Как са го постигнали.

— Не е невъзможно да подправиш обществените регистри, особено във финансовия сектор. Макар че са необходими значителни усилия.

— Тя ги е предупредила — каза на висок глас Мелани. — Алесандра им е казала, че съм надушила следите им. Неговата следа, на Звездния странник. Трябва да е била тя. Не може да е друг. Тя е. О, Господи.

Краката ѝ трепереха, както когато стоеше пред войниците подвижни в Рандтаун.

— Това е странно обвинение — каза СИ.

— Изпитваш ли ме? Ако Алесандра беше направила истинска проверка, щеше да открие това, което ѝ казах. Звездния странник никога нямаше да разполага с време, за да прикрие извънземния си задник. За да извърти толкова сложна измама, щеше да се нуждае от прикритие. Трябва да е получил пряко предупреждение, за да може да го направи, в случай че оживеех и вдигнех шум с конкретни обвинения. Единственият човек, на когото казах, е Алесандра. Тя е! Тя работи за него, нали? Алесандра е един от хората, за които ни предупреждава Йохансон, също като президента.

— Няма как да знаем със сигурност. Въпреки това, предвид станалите събития, това е много възможно.

Вратите се отвориха. Мелани се загледа във фоайето. Изглежда никой не я причакваше. Тя се отправи забързано към главния вход, където чакаха таксита.

— Трябва да се върна при Дъдли — каза тя.

— Отлична идея. А след това?

— Ще кажа на Паула Майо какво съм открила. Знаеш ли къде е тя?

— Да.

Казимир стоеше близо до края на перон 34 на планетарната гара в Рио. Около него се тълпяха хора, които чакаха следващия влак. Трансглобалните земни влакове бяха продължили работа почти без прекъсване по време на кризисната ситуация. Дори тази услуга обаче бе прекъснала, когато Найджъл Шелдън пренасочи лунното хранване към Уесекс. След часове обаче влаковете се движеха отново, за разлика от пътническите влакове на ТСП на други планети.

Казимир се поуспокои, след като видя с очите си как инфраструктурата на Земята понася само незначителни поражения.

Това, което го вбеси, беше отношението на населението. Жителите на Санта Моника изглеждаха по-разтревожени от временната загуба на електричество, отколкото от факта, че двадесет и три планети бяха попаднали в ръцете на извънземните чудовища. Кметът дори не си направи труда да отдели обществени сгради за бегълците, за разлика от местните лидери на други светове. Земляните сякаш се отнасяха към инвазията просто като към поредното събитие по новините, което се бе случило на някой друг много далеч от тях. Не можеше да определи дали това е невежество или арогантност. И двата случая бяха смразяващ пример за това колко различно работеха техните съзнания от неговото собствено.

През последните няколко дни започваха поне малко да осъзнават ситуацията. Казимир се разхождаше по крайбрежните улици на Санта Моника, гледеше новините в барове или пък се свързваше в малката си хотелска стая, докато изчакваше нещата да се успокоят, за да може да продължи мисията си. Местните новинарски предавания демонстрираха силно безпокойство, че втора вълна от планети може да стане жертва на нашествието, прогресия, която един ден щеше да превърне самата Земя в челен фронт.

Досега нямаше знаци за извънземна активност другаде освен на първоначално нападнатите светове. След като евакуацията на цивилните бе на практика приключила и Първите продължаваха неумолимия си напредък, достъпната информация беше оскъдна. Флотът поддържаше малки военни сили на Аншун, Балкаш и Матабан. Аероботи и професионални войници с неврологично модифицирани рефлексии провеждаха партизанска кампания срещу новите монтажници, които извънземните извършваха. Всички бяха наясно, че това беше просто символичен жест. Силите на Първите нарастваха с обезпокоителна скорост, след като успяха да отворят портали на повърхността на планетите. Очакваше се адмирал Кайм скоро да нареди отстъпление и да затвори и последните червееви дупки. Анализаторите в повечето новинарски предавания предсказваха, че изоставените столици ще бъдат унищожени с ядрени бомби.

Оцелелите разузнавателни кораби на флота се бяха завърнали и в момента поддържаха редовни патрули на завладените светове, като по този начин допълваха уязвената детекторна мрежа. Засега извънземните не бяха отворили нови червееви дупки, за да заменят

унищожените при последния полет на „Десперадо“. Някои от техническите експерти и тактици по предаванията загатваха, че останалите звездни кораби могат да бъдат автоматизирани и използвани за подобни релативистични нападения върху други червееви дупки на Първите. Флотът бе отказал публично да коментира подобна възможност. Коментаторите твърдяха, че биосферите на пострадалите светове бяха толкова тежко увредени, че Федерацията на практика се била отказала от тях. Не си струвало да пожертват последните си звездни кораби, за да унищожат нещо, което човечеството никога нямало да си върне. Пазеха ги в резерв в случай на ново нападение.

Каквито и да бяха официалните причини, тази единствена значителна човешка победа през онзи ден вече се бе превърнала в легенда. Екипажът на кораба се радваше на екзалтирани хвалебствия при всяко важно събитие или новинарско предаване. Отношението към тях контрастираше ярко спрямо хулите и жлъчката, която се изливаше върху останалата част от флота, както и върху администрацията на президент Дой.

На Казимир му се струваше странно колко малко внимание се посвещаваше на битката над Уесекс. Със сигурност тя беше стратегически по-важна от самоубийствения полет. Това обаче не бе толкова учудващо, предвид колко ниска бе популярността на ТСП през следващата седмица. Дори в тази ситуация всички изглежда приемаха ефикасността на системата за даденост. Размотаването на бегълците и поправката на гарата в Нараби беше обичайна за компанията работа.

Над перон 34 светнаха кехлибарени светлини и кръговият влак се плъзна в гарата. Състоеше се от двадесет двуетажни вагони, дърпани от граматна машина „Бенор АС767“. Последният беше потеглил само преди пет минути, но на перона вече чакаха над триста души. Вратите се отвориха и от тях се заизливаха пътници. Казимир зачака назад, докато всички на перона се втурнаха нетърпеливо напред. Очите му шареха непрестанно и оглеждаха останалите, които изчакваха. Програмите му за визуално тълкуване преглеждаха всичко, което той виждаше, разпознаха възможностите и ги етикираха с проценти на вероятност. Провери ги отново, всички се оказаха безобидни.

Беше уморителен процес, но той се бе придържал към него през цялото време на връщане от древната обсерватория в Андите.

Пътуването включваше смяна на осем превоза: от наетия джип, с който бе изкачил планините, през таксите, различни местни влакове, автобус, а след това самолет до Рио. Всеки път бе изпълнявал процедурата, без значение колко глупаво се чувстваше, защото знаеше какво щеше да каже Стиг, ако се издънеше дори веднъж. Куриерската работа беше жизненоважна, както Елвин не бе спрял да му припомня. Марсианските данни играеха централна роля за движението на Пазителите. Преносът им от Южна Америка до ЕлЕй, където щяха да са в безопасност, вероятно щеше да бъде възложено на Стиг, ако клетъчното му препрофилиране беше завършило. При така стеклите се събития Казимир бе твърдо решен да не позволи никакви засечки, щеше да докаже на всички, че е способен да се справи с подобна важна задача.

Той се качи на кръговия влак точно преди вратите да се затворят и се огледа, за да види кой се бе качил след него. Отново процедурни изисквания. Само дето този път чувстваше неувереност. Нещо глождеше подсъзнанието му. Нещо го тревожеше.

Никой от хората, които виждаше, не беше причината. Дали го следяха във формация? Ако беше заграден в кутия, поне двама от екипа щяха да останат на перона. Обърна се небрежно и погледна през прозореца, за да види кой беше навън. Видя само закъснелите, възмутени и примирени със затръшналите се под носовете им врати.

Изпрати съобщението си към еднократен адрес в унисферата. Така в офиса на „Макс Транзит Лемюл“ щяха да са наясно, че пътува по последната права. Щяха да сканират електронната активност във влака, за да проверят дали не се извършва някаква тайна операция. Ако имаше такава, щеше да разбере за нея на ЕлЕй Галактик. Точно както се случи със Стиг, когато се връщаше от Дъбов лес.

Доволен, че бе направил всичко по силите си, той повървя през няколко вагона, преди да си избере място близо до изхода. Следващата спирка беше Мексико Сити, а след нея щеше да е обратно в ЕлЕй Галактик. Елвин му бе натяквал постоянно колко важна беше тази информация за цялото движение на Пазителите и как в никакъв случай не трябва да се проваля. Нашествието добавяше своето собствено ударение върху значението на задачата. Чудеше се дали това го докарваше до параноя в отчаяното му старание да достави пратката.

Влакът потегли от перона и той се зачуди как ли щеше да изглежда Стик, когато се върнеше. Клетъчното препрофилиране бе почти приключило и щеше да му позволи да продължи заниманията си в челния фронт със съвсем ново лице. Стик не беше създаден да стои по цял ден в обезопасената къща и да бездейства.

Жюстин седеше в дъното на офиса на Отдела по сигурността на ЕлЕй Галактик и наблюдаваше безмълвно разузнавателния екип на флота, който координираше операцията по ограждане в кръговия влак. Започнаха провеждането ѝ отгук, веднага щом потвърдиха, че Казимир е отседнал в хотел в Санта Моника. Свързваше се с тях по няколко път на ден, за да получи информация за развитието, дори в най-напрегнатите моменти на инвазията. Всеки ден се случваше едно и също: Казимир убиваше време и се държеше като турист. Чакаше.

Беше толкова странно да може да види реалновремето му изображение от камерите на наблюдателния екип, но да не може да го докосне или да говори с него. Чувстваше се сякаш беше попаднала в кожата на потаен ангел пазител, който наблюдаващия любимия си от висините и го пазеше от собствената му младост и наивност. Едновременно с това вината, която изпитваше, беше мъчителна, но тя не спираше да си повтаря, че по-късно той щеше да разбере. Когато в крайна сметка разбереше в каква ужасна грешка живее, как е бил измамен и използван от други, щяха да започнат начисто. Жюстин дори не се бе замисляла как щеше да изглежда животът им след това. Което я правеше също толкова лекомислена като Казимир.

Вчера обаче беше получила обаждане от командир Алик Хоугън. Казимир бе получил инструкции от еднократен адрес и бе взел кръговия влак за Рио. Последвалите му действия бяха странни. Беше посетил древна обсерватория в Адните и след това бе потеглил обратно почти веднага. Предвид колко бе изолирана обсерваторията, екипът на флота не можеше да проникне вътре и да разбере какво бе взел оттам. Всъщност беше им изключително трудно да останат незабелязани по пътя през Адните, докато следваха джипа му.

Едно незадълбочено разследване в киберсферата показва, че обсерваторията се намира под управлението на консорциум от университети, а финансирането ѝ идваше от много източници:

корпоративни, правителствени и образователни. В момента бе обкръжена от екип на флота, чиито членове очакваха заповед да влязат вътре. Това щеше да се случи, чак след като Казимир доставеше пратката, каквато и да беше тя, на връзката си.

Мащабите и очевидната важност на цялата операция бяха достатъчно добра причина, за да си позволи да дойде лично до ЕлЕй

Галактик заедно с двама телохранители от Отдела по сигурността на Сената. Хоугън провеждаше операцията сам и се стараеше да се представи възможно най-добре, особено след целия натиск, който му бе оказала.

— Кръговият влак е тръгнал от Рио, сенатор — докладва Хоугън.
— Не остава много.

— Добре.

— Обади се на адреса за еднократно ползване, след като излезе. Оперативният агент, който се връщаше от Дъбов лес, направи същото. Изглежда е стандартната им процедура по време на мисии.

— Очаквате ли Казимир Макфостър да слезе тук?

— Много е вероятно. Разполагам обаче с достатъчно хора, за да го затворя в кутия независимо от това къде ще отиде. Не се тревожете, сенаторе, този няма да ни се изплъзне.

— Радвам се да го чуя. — Тя му кимна безмълвно, с което го освободи. Хоугън се усмихна насилено, преди да се присъедини отново към екипа си. Всичките се бяха прегърбили над бюрата си, изучаваха екраните и шепнеха на оперативните агенти.

Този път не бяха оставили нищо на случайността, както бе станало под управлението на Паула Майо. Над сто флотски офицери от разузнаването бяха мобилизирани във и около ЕлЕй Галактик, готови да проследят Казимир до мястото на предаване на пратката, където и да се окажеше това. Бяха разположени тихо през последните два дни. Всякаква възможност за странично виртуално наблюдение беше избегната. Тарло беше убеден, че последният провал се дължеше на успеха на Пазителите в инфилтрацията на поне някаква част от мрежата на ЕлЕй Галактик. Затова използваша само специализирани комуникационни системи с ултрамодерен софтуер за заглушаване на трафика. Ако Пазителите разполагаха с техническите възможности да засекат този обмен, значи най-вероятно щяха да управляват цялата Федерация до края на годината.

Жюстин използва интерфейса си, за да извика изображения от вътрешната мрежа на ТСП. На един от екраните на бюрата кръговият влак се плъзна през портала между Рио и Мексико Сити.

Казимир слезе от кръговия влак на терминала „Каралво“ в ЕлЕй Галактик. Беше обяд. Слънчевата светлина се лееше през огромните прозорци с формата на полумесец високо над главата му и ъгловатите колони, до които се докосваше, хвърляха отблясъци. Той слезе от перона по извитата рампа в края. През подметките на ботушите си усещаше познатото трептене, предизвикано от движението на влакове през огромната сграда. Трафикът в гарата беше почти възстановен до нивата от преди инвазията, макар че на централния площад се тълпяха видимо по-малко пътници.

Когато стигна до края на рампата, се огледа небрежно наоколо, все едно се чудеше по кой път да поеме. Никой не му обърна внимание. Не бе получил предупреждение от екипа на Пазителите, нито визуално, нито през киберсферата.

„Може и да ме гони параноя.“

Казимир закрачи по площада, отправяйки се към изход номер осем, пред който имаше стоянка за таксита. Още четвърт час и щеше да се завърне триумфално в офиса на „Макс Транзит Лемюл“ и да предаде кристалната памет с данните от Марс. За малко да потупа малкия диск в подсигурения джоб на колана си, но това щеше да е постъпка на жалък аматьор. Устните му се разтеглиха в уверена усмивка, докато си проправяше път през хилядите пътници, които се блъскаха на централния площад. Благодарение на него Пазителите щяха да се приближат с още една стъпка до отмъщението на Далечината. След като приключеше с тази мисия, щеше да се опита да намери време и да посети отново Жюстин. Авантюрата му в имението Тюлип беше единственото действие, с което бе прекрачил доктрината им. На него обаче не му пукаше. Брус щеше да разбере, дори никой от останалите да не можеше. Жюстин беше част от него. Без нея не намираше смисъл в съществуването си. Струваше си да рискува всичко за нея. Когато я видя отново онази нощ, сякаш не бе минало никакво време. Това, че тя таеше същите чувства към него, беше чудо, което не бе очаквал като подарък дори от бленуващите небеса.

А тя го обичаше, както я обичаше и той. Това беше истинско чудо. Тя чувстваше същото като него. Дори само радостта ѝ затвърждаваше решителността му да изличи Звездния странник от вселената. Искаше вселена, в която вече нищо нямаше да може да застане между двамата. Какъв свят щеше да е само това. Какъв невероятен, блажен свят.

Намираше се на двеста метра от изхода, когато забеляза мъжа, застанал в дъното на рампата, която се извиваше към перон шест. Имаше нещо в него... Спретната къса коса, висок, млад, в началото на двадесетте, точно като Казимир, носеше просто синьо сако над кремава риза. Стоеше някак настрани, държеше малка система в една ръка и четеше някакъв документ от развития екран. Позицията и ъгълът, под който беше спрямо рампата — толкова спокойно и естествено — му предоставяха видимост към всички пешеходци на площада, когато се случеше да вдигне поглед от екрана. Съвсем лесно можеше да мине за цивилен. Само че профилът му накара Казимир да забави крачка, докато се приближаваше към него. Профилът му бе странно познат. Профил, който запали пожар дълбоко в мозъка на Казимир. Стари спомени изплуваха и разтърсиха физически тялото му.

Казимир спря. Сълзи замъглиха зрението му.

— Не — думата се отрони беззвучно от устните му. Искаше да продължи да се движи, но коленете му заплашваха да поддадат.

Мъжът вдигна очи от екрана на системата и погледна право към него.

— Брус — произнесе задъхано Казимир. — Това си ти.

Той пристъпи напред, без да осъзнава присъствието на хората между тях. Това беше той, наистина беше той. Брус Макфостър, който стоеше на площада на ЕлЕй Галактик, сякаш това бе най-нормалното нещо във вселената. Брус Макфостър, който бе паднал в битка пред очите му. Брус Макфостър — жив.

— Брус! — Казимир направи още няколко стъпки. — О, Господи. Брус, това съм аз, Каз.

Брус не отделяше поглед от него. Пусна системата в джоба си със спокойно и бавно движение.

Казимир се затича към него.

— Брус!

Разтвори ръцете си във възторжен жест на приветствие. Докато препускаше напред, през тълпата пред него се разтвори пътека.

Брус Макфостър вдигна дясната си ръка. В нея имаше нещо. То припламна — Казимир не усети болка. Не усети нищо. Последва миг на чернота. В следващия миг гледаше право нагоре към белия бетонен покрив на терминала „Каралво“. Тялото му беше неподвижно. Около него се спускаше тишина.

— Брус?

Над тялото му плуваха лица, но му беше трудно да види което и да е от тях. Светлината отслабваше. Казимир се опита да се усмихне.

Най-сетне осъзна, че умира. Нищо от това нямаше значение, защото в живота му бе присъствала...

— Жюстин. — Призрачните му пръсти се пресегнаха и натиснаха иконата ѝ. — Жюстин, толкова съжалявам.

Усмивката ѝ беше там и го утешаваше, прощаваше му с угасването на светлината.

Жюстин извика, когато камерата на сигурността се завъртя към мъжа, в който Казимир се бе втренчил с такова стъписващо неверие. Убиецът на брат ѝ стоеше в средата на ЕлЕй Галактик. Тя видя как той хладнокръвно вдигна ръка и стреля с пистолета си. Йонният импулс разкъса гърдите на Казимир и пръсна ужасяващ облак от кръв и овъглени съсиреци. Тялото му отхвърча на пет метра назад във въздуха и се просна на площада. Викът на Жюстин заглъхна. Тялото ѝ се сгърчи в шок и тя почти се срина в стола.

Екипът на флота изпълни офиса с яростни крясъци. Разгневеният и уплашен Алик Хоугън беше близо до сълзи, докато нареждаше на офицерите да започнат преследване. Юмруците му се свиха над главните екрани, готови да пробият дупки право в изображенията. Всички картини се превърнаха в объркани, свистящи размазани картини. Последваха нови изстрели. Хор от високи и паникьосани писъци загърмя от говорителите.

Жюстин вдиша отново. Разтърсващ дъх, който прогори пътя си по гърлото ѝ. Един от екраните все още показваше Казимир и обезобразеното му тяло.

— Отведете ме там — прошепна тя с болка в гласа.

— Сенаторе? — попита един от телохранителите.

— Отиваме там долу.

— Да, сенаторе.

Е-кономът ѝ я уведоми, че през адрес за еднократно ползване бе пристигнало съобщение. Подателят му беше разпознат като Казимир Макфостър.

— Никой да не го докосва — извика внезапно тя и се изправи на краката си.

Служителите от флота се извърнаха, както бяха седнали зад бюрата си, и я погледнаха със стреснати изражения.

— Всички да стоят настрана от него — каза им тя. — Не искам никой да го докосва.

След като напусна офиса, нареди на е-конома си да отвори съобщението. Съдържаеше кода на адрес в унисферата и един ред текст. „СКЪПА ЖЮСТИН, ТИ СИ ЕДИНСТВЕНИЯТ ЧОВЕК, КОГОТО НЯКОГА СЪМ ОБИЧАЛ. БЛАГОДАРЯ ТИ ЗА ТОВА, ЧЕ БЯХ ЖИВ. КАЗИМИР.“

Наложи се телохранителят да я прихване, когато заплака.

Персоналът на отдела по сигурността на гарата на ТСП разчисти път за Жюстин през напрегнатата, разтревожена тълпа на площада. Бяха ги задържали на сериозно разстояние от тялото, така че последните метри се сториха на Жюстин изключително дълги и самотни. Тези крачки бяха почти непосилни за нея, виждайки истинските рани, нанесени върху тялото му. Въпреки това, тя се насили да продължи като своеобразно наказание, защото знаеше, че заслужава нещо много, много по-лошо.

Беше точно толкова тежко, колкото знаеше, че ще бъде. Кръвта, която се стичаше в локви върху белия мрамор. Миризмата. Лицето му беше напълно запазено и на него беше запечатано изражението на човек, чиято молитва бе получила отговор.

Жюстин коленичи до тялото, макар че краката ѝ вече едва я удържаха. Широкият локви от студената му кръв попиха в скъпата ѝ рокля. Тя се пресегна и докосна бузата му с пръсти, уплашена от това, което щеше да почувства. Беше виждала безброй пъти безжизнени трупове, включително този на брат ѝ. Казимир обаче беше Пазител и

нямаше имплант с клетки памет. Това беше истинска смърт, един живот бе приключил. Тя си мислеше, че бе оставила това варварство зад себе си преди столетия.

По-късно щеше да изпита гняв. Ярост. Както и горчиво, истински горчиво угризение. Сега беше просто изтръпнала. Не разбираше как това се бе случило, напук на цялата ѝ власт и правомощия. Въпреки всички заповеди и полуприкрити заплахи, чието послание беше, че нищо, нищо не трябва да го нарани. А ето го, красивата ѝ млада любов, мъртъв. Завинаги.

Жюстин чу чифт токове, които чаткаха по мрамора. Някой крачеше целенасочено по площада към нея. Не се съмняваше кой бе това. Усмихна се отчаяно на Казимир за последен път, а след това се изправи и се обърна.

— Сенаторе — каза Паула Майо. — Моите съболезнования.

Усмивката на Жюстин преля в злоба, когато погледът ѝ попадна върху тъмната кръв, която петнеше роклята ѝ.

— Казах им. Постарах се да съм пределно ясна в посланието си към флота. Казимир не трябваше да пострада.

— Не флотът извърши това.

— Нали разбираш, винаги си мислех, че съм права. Че той е просто наивно провинциално момче с глава, пълна с глупости. Не можеше да не съм права, защото съм на почти четири века, живея в имения и апартаменти по върховете на небостъргачи и имам достатъчно пари да купя света му. Трябваше да го защитя от него самия, от другите, които го използваша.

— Направили сте всичко, което сте могли.

— Защо е мъртъв тогава, следовател?

— Във флота има изтичане на информация, може би от повече от едно място.

— Значи той е истински, така ли? — попита Жюстин. Гласът ѝ беше пронизан от някаква далечна развеселеност. — Казимир е бил прав от самото начало.

— Да, сенаторе, Звездния странник е истински.

Вятърът и течението си помагаха с готовност и побутваха „Пътеводителя“ с постоянна скорост. При други обстоятелства Ози

щеше да е напълно удовлетворен от това. Но не и днес.

— Няма ли нищо пред нас? — изхленчи кисело Орион.

Ози включи увеличителната функция на ретиналните си импланти, с която сканираше притеснително далечния хоризонт.

— Не — каза той. Дори на самия него му се стори, че звучи пораженчески.

На петнадесет мили от десния борд, и вече малко зад тях, последният остров се издигаше над спокойната синьо-сива вода. Тъмнозеленият конус беше четвъртият, който бяха опитали да достигнат. След като оставиха първия остров зад себе си, морското течение се бе засилило значително. Дотолкова, че почти не успяваха да направляват сала. Дори когато Точий извиваше руля с всички сили, не можеха да променят ъгъла си на движение с повече от няколко градуса. Пропуснаха първия остров с над десет мили. Стояха на скърцащата палуба на сала и гледаха унило как земята се смалва зад тях. Беше по-голям от онзи, от който бяха тръгнали, със заливи и обширни гори. Ози не успя да види каквито и да е следи от население, дори когато усили ретиналните си импланти докрай, но мястото изглеждаше изключително обещаващо.

След шока от разминаването им със земята обърнаха право към следващия остров на тридесет мили от предишния. Този път с почти непрестанно гребане и закрепен рул се добраха на няколко мили, когато течението ги отнесе напред. Нито един от изтощените човеци не каза нищо, но и двамата знаеха, че Точий можеше да доплува до брега, ако бе пожелал. Големият им извънземен спътник бе избрал да остане с тях.

От там насетне островите, към които можеха да се насочат, бяха по-малко, а силата на течението се бе усилила значително. А сега може би последният им шанс изчезваше с висока скорост от погледа им.

Ози седна с гръб към мачтата и поглед, отправен назад. Опитваше да не изглежда твърде разочарован. Твърдото квадратно платно беше извито и здраво изпънато от бриза. Вече нямаше особен смисъл да го държат вдигнато. Морето беше бързо като равнинна река. За пореден път не можеше да разбере на какво се дължеше това. Моретата просто не бързаха по този начин, не можеше да се сети за логичен механизъм, който да произведе такъв ефект. Беше поредната

аномалия, която планетата бе хвърлила в лицето им. Ози се тревожеше, че тази може да се окаже фатална.

— Може и да успее да ни извлека до последния остров — преведе системата думите на Точий.

Ози погледна колебливо голямото създание.

— По-вероятно е просто да се измориш. Нека да оставим подобни решения за момента, в който сме напълно отчаяни.

— Не сме ли вече? — промърмори Орион.

— Докато се движим, значи сме добре — каза непоколебимо Ози. — Ще има още острови отвъд хоризонта, може би дори континент. Когато спрем да се движим, тогава ще имаме истински проблем.

Изражението на Орион беше изключително скептично, но той не понечи да спори. Точий издърпа руля нагоре и го занамества, докато не насочи напред.

Вече бяха изяли около една трета от пресните си запаси, изчисли Ози. Ако ги консумираха малко по-пестеливо от сега нататък, плодовете трябваше да им стигнат за още четири или пет дни. Технически храната не беше проблем. Точий можеше да лови безкрайно количество риба, а помпата с филтър да произвежда прясна вода. От тази гледна точка можеха да преплуват целия океан. Въпреки това, той не си правеше илюзии колко дълго щеше да издържи салът. Въжетата от палмови листа вече видимо се подуваха и разнищваха там, където придържаха сноповете от трупи едни към други. Когато започнеха да се разкъсват, щяха да измерват бъдещето си в часове. На борда нямаше спасителни пояси. Вече си мислеше колко полезни щяха да се окажат стените на надуваемата палатка в подобна критична ситуация.

Ози се събуди от разтърсването на Орион.

— Ози, чувам нещо.

Момчето говореше ниско, сякаш беше уплашено.

— Добре. — Ози побутна очилата си нагоре и замига срещу светлината. Беше заспал, без да иска. Когато погледна назад, видя малка следа от мехурчета, които извираха от кърмата на сала. — Исусе, оставяме диря. Колко бързо се движим?

— Не знам. — Орион звучеше, все така унило.

Ози се изправи. Усещаше ясно силата на вятъра. Платното беше изпънато докрай и напрягаше здраво мачтата.

— Хайде да го свалим — каза той. Двамата с Орион развързаха въжетата и смъкнаха сухия сиво-кафяв квадрат. Платното заплющя мощно, падайки надолу.

— Има ли някаква причина да се притесняваме? — попита Точий.

— Орион смята, че е чул нещо — каза Ози.

— Вибрациите на въздуха представляват ли опасност?

— Зависи какво ги предизвика — каза Ози. Дори след толкова време, прекарано заедно, въпреки увеличението им речник и буквално дните, които бяха отделили в обяснение на проблема, на Точий все още му беше трудно да възприеме концепцията за шума.

— Чуваш ли го? — попита Орион.

Ози застана мирно. Над водата се носеше отчетлив звук, точно толкова висок, че да може да го различи от плясъка на вълничките в корпуса на „Пътеводителя“. Беше вибриращо ехо, подобно на далечен гръм.

Когато погледна напред и се опита да установи източника на звука, видя, че хоризонтът бе станал доста размит. Над водата се бе разстлало тънко одеяло от мъгла. Той приближи картината с ретиналните си импланти, но и така не различи нищо. Звукът постепенно се усилваше.

— Мисля, че трябва да се привържем — каза Ози. — За всеки случай.

— Какво има? — попита Орион. — Моля те, Ози.

— Не знам, мой човек. Честно. Просто ми се ще да вземем предпазни мерки. Много далече сме от земята, а ако това е зараждащата се буря, не искам никой да изпадне през борда.

Заеха се с въжетата и започнаха да връзват краищата им за основата на мачтата. Точий отказа предложеното му въже и използва двигателните си ивици, за да се закрепят към палубата.

Когато приключиха, мъгливият фронт вече беше много по-близо, а шумът се бе превърнал в постоянно тихо бучене, което нарастваше все повече.

Ози застана до мачтата и уви ръка около високата дървена греда.

— Не разбирам — оплака се той. — Не виждам никакви буреносни облаци.

В чистото небе над него водните кълба в газовия ореол блещукаха с обичайната си яркост. Морето около тях се вълнуваше, вълните препускаха организирано напред и носеха „Пътеводителя“ със себе си. Салът започваше да се люшка заради високата скорост. Скърцането на пренапрегнатите въжета се чуваше над фоновото бучене.

Над хоризонта се издигнаха няколко водни сфери. Приличаха на малки мигриращи съзвездия. Ози ги зяпна объркано. Нещо много странно се случваше с чувството му за перспектива. Сякаш мъгливият фронт се свиваше, а хоризонтът летеше към него. В този в миг на истински ужас го озари прозрение какво точно виждаше.

Нямаше никакъв мъглив фронт. Това беше просто тънка линия пръски, увиснала над вълните. Пръски, хвърляни от водопад. Морето се изливаше над скала, чиито краища изчезваха някъде в далечината от двете страни на „Пътеводителя“.

Право пред сала бушуваше бяла вода и мощните пръски заливаха Ози. Салът се наклони заплашително и се разтресе над разбунената вода. Наложил му се да стисне мачтата, тъй като краката му се плъзнаха по палубата. Погледна надясно и видя как цялото море се спуска в обширна арка, която бумтеше далече, далече надолу... Под тях нямаше дъно, само празнотата на газовия ореол.

Ози вдигна глава и се загледа във фалшивите звезди над себе си. На лицето му се изписаха неверие и чиста ярост.

— Сигурно се шегуваш! — извика той към небето.

„Пътеводителя“ падна от ръба на света.

Издание:

Автор: Питър Ф. Хамилтън

Заглавие: Звездата на Пандора

Преводач: Александър Попов

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Националност: английска (не е указана)

Печатница: „Унискорп“ ООД

Редактор: Милена Иванова

Коректор: Нели Байкова; Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-365-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1326>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.